CASSANDRA CLARE

INSTRUMENTE MORTALE

Vol. 1 – Oraşul Oaselor

Lăsarea întunericului
Cântând de Haos
Şi de Eterna Noapte […]
Poăvţuit de o cerească Muză să mă-ncumet
La întunecata coborâre şi-apoi din nou să urc…
John Milton, Paradisul pierdut

PANDEMONIUM

— Glumeşti, desigur, spuse gardianul, împreunându-şi braţele peste pieptul masiv. Se uită în jos la băiatul în jacheta roşie cu fermoar şi-şi clatină capul ras. N-ai voie înăuntru cu aşa ceva.

Cei vreo cincizeci de adolescenţi care stăteau la coadă să intre în clubul Pandemonium se aplecară să tragă cu urechea. Era mult de aşteptat până să pătrunzi în clubul tuturor vârstelor, şi la coadă nu se întâmpla de regulă mare lucru. Gardienii erau fioroşi şi s-ar fi repezit instantaneu asupra oricui ar fi dat semne că avea să-nceapă un scandal.

Clary Fray, în vârstă de cincisprezece ani, care aştepta la coadă împreuna cu Simon, cel mai bun prieten al ei, se aplecă odată cu toţi ceilalţi, sperând să urmeze ceva interesant.

— Ei, haide! Puştiul înălţă obiectul deasupra capului. Arăta ca o în vergea de lemn, ascuţită la un capăt. Face parte din costumaţia mea.

Gardianul îşi arcui o sprânceană:

— Care este aceea de…?

Băiatul rânji. Arăta destul de obişnuit, se gândi Clary, pentru Pandemonium. Ţepii lui de păr vopsit în albastru-electric i se ridicau pe ţeastă ca braţele unei caracatiţe speriate, dar n-avea nici urmă de tatuaje minuţioase pe faţă sau belciuge mari de metal prin urechi ori buze.

— Sunt vânător de vampiri. Coborî obiectul care arăta ca un băţ şi se sprijini în el. Acesta se îndoi la fel de uşor ca un fir de iarbă. E o imitaţie. De cauciuc. Vezi?

Ochii mari ai băiatului erau de un verde mult prea strălucitor, observă Clary: culoarea antigelului, a ierbii de primăvară. Lentile de contact, probabil. Gardianul dădu din umeri, plictisit brusc:

— Fie. Intră.

Băiatul se strecură pe lângă el, agil ca un ţipar. Lui Clary îi plăcu vioiciunea umerilor săi, felul în care îi sălta părul, în mers. Era un cuvânt care să-l descrie şi pe care l-ar fi folosit mama ei – nonşalant.

— Crezi că era simpatic, zise Simon, părând resemnat. Nu-i aşa?

Clary îi dădu un cot în coaste, dar nu-i răspunse.

Clubul era înţesat de fum de gheaţă carbonică. Lumini colorate alergau pe ringul de dans, prefăcându-l într-un tărâm de basm multicolor, în nuanţe de albastru şi verde acid, de roz strident şi auriu.

Băiatul cu jachetă roşie întinse lama lungă, ascuţită ca briciul, în mâinile sale, cu un zâmbet leneş jucându-i pe buze. Fusese atât de uşor – un pic de iluzie magică asupra lamei, ca s-o facă să pară inofensivă. O altă iluzie magică asupra ochilor lui şi, în clipa în care gardianul se uitase drept la el, fusese admis. Desigur, ar fi putut ajunge înăuntru fără atâta bătaie de cap, dar făcea şi asta parte din distracţie – să prosteşti mundanii, să faci totul la vedere, chiar sub nasul lor, să-i laşi cu expresii tâmpe pe moacele lor de oi.

Nu că fiinţele umane n-ar fi avut şi ele rostul lor. Ochii verzi ai băiatului trecură iscoditori peste ringul de dans, unde braţe subţirele acoperite cu zdrenţe de mătase şi picioare îmbrăcate în piele neagră apăreau şi dispăreau în vârtejurile de fum, în timp ce mundanii dansau. Fetele îşi scuturau pletele lungi, băieţii îşi bâţâiau coapsele strânse în pantaloni de piele, iar feţele sclipeau de sudoare. Vitalitatea pur şi simplu se revărsa din ei, valuri de energie care-l umpleau cu o ameţeală ca de om beat. Buzele sale schiţară un zâmbet dispreţuitor. Habar n-aveau ei ce norocoşi erau. Nu ştiau cum era să trăieşti de azi pe mâine într-o lume moartă, unde soarele atârna inert pe cer, ca prefăcut în cenuşă. Vieţile lor ardeau la fel de strălucitor ca flăcările lumânărilor – şi la fel de uşor de stins.

Cu mâna încleştată pe lama pe care o purta, abia păşise pe ringul de dans, când o fată se desprinse din mulţimea dansatorilor şi se îndreptă spre el. O privi lung. Era frumoasă, pentru o fiinţă omenească – păr lung, aproape exact ca tuşul de negru, ochi încondeiaţi. Rochie albă până-n podea, de genul celor pe care le purtau femeile pe când era lumea asta mai tânără. Mâneci de dantelă se înfoiau în formă de clopot în jurul braţelor ei delicate. La gât avea un lanţ gros de argint, de care atârna un pandantiv roşu-închis cât un pumn de bebeluş. I-a fost de ajuns să-şi mijească ochii ca să-şi dea seama că era autentic – autentic şi preţios. Începu să-i lase gura apă, apropiindu-se de ea. Energia vitală gâlgâia din ea ca sângele dintr-o rană deschisă. Ea îi zâmbi, trecând pe lângă el, invitându-l din ochi să vină după ea. Se întoarse s-o urmeze, simţind pe buze gustul morţii ei.

Întotdeauna era uşor. Deja simţea puterea vieţii ei ce se evapora curgându-i lui prin vene ca focul. Fiinţele omeneşti erau atât de neghioabe!

Deţineau ceva atât de preţios şi-abia de şi-l păzeau. Erau gata să-şi dea vieţile pentru bani, pentru pachete de droguri, pentru zâmbetul fermecător al

unui străin. Fata era acum o nălucă palidă îndepărtându-se prin fumul colorat. Ajunse la perete şi se întoarse, suflecându-şi poalele rochiei şi ridicându-le, aruncând un zâmbet spre el. Sub rochie, purta cizme înalte peste genunchi.

El merse agale până la ea, simţind furnicături pe piele în preajma ei. Privită de aproape, nu mai era chiar perfectă: îi putea vedea rimelul întins pe sub ochi, năduşeala lipindu-i părul de ceafă. Îi putea adulmeca mortalitatea, izul dulceag al descompunerii. Te-am prins, gândi el.

Un zâmbet glacial se desenă pe chipul ei. Se dădu în lături, iar el văzu că stătuse sprijinită de o uşă închisă. Pe aceasta, cu vopsea roşie, era mâzgălit: INTRAREA INTERZISĂ – DEPOZIT. Ea duse mâna la spate, după clanţă, o deschise şi se furişă înăuntru. El întrezări lăzi stivuite, un hăţiş de fire electrice. O magazie. Aruncă o privire peste umăr – nu se uita nimeni. Cu atât mai bine dacă ea voia intimitate.

Se strecură şi el în încăpere, după ea, fără să-şi dea seama că fusese urmărit.

— Ei, zise Simon, muzica-i destul de bună, nu?

Clary nu-i răspunse. Dansau, ori cel puţin aşa s-ar fi zis – o serie de legănări înainte şi înapoi, punctate când şi când cu plonjoane spre podea, de parcă vreunul dintre ei scăpase o lentilă de contact – în spaţiul dintre un grup de puştani în corsete metalice şi o pereche de tineri asiatici îmbrăţişaţi pasional, ale căror extensii de păr colorate se împleteau între ele ca viţele sălbatice. Un băiat cu piercing în buză şi un rucsac-ursuleţ împărţea gratuit tablete de ecstasy naturist, pantalonii lui de paraşutist fâlfâind în curentul de aer al ventilatoarelor. Clary nu le dădea atenţie celor din imediata sa apropiere – nu-şi dezlipea ochii de la băiatul cu păr albastru care-şi pledase accesul în club. Trecea prin mulţime de parcă ar fi căutat ceva. Şi în felul lui de a se mişca era ceva care-i amintea de…

— Eu, unul, continuă Simon, mă distrez nemaipomenit.

Asta era greu de crezut. Simon, ca de obicei, ieşea în evidenţă în club ca măgarul între oi, îmbrăcat în jeanşi şi un tricou vechi pe pieptul căruia scria MADE IN BROOKLYN. Părul lui proaspăt spălat era castaniu-închis, în loc de verde sau roz, iar ochelarii îi atârnau strâmb pe vârful nasului. Nu prea părea venit să contemple puterile întunericului, ci mai mult în trecere spre clubul lui de şah.

— Mmm-hmm.

Clary era perfect conştientă că venise la Pandemonium cu ea numai pentru că-i plăcea ei, altminteri el socotea că era plictisitor. Nici măcar ea nu ştia de ce-i plăcea acolo – hainele, muzica făceau să i se pară un vis, viaţa altcuiva, fără nici o legătură cu viaţa ei adevărată şi plictisitoare. Dar întotdeauna era prea timidă să vorbească şi cu altcineva decât cu Simon.

Băiatul cu păr albastru îşi croia drum să iasă de pe ringul de dans. Părea puţin pierdut, de parcă nu găsise persoana pe care o căuta. Clary se întrebă ce-ar fi fost dacă s-ar fi dus la el şi s-ar fi prezentat, oferindu-se să-i arate câte ceva prin jur. Poate că doar s-ar fi holbat la ea. Sau poate că şi el

era timid. Poate c-ar fi fost recunoscător şi încântat, deşi ar fi încercat să n-o arate, cum fac băieţii – dar ea s-ar fi prins. Poate că…

Băiatul cu păr albastru îşi îndreptă deodată umerii, devenind brusc atent, ca un copoi de vânătoare zărindu-şi prada. Clary îi urmări direcţia privirii şi o văzu pe fata în rochie albă.

O, bine, gândi Clary, încercând să nu se simtă ca un balon de petrecere desumflat. Bănuiesc că asta e. Fata era superbă, genul de fată pe care lui Clary i-ar fi plăcut s-o deseneze – înaltă şi subţire ca o trestie, cu o coamă lungă de păr negru. Chiar şi de la distanţa aceea, Clary îi putea vedea pandantivul de la gât. Sclipea sub luminile ringului de dans ca o inimă aparte, fără vreun trup.

— Mi se pare, continuă Simon, că în seara asta DJ Bat face o treabă deosebit de bună. Nu crezi?

Clary îşi dădu ochii peste cap şi nu-i răspunse; Simon ura muzica trance. Atenţia ei era însă fixată asupra fetei în rochie albă. Cu tot întunericul, fumul şi ceaţa artificială, rochia ei strălucea ca un far. Nu era de mirare că băiatul cu păr albastru o urmase ca şi cum ar fi fost vrăjit, prea distras ca să mai observe altceva în jurul lui – nici măcar cele două siluete întunecate de pe urmele sale, şerpuind după el prin mulţime.

Clary îşi încetini dansul şi se uită cu atenţie. Nu putea desluşi decât că siluetele întunecate erau băieţi, înalţi şi purtând haine negre. N-ar fi putut spune cum de ştia că-l urmăresc pe celălalt băiat, dar ştia. O ghicise în felul cum îşi potriveau paşii după ai lui, în băgarea de seamă pe care o dovedeau, în graţia mişcării, ce dădea impresia că se furişau.

O vagă temere începu să-i înflorească în piept.

— Totodată, adăugă Simon, voiam să-ţi spun că în ultima vreme am fost travestit. De asemenea, că mă culc cu mama ta. M-am gândit că poate ar trebui să ştii şi tu…

Fata ajunsese la perete şi deschisese o uşă pe care scria INTRAREA INTERZISĂ. Îi făcuse un semn băiatului cu păr albastru s-o urmeze şi amândoi se strecurară pe uşa aceea. Pentru Clary nu era nimic nemaivăzut în asta, o pereche furişându-se în colţurile întunecoase ale clubului ca să se giugiulească – dar asta făcea şi mai ciudat faptul că fuseseră urmăriţi.

Se ridică pe vârfuri, încercând să vadă peste mulţime. Cei doi băieţi se opriseră la uşă şi păreau să se sfătuiască între ei. Unul era blond, celălalt brunet. Blondul băgă mâna în jacheta lui şi scoase ceva lung şi ascuţit care sclipi în lumina stroboscoapelor. Un pumnal.

— Simon! strigă Clary şi-l apucă de braţ.

— Ce este? zise Simon, alarmat. De fapt nu mă culc cu mama ta, ştii. Doar încercam să-ţi atrag atenţia. Nu că mama ta n-ar fi o femeie foarte atrăgătoare, pentru vârsta ei.

— Îi vezi pe tipii ăia?

Îi arătă înnebunită cu mâna, aproape lovind-o pe o negresă apetisantă care dansa alături. Fata îi aruncă o privire furioasă.

— Scuze… scuze! Clary se întoarse spre Simon. Îi vezi pe tipii-ăia doi de colo? De la uşa aia?

Simon îşi miji ochii, apoi ridică din umeri.
— Nu văd nimic.
— Sunt doi. L-au urmărit pe băiatul cu păr albastru…
— Cel care ţi se părea simpatic?
— Da, dar nu-i vorba de asta. Blondul a scos un cuţit.
— Eşti sigură? Simon se uită cu toată atenţia, clătinând din cap. Tot nu văd pe nimeni.
Brusc foarte serios, Simon îşi îndreptă umerii.
— O să aduc un gardian. Tu stai aici.
Plecă hotărât, croindu-şi drum prin mulţime.
Clary se întoarse exact la timp ca să-l vadă pe blond strecurându-se prin uşa pe care scria INTRAREA INTERZISĂ, şi pe prietenul lui urmându-l.
Se uită în jur; Simon încă făcea eforturi să-şi deschidă drum cu coatele pe ringul de dans, dar nu înaintase prea mult. Acum şi dac-ar fi ţipat nu ar fi auzit-o nimeni, iar până când s-ar fi întors Simon, ceva groaznic s-ar fi putut întâmpla deja. Muşcându-şi tare buza de jos, Clary începu să-şi facă loc prin mulţime.
— Cum te cheamă?
Ea se întoarse şi zâmbi. Bruma de lumină din magazie venea de sus, filtrată prin ferestrele zăbrelite, cu geamuri negre de mizerie. Grămezi de cabluri electrice, laolaltă cu bucăţi sparte din globuri disco, de oglinzi şi bidoane goale de vopsea acopereau podeaua.
— Isabelle.
— E un nume frumos.
Se duse spre ea, păşind cu grijă printre fire, în caz că vreunul ar fi fost băgat în priză. În lumina slabă, ea părea semitransparentă, decololorată, învăluita în alb ca un înger. Avea să fie o plăcere s-o facă să cadă… Nu te-am mai văzut până acum.
— Mă întrebi dacă vin des pe-aici? chicoti ea, acoperindu-şi gura cu mâna. Avea un soi de brăţară în jurul încheieturii, imediat sub manşeta rochiei – şi atunci când se apropie de ea, văzu că nu era nicidecum o brăţară, ci un desen întipărit în pielea ei, un motiv decorativ din linii împletite.
Înlemni.
— Eşti…
Nu avu timp sa sfârşească. Ea se mişcă iute ca fulgerul, atacându-l cu mâna deschisă, aplicându-i o lovitură în piept care l-ar fi trimis la pământ, cu răsuflarea tăiată, dacă ar fi fost fiinţă omenească. Se dădu înapoi clătinându-se, dar acum apăruse ceva în mâna ei, un bici înfăşurat care sclipi auriu când îl repezi în jos, încolăcindu-l în jurul gleznelor lui şi trăgându-l de picioare. Se trezi trântit la podea, zvârcolindu-se, metalul detestat muşcându-i adânc din carne. Ea râse, aplecată deasupra lui, iar el îşi spuse, ameţit, că ar fi trebuit să-şi dea seama. Nici o fată umană n-ar fi purtat o rochie ca a lui Isabelle. Ea o purta ca să-şi acopere pielea – toată pielea corpului.
Isabelle smuci tare de bici, fixându-l bine. Zâmbetul ei scânteia ca apa toxică.
— E-al vostru, băieţi.

Un hohot de râs înăbuşit răsună în spatele lui şi deodată simţi cum nişte braţe îl apucă şi-l ridică în picioare, izbindu-l de unul dintre stâlpii de beton. Simţea piatra umedă sub spinare. Mâinile îi fură trase la spate şi încheieturile legate cu sârmă. În timp ce se zbătea să scape, cineva veni de după stâlp, în faţa lui: un băiat, de aceeaşi vârstă ca Isabelle şi la fel de frumos. Ochii lui căprui-aurii scânteiau ca două cioburi de ambră.

— Deci, zise băiatul, mai sunt şi alţii cu tine?

Băiatul cu păr albastru simţi cum îi dă sângele sub sârma prea strânsă, făcându-i încheieturile alunecoase.

— Care alţii?

— Ei, haide! Băiatul cu ochii arămii îşi ridică braţele, şi mânecile negre îi alunecară, dezvelindu-i runele ca desenate cu cerneală de jur împrejurul încheieturilor, pe spatele mâinilor, pe palme. Ştii ce sunt eu.

Într-un cotlon îndepărtat al minţii, al doilea rând de dinţi ai băiatului încătuşat începu să scrâşnească.

— Vânător de umbre, şuieră el.

Rânjetul celuilalt băiat i se întinse pe toată faţa:

— Te-am prins, zise.

Clary deschise uşa magaziei şi păşi înăuntru. Pentru o clipă, crezu că era pustie. Singurele ferestre erau sus, aproape de tavan, şi zăbrelite; prin ele pătrundeau slab zgomotele străzii, claxoane de maşini şi scrâşnete de frâne. Încăperea mirosea a vopsea veche; un strat gros de praf acoperea podeaua, în care se vedeau urme de pantofi.

Nu e nimeni aici, îşi dădu ea seama, uitându-se în jur, nedumerită. În încăpere era frig, în pofida caniculei de august de-afară. Pe spinare îşi simţea sudoarea rece ca gheaţa. Mai făcu un pas înainte, încurcându-şi picioarele în cabluri electrice. Se aplecă să-şi elibereze tenişii dintre cabluri – şi auzi voci. Râsul unei fete, răspunsul tăios al unui băiat. Când se ridică, îi văzu.

Parcă se întrupaseră brusc, între o clipire de ochi şi alta. Acolo era fata cu rochia lungă şi albă, cu părul ei negru atârnându-i pe spate ca nişte alge ude. Cei doi băieţi erau împreună cu ea – cel înalt, cu păr negru ca al ei, şi cel mai scund, blondul, al cărui păr lucea ca alama în lumina mohorâtă ce pătrundea prin ferestrele de sus. Băiatul blond stătea cu mâinile în buzunare, în faţa băiatului punk, care era legat de un stâlp, cu mâinile duse la spate şi strânse cu o sârmă ca o coardă de pian şi cu gleznele legate. Faţa îi era crispată de durere şi de frică.

Cu inima bătându-i tare în piept, Clary se ascunse după cel mai apropiat stâlp de beton, de unde se uită pe furiş. Privi cum băiatul cu păr blond se plimbă puţin, înainte şi-napoi, cu braţele încrucişate pe piept.

— Deci, zise el, tot nu mi-ai spus dacă mai e vreunul din specia ta cu tine.

Specia ta? Clary se întrebă ce-o fi vrând să spună. Poate că nimerise într-un fel de război al găştilor.

— Nu ştiu despre ce vorbeşti.

Tonul băiatului cu păr albastru era îndurerat, dar sfidător.

— Vrea să spună alţi demoni, zise băiatul brunet, deschizând gura pentru prima dată. Ştii ce-i acela un demon, nu-i aşa?

Băiatul legat de stâlp îşi întoarse faţa într-o parte, frământându-şi buzele.

— Demoni, rosti tărăgănat băiatul blond, scriind cuvântul prin aer cu degetul. Definiţi de religie ca locuitori ai iadului, slujitori ai lui Satan, dar înţeleşi aici, după hotărârile Conclavului, drept orice spirit răuvoitor a cărui origine este în afara dimensiunii în care trăim noi…

— Destul, Jace, zise fata.

— Isabelle are dreptate, adăugă băiatul mai înalt. Nimeni de-aici n-are nevoie de lecţii de semantică – sau demonologie.

Sunt nebuni, gândi Clary. Nebuni de-adevăratelea.

Jace îşi înălţă capul şi zâmbi. Era ceva sălbatic în gestul său, ceva care-i amintea lui Clary de documentarele despre lei pe care le văzuse pe Discovery Channel, de felul în care felinele îşi ridicau capetele şi adulmecau prin aer după pradă.

— Isabelle şi Alec sunt de părere că vorbesc prea mult, zise el, confidenţial. Tu crezi că vorbesc prea mult?

Băiatul cu păr albastru nu-i răspunse. Încă-şi frământa buzele.

— Aş putea să vă dau informaţii, zise el. Ştiu unde se află Valentine.

Jace îi aruncă scurt o privire lui Alec, care ridică din umeri.

— Valentine e în pământ, zise Jace. Ăsta vrea doar să se joace cu noi.

Isabelle îşi scutură pletele.

— Ucide-l, Jace, zise ea. N-o să ne spună nimic.

Jace ridică mâna, iar Clary văzu lumina slabă sclipind pe cuţitul pe care-l ţinea. Era straniu de translucid, cu lama ca de cristal, ascuţit ca un ciob de sticlă şi cu plăselele încrustate cu pietre roşii.

Băiatul legat tresări.

— Valentine s-a întors! protestă el, smucind de legăturile care-i ţineau mâinile la spate. Toate Lumile Infernale o ştiu… o ştiu şi eu… pot să vă spun unde se află…

Mânia fulgeră deodată în ochii glaciali ai lui Jace:

— Pe Înger, de fiecare dată când îl prindem pe vreunul dintre voi, bastarzilor, pretindeţi că ştiţi unde se află Valentine. Ei bine, şi noi ştim unde se află. E în iad. Iar tu… Jace învârti cuţitul în mână, ascuţişul scânteind ca o linie de foc. Tu i te poţi alătura acolo.

Clary nu mai putu îndura. Ieşi de după stâlp:

— Stai! strigă ea. Nu poţi face asta.

Jace se răsuci pe-un călcâi, atât de surprins, încât pumnalul îi zbură din mâna şi zăngăni pe betonul podelei. Isabelle şi Alec se întoarseră odată cu el, cu aceeaşi expresie de uluire pe chipuri. Băiatul cu păr albastru ramase atârnând în legăturile lui, buimac şi cu gura căscată.

Alec fu cel dintâi care vorbi:

— Ce-i asta? întrebă el, uitându-se de la Clary la camarazii lui, de parca ei ar fi putut şti ce căuta ea acolo.

— E o fată, zise Jace, recăpătându-şi sângele rece. Cu siguranţă ai mai văzut fete până acum, Alec. Sora ta Isabelle este una.

Făcu un pas spre Clary, mijindu-şi ochii de parcă nu-i venea să creadă ce vedea.

— O fată mundană! zise el, ca pentru sine. Şi ne poate vedea.

— Bineînţeles că vă pot vedea, zise Clary. Nu sunt oarbă, să ştii.

— Ba da, eşti, zise Jace, aplecându-se ca să-şi ia pumnalul. Numai ca n-o ştii. Se ridică la loc. Mai bine o ştergi de-aici, dacă nu vrei s-o încurci.

— Nu mă duc nicăieri, zise Clary. Dacă plec, o să-l omori pe el, arătă ea spre băiatul cu păr albastru.

— Asta e adevărat, recunoscu Jace, învârtind cuţitul între degete. Dar de ce îţi pasă ţie dacă-l omor sau nu?

— Pen-pentru că… bolborosi Clary, nu poţi pur şi simplu să te-apuci sa omori oamenii.

— Ai dreptate, zise Jace. Nu poţi pur şi simplu să te-apuci să omori oamenii. Arătă spre băiatul cu păr albastru, care-şi ţinea ochii întredeschişi. Clary se întrebă dacă nu cumva leşinase.

— Ăsta nu e om, fetiţo. Poate că arată ca un om şi vorbeşte ca un om, ba poate chiar şi sângerează ca un om. Dar e un monstru.

— Jace, îl avertiză Isabelle. Destul!

— Eşti nebun, zise Clary, dându-se înapoi, să fie mai departe de el. Am chemat poliţia, să ştii. O s-apară dintr-o secundă într-alta.

— Minte, zise Alec, dar cu îndoiala zugrăvită pe faţă. Jace, fă-ţi…

Nu apucă să-şi termine propoziţia. În clipa aceea, băiatul cu păr albastru, slobozind un urlet ascuţit şi prelung, se smulse din legăturile care-l ţineau de stâlp şi se aruncă asupra lui Jace.

Se prăbuşiră amândoi la pământ şi se rostogoliră, băiatul cu păr albastru încercând să-l sfâşie pe Jace cu mâinile care sclipeau de parcă ar fi avut gheare de metal. Clary se întoarse vrând să fugă, dar piciorul i se prinse într-un ochi de cablu şi căzu, buşitura tăindu-i răsuflarea. O auzi pe Isabelle strigând. Răsucindu-se cu faţa-n sus, Clary îl văzu pe băiatul cu păr albastru stând pe pieptul lui Jace. Sângele lucea în vârfurile ghearelor sale ca nişte brice.

Isabelle şi Alec alergau spre ei, Isabelle agitând un bici în mână. Băiatul cu păr albastru îl atacă pe Jace cu ghearele răşchirate. Jace ridică un braţ să se apere, iar ghearele îl greblară adânc, umplându-l de sânge. Băiatul cu păr albastru se repezi din nou – şi-n clipa aceea, biciul lui Isabelle îl plesni pe spinare. El ţipă şi căzu pe-o parte.

Iute ca şfichiul biciului lui Isabelle, Jace se rostogoli ajungând deasupra lui. În mână îi sclipea un pumnal. Înfipse lama în pieptul băiatului cu păr albastru. Un lichid negricios ţâşni în jurul plăselelor. Băiatul îşi arcui spinarea pe podea, bolborosind şi zvârcolindu-se. Cu o strâmbătură, Jace se ridică în picioare. Cămaşa lui neagră era şi mai întunecată, acum, în unele locuri, îmbibată de sânge. Se uită în jos, la trupul spasmodic de la picioarele lui, se aplecă şi smulse cuţitul. Plăselele erau mânjite de fluidul negru.

Pleoapele băiatului cu păr albastru se zbătură şi el deschise ochii. Privirea lui, aţintită asupra lui Jace, părea să ardă. Şuieră printre dinţi:

— Aşa să fie. Damnatul o să vă termine pe toţi.

Jace păru să-şi arate colţii la el. Ochii băiatului se dădură peste cap. Trupul lui începu să tresalte şi să se zgâlţâie convulsiv, în timp ce se chircea, strângându-se în el şi devenind din ce în ce mai mic, până când dispăru cu totul.

Clary se forţă să se ridice în picioare, eliberându-se din cablurile electrice. Începu să se retragă. Niciunul dintre ei nu-i dădea atenţie.

Alec se apropiase de Jace şi îi ţinea braţul, ridicându-i mâneca, probabil încercând să-i examineze rana. Clary se întoarse să fugă – şi se trezi cu Isabelle tăindu-i calea, cu biciul în mână. Pe toată lungimea limbii aurii era năclăit de fluidul întunecat. Plesni din el spre Clary, iar capătul se înfăşură în jurul încheieturii mâinii, strângându-se smucit. Clary icni de durere şi surpriză.

— Mundană mică şi proastă, zise Isabelle printre dinţi. Din cauza ta Jace era să moară.

— E nebun, zise Clary, încercând să-şi tragă încheietura spre ea. Biciul muşcă mai adânc din came. Toţi sunteţi nebuni. Ce vă închipuiţi ca sunteţi, asasini justiţiari? Poliţia…

— Poliţia de regulă nu este interesată, cel puţin dacă nu-i arăţi un cadavru, zise Jace.

Ţinându-şi braţul îndoit la piept, îşi făcu drum peste cablurile de pe podea, spre Clary. Alec venea imediat în spatele lui, cu faţa schimonosită într-o încruntătură.

Clary aruncă o privire spre locul de unde băiatul dispăruse, şi nu zise nimic. Nu exista nici măcar o pată de sânge acolo – nimic care să arate că băiatul existase vreodată.

— Se-ntorc în dimensiunea lor de origine când mor, zise Jace. În caz că te întrebai.

— Jace, şuieră Alec, ai grijă.

Jace îşi feri braţul într-o parte. Pistrui macabri de sânge îi împodobeau faţa. Tot îi mai aducea aminte de un leu, cu ochii lui depărtaţi, deschişi la culoare, şi părul blond arămiu.

— Ea ne poate vedea, Alec, îi răspunse el. Deja ştie prea mult.

— Deci ce vrei să fac cu ea? întrebă Isabelle.

— Dă-i drumul, zise Jace, liniştit.

Isabelle îl fulgeră cu o privire surprinsă, aproape mânioasă, dar nu comentă, biciul şerpui înapoi la ea, eliberându-i lui Clary braţul. Ea-şi frecă încheietura dureroasă şi se întrebă cum naiba avea să mai iasă de-acolo.

— Poate ar trebui s-o luăm cu noi, zise Alec. Pariez că Hodge ar vrea să stea de vorbă cu ea.

— Exclus s-o ducem la Institut, protestă Isabelle. E o mundană.

— Oare? zise Jace, încet. Tonul său calm era mai înfricoşător decât cel răstit al lui Isabelle sau cel furios al lui Alec. Ai mai avut de-a face cu demoni, fetiţo? Te-ai plimbat cu magicieni, ai vorbit cu Copiii Nopţii? Ai…

— Nu mă cheamă „fetiţo”, îl întrerupse Clary. Şi habar n-am despre ce vorbeşti. Zău! şopti o voce ascunsă în capul ei. L-ai văzut pe băiatul ăla dispărând pur şi simplu. Jace nu e nebun – ai vrea tu să fie. Eu nu cred în… în demoni sau cum le ziceţi voi…

— Clary?

Era vocea lui Simon. Ea se răsuci în loc. El stătea în cadrul uşii magaziei. Unul dintre masivii gardieni care puneau ştampile pe mâini la intrare era lângă el.

— Te simţi bine? Se zgâia la ea, prin penumbră. De ce eşti singură aici? Ce s-a întâmplat cu băieţii… ştii tu, cei care-aveau cuţite?

Clary făcu ochii mari la el, apoi se uită în spatele ei, unde Jace, Isabelle şi Alec aşteptau, Jace încă în cămaşa lui neagră însângerată şi cu pumnalul în mână. El rânji şi ridică din umeri pe jumătate a scuză, pe jumătate a zeflemea. În mod cert nu era surprins că nici Simon, nici gardianul nu-i puteau vedea.

Cumva, nici Clary nu era. Încet, se întoarse iarăşi către Simon, conştientă de felul în care trebuie să fi arătat ea în ochii lui, stând singură într-o magazie umedă, cu picioarele afundate în cablurile electrice pestriţ colorate.

— Am crezut că au intrat aici, zise ea neconvingător. Dar bănuiesc că nu. Îmi pare rău.

Se uită de la Simon, a cărui expresie se schimbase de la îngrijorare la stinghereală, la gardianul care arăta doar plictisit.

— A fost o greşeală.

În spatele ei, Isabelle chicoti.

— Nu cred, zise Simon încăpăţânat, în timp ce Clary, stând la cotitura drumului, încerca disperată să oprească un taxi. Măturătorii de stradă coborâră pe Orchard când fuseseră ei în club, iar strada lucea neagră de la apa uleioasă.

— Ştiu, admise ea. Te gândeai că trebuie să fie nişte taxiuri. Unde se duce toată lumea la miezul nopţii, într-o duminică? Se întoarse iar spre el, ridicând din umeri. Crezi c-am fi avut mai mult noroc la Huston?

— Nu e vorba de taxiuri, zise Simon. Tu… pe tine nu te cred. Nu cred ca tipii ăia care aveau cuţite au dispărut pur şi simplu.

Clary oftă.

— Poate că nu era nici un tip care să aibă cuţit, Simon. Poate că doar mi-am închipuit cu toată treaba asta.

— Exclus. Simon ridică mâna deasupra capului, dar taxiul care venea trecu vâjâind pe lângă el, împroşcând cu apă murdară. Ţi-am văzut chipul când am intrat în magazia aia. Arătai speriată pe bune, de parcă văzuseşi o stafie.

Clary se gândi la Jace, cu ochii lui ca de leu. Se uită în jos, la încheietura mâinii sale, pe care încă mai avea o linie roşie, subţire ca o brăţară, acolo unde se încolăcise biciul lui Isabelle. Nu, nu o stafie, gândi ea. Ceva şi mai ciudat de-atât.

— A fost doar o greşeală, zise ea, obosită.

Se întreba de ce oare nu-i spunea adevărul. În afara faptului că, binenţeles, el ar fi crezut-o sărită de pe fix. Şi exista ceva în legătură cu cele ce se întâmplaseră – ceva cu sângele negru gâlgâind în jurul pumnalului lui Jace, ceva cu tonul vocii lui când o întrebase „Ai vorbit cu Copiii Nopţii?” – despre care n-ar fi vrut să vorbească nimănui.

— Ei bine, a fost o greşeală a naibii de stingheritoare, zise Simon. Aruncă o privire înapoi, spre club, unde un şir subţire de tineri încă şerpuia dincolo de uşă şi pe lângă clădiri, până aproape de intersecţie. Ma îndoiesc ca ne vor mai lăsa vreodată să punem piciorul în Pandemonium.

— Ce-ţi pasă? Tu nu poţi să suferi clubul Pandemonium.

Clary ridică iarăşi mâna, în timp ce o maşină galbenă gonea spre ei, prin ceaţă. De data asta totuşi, taxiul se opri cu scrâşnet de frâne la colţul unde se aflau ei, şoferul sprijinindu-se în claxon de parcă ar fi fost nevoie să le atragă atenţia.

— În sfârşit, avem noroc.

Simon deschise energic portiera taxiului şi se strecură pe bancheta din spate, acoperită cu folie de plastic. Clary se sui după el, adulmecând familiarul miros al taxiurilor din New York – iz stătut de ţigară, piele de banchete şi fixativ de păr.

— Mergem în Brooklyn, zise Simon şoferului, apoi se întoarse spre Clary. Uite, ştii că mie poţi să-mi spui totul, nu?

Clary şovăi o clipă, apoi dădu din cap:

— Desigur, Simon, zise ea, ştiu că pot.

Închise cu zgomot portiera şi taxiul porni în noapte.

SECRETE ŞI MINCIUNI.

Prinţul Întunericului stătea călare pe armăsarul lui negru, cu mantia-i sumbră fluturând în spatele lui. Un inel de aur îi ţinea strânse buclele blonde, pe faţa lui frumoasă era dăltuită glacial furia bătăliei şi…

—… şi braţul lui arăta ca o vânătă, murmură Clary pentru sine, exasperată.

Desenul nu voia să iasă. Cu un oftat, rupse încă o foaie din caietul ei de schiţe, o mototoli şi o azvârli în peretele portocaliu al dormitorului ei. Podeaua era deja acoperită de mingi de hârtie, un semn sigur ca inspiraţia sa nu curgea în direcţia sperată. Îşi dori a mia oară să fi semănat ceva mai mult cu mama ei. Tot ce desena, picta sau schiţa Jocelyn Fray era frumos şi părea realizat fără efort.

Clary îşi dădu jos căştile – oprindu-i pe Stepping Razor la mijlocul cântecului – şi îşi frecă tâmplele dureroase. Abia atunci îşi dădu seama de sunetul strident, pătrunzător al soneriei unui telefon care răsuna în apartament. Vârându-şi caietul de schiţe sub pat, sări în picioare şi dădu fuga în living, unde telefonul retro, roşu, se afla pe o măsuţă lângă uşa de la intrare.

— Clarissa Fray?

Glasul de la celălalt capăt al firului părea familiar, deşi nu-l putu recunoaşte imediat.

Clary răsuci cu nervozitate cablul receptorului pe deget.

— Daa?

— Salut, sunt unul dintre huliganii cuţitari pe care i-ai întâlnit aseară în Pandemonium, ţi-aminteşti? Mă tem că ţi-am lăsat o impresie proastă şi speram să-mi dai o şansă să dreg lucrurile…

— SIMON! Clary îndepărtă receptorul de ureche, în clipa în care el izbucni în râs. Nu-i deloc amuzant!

— Ba da. Numai că nu vezi tu umorul.

— Tâmpit. Clary oftă, rezemându-se de perete. N-ai mai fi râs dac-ai fi fost aici când am ajuns eu, aseară.

— De ce nu?

— Mama. N-a fost deloc mulţumită că am venit târziu. Şi-a ieşit din minţi. A fost urât.

— De ce? N-a fost vina noastră că aşa s-a circulat! protestă Simon. Mai avea doi fraţi, iar el era cel mai mic dintre ei, şi avea un ascuţit simţ al injustiţiei familiale.

— Mda, păi, ea nu vede lucrurile aşa. Am dezamăgit-o, i-am înşelat încrederea, am făcut-o să se îngrijoreze bla-bla-bla. Eu sunt pacostea vieţii ei, zise Clary, imitând intonaţia mamei sale cu doar o uşoară notă de vinovăţie în glas.

— Adică eşti pedepsită? întrebă Simon, niţel cam prea tare.

Clary auzi un murmur de voci în spatele lui; oameni discutând între ei.

— Deocamdată nu ştiu, zise ea. Mama a ieşit de dimineaţă cu Luke şi nu s-au întors încă. Dar tu unde eşti? La Eric?

— Da. Tocmai am terminat repetiţia.

Un cinel trosni în spatele lui Simon. Clary se chirci.

— Eric o să citească o poezie la Java Jones, diseară, continuă Simon – o cafenea aflată după colţ de casa lui Clary, unde uneori, noaptea era muzică live. O să mergem toată trupa în păr, ca să-l susţinem. Vrei să vii?

— Da, bine. Clary se opri, trăgând neliniştită de firul telefonului. Stai, nu!

— Tăceţi puţin, băieţi, bine? strigă Simon, şi cum vocea i se auzi mai slab, Clary deduse că ţinea receptorul departe de gură. Reveni în secunda următoare, părând îngrijorat. Asta a fost un da sau un nu?

— Nu ştiu. Clary îşi muşcă buza. Mama e încă supărată pe mine pentru aseară. N-aş vrea s-o zgândăr cerându-i să-mi facă un hatâr. Daca e sa am necazuri, nu vreau să fie din cauza poeziilor jalnice ale lui Eric.

— Ei, haide, nu-s chiar aşa de rele, zise Simon.

Eric era vecinul lui de vizavi şi se ştiau amândoi de când lumea. Nu erau prieteni la fel de apropiaţi cum erau Simon şi Clary, dar înfiinţaseră o trupă de rock, la începutul clasei a zecea, împreună cu Matt şi Kirk, prietenii lui Eric. Făceau repetiţii conştiincios, în garajul părinţilor lui Eric, în fiecare săptămână.

— De altfel, nu-i un hatâr, adăugă Simon, e un concurs de poezie, la o stradă distanţă de casa ta. Nu-i ca şi cum te-aş invita la vreo orgie în Hoboken. Poate veni şi mama ta, dacă vrea.

— ORGIE ÎN HOBOKEN! auzi Clary pe cineva, probabil Eric, zbierând.

Un alt trosnet de cinel. Şi-o închipui pe mama ei ascultându-l pe Eric citindu-şi poeziile şi se cutremură lăuntric.

— Nu ştiu. Dacă veniţi toţi la uşa mea, cred c-o să-şi iasă din pepeni.

— Atunci vin numai eu. Trec să te iau şi putem merge pe jos până acolo să, ne întâlnim cu restul trupei la cafenea. Mama ta n-o să aibă nimic împotrivă. Mă iubeşte.

Clary trebui să râdă.

— Un semn al gusturilor ei îndoielnice, dacă mă întrebi pe mine.

— Nu te-a-ntrebat nimeni.

Simon închise, în toiul răcnetelor colegilor săi de trupă.

Clary puse receptorul în furcă şi aruncă o privire prin living. Dovezile înclinaţiilor artistice ale mamei sale se vedeau pretutindeni, de la husele de catifea ale perniţelor făcute de mână, îngrămădite pe sofaua de un roşu-întunecat, până la pereţii pe care atârnau picturile lui Jocelyn, îngrijit înrămate – majoritatea, peisaje: străzile şerpuitoare din centrul Manhattanului scăldate în lumină aurie; scene din Prospect Park iarna, cu lacurile cenuşii tivite cu pojghiţe de gheaţă albă ca dantela.

Pe policioara de deasupra şemineului era o fotografie înrămată a tatălui lui Clary. Un bărbat blond, în uniformă militară, cu înfăţişare contemplativă, dar ale cărui încreţituri de la coada ochilor trădau râsul. Fusese soldat, primise decoraţii şi servise peste ocean. Jocelyn ţinea câteva dintre medaliile lui într-o cutie mică, lângă patul ei. Nu că medaliile folosiseră cuiva când Jonathan Clark se izbise cu maşina de un copac la ieşirea din Albany şi murise mai înainte ca fiica lui să se fi născut.

Jocelyn revenise la numele ei de fată după ce murise el. Nu vorbea niciodată despre tatăl lui Clary, dar păstra cutia gravată cu iniţialele lui, J. C., la capul patului ei. Pe lângă medalii, se mai găseau una sau două fotografii, o verighetă şi o şuviţă de păr blond. Uneori, Jocelyn scotea cutia, o deschidea şi ţinea puţin în mână şuviţa de păr, cu multă gingăşie, după care o punea la loc şi încuia din nou cutia, cu grijă.

Zgomotul cheii întoarse în broasca uşii de la intrare o smulse pe Clary din reverie. În grabă, se aruncă pe canapea şi încercă să ia o atitudine de parcă ar fi fost cufundată în lectura uneia dintre cărţile pe care mama sa le lăsase îngrămădite pe măsuţa din colţ. Jocelyn considera cititul ca pe un mod sacru de a-ţi petrece timpul şi de obicei n-o întrerupea pe Clary la mijlocul vreunei cărţi nici măcar ca să ţipe la ea.

Uşa se deschise cu o buşitură. Era Luke, cu braţele pline de ceea ce păreau să fie bucăţi pătrate de rigips. Când le puse jos, Clary văzu că erau cutii de carton, strânse şi împăturite. Se ridică şi se întoarse către el.

— Bună, un… bună, Luke, zise ea. O rugase cu vreun an în urmă să nu-i mai spună „Unchiul Luke”, susţinând că-l făcea să se simtă bătrân şi că-l ducea cu gândul la Coliba unchiului Tom. De altfel, îi reamintise el cu blândeţe, nu era cu adevărat unchiul ei, ci doar un prieten apropiat al mamei sale, cu care se ştia din copilărie.

— Unde-i mama?

— Parchează maşina, zise el, întinzându-şi oasele corpului său slăbănog, gemând.
Era îmbrăcat în uniforma lui obişnuită: jeanşi vechi, o cămaşă de flanelă şi o pereche strâmbă de ochelari cu ramă metalică aurie, care-i stătea şui pe puntea nasului.
— Mai spune-mi o dată, de ce n-are imobilul ăsta lift?
— Fiindcă este bătrân şi are caracter, zise Clary dintr-o suflare.
Luke rânji.
— Pentru ce sunt cutiile? întrebă ea.
Rânjetul lui se şterse.
— Mama ta voia să împacheteze nişte lucruri, zise el, evitându-i privirea.
— Ce lucruri? întrebă Clary.
El îi răspunse cu o fluturare vagă de mână:
— Chestii în plus de prin casă. Care o încurcă. Ştii că ea nu aruncă niciodată nimic. Bun, şi tu ce făceai? Învăţai? Îi trase cartea din mână şi citi cu voce tare:
— Lumea încă forfoteşte de acele făpturi de tot felul pe care filosofia mai serioasă le-a desconsiderat. Spiriduşi şi goblini, duhuri şi demoni încă mişuna prin jur…
Lăsă cartea jos şi se uită la ea pe deasupra ochelarilor:
— Asta-i pentru şcoală?
— Creanga de Aur? Nu. Nimic pentru şcoală două săptămâni. Clary luă cartea înapoi de la el. E a mamei.
— Bănuiam eu.
Ea o puse la loc, pe măsuţă.
— Luke?
— Hmm?
Deja uitase de carte şi scotocea prin cutia de scule de lângă şemineu.
— Aha, uite-o!
Scoase un dispenser portocaliu de bandă adezivă şi îl privi cu profundă mulţumire.
— Ce-ai face dacă ai vedea ceva pe care nimeni altcineva nu-l poate vedea?
Luke scăpă dispenserul din mână, iar acesta se lovi de plăcile de gresie din vatră. Îngenunche să-l ridice, fără să se uite la ea.
— Vrei să spui, dacă aş fi fost singurul martor la o crimă, sau chestii din astea?
— Nu. Vreau să spun, dacă au fost şi alţii de faţă, dar numai tu ai putut vedea ceva. De parcă scena ar fi fost invizibilă pentru toată lumea în afară de tine.
El şovăi, încă îngenuncheat, ţinând strâns în mână dispenserul dinţat.
— Ştiu că sună nebuneşte, încercă să-i explice Clary, dar…
El se întoarse spre ea. Ochii lui, foarte albaştri dincolo de ochelari, se opriră asupra ei plini de afecţiune.

— Clary, tu eşti o artistă, ca şi mama ta. Asta înseamnă că vezi lumea altfel decât o văd ceilalţi oameni. E talentul tău, să vezi frumuseţea şi oroarea în lucrurile obişnuite. Ceea ce nu înseamnă că eşti nebună, ci doar diferită. Nu-i nimic rău în a fi diferit.

Clary îşi ridică genunchii la piept şi-şi sprijini bărbia de ei. În minte revăzu magazia, biciul de aur al lui Isabelle, pe băiatul cu păr albastru zvârcolindu-se în spasmele morţii şi ochii lui Jace, de culoarea alamei. Frumuseţe şi oroare. Spuse:

— Dacă tata ar fi trăit, crezi că şi el ar fi fost artist?

Luke păru descumpănit. Înainte de a apuca să-i răspundă, uşa se deschise brusc şi mama lui Clary păşi ţanţoşă înăuntru, pocnind cu tocurile ghetelor pe lemnul lustruit al podelei. Zornăind cheile de la maşină, se întoarse să se uite la fiica sa.

Jocelyn Fray era o femeie zveltă, viguroasă, cu părul mai închis cu vreo câteva nuanţe decât al lui Clary şi de două ori mai lung. În momentul acela, era înfăşurat şi strâns în vârful capului într-un coc roşu-întunecat, în care înfipsese un creion de grafit ca să-l fixeze. Purta un tricou de culoarea lavandei stropit peste tot cu vopsea şi ghete cafenii de alpinist, ale căror tălpi erau năclăite de vopsea.

Toată lumea îi spunea lui Clary că seamănă cu mama ei, dar ea nu vedea asemănarea. Singurul lucru comun la ele era conformaţia trupului: amândouă erau subţiri, cu sâni mici şi şolduri înguste. Ştia că nu era la fel de frumoasă ca mama ei. Ca să fii frumoasă trebuie să mlădioasă şi înaltă. Când erai scundă cât Clary, puţin peste un metru cincizeci, erai doar simpatică. Nu drăguţă sau frumoasă, ci simpatică. Adaugă părul morcoviu şi o faţă plină de pistrui şi aveai o Raggedy Ann pe lângă mama sa, Barbie Doll.

Jocelyn mai avea şi un mers atât de graţios, încât lumea îşi întorcea capul după ea s-o privească. Dimpotrivă, Clary se împiedica întotdeauna în propriile picioare. Singurul moment în care oamenii îşi întorceau capetele să se uite după ea era atunci când se ciocnea de ei în timp ce cădea pe scări.

— Mulţumesc că mi-ai adus cutiile până sus, zise mama către Luke şi îi zâmbi.

El nu-i întoarse zâmbetul. Clary simţi cum i se strânge stomacul de nelinişte. În mod vădit, se pregătea ceva.

— Îmi cer scuze că mi-a luat atâta până să găsesc un loc. Cred că erau pe puţin un milion de oameni în parc astăzi.

— Mamă, o întrerupse Clary, pentru ce sunt cutiile?

Jocelyn îşi muşcă buza. Luke aruncă o privire fulger spre Clary, îndemnând-o pe muteşte pe Jocelyn să răspundă. Scuturând nervos mâna din încheietura, Jocelyn îşi trecu pe după ureche o şuviţă de păr desprinsa din coc şi veni să se aşeze lângă fiica ei pe canapea. De aproape Clary putu vedea cât de obosită arăta mama ei. Sub ochi avea doua semiluni întunecate, iar pleoapele îi erau străvezii de nesomn.

— Are vreo legătură cu aseară? întrebă Clary.

— Nu, zise mama ei repede, dar apoi şovăi. Poate puţin. N-ar fi trebuit să faci ce-ai făcut aseară. Ai fi putut să te gândeşti.

— Dar mi-am cerut o dată iertare. Despre ce-i vorba acum? Dacă vrei să mă pedepseşti, dă-i drumul.

— Eu nu te pedepsesc, zise mama ei, cu vocea foarte încordată.

Se uită spre Luke, care clătină din cap.

— Spune-i, Jocelyn.

— Vreţi să încetaţi să mai vorbiţi despre mine ca şi când n-aş fi de faţă? protestă Clary furioasă. Şi cum adică să-mi spui? Ce să-mi spui?

Jocelyn lăsă să-i scape un suspin.

— Plecăm în vacanţă.

Faţa lui Luke se goli de expresie, ca o pânză ştearsă de orice culoare.

Clary clătină din cap.

— Despre asta e vorba? Plecaţi în vacanţă? Se lăsă pe spate între perne. Nu pricep. De ce toată tevatura asta?

— Nu cred că înţelegi. Vreau să spun, plecăm împreună în vacanţă. Toţi trei: tu, eu şi Luke. Ne ducem la fermă.

— Oh!

Clary privi spre Luke, dar el îşi încrucişase braţele la piept şi se uita pe fereastră, cu buzele strânse ferm. Se întrebă oare ce-l supărase. Îi plăcea vechea fermă din nordul statului New York – el o cumpărase şi o restaurase cu mâna lui, în urmă cu vreo zece ani, şi se ducea pe-acolo ori de câte ori putea.

— Pentru cât timp?

— Pentru tot restul verii, zise Jocelyn. Am adus cutiile în caz că ai vrea să iei cu tine cărţi, provizii de vopsele pentru pictură…

— Pentru tot restul verii? Clary se ridică în picioare, indignată. Nu pot, mamă. Mi-am făcut planuri… Simon şi cu mine o să dăm o petrecere de reîncepere a şcolii şi am o grămadă de întâlniri cu cei de la cercul de artă şi alte zece cursuri suplimentare la Tisch…

— Îmi pare rău pentru Tisch. Câte despre celelalte lucruri, se pot amâna, cred că pot să înţeleagă. La fel şi colegii tăi de la cercul de artă.

Clary desluşi neînduplecarea din glasul mamei sale şi îşi dădu seama ca treaba era serioasă.

— Dar am plătit pentru orele alea de artă! Am strâns bani tot anul! Mi-ai promis.

Se răsuci spre Luke.

— Spune-i! Spune-i că nu-i corect!

Luke nu-şi dezlipi privirea de la fereastră; un muşchi al obrazului îi zvâcnea.

— E mama ta. E dreptul ei să hotărască.

— Nu pricep. Clary se întoarse spre mama ei. De ce?

— Trebuie să plec, Clary, zise Jocelyn, şi colţurile gurii îi tremurară. Am nevoie de linişte şi pace ca să pictez. Iar cu banii stăm cam prost în momentul de faţă…

— Atunci mai vinde din acţiunile tatei, zise Clary cu mânie. Aşa faci de obicei, nu?

Jocelyn ripostă:

— Nu-i frumos din partea ta.

— Uite, duceţi-vă, dacă vreţi. Nu-mi pasă. O să stau aici şi fără voi. Pot sa muncesc; pot să-mi iau o slujbă la Starbucks sau ceva de genul asta. Simon spune că ei angajează tot timpul. Sunt destul de mare să-mi port singura de grijă…

— Nu!

Asprimea din vocea lui Jocelyn o făcu pe Clary să tresară.

— O să-ţi dau banii înapoi pentru cursurile de artă, Clary. Dar o să vii cu noi. Nu ai posibilitatea să alegi. Eşti prea tânără ca să rămâi aici pe cont propriu. S-ar putea întâmpla ceva.

— Cum ar fi? Ce s-ar putea întâmpla? vru Clary să ştie.

Se auzi o pocnitură. Se întoarse surprinsă şi descoperi că Luke dăduse peste unul dintre tablourile înrămate, sprijinite de perete. Fără îndoială supărat, el îl aşeză la loc. Când se îndreptă de spate, gura lui era strânsă într-o linie îndârjită.

— Am plecat.

Jocelyn îşi muşcă buza:

— Stai!

Se grăbi în urma lui în vestibul, prinzându-l când punea mâna pe clanţă. Răsucindu-se în loc pe canapea, Clary putu desluşi câte ceva din şoapta alarmată a mamei sale.

—… nenorocire, zicea Jocelyn. L-am sunat şi răs-sunat în ultimele trei săptămâni. Am aflat de pe robot că se află în Tanzania. Ce-ar trebui să fac?

— Jocelyn, clătină Luke din cap, nu te poţi duce la el la nesfârşit.

— Dar Clary…

— Nu e Jonathan, şuieră Luke. Nu ţi-ai mai revenit niciodată de când s-a întâmplat, dar Clary nu e Jonathan.

Ce legătură are tata cu asta? Se întrebă Clary, buimăcită.

— Nu pot s-o ţin pur şi simplu acasă, nici s-o las să iasă. Nu s-ar acomoda cu asta.

— Fireşte că nu! Sună cu adevărat mânios glasul lui Luke. Nu e animal de casă, e adolescentă. Aproape adultă.

— Dacă am fi fost în afara oraşului…

— Vorbeşte cu ea, Jocelyn. Vocea lui Luke era fermă. Vorbesc serios.

Întinse iar mâna spre clanţă.

Uşa se deschise brusc. Jocelyn dădu un ţipăt scurt.

— Iisuse! exclamă Luke.

— Eu sunt! zise Simon. Cu toate că mi s-a spus că asemănarea este izbitoare.

Îi făcu semn cu mâna lui Clary din prag:

— Eşti gata?

Jocelyn îşi luă mâna de la gură.

— Simon, ai tras cu urechea?

Băiatul clipi nedumerit.

— Nu, acum am sosit. Îşi plimbă ochii de la faţa palidă a lui Jocelyn la chipul sever al lui Luke. S-a întâmplat ceva? Să plec?

— Nu te osteni, zise Luke. Cred că am terminat.

Îşi făcu loc pe lângă Simon, bocănind grăbit pe scări în jos. La parter, uşa de la intrare se trânti, închizându-se.

Simon se învârtea în prag, nesigur.

— Pot sa mă întorc mai încolo, zise el. Pe cuvânt. N-ar fi o problemă.

— Asta ar fi… începu Jocelyn, dar Clary era deja în picioare.

— Lasă Simon. Plecăm, zise ea, înşfăcându-şi rucsacul din cuierul de lângă uşă. Şi-l aruncă pe un umăr, uitându-se încruntată la mama ei. Ne vedem mai târziu, mamă.

Jocelyn îşi muşcă buza.

— Clary, nu crezi că ar trebui să vorbim despre asta?

— O să avem destul timp să vorbim când o să fim în „vacanţă”, răspunse Clary cu venin şi avu satisfacţia s-o vadă pe mama ei tresărind. Nu mă aştepta, adăugă ea şi, apucându-l pe Simon de braţ, îl duse aproape pe sus până la uşă.

El se propti pe călcâie şi se uită spăşit peste umăr la mama lui Clary, care rămăsese, micuţă şi deznădăjduită, în prag, cu mâinile strâns împreunate.

— La revedere, doamnă Fray! îi strigă el. O seară frumoasă!

— Oh, tacă-ţi fleanca, Simon, se răsti Clary şi trânti uşa în spatele lor, retezându-i răspunsul mamei sale.

— Doamne, femeie, îmi smulgi braţul! protestă Simon, când Clary îl tara după ea pe scări, tălpile tenişilor ei lipăind furioase la fiecare pas pe treptele de lemn.

Ea-şi ridică privirea, aşteptându-se s-o vadă pe mama sa pe palier uitându-se în jos, dar uşa apartamentului rămase închisă.

— Scuze, mormăi Clary, dându-i drumul la mână.

Se opri scurt la picioarele scării, cu rucsacul bătând-o peste şold.

Casa de gresie a lui Clary, ca majoritatea celor din Park Slope, fusese odinioară reşedinţa exclusivă a unei familii înstărite. Urme ale măreţiei sale de odinioară se mai vedeau încă pe scara interioară arcuită, în pardoseala de marmură de la intrare şi în luminatorul larg, cu un singur geam, de deasupra. Acum, după ce casa fusese segmentată în apartamente, Clary şi mama ei împărţeau clădirea cu trei etaje cu o chiriaşă de la parter, o femeie în vârstă care avea un cabinet de clarvăzător chiar la ea în apartament. Nu prea ieşea din el, deşi vizitele clienţilor erau destul de rare. O plăcuţă aurie prinsă de uşă o proclama drept MADAME DOROTHEA, CLARVĂZĂTOARE ŞI PREZICĂTOARE.

Fumul dulceag de tămâie se revărsa în foaier pe uşa întredeschisă. Clary auzi un murmur de voci.

— Mă bucur să văd că are o afacere înfloritoare, zise Simon. E greu să ai o activitate profitabilă ca profet, în vremurile astea.

— Chiar trebuie să fii sarcastic faţă de orice? îl admonestă Clary.

Simon clipi, în mod vădit prins pe picior greşit.

— Credeam că-ţi place când sunt spiritual şi ironic.

Clary se pregătea să-i răspundă, când uşa apartamentului lui Madame Dorothea se deschise deodată, de tot, şi dinăuntru ieşi un bărbat.

Era înalt, cu obrazul de culoarea siropului de arţar, cu ochii verzi-aurii ca de pisică şi cu păr negru, vâlvoi. Rânji la ea orbeşte, arătându-şi dinţii albi şi ascuţiţi.

Pe ea o luă brusc cu ameţeală, simţind că-i gata să leşine.

Simon o privi îngrijorat.

— Te simţi bine? Arăţi de parcă stai să leşini.

Ea se uită aiurită la el.

— Ce? Nu, sunt bine.

El nu păru dispus să renunţe.

— Arăţi de parcă tocmai ai fi văzut o stafie.

Ea clătină din cap. Îşi aducea aminte că ar fi văzut ceva, însă când încerca să se concentreze, gândul îi scăpa ca apa printre degete.

— Nimic. Mi s-a părut că văd pisica lui Dorothea, dar cred că doar mi-a jucat lumina o festă.

Simon se uită neîncrezător la ea.

— N-am mâncat nimic de ieri, adăugă ea, apărându-se. Bănuiesc că e din cauza asta.

El îşi petrecu liniştitor un braţ pe după umerii ei:

— Vino, o să-ţi cumpăr ceva de mâncare.

— Nu pot să cred că se poartă aşa, zise Clary pentru a patra oară, vânând prin farfurie o bucăţică rătăcită de guacamole, cu vârful unei nacho.

Se aflau într-un local mexican din împrejurimi, o grotă într-un zid, numită Nacho Mama.

— De parcă n-ar fi fost destul de rău că m-a pedepsit în fiecare săptămână. Acum o să mai fiu şi exilată pentru tot restul verii.

— Păi, ştii, pe mama ta o mai apucă aşa, uneori, zise Simon. După cum bate vântul.

Rânji la ea pe deasupra burrito-ului cu legume.

— Da, sigur, poartă-te de parc-ar fi amuzant, zise ea. Nu tu o să fii cel târât într-un loc uitat de lume pentru Dumnezeu ştie cât timp…

— Clary! îi întrerupse Simon tirada. Nu eu sunt cel supărat pe chestia asta. De altfel, n-o să fie pentru totdeauna.

— De unde ştii că nu?

— Păi, pentru că o cunosc pe mama ta, zise el, după o pauză. Vreau sa spun, tu şi cu mine suntem prieteni de… cât? zece ani? Ştiu că uneori o mai apucă din astea. Dar o să se răzgândească ea.

Clary luă un ardei iute de pe farfuria ei şi-i ronţăi vârful, dusă pe gânduri.

— Oare? zise ea. Adică într-adevăr o cunoşti? Eu mă întreb uneori dacă o cunoaşte cineva pe lumea asta.

Simon se uită nedumerit la ea.

— Aici m-ai pierdut.

Clary trase aer pe gură să-şi răcorească limba, care-i luase foc.

— Vreau să spun, ea nu vorbeşte niciodată despre ea. Eu nu ştiu nimic despre viaţa ei din tinereţe sau despre familia ei, nici măcar despre cum l-a întâlnit pe tata. Nu are nici măcar fotografii de la nuntă.

E ca şi cum viaţa ei ar fi început când m-a născut pe mine. Asta îmi spune de fiecare dată când îi mai pun întrebări.

— Ei! Simon făcu o mutră înduioşată. Asta-i tare drăguţ.

— Ba deloc. E ciudat. E ciudat că nu ştiu nimic despre bunicii mei. Adică, ştiu că părinţii tatălui meu nu s-au purtat prea frumos cu ea, dar nu se poate să fi fost chiar atât de răi, nu? Ce oameni sunt ăia care nu vor să-şi vadă nepoata nici măcar o dată?

— Poate că-i urăşte. Poate c-au fost violenţi sau ceva de genul ăsta, sugeră Simon. Are totuşi cicatricele alea.

Clary se uită surprinsă la el.

— Ce are?

El înghiţi o gură mare de burrito.

— Cicatricele alea mici. Pe tot spatele şi pe braţe. Am văzut-o pe mama ta în costum de baie, ştii.

— Eu n-am observat nici un fel de cicatrice, zise Clary sigură pe ea. Cred c-ai visat.

El se uită lung la ea şi păru gata să-i spună ceva, când telefonul ei celular, îndesat în rucsac, începu să sune insistent. Clary îl scoase din rucsac, se uită la cifrele licărind pe ecran şi se strâmbă.

— E mama.

— Mi-am dat seama după mutra pe care-ai făcut-o. O să vorbeşti cu ea?

— Nu în clipa asta, zise Clary, simţind cunoscutul fior de vinovăţie în capul pieptului, când telefonul se opri din sunat şi se conectă mesageria vocală. Nu vreau să mă cert cu ea.

— Poţi oricând să stai la mine acasă, zise Simon. Pentru oricât timp vrei tu.

— Păi, să vedem întâi dacă nu se calmează ea.

Clary apăsă energic pe butonul telefonului ei. Vocea mamei sale suna încordată, dar în mod clar încerca să pară destinsă. „Iubito, îmi pare rău că te-am luat pe nepregătite cu planul de vacanţă. Vino acasă şi-o să stăm de vorbă.” Clary închise telefonul mai înainte ca mesajul să se încheie, simţindu-se încă şi mai vinovată şi totodată încă furioasă.

— Vrea să stăm de vorbă.

— Şi tu vrei să vorbeşti cu ea?

— Nu ştiu. Clary îşi trecu dosul palmei peste ochi. Te mai duci la seara de poezie?

— Am promis că mă duc.

Clary se ridică în picioare, împingându-şi scaunul.

— Atunci o să vin cu tine. Am s-o sun când se termină.

Breteaua rucsacului îi alunecă în jos, pe braţ. Simon i-o ridică la loc, absent, degetele lui întârziind pe umărul ei gol.

Afară, aerul era îmbibat de umezeală, vaporii fini de apă încreţindu-i părul lui Clary şi lipindu-i lui Simon tricoul albastru de spinare.

— Deci, cum mai e cu trupa? întrebă ea. Ceva nou? Se-auzea mare hărmălaie în fundal când am vorbit cu tine mai devreme.

Faţa lui Simon se lumină.

— Merge grozav, zise el. Matt spune că ştie pe cineva care ar putea să ne aranjeze să cântăm la Scrap Bar. Am discutat iarăşi despre nume.

— O, da?

Clary îşi ascunse un zâmbet. Trupa lui Simon nu se ocupa niciodată cu muzica propriu-zisă. De regulă, băieţii se adunau şi stăteau acasă la Simon, în living, certându-se pe potenţialele nume şi pe logo-urile trupei. Câteodată, ea se întreba dacă vreunul dintre ei chiar ştia să cânte la vreun instrument.

— Ce s-a propus?

— Am avut de ales între Conspiraţia Algelor Marine şi Panda Tare ca Piatra.

Clary clătină din cap.

— Amândouă sunt oribile.

— Eric a sugerat Criza Scaunelor de Grădină.

— Poate că Eric ar trebui să se rezume la jocurile pe calculator.

— Dar atunci ar trebui să găsim un nou baterist.

— Oh, deci asta face Eric? Eu credeam că doar vă tapează pe voi de bani şi umblă pe la şcoală spunându-le fetelor că e într-o trupă rock, ca sa le impresioneze.

— Nici pe departe, zise Simon cu însufleţire. Eric s-a schimbat. Are o prietenă. Sunt împreună de vreo trei luni.

— Ca şi căsătorit, zise Clary, ocolind o pereche ce plimba un bebeluş în cărucior: o fetiţă cu nişte clame de plastic galbene în păr, care ţinea în braţe o păpuşă-zână cu aripi de safir vărgate cu auriu. Cu coada ochiului, Clary avu impresia că vede aripile bătând. Întoarse repede capul.

— Ceea ce înseamnă, continuă Simon, că eu sunt ultimul membru al trupei care nu are încă o prietenă. Ceea ce, cum ştii, este însuşi scopul de a fi într-o trupă. Să faci rost de fete.

— Eu credeam că scopul este muzica.

Un bărbat cu un baston îi tăie calea, îndreptându-se spre Berkeley Street. Ea îşi întoarse privirea, temându-se că dacă se uita mai mult la cineva avea să vadă cum îi cresc aripi, braţe în plus sau limbi lungi şi înfurcate ca de şerpi.

— Cui îi pasă dacă tu ai prietenă, la urma urmelor?

— Mie, zise Simon posomorât. Mai e puţin şi singurii rămaşi fără o prietenă vom fi eu şi Wendell, îngrijitorul şcolii. Iar el miroase a Windex.

— Cel puţin ştii că el e încă disponibil.

Simon o privi mânios.

— Nu-i amuzant, Fray.

— Există întotdeauna Sheila „Bikini Thong Barbarino”, sugeră Clary.

Clary fusese colega ei de bancă la cursurile de matematică, în clasa a noua. De fiecare dată când Sheila scăpa creionul pe jos – ceea ce se întâmplase deseori – Clary fusese tratată cu priveliştea bikinilor ei ridicându-se deasupra beteliei jeanşilor cu talie extra joasă.

— Păi, cu ea se întâlneşte Eric de trei luni încoace, zise Simon. Sfatul lui, de altfel, a fost să mă hotărăsc care fată are cel mai trăsnet corp din şcoală şi să-i cer să iasă cu mine în prima zi de cursuri.

— Eric e un porc misogin, zise Clary, dintr-odată, nedorind să ştie care fată din şcoală credea Simon că are cel mai trăsnet corp. Poate că ar trebui să vă numiţi trupa Porcii Misogini.

— Sună într-un mare fel.

Simon părea netulburat. Clary se încruntă la el şi se trezi cu rucsacul zbârnâind când telefonul începu să sune. Îl scoase din buzunarul cu fermoar.

— Iar mama ta? o întrebă el.

Clary dădu din cap. O revăzu pe mama ei în minte, mică şi singură la uşa apartamentului lor. Vinovăţia îşi desfăcu aripile în pieptul ei.

Aruncă o privire spre Simon, care se uita la ea cu ochii umbriţi de îngrijorare. Chipul lui îi era atât de bine cunoscut, încât i-ar fi putut desena trăsăturile şi-n somn. Se gândi la săptămânile de singurătate pe care urma să le petreacă fără el şi îndesă telefonul înapoi în rucsac.

— Haide, zise ea. O să întârziem la spectacol.

VÂNĂTORUL DE UMBRE.

Când ajunseră ei la JAVA JONES, Eric era deja pe scenă, legănându-se înainte şi-napoi în faţa microfonului, cu ochii strâns închişi. Îşi vopsise vârfurile părului în roz pentru această ocazie. În spatele lui, Matt, părând drogat, bătea aritmic într-o tobă africană.

— O să fie de toată jena, prezise Clary. Îl apucă pe Simon de mânecă şi-l trase către uşă. Dacă o luăm la fugă, mai putem încă scăpa.

El clătină din cap cu hotărâre.

— Orice-ar fi, sunt un om de cuvânt. Îşi îndreptă umerii. Aduc eu cafeaua, tu găseşte locuri. De care vrei?

— Cafea. Neagră – ca sufletul meu.

Simon plecă, îndreptându-se către barul cafenelei, îndrugând ceva cu voce joasă, ideea generală fiind că poezia lui Eric de acum era cu mult, mult mai bună decât tot ce dăduse el până atunci. Clary se duse să caute o masă liberă.

Cafeneaua era foarte aglomerată, pentru o zi de luni; majoritatea canapelelor şi fotoliilor jerpelite erau ocupate de adolescenţi care se bucurau de o seară liberă în timpul săptămânii. Mirosul de cafea şi de ţigarete cu aromă de cuişoare era copleşitor. În cele din urmă, Clary găsi o canapea liberă, de două persoane, într-un colţ întunecat, din spate. Singura persoană din apropiere era o fată blondă, într-un top portocaliu, preocupată să se joace cu ipod-ul său. E bine, gândi Clary, fiindcă Eric n-o să ne poată găsi aici, în spate, după spectacol, ca să ne întrebe cum ni s-a părut poezia lui.

Fata blondă se aplecă peste braţul scaunului ei şi o bătu pe Clary pe umăr.

— Scuză-mă…

Clary îşi ridică surprinsă ochii.

— E prietenul tău? întrebă fata.

Clary îi urmări direcţia privirii, pregătită deja să spună Nu, nu-l cunosc, când îşi dădu seama că fata se referea la Simon. El tocmai venea spre ele, cu faţa crispată de concentrare, încercând să nu verse cafeaua din paharele de plastic.

— A, nu, zise Clary. E un tovarăş de-al meu.

Fata înflori.

— E simpatic. Are prietenă?

Clary şovăi o secundă:

— Nu.

— E gay?

Întoarcerea lui Simon o scuti pe Clary să-i mai răspundă. Fata blondă se răsuci grăbită în scaunul ei, iar el aşeză paharele pe masă şi apoi se aruncă pe canapea, lângă Clary.

— Nu pot să sufăr când rămân fără ceşti. Chestiile astea frig.

Îşi suflă peste degete şi se strâmbă. Clary încercă să-şi ascundă un zâmbet, în timp ce-l privea. În mod normal, nu s-ar fi gândit niciodată dacă Simon arăta bine sau nu. Avea ochi negri frumoşi, ar fi putut spune, şi se dezvoltase bine la trup, în ultimul an. Cu o tunsoare potrivită…

— Te holbezi la mine, zise Simon. De ce te holbezi la mine? Am ceva pe faţă?

Ar trebui să-i spun, gândi, deşi o parte din ea era ciudat de refractară! N-aş fi o bună prietenă dacă n-aş face-o.

— Nu te uita acum, dar blonda de colo te consideră simpatic, îi şopti ea.

Ochii lui Simon se întoarseră iute într-o parte ca să se uite la fată, care studia sârguincioasă un număr din revista Shonen Jump.

— Fata cu maiou oranj?

Clary încuviinţă cu un semn din cap. Simon o privi neîncrezător.

— Ce te face să crezi asta?

Spune-i. Haide, spune-i. Clary deschise gura să-i răspundă, dar fu întreruptă de o izbucnire de microfonie. Se chirci şi îşi astupă urechile, în timp ce Eric, pe scenă, se lupta cu microfonul.

— Îmi cer scuze pentru asta, băieţi! zbieră el. În regulă. Eu sunt Eric şi el e prietenul meu de acasă, Matt, la tobe. Prima mea poezie se numeşte „Nenumita”. Îşi schimonosi faţa, ca lovit de-o durere subită, şi se tângui în microfon: Hai, falsa mea forţă inexorabilă a vintrelor mele infame! Inundă-mi fiece protuberanţă cu zel steril!

Simon se făcu mic pe locul său de pe canapea.

— Te rog, să nu spui nimănui că-l cunosc.

Clary chicoti.

— Cine foloseşte cuvântul „vintre”?

— Eric, zise Simon sumbru. Toate poeziile lui au vintre în ele.

— Tumefiat e chinul meu! Se văicări Eric. Agonia creşte înăuntru!

— Fii sigur că da, zise Clary.

Se aplecă spre Simon.

— Oricum, despre fata aceea care te consideră simpatic…

— Nu-ţi bate capul cu asta, zise Simon.

Clary făcu ochii mari la el, surprinsă.
— Am ceva de discutat cu tine, adăugă el.
— Cârtiţa Furioasă nu e un nume potrivit pentru o trupă, zise Clary imediat.
— Nu asta, zise Simon. În legătură cu ce-am vorbit mai devreme. Despre mine, că n-am o prietenă.
— Oh. Clary ridică din umăr. A, nu ştiu. Invit-o pe Jaida Jones să iasă cu tine, sugeră ea, numind-o pe una dintre puţinele fete de la Liceul St. Xavier care chiar îi plăcea. E drăguţă şi te place.
— Nu vreau să ies cu Jaida Jones.
— De ce nu? întrebă Clary, cuprinsă deodată de un nedesluşit resentiment. Nu-ţi plac fetele isteţe? Tot mai cauţi un corp trăsnet?
— Niciuna, nici alta, zise Simon, care părea agitat. Nu vreau s-o invit să ieşim împreună, pentru că n-ar fi corect faţă de ea dacă aş face-o…
Lăsă fraza în aer. Clary se aplecă în faţă. Cu coada ochiului o putu vedea pe fata blondă aplecându-se şi ea în faţă, trăgând pur şi simplu cu urechea.
— De ce nu?
— Pentru că mie îmi place de altcineva, zise Simon.
— Ok.
Simon arăta uşor palid la faţă, cum arătase şi când îşi scrântise glezna jucând fotbal în parc şi şchiopătase până acasă. Ea se întrebă de ce naiba faptul că îi plăcea de cineva îl făcea să stea în halul ăsta de încordat.
— Nu eşti Gay, nu?
Simon se făcu şi mai livid.
— Dacă aş fi, m-aş îmbrăca mai bine.
— Bun, atunci cine e? întrebă Clary.
Se pregătea să adauge că dacă se îndrăgostise de Sheila Barbarino, Eric avea să-i tăbăcească pielea, când auzi pe cineva tuşind tare în sptele ei. Era tipul acelea de tuse zeflemitoare, zgomotul pe care-l scoate cineva când încearcă să nu izbucnească în râs.
Se răsuci în loc.
Pe o sofa verde, decolorată, la numai câţiva paşi distanţă de ea, stătea Jace. Purta aceleaşi haine negre în care fusese îmbrăcat şi cu o seară înainte, în club. Braţele lui erau dezgolite şi acoperite cu linii uşor alburii ca nişte cicatrice vechi. La încheieturi avea brăţări late, metalice; din cea de pe mâna stângă văzu ieşind mânerul de os al unui pumnal. Se uita drept la ea şi colţul buzelor subţiri îi era ridicat, amuzat. Mai gravă decât bănuiala că râdea de ea era convingerea ei absolută că el nu se aflase acolo în urmă cu cinci minute.
— Ce-i?
Simon îi urmărise privirea, dar era limpede, după expresia neutră de pe faţa lui, că nu-l putea vedea pe Jace.
Dar eu te pot vedea. Se uită fix la Jace, în timp ce gândea asta, iar el îşi flutură mâna stângă, salutând-o. Un inel sclipi pe unul dintre degetele sale subţiri. El se ridică în picioare şi o luă agale către uşă. Buzele lui Clary se întredeschiseră de uimire. Pleca, pur şi simplu.

Simţi mâna lui Simon pe braţul ei. O chema pe nume, întrebând-o dacă s-a întâmplat ceva. Ea abia-l auzea.

— Mă întorc imediat, se auzi spunând, în timp ce ţâşnea de pe canapea, cât pe ce să uite să lase jos paharul de cafea.

Alergă spre uşă, lăsându-l pe Simon să se uite lung după ea.

Clary dădu buzna afară, îngrozită că Jace s-ar fi putut face nevăzut în umbrele aleii, ca o stafie. Dar era acolo, sprijinit într-o rână de zid. Tocmai scosese un obiect din buzunar şi apăsa pe butoanele acestuia; îşi ridică privirea cu surprindere, când uşa cafenelei se trânti, închizându-se în urma ei.

În lumina amurgului ce se pogora grăbit, părul lui arăta ca aurul vechi.

— Groaznică e poezia prietenului tău, zise el.

Clary clipi, pe moment prinsă pe picior greşit.

— Ce?

— Am spus că poezia lui e groaznică. Sună de parcă a halit un dicţionar şi-acum varsă cuvinte din el la întâmplare.

— Nu mă interesează poezia lui Eric, zise Clary furioasă. Vreau să ştiu de ce mă urmăreşti.

— Cine-a spus că te urmăresc?

— Bună încercare. Şi ai mai tras şi cu urechea. Vrei să-mi spui ce înseamnă asta sau trebuie să chem pur şi simplu poliţia?

— Ca să le spui ce? făcu Jace dispreţuitor. Că te sâcâie oameni invizibili? Crede-mă, fetiţo, poliţia n-o să aresteze pe cineva pe care nu-l poate vedea.

— Ţi-am mai spus o dată, numele meu nu e „fetiţo”, zise ea printre dinţi. E Clary.

— Ştiu, spuse el. Drăguţ nume. Ca al plantei aceleia parfumate1. În vremurile vechi, oamenii credeau că, dacă-i mâncai seminţele, erai în stare să vezi spiriduşi. Ştiai?

— Habar n-am despre ce vorbeşti.

— Nu ştii prea multe, nu-i aşa? zise el, cu o sclipire de dispreţ leneş în ochii aurii. Pari să fii o mundană ca oricare alta, şi totuşi mă poţi vedea. E o enigmă.

— Ce e aia mundană?

— Cineva din lumea umană. Cineva ca tine.

— Dar şi tu eşti uman, zise Clary.

— Sunt, admise el. Dar nu ca tine.

Nu exista nici o urmă de sarcasm în tonul său. O spusese de parcă nu-i păsa dacă ea-l credea sau nu.

— Te crezi superior. De-asta râdeai de noi.

— Râdeam de voi pentru că întotdeauna mă amuză declaraţiile de dragoste şi, mai ales, când e neîmpărtăşită, zise el. Şi pentru că Simon al tău este unul dintre cei mai mundani pe care i-am întâlnit vreodată. Şi pentru că Hodge a crezut că ai putea fi periculoasă, dar, dacă eşti, cu siguranţă nu o ştii.

— Periculoasă, eu? repetă Clary uluită. Te-am văzut cum ai ucis pe cineva aseară. Te-am văzut înfigând un cuţit în coastele lui şi…

. Şi l-am văzut pe el sfâşiindu-te cu nişte degete ca lamele de brici. Te-am văzut şi sângerând, iar acum arăţi de parcă nu te-a atins niciodată nimic.

— Poate că sunt un ucigaş, zise Jace, dar ştiu bine ce sunt. Tu poţi spune acelaşi lucru despre tine?

— Sunt o fiinţă omenească oarecare, exact cum ai spus tu. Cine-i Hodge?

— Tutorele meu. Şi, în locul tău, nu m-aş grăbi să mă declar o fiinţă omenească oarecare. Se apleacă spre ea: Ia să-ţi văd mâna dreaptă!

— Mâna mea dreaptă? repetă Clary.

El dădu din cap.

— Dacă-ţi arăt mâna, o să mă laşi în pace?

— Cu siguranţă.

În vocea lui se ghicea râsul.

Călcându-şi pe inimă, ea îşi întinse mâna dreaptă. Arăta palidă în razele difuze de lumină care se revărsau prin vitrină, cu nodurile degetelor suflate cu praf de pistrui. Cumva, se simţi la fel de expusă de parcă-şi ridicase bluza şi-i arăta pieptul gol. Jace îi luă mâna şi i-o întoarse cu palma în jos.

— Nimic, constată el, aproape cu dezamăgire. Nu eşti stângace, nu?

— Nu. De ce?

Îi dădu drumul mâinii, cu o ridicare din umeri.

— Majoritatea copiilor de vânători de umbre capătă pecetea pe mâna dreaptă – sau stângă, dacă sunt stângaci ca mine – de când sunt foarte mici. E o rună permanentă care conferă o îndemânare aparte la mânuirea armelor.

Îi arătă dosul mâinii lui stângi; arăta absolut obişnuit, în ochii ei.

— Nu văd nimic, zise ea.

— Lasă-ţi mintea să se relaxeze, îi sugeră el. Ai răbdare să vină semnul la tine. Ca atunci când aştepţi să se ridice ceva la suprafaţa apei.

— Eşti ţicnit.

Dar se relaxă, uitându-se la mâna lui, văzând linii mici peste nodurile degetelor, articulaţiile prelungi…

Ţâşni deodată spre ea, pulsând ca indicatorul TRECEREA OPRITĂ. Un desen negru, ca un ochi, pe dosul mâinii lui. Clipi o dată şi semnul dispăru.

— Un tatuaj?

El rânji satisfăcut şi îşi lăsă mâna jos.

— Mă gândeam eu că poţi. Şi nu, nu e un tatuaj – e o pecete. Sunt rune marcate în pielea noastră.

— Ele te fac să mânuieşti mai bine armele?

Lui Clary îi venea greu să creadă, deşi probabil că nu era mai greu de crezut decât existenţa zombilor.

— Fiecare pecete face câte ceva anume. Unele sunt permanente, dar majoritatea dispar după ce au fost folosite.

— De aceea nu-ţi văd braţele desenate până sus, astăzi? întrebă ea. Chiar daca mă concentrez?

— Exact de aceea.

Părea mulţumit de sine.
— Ştiam eu că ai Vederea, cel puţin. Aruncă o privire spre cer. E întuneric. Ar trebui s-o luăm din loc.
— Noi? Parcă ziceai că o să mă laşi în pace.
— Am minţit, spuse Jace fără pic de jenă. Hodge mi-a cerut să te aduc la Institut, cu mine. Vrea să stea de vorbă cu tine.
— De ce ar vrea să stea de vorbă cu mine?
— Pentru că ştii adevărul acum, zise Jace. N-a mai existat de cel puţin o sută de ani un mundan care să ştie despre noi.
— Despre noi? repetă ea. Adică oamenii ca tine. Oamenii care cred în demoni.
— Oamenii care-i ucid, zise Jace. Ni se spune vânători de umbre. Sau cel puţin, aşa ne spunem noi. Repudiaţii au denumiri mai puţin măgulitoare pentru noi.
— Repudiaţii?
— Copiii Nopţii. Magicienii. Spiritele naturii. Făpturile magice din această dimensiune.
Clary clătină din cap.
— Nu te opri. Bănuiesc că mai există şi… ce? vampiri, vârcolaci şi zombi?
— Binenţeles că există, o informă Jace. Deşi pe zombi îi găseşti mai mult în Sud, acolo unde sunt şi preoţii voodoo.
— Dar mumiile? Se ţin numai pe lângă Egipt?
— Lasă prostiile. Nimeni nu crede în mumii.
— Nu?
— Bineînţeles că nu, zise Jace. Uite, Hodge o să-ţi explice toate astea când o să-l vezi.
Clary îşi încrucişă braţele la piept.
— Şi dacă eu nu vreau să-l văd?
— Treaba ta. Vii de bunăvoie sau în pofida voinţei tale.
Clary nu-şi putea crede urechilor.
— Mă ameninţi c-o să mă răpeşti?
— Dacă aşa vrei tu s-o iei, zise Jace, da.
Clary deschise gura să protesteze, furioasă, dar fu întreruptă de un bâzâit strident. Iar îi suna telefonul.
— E-n regulă, poţi să răspunzi, dacă vrei, spuse Jace cu generozitate.
Telefonul se opri, apoi porni din nou să sune, tare şi insistent. Clary se încruntă – mama ei chiar trebuie să-şi fi pierdut răbdarea. Se întoarse cu spatele la Jace şi începu să scotocească prin rucsac. Până izbuti să-l scoată, trecuse deja la al treilea apel. Îşi duse telefonul la ureche:
— Mamă?
— O, Clary. O, slavă Domnului!
O furnicătură vie de îngrijorare îi străbătu şira spinării. Mama ei părea de-a dreptul panicată.
— Ascultă-mă…
— E-n regulă, mamă. Sunt bine. Mă pregătesc să vin acasă.

— Nu! Groaza o gâtuia pe Jocelyn. Nu veni acasă! Mă înţelegi, Clary? Să nu te prind că vii acasă. Du-te la Simon. Du-te direct acasă la Simon şi rămâi acolo până pot eu să…

Un zgomot din fundal o întrerupse: se auzi ceva căzând, sfărâmându-se, ceva greoi lovind podeaua…

— Mamă! strigă Clary. Mamă, eşti bine?

Un zumzăit puternic veni din telefon. Glasul mamei lui Clary răzbi printre paraziţi:

— Promite-mi că n-o să vii acasă! Du-te la Simon şi sună-l pe…

Vorbele i-au fost acoperite de un trosnet puternic, ca de lemn fărâmat.

— Cine te-a găsit? Mamă, ai chemat poliţia? Ai…

Întrebările ei înnebunite au fost curmate de un zgomot pe care Clary nu avea să-l uite niciodată – un vâjâit, un târşâit şi-apoi o bufnitură.

Clary o auzi pe mama ei trăgând iute aer în piept, după care spuse, cu o voce straniu de calmă:

— Te iubesc, Clary.

Telefonul amuţi.

— Mamă! ţipă Clary în telefon. Mamă, mă auzi?

Convorbire încheiată scria pe ecran. Dar de ce i-ar fi închis mama ei astfel?

— Clary, zise Jace.

Era prima oară când îl auzea spunându-i pe nume.

— Ce se întâmplă? o întrebă.

Clary nu-i dădu atenţie. Apăsă înfrigurată pe butonul care apela numărul ei de acasă. Nici un răspuns, în afară de ţiuitul dublu al tonului de ocupat.

Mâinile lui Clary începură să tremure nestăpânit. Când încercă să mai sune o dată, telefonul îi scăpă din mâinile nesigure şi se izbi cu putere de asfalt. Se lăsă imediat în genunchi şi-l culese de jos, dar era mort, cu ecranul plesnit de sus până jos.

— La naiba!

Aproape plângând, trânti telefonul cât colo.

— Încetează! Jace o ridică în picioare, ţinând-o strâns de încheietura mâinii. S-a întâmplat ceva?

— Dă-mi telefonul tău, zise Clary, înşfăcând obiectul negru şi lunguieţ de metal care-i ieşea din buzunar. Trebuie să…

— Nu-i telefon, zise Jace, fără să facă nici o mişcare ca să şi-l ia înapoi. E un Senzor. N-ai să poţi să-l foloseşti.

— Dar trebuie să sun la poliţie!

— Spune-mi întâi ce s-a întâmplat.

Ea încercă să-şi elibereze mâna, dar strânsoarea lui deveni incredibil de puternică.

— Te pot ajuta.

O cuprinse un val de mânie, ca un şuvoi fierbinte care-i inunda venele. Fără să se gândească o clipă, îl plesni peste faţă, zgâriindu-l adânc cu

unghiile pe obraz. El sări înapoi, surprins. Smulgându-se din strânsoare, Clary o luă la fugă spre luminile de pe Seventh Avenue.

Când ajunse în stradă, se răsuci, aşteptându-se să-l vadă pe Jace pe urmele ei. Dar Aleea era pustie. Pentru o clipă, cercetă neîncrezătoare zonele întunecate. Nici o mişcare. Se întoarse pe-un călcâi şi alergă spre casă.

RAVENER.

Noaptea devenise şi mai încinsă, şi acum Clary parcă nu mai fugea spre casă, ci înota cât de repede putea printr-o supă fierbinte. La colţul străzii ei, se trezi blocată la semafor de semnul TRECEREA OPRITĂ. Ţopăia de neastâmpăr pe vârful picioarelor, în vreme ce maşinile din trafic vâjâiau pe lângă ea într-un amalgam de faruri aprinse. Mai încercă să sune o dată acasă, dar Jace nu minţise, telefonul lui nu era un telefon. Cel puţin nu semăna cu nici un telefon din cele pe care le mai văzuse Clary până atunci. Butoanele Senzorului nu aveau cifre pe ele, ci alte simboluri bizare şi nu avea nici un ecran.

Alergând de-a lungul străzii către casa ei, văzu ferestrele de la etajul al doilea luminate, indiciul obişnuit că mama ei era acasă. Okay, îşi spuse ea în gând. Totul e bine. Dar inima i se strânse când păşi în holul de la intrare. Lumina din plafon se arsese şi foaierul era cufundat în întuneric. Umbrele păreau să forfotească de mişcare furişă. Înfiorată, începu să urce scările.

— Şi mă rog unde-ţi închipui că te duci? zise o voce.

Clary se răsuci.

— Ce…

Amuţi. Ochii i se obişnuiseră cu întunericul şi desluşi un fotoliu imens, tras în faţa uşii închise a apartamentului lui Madame Dorothea. Bătrâna era înfiptă în el ca o perniţă îndesată. Prin întuneric, Clary zări doar conturul rotund al feţei sale pudrate, evantaiul de dantelă albă din mâna ei şi abisul negru, căscat, al gurii ei când vorbi.

— Mama ta, zise Dorothea, a făcut o hărmălaie teribilă sus. Ce face? Mută mobila?

— Nu cred că…

— Şi becul de pe scară s-a ars, ai observat? Dorothea bătu cu evantaiul în braţul fotoliului. N-ar putea mama ta să-l cheme pe iubitul ci ca să-l schimbe?

— Luke nu e…

— Şi geamul luminatorului trebuie spălat. E jegos. Nu-i de mirare că e aproape beznă aici.

Luke NU e proprietarul, ar fi vrut Clary să spună, dar se abţinu. Era tipic pentru bătrâna ei vecină. Odată ce avea să-l prindă pe Luke aici, venit să schimbe becul, avea să-i ceară o sută de alte lucruri – să-i faci piaţa, să-i repare duşul cu mortar. O dată îl pusese să taie cu toporul o sofa veche, s-o poată da afară din apartamentul ei fără să mai scoată uşa din ţâţâni.

Clary oftă.

— O să întreb.

— Aşa să faci.

Dorothea închise brusc evantaiul, cu o zvâcnitură din încheietură.

Sentimentul lui Clary că era ceva în neregulă deveni mai puternic când ajunse la uşa apartamentului său. Era descuiată, chiar întredeschisă, lăsând să pătrundă pe culoar un con de lumină. Simţind că panica punea stăpânire pe ea, împinse uşa, deschizând-o.

În apartament luminile erau aprinse, toate veiozele, toate becurile ardeau din plin. Strălucirea lor îi înţepa ochii.

Cheile şi poşeta roz a mamei sale erau pe micul raft de fier forjat unde le lăsa de obicei.

— Mamă? strigă Clary. Mamă, am venit!

Nu primi nici un răspuns. Se duse în living. Ambele ferestre erau deschise, perdelele lungi şi albe de voal fluturând umflate de curent ca nişte fantome fără odihnă. Abia când vântul se opri şi perdelele se liniştiră, Clary observă că perniţele fuseseră smulse de pe sofa şi azvârlite prin cameră. Unele fuseseră sfâşiate pe toată lungimea, iar umplutura de bumbac se risipise pe podea. Rafturile de cărţi fuseseră răsturnate şi conţinutul lor împrăştiat. Băncuţa din faţa pianului zăcea căzuta într-o parte, iar capacul acestuia se vedea deschis ca o rană printre partiturile atât de dragi lui Jocelyn.

Cel mai îfricoşător lucru se întâmplase cu tablourile. Toate până la unul fuseseră scoase din rame şi tăiate fâşii, aruncate pe podea.

Operaţiunea trebuie să fi fost făcută cu un cuţit – pânza era aproape imposibil de rupt doar cu mâna. Ramele goale arătau ca oasele curăţate de carne. Clary simţi un strigăt izbucnind din pieptul ei:

— Mamă! ţipă ea. Unde eşti? Mami?

Nu-i mai spusese Jocelyn „mami” de la opt ani.

Cu inima bătându-i gata să-i spargă pieptul, dădu fuga în bucătărie. Nu era nimeni, uşile debaralei erau deschise, dintr-o sticlă spartă de Tabasco se împrăştiase lichidul roşu ardeiat pe linoleum. Îşi simţi genunchii ca două pungi cu apă. Ştia că ar fi trebuit să iasă cât mai repede din apartament, să se ducă la un telefon şi să cheme poliţia. Dar toate lucrurile acestea păreau îndepărtate – întâi s-o găsească pe mama ei şi să vadă că era teafără. Dacă veniseră hoţii, dacă mama ei se luptase cu ei…

Ce hoţi sunt ăia care pleacă fără să ia portofelul sau televizorul, DVD player-ul sau laptop-urile scumpe?

Era acum la uşa dormitorului mamei sale. Pentru o clipă, i se păru că această cameră cel puţin, rămăsese neatinsă. Pătura înflorată a lui Jocelyn făcută de mână, stătea împăturită cu grijă pe pilotă. De pe noptieră îi zâmbea propria-i faţă de la vârsta de cinci ani, un zâmbet ştirb, înconjurat de zulufi de culoarea căpşunilor. Un suspin urcă în pieptul ei. Mamă, strigă ea lăuntric, ce s-a întâmplat cu tine?

Tăcerea îi răspunse. Nu, nu tăcerea – un zgomot răsună prin apartament, făcând să i se ridice părul de pe ceafă. De parcă se răsturnase ceva – un obiect greu, care se lovise de podea cu o bufnitură înfundată. Bufnitura fu urmată de un zgomot târşâit, târât – şi venea spre dormitor. Cu stomacul contractat de groază, Clary se împletici şi se întoarse încet spre uşă.

Pentru un moment, crezu că holul era pustiu şi simţi o undă de uşurare. Apoi privi în jos.

Era ghemuită la podea – o creatură lungă, cu solzi, cu un ciorchine de ochi negri opaci, înfundaţi chiar în mijlocul ţestei sale ca o cupolă. Ca o încrucişare între aligator şi miriapod, avea un bot gros, turtit, şi o coadă cu ţepi care biciuia ameninţător dintr-o parte într-alta. Numeroasele-i picioare erau adunate sub corp, de parcă se pregătea să facă un salt.

Un ţipăt necontrolat izbucni din gâtul lui Clary. Se clătină, dându-se înapoi, se poticni şi căzu, exact în clipa în care creatura se repezea la ea. Se rostogoli într-o parte şi scăpă milimetric de fiara care alunecă mai departe pe podeaua de lemn, crestând şanţuri adânci cu ghearele. Un mârâit gros, bolborosit, ieşi din gâtlejul creaturii.

Clary se ridică înnebunită în picioare şi alergă spre hol, dar bestia era mai iute decât ea. Sări din nou, aterizând chiar deasupra uşii, unde rămase atârnând ca un păianjen gigantic şi fioros, uitându-se în jos la ea cu ciorchinele sale de ochi. Îşi deschise încet fălcile, arătându-şi un şir de colţi din care se scurgeau bale verzui. O limbă lungă şi neagră fulgeră dintre fălci, când creatura gâlgâi şi şuieră. Spre nespusa ei oroare Clary îşi dădu seama că zgomotele acelea se închegau în cuvinte.

— Fată, şuieră fiara. Carne. Sânge. Să mănânci, oh, să mănânci.

Începu să alunece încet, coborând pe perete. O parte din Clary trecuse dincolo de groază într-un soi de încremenire îngheţată. Creatura se ţinea acum din nou pe propriile-i picioare, târându-se către ea. Dându-se înapoi cu spatele, Clary înşfăcă o fotografie cu ramă grea de pe biroul de-alături – ea, mama sa şi Luke la Coney Island, pregătindu-se să urce în bumping cars – şi o aruncă spre monstru.

Fotografia îl lovi la mijlocul trupului şi ricoşă, căzând pe podea cu un zgomot de sticlă spartă. Creatura nu păru să bage de seamă. Venea spre ea, zdrobind cioburile sub picioare.

— Oase, să ronţăi, să sugi măduva, să bei din vene…

Clary lovi peretele cu spinarea. Nu mai avea unde să se retragă. Simţi o tresărire pe şold şi aproape că-i sări inima din piept. Buzunarul. Vârând mâna înăuntru, scoase obiectul de plastic pe care-l luase de la Jace. Senzorul tremura, ca un celular setat pe vibraţii. Materialul dur era aproape insuportabil de fierbinte în palma ei. Strânse bine Senzorul în palmă exact în clipa în care creatura sări.

Creatura se ciocni de ea, doborând-o şi făcând-o să se lovească tare cu capul şi umerii de podea. Se răsuci într-o parte, dar monstrul era prea greu. Stătea deasupra ei, o povară sufocantă, slinoasă, care-o făcea să-i vină să vomite.

— Să mănânci, să mănânci, gemu fiara. Dar nu e voie, să înghiţi, să guşti.

Răsuflarea, fierbinte pe faţa ei, puţea a sânge. Nu mai putea respira. Îşi simţea coastele gata să-i plesnească. Braţul îi era prins între trupul ei şi al monstrului, cu Senzorul strivindu-i palma. Se zbătu, încercând să-şi elibereze mâna.

— Valentine nu va afla niciodată. N-a zis nimic despre o fată. Valentine n-o să fie supărat.

Gura lui fără buze se schimonosi când îşi deschise fălcile, încet, aruncând un val de duhoare fierbinte pe faţa ei.

Clary îşi eliberă mâna. Dând un ţipăt, o repezi în monstru, voind să-l rănească, să-l orbească. Aproape că uitase de Senzor. Când creatura se întinse după faţa ei, cu fălcile larg deschise, îi îndesă Senzorul între colţi şi simţi balele fierbinţi, acide, năclăindu-i încheietura mâinii şi împroşcându-i cu picături fierbinţi pielea descoperită de pe faţa şi gâtul ei. Parcă de la distanţă, se auzi ţipând.

Părând aproape surprinsă, creatura zvâcni înapoi, cu Senzorul înţepenit între doi colţi. Mârâi, un zumzet gros şi mânios, şi îşi smuci capul pe spate. Clary o văzu înghiţind obiectul, îi văzu gâtlejul tresăltând. Urmez eu, gândi ea, disperată. Sunt…

Deodată, creatura începu să se zvârcolească. Pradă spasmelor incontrolabile, se rostogoli de pe Clary şi apoi pe spate, bătând aerul cu multele sale picioare. Un lichid negru îi gâlgâia de pe gură.

Disperată să respire, Clary se răsuci cu faţa în jos şi începu să se târască în patru labe, îndepărtându-se de creatură. Ajunsese aproape de uşă când auzi ceva şuierând prin aer, pe lângă urechea ei. Încercă să se ferească, dar era prea târziu. Un obiect o izbi cu putere în ceafă şi ea se prăbuşi, leşinată.

Săgeţi luminoase îi înţepau ochii prin pleoape – albastru, alb şi roşu. Se auzea un vaiet înalt, ridicându-se acut ca un ţipăt de copil îngrozit. Clary icni şi deschise ochii.

Stătea întinsă pe iarba rece şi umedă. Cerul nopţii se vălurea deasupra capului ei, licărul de cositor al stelelor fiind şters de luminile oraşului. Jace era îngenuncheat lângă ea, brăţările late de argint de la încheieturile sale aruncând scântei de lumină în timp ce rupea fâşii din pânza pe care o ţinea în mâini.

— Nu mişca!

Vaietul ameninţa să-i spargă timpanele. Clary întoarse capul într-o parte, neascultătoare, şi fu răsplătită cu un junghi ascuţit ca un pumn care-i străbătu şira spinării. Zăcea pe un petic de gazon în spatele tufelor de trandafir întreţinute cu mare grijă de Jocelyn. Frunzişul îi acoperea parţial vederea spre stradă, unde o maşină de poliţie, cu girofarul fulgerând albastru-alb, era oprită în curbă, cu sirena urlând. Deja se strânsese un grup de vecini să se uite, când portierele maşinii se deschiseră şi se dădură jos doi poliţişti.

Poliţia. Încercă să se ridice în capul oaselor, dar icni din nou şi degetele i se înfăpseră fără voie în pământul umed.

— Ţi-am spus să nu te mişti, şuieră Jace. Demonul ravener te-a rănit în ceafă. Era pe jumătate mort, aşa că n-a fost o înţepătură în toată puterea cuvântului, dar trebuie să te ducem la Institut. Stai nemişcată.

— Creatura aia… monstrul… vorbea.

Clary se cutremură fără voie.

— Ai mai auzit un demon vorbind.

Mâinile lui Jace se mişcară cu blândeţe când îi strecură bucata de pânză sub ceafă şi i-o legă. Era îmbibată cu ceva unsuros, ca alifia de grădinărit pe care mama ei o folosea ca să-şi păstreze moi mâinile atacate de vopsele şi terebentină.

— Demonul din Pandemonium… arăta ca un om.

— Ăla era un demon eidolon. Un metamorfic. Ravenerii se arată aşa cum sunt. Nu foarte atrăgători, dar sunt prea proşti ca să le pese.

— A spus că o să mă mănânce.

— Dar nu te-a mâncat. L-ai omorât tu pe el.

Jace o bandajă şi, când termină, se dădu înapoi. Spre marea uşurare a lui Clary, durerea din ceafă slăbi. Se ridică anevoie în capul oaselor.

— E poliţia aici. Vocea îi sună ca un orăcăit de broască. Ar trebui să…

— Nu vor putea face nimic. Probabil că te-a auzit careva ţipând şi a raportat. Mie-n sută că ăia nu sunt ofiţeri de poliţie adevăraţi. Demonii obişnuiesc să-şi şteargă urmele.

— Mama, zise Clary, silindu-se să articuleze, cu gâtlejul umflat.

— Otrava ravenerului curge prin venele tale în clipa asta. O să fii moartă într-o oră dacă nu vii cu mine.

Se ridică în picioare şi îi întinse mâna. Ea o luă şi el o săltă în picioare.

— Haide.

Lumea se clătină. Jace îşi strecură braţul pe după mijlocul ei, ţinând-o dreaptă. Mirosea a pământ, sânge şi metal.

— Poţi să mergi?

— Cred că da.

Aruncă o privire prin tufele cu flori dese. Vedea poliţiştii venind pe Alec. Unul dintre ei, o femeie subţire şi blondă, ţinea o lanternă într-o mâna. O ridică şi atunci Clary văzu că mâna era lipsită de carne, o mână de schelet, cu oase ascuţite în loc de vârfuri de degete.

— Mâna ei…

— Ţi-am spus că s-ar putea să fie demoni. Jace aruncă o privire spre spatele casei. Trebuie să ieşim de-aici. Putem s-o luăm prin gang?

Clary clătină din cap.

— E zidit. Nu există altă cale…

Cuvintele i se pierdură într-un acces de tuse. Îşi duse mâna la gurii. Când o lăsă jos, era plină de sânge. Scânci.

El o apucă de încheietură şi-i răsuci braţul, întorcându-l cu partea interioară vulnerabilă, de carne albă, sub lumina lunii. Traiecte de vene albastre i se desenau sub piele, prin care sângele otrăvit îi era dus spre inimă, spre creier. Clary simţi că i se înmoaie genunchii. Era ceva în mâna lui Jace, ceva ascuţit şi argintiu. Încercă să-şi tragă braţul înapoi, dar strânsoarea lui era prea puternică. Simţi o atingere şi-o înţepătură în piele. Când el îi dădu drumul, văzu desenat un simbol negru ca acelea care-i acopereau lui pielea, imediat sub pliurile încheieturii mâinii Arăta ca un grup de cercuri intersectate între ele.

— Ce se presupune că face ăsta?

— O să te ascundă, zise el. Temporar.

Îşi vârî înapoi în cingătoare obiectul pe care Clary îl luase drept cuţit. Era de fapt un cilindru lung, luminos, gros cât degetul arătător şi ascuţit la vârf.

— Stela mea, zise el.

Clary nu întrebă ce era aceea. Era foarte preocupată să calce fără să cadă. Pământul se ridica şi se cobora sub picioarele ei.

— Jace, zise şi se lăsă moale.

El o prinse de parcă era obişnuit să prindă fete care leşinau, de parcă făcea asta în fiecare zi. Poate că o făcea. O ridică în braţe, spunându-i la ureche ceva care aducea cu Codex. Clary îşi dădu capul pe spate ca să se uite la el, dar văzu numai stelele învârtindu-se ca un carusel pe cerul negru de deasupra. Apoi se surpă totul dedesubt şi nici măcar braţele lui Jace în jurul ei nu mai erau de-ajuns ca s-o oprească din cădere.

CONCLAV ŞI CODEX

— Crezi că o să se mai trezească vreodată? Au trecut deja trei zile.

— Trebuie să-i dai timp. Otrava demonului e virulentă şi ea e o mundană. Nu a avut rune care s-o ţină în puteri cum avem noi.

— Mundanii mor îngrozitor de uşor, nu-i aşa?

— Isabelle, ştii că aduce ghinion să vorbeşti de funie în casa spânzuratului.

Trebuie, se gândi Clary cu încetineală. Toate gândurile ei erau vâscoase şi lente ca sângele sau ca mierea. Trebuie să mă trezesc.

Dar nu putea.

Visele o ţineau captivă, unul după altul, un şuvoi de imagini care o purtau pe sus ca pe o frunză căzută într-un fluviu. O văzu pe mama ei zăcând pe un pat de spital, cu ochii semănând cu două vânătăi, pe faţa ei albă ca varul. Îl văzu pe Luke stând în vârful unei grămezi de oase. Pe Jace căruia îi creşteau aripi cu pene albe din spinare, pe Isabelle stând goală cu biciul ei încolăcit în jurul trupului ca o plasă de inele de aur, pe Simon, cu nişte cruci întipărite în palme. Îngeri căzând şi arzând. Căzând din cer.

— Ţi-am spus eu că era aceeaşi fată.

— Ştiu. O mână de om, nu-i aşa? Jace a zis că ea a ucis un ravener.

— Mda. Am crezut că e o zână, prima oară când am văzut-o. Totuşi nu-i destul de frumoasă ca să fie zână.

— Păi, nimeni nu arată grozav când are otravă de demon prin vene. Hodge o să-i cheme pe Fraţi?

— Sper că nu. Fraţii îmi dau fiori. Cine se automutilează în felul ăla…

— Şi noi ne automutilăm.

— Ştiu, Alec, dar când o facem noi, nu e permanent. Şi nu doare în totdeauna…

— Eşti destul de mare. Apropo de asta, unde-i Jace? El a salvat-o, nu? Aş fi crezut că ar trebui să fie oarecum interesat de însănătoşirea ei.

— Hodge a zis că n-a venit s-o vadă de când a adus-o aici. Bănuiesc că nu-i pasă.

— Uneori mă întreb dacă el… Uite! S-a mişcat!

— Înseamnă că e în viaţă, până la urmă.
Un oftat.
— Mă duc să-i spun lui Hodge.
Clary îşi simţea pleoapele ca şi cum ar fi fost cusute ca să stea închise. Avu senzaţia că simte pielea sfâşiindu-se când le deschise forţat, încet, şi clipi pentru prima oară în trei zile.
Văzu cerul senin deasupra, cu norişori albi pufoşi şi îngeri bucălaţi, cu panglici aurite atârnând de încheieturile mâinilor. Am murit? Se întrebă ea. Oare aşa arată într-adevăr raiul? Închise iarăşi ochii strâns, apoi îi redeschise. De data asta, îşi dădu seama că se uita la un tavan boltit de lemn, pictat cu un motiv rococo de nori şi heruvimi.
Cu mare greutate, se ridică în capul oaselor. O durea fiecare părticică din corp şi mai ales ceafa. Se uită în jur. Era culcată într-un pat aşternut cu cearşafuri, unul dintr-un lung şir de paturi asemănătoare cu tăblii metalice. Lângă patul ei se afla şi o noptieră mică, pe care tronau un urcior alb şi o cană. Draperii de dantelă erau trase la ferestre, oprind lumina să intre, deşi putea auzi, slab dar omniprezent, zgomotul traficului din New York venind de-afară.
— Deci în sfârşit te-ai trezit, zise o voce distantă. Hodge va fi încântat. Cu toţii ne-am gândit că probabil o să mori în somn.
Clary se întoarse. Isabelle era cocoţată pe patul de alături, cu părul ei lung şi negru ca smoala împletit în două cozi groase care-i treceau de talie. Rochia ei albă fusese înlocuită de jeanşi şi un tricou albastru fără mâneci, dar pandantivul roşu încă-i sclipea la gât. Tatuajele negre spiralate îi dispăruseră; pielea îi era imaculată ca suprafaţa smântânii dintr-un vas.
— Regret că v-am dezamăgit. Vocea lui Clary era aspră ca şmirghelul. Ăsta-i Institutul?
Isabelle îşi dădu ochii peste cap.
— A mai rămas ceva pe care să nu ţi-l fi spus Jace?
Clary tuşi.
— E Institutul, da?
— Da. Eşti la infirmerie, asta dacă nu ţi-ai dat seama până acum.
Un junghi subit o făcu pe Clary să se apuce cu mâinile de burtă. I se tăie răsuflarea.
Isabelle o privi alarmată.
— Te simţi bine?
Junghiul trecuse, dar Clary deveni conştientă de un gust acid în fundul gurii şi de o ciudată ameţeală.
— Stomacul.
— O, da. Era să uit. Hodge a zis să-ţi dau asta când te trezeşti.
Isabelle apucă urciorul de ceramică şi turnă din el în cana de alături, pe care i-o întinse apoi lui Clary. Era plină cu un lichid tulbure, uşor aburind. Mirosea a plante şi a încă ceva, ceva puternic aromat şi necunoscut.
— N-ai mâncat nimic de trei zile, îi atrase atenţia Isabelle. Probabil de aceea ţi-e rău.

Clary luă cu prudenţă o înghiţitură. Era delicios, aromat şi lăsa în gură un gust plăcut, untos.

— Ce e ăsta?

Isabelle ridică din umeri.

— O fiertură de leac de-a lui Hodge. Întotdeauna îşi face efectul. Se dădu jos din pat, aterizând pe podea cu o arcuire a spatelui ca de pisică.

— Eu sunt Isabelle Lightwood, apropo. Locuiesc aici.

— Ştiu cum te cheamă. Eu sunt Clary. Clary Fray. Jace m-a adus aici?

Isabelle încuviinţă.

— Hodge a fost furios. Făcuseşi totuna covorul de la intrare, de sânge şi de limfă. Dacă ar fi făcut asta când erau părinţii mei aici ar fi fost cu siguranţă pedepsit.

Se uită mai bine la Clary.

— Jace spune că tu singură l-ai ucis pe demonul ravener.

Deodată, imaginea creaturii ca un scorpion, cu faţa sa malefică, vicioasă, fulgeră prin mintea lui Clary; fata se cutremură şi strânse mai tare cana în mâini.

— Cred că da.

— Dar tu eşti o mundană.

— Uluitor, nu-i aşa? zise Clary, satisfăcută de expresia de uimire abia ascunsă de pe faţa lui Isabelle. Unde-i Jace? E pe-aici?

Isabelle dădu din umeri.

— E pe undeva pe-aici, zise ea. Ar trebui să mă duc să anunţ pe toată lumea că ţi-ai revenit. Hodge o să vrea să stea de vorbă cu tine.

— Hodge este tutorele lui Jace, nu?

— Hodge este tutorele nostru, al tuturor.

Îi arătă cu mâna:

— Baia e acolo şi ţi-am pus pe suportul de prosoape nişte haine de-ale mele, în caz că vrei să te schimbi.

Clary dădu să mai ia o înghiţitură din cană şi descoperi că era goală. Nu mai simţea nici foamea, nici năuceala, ceea ce era o mare uşurare. Puse cana jos şi îşi strânse cearşaful pe lângă corp.

— Ce s-a întâmplat cu hainele mele?

— Erau năclăite de sânge şi otravă. Jace le-a ars.

— Zău? se miră Clary. Spune-mi, aşa e el de felul lui grosolan, sau se poartă aşa numai cu mundanii?

— O, e grosolan cu toată lumea, zise Isabelle cu dezinvoltură. Asta-l face atât de al naibii de sexy. Asta şi faptul că a ucis mai mulţi demoni decât oricare altul la vârsta lui.

Clary se uită la ea, perplexă.

— E fratele tău?

Asta îi atrase atenţia lui Isabelle. Râse tare.

— Jace? Fratele meu? Nu. De unde ţi-a venit ideea asta?

— Păi, locuieşte aici, împreună cu tine, zise Clary. Nu-i aşa?

Isabelle dădu din cap.

— Păi, da, dar…

— De ce nu stă cu părinţii lui?

Pentru o clipă, Isabelle păru încurcată.

— Pentru că ei au murit.

Clary rămase cu gura căscată de uimire.

— Au murit într-un accident?

— Nu.

Isabelle se foi în loc, dându-şi o şuviţă de păr negru pe după urechea stângă.

— Mama lui a murit când l-a născut. Tatăl lui a fost ucis pe când avea el zece ani. Jace a văzut toată tărăşenia.

— Oh, exclamă Clary, cu voce joasă. Au fost… demoni?

Isabelle se ridică în picioare.

— Uite, mai bine îi anunţ pe ceilalţi că te-ai trezit. De trei zile aşteaptă să deschizi ochii. Ah, şi am pus şi săpun la baie, adăugă ea. Poate vrei să te speli, totuşi. Puţi.

Clary se uită urât la ea.

— Mulţumesc mult.

— Cu plăcere.

Hainele lui Isabelle arătau caraghios. Clary fu nevoită să-şi suflece de vreo câteva ori manşetele jeanşilor ca să nu mai calce pe ei, iar decolteul adânc al tricoului roşu fără mâneci nu făcea altceva decât să scoată în evidenţă lipsa a ceea ce Eric ar fi numit „balcoane”.

Se spălă din cap până-n picioare în baia mică, folosind o bucată de săpun solid de lavandă. Ştergându-se apoi cu un prosop alb de mâini, îşi lăsă părul ud şi parfumat liber în jurul feţei, încurcat. Îşi studie atent imaginea din oglindă. Avea o julitură vineţie pe pometele obrazului stâng, iar buzele îi erau crăpate şi umflate.

Trebuie să-l sun pe Luke, se gândi ea. Fără îndoială că exista vreun telefon pe-aici, pe undeva. Poate o vor lăsa să-l folosească, după ce va vorbi cu Hodge.

Îşi găsi pantofii sport aşezaţi frumos, la picioarele patului său de infirmerie, şi cheile, legate de şireturi. Se încălţă, trase adânc aer în piept şi plecă s-o caute pe Isabelle.

Culoarul din faţa infirmeriei era gol. Clary se uită în lungul acestuia perplexă. Arăta ca holurile pe care fugea uneori în coşmarurile ei, întunecoase şi nesfârşite. Globuri de iluminat de forma unor trandafiri atârnau, din loc în loc pe pereţi, iar aerul mirosea a praf şi a ceară de lumânări.

În depărtare, auzi un zgomot slab şi delicat, ca de clopoţei de vânt scuturaţi de furtună. Porni pe culoar, încet, trecând cu mâna în lungul peretelui. Tapetul cu înfăţişare victoriană era decolorat de vreme, în nuanţe de grena şi cenuşiu-pal. De-o parte şi de alta a culoarului se înşirau uşi închise.

Zgomotul după care se luase ea deveni mai puternic. Acum îl putea desluşi ca un sunet de pian la care se cânta la întâmplare, dar cu o pricepere neîndoielnică, deşi ea nu-şi dădea seama ce bucată muzicală ar fi fost.

— Trecând de colţ, ajunse în dreptul unei uşi proptite să stea larg deschisă. Aruncând o privire înăuntru, văzu că era într-adevăr o sală de muzică. Într-un colţ, se afla un pian mare, iar de-a lungul peretelui din capătul îndepărtat erau aranjate mai multe rânduri de scaune. O harfă acoperită ocupa mijlocul încăperii.

Jace era aşezat la pianul cu coadă, mişcându-şi cu abilitate degetele subţiri peste clape. Era desculţ, îmbrăcat în jeanşi şi un tricou gri, cu părul lui arămiu zburlit în jurul capului de parcă abia se trezise din somn. Urmărindu-i mişcările iuţi şi sigure ale mâinilor peste clape, Clary îşi aduse aminte cum se simţise când fusese ridicată de mâinile astea, când braţele lui o ţinuseră şi stelele începuseră să curgă peste ea ca o ploaie de beteală argintie.

Probabil făcuse vreun zgomot, căci el se răsuci deodată pe scaun, încruntându-se ca să vadă în penumbră.

— Alec? întrebă el. Tu eşti?

— Nu e Alec, zise ea şi înaintă câţiva paşi de la uşă. Sunt eu, Clary.

Clapele pianului zăngăniră când el se ridică în picioare.

— Frumoasa noastră Adormită. Cine te-a sărutat să te trezească, în sfârşit?

— Nimeni. M-am trezit eu singură.

— Nu era nimeni lângă tine?

— Isabelle, dar a plecat să cheme pe cineva – pe Hodge, cred. Mi-a spus s-o aştept, dar…

— Ar fi trebuit s-o previn că ai obiceiul să nu faci niciodată ce ţi se spune. Jace se uită cu atenţie la ea. Alea sunt hainele lui Isabelle? Arată caraghios pe tine.

— Aş putea să-ţi atrag atenţia că pe-ale mele le-ai ars.

— Am făcut-o din pură precauţie.

Lăsă în jos capacul pianului negru, lucios.

— Vino, te conduc eu la Hodge.

Institutul era uriaş, un spaţiu vast cavernos care nu prea arăta construit după un plan, ci mai degrabă ca şi când ar fi fost săpat natural în stâncă de trecerea apei şi a anilor. Prin uşile întredeschise, Clary zări nenumărate odăiţe identice, fiecare cu câte un pat fără aşternuturi, o noptieră şi un şifonier mare de lemn, lăsat deschis. Arcuri de piatră palidă susţineau tavanele înalte, multe dintre ele cioplite migălos cu mici personaje. Observă anumite motive repetitive: îngeri, săbii, sori şi trandafiri.

— De ce sunt atât de multe dormitoare aici? întrebă Clary. Credeam că e un institut de cercetare.

— Asta e aripa rezidenţială. Am făcut legământ să oferim ajutor şi adăpost oricărui vânător de umbre care ne-ar cere-o. Putem găzdui şi două sute de persoane.

— Dar majoritatea camerelor sunt goale.

— Oamenii vin şi pleacă. Nimeni nu stă prea mult timp. De obicei, suntem doar noi: Alec, Isabelle şi Max cu părinţii lor, eu şi Hodge.

— Max?

— Ai cunoscut-o pe frumoasa Isabelle? Alec este fratele ei mai mare, Max este mezinul, dar e plecat peste ocean, cu părinţii lui.

— În vacanţă?

— Nu chiar. Jace şovăi. Poţi să te gândeşti la ei ca la… nişte diplomaţi în străinătate, iar la Institutul ăsta ca la o ambasadă, cam aşa ceva. În momentul ăsta, sunt în ţara de baştină a vânătorilor de umbre, ocupându-se cu nişte foarte delicate negocieri de pace. L-au luat şi pe Max cu ei pentru că e foarte mic.

— Ţara de baştină a vânătorilor de umbre? Clary simţea că i se învârteşte capul. Cum se numeşte?

— Idris.

— N-am auzit niciodată de ea.

— Nici n-ai fi avut cum. Glasul lui îşi recăpătă acel ton enervant de superioritate. Mundanii nu ştiu despre ea. Există protecţii, vrăji defensive, pe toată lungimea graniţelor. Dacă ai încerca să intri în Idris, te-ai trezi transportată instantaneu în capătul celălalt al ţării. N-ai şti niciodată ce s-a întâmplat.

— Adică nu apare pe nici o hartă?

— Nu pe cele mundane. Orientativ, poţi să te gândeşti la ea ca la o ţară mică, undeva între Germania şi Franţa.

— Dar nu e nimic între Germania şi Franţa. În afară de Elveţia.

— Întocmai, zise Jace.

— Înţeleg că tu ai fost acolo. În Idris, vreau să spun.

— Acolo am crescut.

Glasul lui Jace era neutru, dar ceva din tonul său o preveni că mai multe întrebări pe tema asta n-ar fi fost bine primite.

— Cei mai mulţi dintre noi au crescut acolo. Există, bineînţeles, vânători de umbre pe tot cuprinsul lumii. Trebuie să fim pretutindeni, pentru că activitatea demonică este pretutindeni. Dar pentru un vânător de umbre Idris rămâne întotdeauna „acasă”.

— Ca Mecca sau Ierusalimul, zise Clary, gânditoare. Deci cei mai mulţi dintre voi sunteţi crescuţi acolo şi apoi, când vă faceţi mari…

— Suntem trimişi unde este nevoie de noi, răspunse Jace scurt. Şi sunt câţiva, ca Isabelle şi Alec, care au crescut departe de ţara de baştină pentru că acolo s-au aflat părinţii lor. Cu toate resursele Institutului de aici, cu pregătirea dată de Hodge…

Se întrerupse.

— Asta e biblioteca.

Ajunseseră la o uşă dublă, arcuită, de lemn. Un motan persan cu ochi galbeni stătea ghemuit în faţa lor. Îşi ridicase capul la apropierea lor şi mieunase.

— Bună, Church, zise Jace, mângâind cu piciorul desculţ spinarea motanului.

Motanul îşi miji ochii de plăcere.

— Stai puţin, zise Clary. Alec, Isabelle şi Max… sunt singurii vânători de umbre de vârsta ta pe care-i cunoşti, cu care-ţi petreci timpul?

Jace se opri din mângâiatul motanului.

— Da.

— Trebuie să te simţi cam singur.

— Am tot ce-mi trebuie.

Împinse uşile, deschizându-le. După o clipă de ezitare, ea îl urmă înăuntru.

Biblioteca era circulară, cu tavanul ţuguiat de parcă ar fi fost construit într-un turn. Pereţii erau căptuşiţi cu rafturi de cărţi atât de înalte, încât de-a lungul lor, din loc în loc, se vedeau scări lungi cu roţile montate pe şine. Cotoarele cărţilor erau bătute cu pietre preţioase care luceau stins şi iluminate cu inscripţii aurite. Păreau uzate într-un fel care-ţi dădea limpede de înţeles că volumele acestea nu erau doar foarte vechi, dar şi des folosite şi că fuseseră îndrăgite.

Podeaua era de lemn lustruit, marchetat cu bucăţele de sticlă, de marmură şi de pietre preţioase. Încrustaţiile alcătuiau un model pe care Clary nu-l putu desluşi clar – poate să fi fost constelaţii sau chiar o hartă a lumii; bănui că ar fi trebuit să se caţere în turn şi să se uite de-acolo ca să-l vadă cum trebuie.

În mijlocul încăperii se afla un birou splendid. Era tăiat dintr-o singură placă de lemn, o piesă de mobilier maiestuoasă, grea, de stejar şlefuit cu luciul stins al anilor. Placa se sprijinea pe spinările a doi îngeri ciopliţi din acelaşi lemn, cu aripi aurite, pe ale căror chipuri era întipărită o expresie de suferinţă ca şi cum greutatea plăcii le frângea spatele. La birou şedea un om uscăţiv, cu părul cărunt şi nasul lung şi coroiat.

— O iubitoare de cărţi, după cum văd, zise el, zâmbindu-i lui Clary. Nu mi-ai spus asta, Jace.

Jace chicoti. Clary ar fi putut să jure că venise în spatele ei şi se postase acolo, cu mâinile în buzunare, rânjind în felul ăla enervant al lui.

— N-am prea vorbit în scurtul timp cât am făcut cunoştinţă, zise el. Mă tem că n-am avut prilejul să deschidem subiectul despre obiceiurile noastre într-ale cititului.

Clary se întoarse şi-i aruncă o căutătură mânioasă.

— După ce v-aţi dat seama? îl întrebă ea pe bărbatul din spatele biroului. Că îmi plac cărţile, vreau să spun.

— După expresia feţei tale când ai intrat, zise el, ridicându-se şi ieşind de după birou. Cumva m-am îndoit că erai atât de impresionată de mine.

Clary îşi înăbuşise o exclamaţie de uimire când omul se ridicase. Pentru o clipă, i se păruse că era ciudat de diform, umărul său stâng fiind cocoşat şi mai înalt decât celălalt. Când se apropie, văzu că de fapt ghebul era o pasăre, stând frumos pe umărul lui – un exemplar cu pene lucioase şi cu ochi negri, strălucitori.

— El e Hugo, zise omul, atingând pasărea de pe umărul lui. Hugo e corb şi, ca atare, ştie multe lucruri. Eu, pe de altă parte, sunt Hodge Starkweather, profesor de istorie şi, ca atare, nu ştiu nici pe departe cât ar trebui.

Clary râse puţin, în pofida voinţei sale, şi-i strânse mâna întinsă spre ea.

— Clary Fray.
— Onorat de cunoştinţă, zise el. Aş fi onorat să fac cunoştinţă cu oricine a putut ucide un ravener cu mâinile goale.
— N-am făcut-o cu mâinile goale, protestă ea, încă părându-i-se ciudat să fie felicitată pentru că ucisese. Am avut de la Jace… ei, nu-mi aduc aminte cum se numea, dar…
— Vrea să spună Senzorul meu, zise Jace. I l-a vârât monstrului pe gât. Runele probabil că l-au sufocat. Bănuiesc că-mi va trebui altul, adăugă el, de parcă în clipa aceea şi-ar fi dat seama. Ar fi trebuit să prevăd asta.
— Sunt mai multe de rezervă în sala armelor, zise Hodge.
Când îi zâmbi lui Clary, sute de cute mici apărură ca razele în jurul ochilor lui, asemenea crăpăturilor unei picturi vechi.
— Asta a fost prezenţă de spirit. De unde ţi-a venit ideea să foloseşti Senzorul ca armă?
Până să apuce să-i răspundă, un puternic hohot de râs răsună în încăpere. Clary fusese atât de fermecată de cărţi şi de distrasă de Hodge, încât nu-l văzuse pe Alec, tolănit într-un fotoliu roşu, pufos, din faţa şemineului stins.
— Nu pot să cred că înghiţi povestea asta, Hodge.
La început, Clary nici nu-i înregistră cuvintele. Era prea ocupată să se holbeze la el. Ca mulţi alţi copii unici, era fascinată de asemănarea dintre fraţi, iar acum, în plină lumină a zilei, putea vedea precis cât de mult semăna Alec cu sora lui. Aveau acelaşi păr negru ca smoala, aceleaşi sprâncene subţiri, ridicate la colţuri, acelaşi ten palid. Dar în vreme ce Isabelle era tot o aroganţă, Alec stătea prăbuşit în fotoliu de parcă spera să nu-l observe nimeni. Genele sale erau lungi şi negre ca ale lui Isabelle, dar dacă ochii ei erau negri, ai lui erau de un albastru-închis ca sticla. O ţintuiau pe Clary cu o ostilitate la fel de pură şi de concentrată ca acidul.
— Nu sunt sigur că înţeleg ce vrei să spui, Alec.
Hodge ridică din sprânceană. Clary se întrebă câţi ani o fi având; arăta cumva fără vârstă, în pofida părului cărunt. Purta un costum decent de tweed cenuşiu, perfect călcat. Ar fi arătat ca un profesor cumsecade de liceu, dacă n-ar fi fost cicatricea groasă ce-i străbătea obrazul drept. Se întrebă cum o fi căpătat-o.
— Sugerezi cumva că nu ea a ucis demonul?
— Bineînţeles că n-a făcut-o ea. Uită-te la ea – e o mundană, Hodge, şi o puştoaică, la urma urmei. Nici vorbă să se lupte cu un ravener.
— Nu sunt o puştoaică, îl întrerupse Clary. Am şaisprezece ani… mă rog, o să-i împlinesc duminică.
— E de-o vârstă cu Isabelle, zise Hodge. Pe ea ai putea s-o numeşti copilă?
— Isabelle se trage din una dintre cele mai ilustre dinastii de vânători de umbre din istorie, zise Alec sec. Fata asta, pe de altă parte, se trage din New Jersey.
— Sunt din Brooklyn! Clary era indignată. Şi ce-i cu asta? Tocmai am ucis un demon în propria mea casă şi tu ai de gând să faci pe cretinul pe

chestia asta, pentru că nu sunt vreo odraslă răzgâiată de bogătan ca tine şi ca sora ta?

Alec păru stupefiat.

— Cum mi-ai zis?

Jace râse.

— E o noimă în ce spune ea, Alec, zise Jace. Pentru demonii ăia navetişti de periferie ar trebui să-ţi faci tu griji…

— Nu e amuzant, Jace, îl întrerupse Alec, ridicându-se în picioare. Ai s-o laşi să stea aici şi să-mi spună cum îi vine la gură?

— Da, zise Jace cu blândeţe. O să-ţi facă bine… încearcă să te gândeşti la asta ca la un antrenament de rezistenţă.

— Om fi noi parabatai, zise Alec îndârjit, dar neseriozitatea ta începe să mă scoată din răbdări.

— Iar încăpăţânarea ta mă scoate pe mine din răbdări. Când am găsit-o, zăcea pe podea, într-o baltă de sânge, cu un demon pe moarte peste ea. A pierit sub ochii mei. Dacă nu ea l-a ucis, atunci cine?

— Ravenerii sunt proşti. Poate că s-a înţepat singur în gât cu acul. S-a mai întâmplat aşa…

— Acum sugerezi că s-a sinucis?

Gura lui Alec se crispă.

— Nu se cuvine ca ea să fie aici. Mundanii n-au voie în Institut, şi din motive bine întemeiate. Dacă ar afla cineva despre treaba asta, am putea fi pârâţi la Conclav.

— Nu-i decât pe jumătate adevărat, zise Hodge. Legea ne permite să oferim adăpost mundanilor în anumite împrejurări. Un ravener a atacat-o deja pe mama lui Clary – s-ar putea foarte bine ca fata să fie următoarea victimă.

A atacat-o. Clary se întrebă dacă ăsta era un eufemism pentru „a omorât-o. Corbul de pe umărul lui Hodge croncăni încetişor.

— Ravenerii sunt ca nişte roboţi găseşte-şi-distruge, zise Alec. Acţionează la ordinele magicienilor sau ale puternicilor demoni stăpâni. Acuma, de ce l-ar fi putut interesa pe un magician sau pe un demon stăpân o familie mundană obişnuită?

Ochii lui, când se uitară la Clary, străluceau de aversiune.

— Vreo idee?

Clary spuse:

— Trebuie să fi fost o greşeală.

— Demonii nu fac astfel de greşeli. Dacă au venit după mama ta trebuie să fi avut un motiv. Dacă ea ar fi fost nevinovată…

— Ce vrei să spui cu „nevinovată”? Vocea lui Clary era liniştită.

Alec păru fâstâcit.

— Eu…

— Vrea să spună, interveni Hodge, că este absolut neobişnuit pentru un demon puternic, unul care ar putea comanda o hoardă de alţi demoni minori, să se intereseze de problemele fiinţelor omeneşti. Nici un mundan nu poate

invoca un demon – le lipseşte puterea asta, dar au existat unii, disperaţi şi nechibzuiţi, care au găsit o vrăjitoare sau un magician s-o facă pentru ei.

— Mama nu cunoaşte nici un magician. Nu crede în magie.

În mintea lui Clary răsări o idee.

— Madame Dorothea – locuieşte la parter – ea e vrăjitoare. Poate că demonii veniseră după ea şi au prins-o pe mama din greşeală.

Sprâncenele lui Hodge se înălţară până la baza părului.

— O vrăjitoare locuieşte la parterul casei tale?

— E o pseudovrăjitoare, o impostoare, zise Jace. Am aruncat deja o privire pe-acolo. Nu există nici un motiv ca vreun magician să fie interesat de ea, cel puţin dacă nu e în branşa pentru globuri de cristal nefuncţionale.

— Şi-am ajuns de unde-am plecat.

Hodge ridică mâna ca să mângâie pasărea de pe umărul lui:

— Se pare c-a venit timpul să anunţăm Conclavul.

— Nu! izbucni Jace. Nu putem…

— A avut sens să păstrăm secretul despre prezenţa lui Clary aici cât timp n-am fost siguri că o să-şi revină, zise Hodge. Dar acum şi-a revenit, iar ea este prima mundană care a trecut pragul Institutului în mai bine de o sută de ani. Ştii şi tu regulile în privinţa mundanilor care află despre vânătorii de umbre, Jace. Conclavul trebuie informat.

— Categoric, încuviinţă Alec. Pot să-i trimit eu un mesaj tatei…

— Ea nu e mundană, zise Jace liniştit.

Sprâncenele lui Hodge se înălţară iarăşi până la baza părului şi nu mai coborâră. Alec, surprins în mijlocul frazei, se înecă de uluire. În tăcerea subită, Clary auzi aripile lui Hugo foşnind.

— Ba sunt, zise ea.

— Ba nu, replică Jace, nu eşti.

Se întoarse către Hodge şi Clary văzu uşoara mişcare a gâtlejului său când înghiţi în sec. Găsi ciudat de liniştitoare această clipă de nervozitate a lui.

— În noaptea aceea… au venit demoni du'sien, deghizaţi în ofiţeri de poliţie. Trebuia să trecem pe lângă ei. Clary era prea slăbită ca să fugă şi nu era timp să se mai ascundă – ar fi murit. Aşa că am folosit stela mea şi i-am pus o rună medelin pe partea interioară a braţului. M-am gândit…

— Ţi-ai pierdut minţile?

Hodge izbi cu palma în birou atât de tare, încât Clary crezu c-o să se crape lemnul.

— Ştii ce spune Legea despre întipărirea peceţilor pe mundani! Tu, mai ales tu, nu s-ar fi cuvenit să faci una ca asta!

— Dar a ţinut, zise Jace. Clary, arată-le braţul.

Uitându-se buimacă la Jace, ea îşi întinse braţul dezgolit. Îşi aminti cum îl privise lung în noaptea aceea, pe Alec, gândindu-se cât de vulnerabil părea. Acum, imediat sub cutele încheieturii pumnului, se vedeau trei cercuri intersectate, conturate la fel de slab ca o cicatrice care s-a şters odată cu trecerea anilor.

— Uite, aproape că s-a dus, zise Jace. N-a durut-o deloc.

— Nu asta-i problema. Hodge abia-şi putea stăpâni mânia. Ai fi putut s-o prefaci într-o damnată.

Două pete de culoare îi încinseră obrajii lui Alec.

— Nu pot să cred una ca asta din partea ta, Jace. Numai vânătorii de umbre pot primi Peceţile Codexului… pe mundani îi omoară…

— Ea nu e mundană. N-ai auzit? Aşa se explică de ce ne-a putut vedea. Trebuie să aibă sânge de-al cuiva din Conclav.

Clary îşi lăsă braţul jos, simţindu-se deodată înfrigurată.

— Dar n-am. N-aş fi avut cum.

— Trebuie, zise Jace, fără să se uite la ea. Dacă n-ai fi avut, pecetea aceea pe care ţi-am pus-o pe braţ…

— Destul, Jace, zise Hodge, cu vădită neplăcere în voce. Nu-i nevoie s-o sperii mai mult.

— Dar am avut dreptate, nu-i aşa? Astfel se explică şi ce s-a întâmplat cu mama ei. Dacă ea era un vânător de umbre în exil, ar fi putut foarte bine să aibă duşmani printre repudiaţi.

— Mama nu a fost vânător de umbre!

— Atunci, tatăl tău, zise Jace. Despre el ce ştii?

Clary îi susţinu privirea, cu răceală.

— A murit. Înainte de a mă fi născut eu.

Jace tresări, aproape imperceptibil. În locul lui vorbi Alec:

— Este posibil, zise el, nesigur. Dacă tatăl ei a fost vânător de umbre, iar mama mundană… ei bine, cu toţii ştim că Legea interzice căsătoriile cu mundanii. Poate că se ascundeau.

— Mama mi-ar fi spus, zise Clary.

Se gândi că nu exista mai mult de o fotografie de-a tatălui ei, şi mama ei nu vorbea niciodată despre el, şi ştiu că nu era adevărat.

— Nu neapărat, zise Jace. Toţi avem secretele noastre.

— Luke, zise Clary. Prietenul nostru. El ar fi ştiut.

Odată cu gândul la Luke îi veni o străfulgerare de vinovăţie şi de groază.

— Sunt trei zile de când… trebuie să fie înnebunit. Pot să-l sun? Există vreun telefon aici? Se întoarse spre Jace:

— Te rog.

Jace şovăi, uitându-se la Hodge, care încuviinţă cu un semn din cap şi se dădu la o parte. Pe birou, în spatele lui, se afla un glob pământesc făcut din alamă veche, care nu prea semăna cu celelalte globuri pe care le mai văzuse ea; era ceva nedefinit de straniu în forma ţărilor şi a continentelor. Iar lângă acel glob, era un telefon de modă veche, cu disc. Clary ridică receptorul şi, la auzul familiarului ton, se simţi ca îmbăiată într-o apă liniştitoare.

Luke răspunse la al treilea apel.

— Da?

— Luke! Se aplecă peste birou. Eu sunt, Clary.

— Clary.

Desluşi în glasul lui uşurare şi totodată şi altceva, care-i scăpa.

— Eşti teafără?

— Sunt bine, zise ea. Iartă-mă că nu te-am sunat până acum. Luke, mama…

— Ştiu. A trecut poliţia pe-aici.

— Asta înseamnă că n-ai aflat despre ea.

Îi dispăru şi ultima rază de speranţă că mama ei ar fi fugit din casă şi s-ar fi ascuns. Era exclus să nu-l fi contactat pe Luke.

— Ce-a zis Poliţia?

— Doar că a dispărut.

Clary se gândi la poliţista cu mâna scheletică şi se cutremură.

— Unde eşti?

— În oraş, răspunse Clary. Nu ştiu exact unde. Cu nişte prieteni. Dar mi-am pierdut portofelul. Dacă ai tu nişte bani, aş putea lua un taxi până la tine…

— Nu, zise el scurt.

Telefonul îi alunecă deodată din mâna năduşită. Îl prinse.

— Cum?!

— Nu, zise el. E prea periculos. Nu poţi veni aici.

— Am putea suna împreună…

— Ascultă! Glasul lui era tăios. Indiferent în ce s-a trezit amestecată mama ta, n-are nici o legătură cu mine. E mai bine să rămâi departe, acolo unde eşti.

— Dar eu nu vreau să rămân aici. Îşi auzi scâncetul din glas, ca de copil mic. Nu-i cunosc pe oamenii ăştia. Tu…

— Eu nu sunt tatăl tău, Clary. Ţi-am mai spus asta.

Simţi că-i dau lacrimile.

— Îmi pare rău. Voiam doar…

— Nu mă mai suna să-ţi fac vreo favoare, zise el. Am eu problemele mele, n-am nevoie să mă mai sâcâi şi tu, adăugă el şi închise telefonul.

Ea rămase în picioare, uitându-se lung la receptor, cu tonul bâzâindu-i în ureche ca o viespe mare şi urâtă. Formă din nou numărul lui Luke, aşteptă. De data asta, intră robotul. Trânti receptorul, cu mâinile tremurând.

Jace se rezemase de braţul fotoliului lui Alec, uitându-se la ea.

— Înţeleg că n-a fost fericit să audă veşti despre tine?

Clary simţea că inima i se strânsese cât o nucă şi acum era doar o piatră mică şi dură în pieptul ei. N-am să plâng, îşi spuse ea. Nu în faţa acestor oameni.

— Aş vrea să stau puţin de vorbă cu Clary, zise Hodge. Singuri, adăugă el hotărât, văzând expresia lui Jace.

Alec se ridică în picioare.

— Bine. Vă lăsăm să discutaţi.

— Nu-i drept deloc, obiectă Jace. Eu sunt cel care a găsit-o. Eu sunt cel care i-a salvat viaţa! Vrei să fiu şi eu de faţă, nu-i aşa? O interpolă el pe Clary, întorcându-se spre ea.

Clary îşi întoarse privirea, ştiind că dacă ar fi deschis gura, ar fi izbucnit în plâns. Ca de la mare distanţă, auzi râsul lui Alec.

— Nu toată lumea te vrea tot timpul, Jace.

— Nu fi caraghios, îl auzi ea pe Jace răspunzând, dar glasul lui suna a dezamăgire. Bine, atunci. O să aşteptăm în sala armelor.

Uşa se închise în urma lor cu un declic definitiv. Pe Clary o usturau ochii ca atunci când încerca să-şi ţină lacrimile în frâu prea mul timp. Hodge îşi făcu apariţia în faţa ei, ca o ceaţă albicioasă şi tremurătoare.

— Ia loc, zise el. Aici, pe canapea.

Ea se lăsă recunoscătoare pe pernele moi. Obrajii îi erau uzi. Ridică mâna să-şi şteargă lacrimile, clipind des.

— De obicei nu sunt plângăcioasă, se trezi spunând. Nu-i nimic. O să-mi revin într-o clipă.

— Cei mai mulţi oameni nu plâng atât pentru că sunt supăraţi sau speriaţi, ci mai degrabă că sunt frustraţi. Frustrarea ta e de înţeles. Ai trecut prin clipe foarte grele.

— Grele? Clary se şterse la ochi cu marginea bluzei pe care-o avea de la Isabelle. Poţi spune şi-aşa.

Hodge îşi aduse scaunul de la birou şi-l aşeză în faţa ei. Ochii lui, văzu ea, erau cenuşii, ca şi părul şi costumul lui de tweed, dar în ei se citea blândeţe.

— Pot să-ţi ofer ceva? întrebă el. Ceva de băut? Nişte ceai?

— Nu vreau ceai, zise Clary, cu energie înăbuşită. Vreau s-o găsesc pe mama. Şi vreau să aflu cine a luat-o, în primul rând, şi vreau să-i omor.

— Din nefericire, zise Hodge, am rămas fără pic de răzbunare amară pe moment, aşa că ori vrei ceai, ori n-avem altceva.

Clary lăsă jos marginea bluzei – acum plină de pete ude – şi zise:

— Şi atunci ce trebuie să fac?

— Ai putea începe prin a-mi povesti puţin ce s-a întâmplat, zise Hodge, scotocind prin buzunar.

Scoase o batistă – mototolită – şi i-o întinse. Ea o luă cu uimire mută. Nu cunoscuse pe nimeni până atunci care să poarte batistă.

— Demonul pe care l-ai văzut în apartamentul tău – a fost prima creatură de acest soi pe care ai văzut-o vreodată? N-ai avut nici o bănuială până atunci că existau astfel de creaturi?

Clary clătină din cap, apoi se opri.

— Una singură, dar nu mi-am dat seama ce era. Prima oară când l-am văzut pe Jace…

— Aşa-i, bineînţeles, ce prostie din partea mea să uit. Hodge dădu din cap. În Pandemonium. Aceea a fost prima oară?

— Da.

— Iar mama ta nu ţi-a spus niciodată de ele – nimic despre o altă lume, de pildă, pe care cei mai mulţi oameni n-o pot vedea? Ţi s-a părut că ar fi deosebit de interesată de mituri, basme, legende despre creaturile fantastice…

— Nu. Nu putea suferi chestiile astea. Nu putea suferi nici filmele Disney. Nu-i plăcea că eu citeam revistele de benzi desenate manga. Spunea că era o copilărie.

Hodge se scărpină în cap. Părul nu i se clinti.

— Foarte ciudat, murmură el.

— Nu chiar, zise Clary. Mama nu era ciudată. Era cea mai normală persoană din lume.

— În general, oamenii normali nu-şi găsesc casele răscolite de demoni, zise Hodge, fără răutate.

— N-ar fi putut să fie o greşeală?

— Dacă ar fi fost o greşeală, zise Hodge, şi tu ai fi fost o fată obişnuită, nu l-ai fi văzut pe demonul care te-a atacat – sau, dacă l-ai fi văzut, mintea ta l-ar fi interpretat ca fiind cu totul altceva: un câine turbat, chiar o altă fiinţă umană. Dar fiindcă l-ai văzut, fiindcă ţi-a vorbit…

— De unde ştii dumneata că mi-a vorbit?

— Jace a povestit că i-ai spus că „a vorbit".

— A şuierat. Clary se cutremură, amintindu-şi. A vorbit despre faptul că voia să mă mănânce, dar cred că nu asta venise să facă.

— Ravenerii sunt, în general, în stăpânirea unui demon mai puternic. Nu sunt foarte ageri la minte sau capabili de acţiuni de capul lor, îi explică Hodge. A spus cumva ce căuta stăpânul lui?

Clary se gândi.

— A spus ceva despre un Valentine, dar…

Hodge sări în picioare, atât de brusc, încât Hugo, care se odihnea confortabil pe umărul lui, porni să zboare prin cameră, croncănind supărat.

— Valentine?

— Da, zise Clary. Am auzit acelaşi nume şi în Pandemonium, de la băiatul… adică demonul…

— E un nume pe care-l cunoaştem cu toţii, zise scurt Hodge.

Vocea îi era clară, dar se putea vedea că mâinile-i tremurau uşor. Hugo, întors pe umărul lui, îşi zbârli penele, neliniştit.

— Un demon?

— Nu. Valentine este – a fost – vânător de umbre.

— Vânător de umbre? De ce spui „a fost"?

— Pentru că a murit, zise Hodge fără intonaţie. E mort de cincisprezece ani.

Clary se lăsă pe spate, între pernele canapelei. Capul îi zvâcnea. Poate ar fi trebuit să accepte totuşi ceaiul ăla.

— N-ar putea fi vorba despre altcineva? Unul cu acelaşi nume?

Râsul lui Hodge sună mai mult ca un lătrat lipsit de amuzament.

— Nu. Dar ar fi putut fi altcineva care s-a folosit de numele lui pentru a transmite un mesaj.

Se ridică în picioare şi merse până la biroul său, ţinându-şi mâinile la spate.

— Iar ăsta ar fi momentul propice s-o facă.

— De ce acum?

— Din pricina Acordurilor.

— Negocierile de pace? Jace a pomenit de ele. Pace cu cine?

— Cu repudiaţii, murmură Hodge.

Se uită în jos, la Clary.

— Iartă-mă, zise el. Trebuie să fie derutant pentru tine.

— Crezi?

El se sprijini de birou, mângâindu-i absent penele lui Hugo.

— Repudiaţii sunt cei care împart Lumea din Umbră cu noi. Dintotdeauna am trăit într-o pace dificilă cu ei.

— Ca vampirii, vârcolacii şi…

—… spiritele naturii, zise Hodge. Zânele şi spiriduşii. Şi copiii lui Lilith, fiind semidemoni, sunt magicieni.

— Şi voi, vânătorii de umbre, ce sunteţi?

— Noi suntem uneori numiţi nefilimi, zise Hodge. În Biblie, nefilimii sunt descrişi ca odraslele împerecherii dintre oameni şi îngeri. Legenda originii vânătorilor de umbre spune că au fost creaţi cu mai bine de o mie de ani în urmă, când oamenii au fost copleşiţi de invazia demonilor din celelalte lumi. Un magician l-a invocat pe îngerul Raziel, care a amestecat într-un pocal sânge de-al lui cu sânge de la oameni şi l-a dat acelor oameni să bea. Cei care au băut din sângele îngerului au devenit vânători de umbre, ca şi copiii lor şi copiii copiilor lor. Pocalul, după aceea, a rămas cunoscut ca Pocalul Mortal. Deşi legenda poate să nu fie adevărată, cert este că, de-a lungul anilor, când rândurile vânătorilor de umbre se împuţinaseră, era întotdeauna posibil să fie creaţi alţi vânători de umbre, cu ajutorul Pocalului.

— Era întotdeauna posibil?

— Pocalul a pierit, zise Hodge, distrus de Valentine, chiar înainte să moară. A aprins un foc mare şi s-a aruncat în el, murind ars, împreună cu familia lui, soţia şi copilul. Pământul s-a făcut scrum. Nimeni n-a mai construit ceva acolo. Se spune că pământul acela e blestemat.

— Şi este?

— Probabil. Conclavul emite anateme, din când în când, drept pedeapsă pentru încălcarea Legii. Valentine a încălcat cea mai sacră lege dintre toate – a ridicat armele împotriva semenilor săi, vânătorii de umbre, şi i-a ucis. El şi grupul lui, Cercul, au ucis zeci de fraţi de-ai lui, deopotrivă cu sute de repudiaţi în timpul ultimelor Acorduri.

— De ce s-a ridicat el împotriva celorlalţi vânători de umbre?

— N-a consimţit la hotărârile Acordurilor. Îi dispreţuia pe repudiaţi şi era de părere că ar trebui măcelăriţi, până la ultimul, pentru a păstra lumea aceasta curată pentru fiinţele umane. Cu toate că repudiaţii nu sunt demoni, nici invadatori, el îi socotea de natură demonică şi asta îi era de ajuns. Conclavul n-a fost de acord – au considerat că ajutorul repudiaţilor era necesar dacă am fi vrut vreodată să scăpăm definitiv de neamul demonilor. Şi cine ar putea contesta, într-adevăr, că spiritele naturii nu aparţin acestei lumi, când ele există aici de mai multă vreme decât noi?

— Şi acordurile au fost semnate?

— Da, au fost semnate. Când repudiaţii au văzut Conclavul luându-le apărarea împotriva lui Valentine şi a Cercului său, şi-au dat seama că Vânătorii de umbre nu erau duşmanii lor. Ca o ironie, cu insurecţia lui, Valentine a făcut Acordurile posibile.

Hodge se aşeză din nou pe scaun.
— Îmi cer iertare, cred că asta e o lecţie de istorie plictisitoare pentru tine. Dar acesta a fost Valentine. Un instigator, un vizionar, un om de un mare farmec personal şi cu putere de convingere. Şi un ucigaş.
Acum cineva îi invocă numele…
— Dar cine? întrebă Clary. Şi ce legătură are mama cu toată povestea asta?
Hodge se ridică din nou în picioare.
— Nu ştiu. Dar o să fac tot ce pot ca să aflu. O să trimit un mesaj Conclavului şi, deasemenea, Fraţilor Tăcuţi. S-ar putea să vrea să vorbească şi ei cu tine.
Clary nu mai întrebă cine erau Fraţii Tăcuţi. Obosise să pună întrebări ale căror răspunsuri nu făceau decât s-o zăpăcească şi mai tare.
Se ridică la rândul ei.
— Există vreo şansă să mă pot întoarce acasă?
Hodge păru îngrijorat.
— Nu, eu… eu aş fi de părere că n-ar fi înţelept.
— Am nevoie de unele lucruri de-acolo, chiar dacă o să stau aici. Haine…
— Putem să-ţi dăm noi bani să-ţi cumperi haine noi.
— Te rog, zise Clary. Trebuie să văd dacă… trebuie să văd ce-a rămas.
Hodge şovăi, apoi dădu o singură dată, scurt, din cap.
— Dacă Jace e de acord, vă puteţi duce amândoi.
Se întoarse la birou şi începu să răscolească printre hârtii. Aruncă o ultimă privire peste umăr, de parcă atunci îşi dădea seama că ea era încă acolo.
— E în sala armelor.
— Nu ştiu unde e asta.
Hodge zâmbi strâmb.
— O să te conducă Church.
Se uită spre uşă, unde motanul persan gras stătea încolăcit, arătând ca o pernuţă. Când Clary se apropie de el, se ridică şi blana îi făcu unde ca lichidul. Cu un miorlăit imperios, o conduse în hol. Aruncând o privire peste umăr, Clary îl văzu pe Hodge scriind deja înfrigurat pe o foaie de hârtie. Trimitea un mesaj misteriosului Conclav, presupuse ea. Cei din Conclav nu păreau a fi indivizi prea drăguţi. Se întrebă ce răspuns aveau să dea.
Cerneala roşie părea sânge pe hârtia albă. Încruntându-se, Hodge Starkweather făcu sul scrisoarea, cu grijă şi minuţie, şi îl fluieră pe Hugo. Pasărea, cârâind încetişor, se aşeză pe încheietura mâinii lui. Hodge tresări. Cu ani în urmă, în timpul Răzmeriţei, fusese rănit la umărul acela, şi chiar o greutate mică precum a lui Hugo – ori schimbarea de anotimpuri, o variaţie de temperatură sau umiditate, ori vreo mişcare prea bruscă făcută cu braţul acela – îi trezea vechile junghiuri şi amintirea unor dureri pe care ar fi vrut să le uite.
Existau însă unele amintiri care nu se ştergeau niciodată. Imagini îi izbucneau ca nişte blitzuri în spatele pleoapelor, când închidea ochii: sânge şi

trupuri neînsufleţite, pământ frământat în picioare, un podium alb pătat cu roşu. Strigătele muribunzilor. Câmpurile verzi şi vălurite din Idris şi nemărginitul cer albastru, străpuns de turnurile Oraşului de Sticlă. Durerea pierderii crescu precum un val în pieptul lui; strânse din pumn, iar Hugo, bătând din aripi, îl ciupi nervos de degete, până la sânge. Deschizând palma, Hodge eliberă pasărea, care se roti în zbor pe deasupra capului său, ridicându-se către lumina cerului, după care dispăru.

Alungându-şi presimţirile rele, Hodge întinse mâna după o altă foaie de hârtie, fără să dea atenţie picăturilor stacojii care mânjeau hârtia în timp ce scria.

DAMNAT.

Sala armelor arăta exact cum ar fi trebuit să arate o încăpere numită ,,sala armelor”. Pereţii de metal şlefuit erau căptuşiţi cu toate tipurile de săbii, cuţite lungi, pumnale, suliţe, lănci, baionete, bice, ghioage, căngi şi arcuri. Tolbe uşoare de piele pline cu săgeţi atârnau, de cârlige, iar pretutindeni vedeai stive de cizme, paveze de picior, mânuşi de fier, apărătoare pentru încheieturi şi braţe. Încăperea mirosea a metal, pielărie şi oţel şlefuit. Alec şi Jace, care nu mai erau desculţi, stăteau la o masă din mijlocul sălii, având capetele plecate asupra unui obiect aflat între ei. Jace îşi ridică privirea când uşa se închise în urma lui Clary.

— Unde-i Hodge? întrebă el.

— Le scrie Frţilor Tăcuţi.

Alec îşi stăpâni un fior.

— Uh!

Ea se apropie încet de masă, conştientă de privirea cercetătoare a lui Alec.

— Ce faceţi?

— Finisăm astea.

Jace se dădu mai la o parte, ca ea să poată vedea ce se afla pe masă: trei baghete lungi şi subţiri, lucind stins, argintiu. Nu arătau a fi ascuţite sau din cale-afară de periculoase.

— Sanvi, sansavi şi semangelaf. Sunt pumnale de serafi.

— Nu aduc a pumnale. Cum le-aţi făcut? Prin magie?

Alec păru oripilat, de parcă ea i-ar fi cerut să-şi pună un tutu şi să execute o piruetă perfectă.

— Un lucru ciudat la mundani, zise Jace, fără să se adreseze cuiva anume, este cât de obsedaţi sunt ei de magie, pentru o şleahtă de oameni care nici măcar nu ştiu ce înseamnă cuvântul ăsta.

— Ba ştiu ce înseamnă, se răsti Clary.

— Ba nu ştii, doar îţi închipui că ştii. Magia este o forţă întunecată elementară, nu doar multe baghete scânteietoare, globuri de cristal şi peştişori aurii vorbitori.

— N-am spus niciodată că ar fi mulţi peştişori aurii vorbitori, băi…

Jace făcu un semn din mână, tăindu-i vorba.

— Doar pentru că îi spui unui ţipar electric că e răţuşcă de cauciuc nu-l face să fie răţuşcă de cauciuc, nu-i aşa? Şi să-l ferească Dumnezeu pe bietul nenorocit care se hotărăşte că ar vrea să facă baie în cadă cu răţuşca.

— Vorbeşti prostii, observă Clary.

— Ba nu, zise Jace, cu mare demnitate.

— Ba da, zise Alec, cumva neaşteptat. Ascultă, noi nu facem magie, bine? adăugă el, fără să se uite la Clary. Asta-i tot ce trebuie să ştii.

Clary ar fi vrut să-l repeadă, dar se abţinu. Alec deja dădea semne că n-o înghite; n-avea nici un rost să-i aţâţe ostilitatea. Se întoarse spre Jace:

— Hodge a zis că pot să mă duc acasă.

Jace aproape scăpă din mână pumnalul de seraf pe care-l ţinea.

— A zis… ce?

— Ca să mă uit prin lucrurilc mamei, se corectă ea. Dacă vrei să vii cu mine.

— Jace, suspină Alec.

Dar Jace nu-i dădu atenţie.

— Dacă vrei să dovedeşti într-adevăr că mama sau tatăl meu a fost vânător de umbre, ar trebui să ne uităm prin lucrurile mamei. Ce-a mai rămas din ele.

— Intrând în vizuina iepurelui, rânji Jace strâmb. Bună idee ar fi să plecăm acum, am mai prinde încă vreo trei-patru ore de lumină.

— Vrei să vin şi eu cu tine? întrebă Alec, în timp ce Jace şi Clary se îndreptau spre uşă.

Clary aruncă o privire înapoi, spre el. Era pe jumătate ridicat din scaun, cu speranţă în ochi.

— Nu, răspunse Jace fără să se întoarcă. E-n regulă. Clary şi cu mine putem să ne descurcăm singuri în treaba asta.

Privirea pe care Alec i-o aruncă lui Clary era acidă ca otrava. Se bucură când se închise uşa în spatele ei.

Jace o conduse pe hol, mergând repede, Clary fiind silită să alerge ca să se ţină după el.

— Ţi-ai primit cheile de la casă?

Clary aruncă o privire spre tenişii ei.

— Mda.

— Bine. Nu că n-am fi putut intra prin efracţie, dar atunci ar fi fost mai mare riscul să atragem atenţia vreunui potenţial paznic de la faţa locului.

— Dacă zici tu.

Holul dădea într-un foaier cu pardoseală de marmură. O poartă metalică neagră era fixată într-un perete. Abia când Jace apăsă pe un buton de lângă poartă şi se aprinse lumina înăuntru, îşi dădu seama că era un elevator. Scârţâia şi gemea, urcând spre ei.

— Jace?

— Da.

— De unde ai ştiut că am sânge de vânător de umbre? E vreun semn după care să te prinzi?

Ascensorul sosi cu un ultim vaiet. Jace descuie poarta şi o deschise. Cabina liftului îi amintea lui Clary de o colivie, fiind făcută în întregime din metal negru şi mici ornamente aurite.

— Am ghicit, zise el, încuind uşa în urma lor. Asta-i explicaţia cea mai aproape de adevăr.

— Ai ghicit? Ba eu cred că ai fost destul de sigur, ţinând cont c-ai fi putut să mă omori.

El apăsă pe un buton din perete şi ascensorul zvâcni, intrând în acţiune cu un geamăt vibrant pe care ea-l simţi propagându-se prin oasele picioarelor sale.

— Am fost nouăzeci la sută sigur.

— Înţeleg, zise Clary.

Trebuie să fi fost ceva în vocea ei, pentru că el se întoarse să se uite la ea. Palma ei trosni peste faţa lui, o lovitură care-l făcu să se clătine pe picioare. El îşi duse mâna la obraz, mai degrabă surprins decât de durere.

— Asta pentru ce naiba a fost?

— Restul de zece la sută, zise ea, după care făcură mai departe drumul până în stradă în tăcere.

Jace petrecu timpul călătoriei cu trenul până la Brooklyn cufundat într-o tăcere mânioasă. Clary rămase aproape de el totuşi, simţindu-se puţin vinovată, mai ales când se uita la urma roşie pe care palma ei i-o lăsase pe obraz.

Pe ea n-o deranja tăcerea; îi oferea ocazia să se gândească. Tot recapitula în minte conversaţia ei cu Luke. O durea să şi-o amintească, de parcă ar fi muşcat cu un dinte rupt, dar nu se putea opri.

În tren, ceva mai departe de ei, două adolescente stăteau pe una dintre băncile portocalii vorbind şi chicotind. Tipul de fete pe care Clary nu le suportase niciodată la St. Xavier, afişând papuci roz transparenţi ca jeleul şi bronz artificial. Clary se întrebă pentru o clipă dacă râdeau de ea, după care îşi dădu seama cu o tresărire de surpriză că se uitau la Jace.

Îşi aduse aminte de fata din cafenea care pusese ochii pe Simon. Fetele întotdeauna aveau expresia asta pe feţe când socoteau că vreun tip era simpatic. Aproape că uitase că Jace era simpatic, cu tot ce se întâmplase. Nu avea trăsăturile delicate de camee ale lui Alec, dar chipul lui Jace era mai interesant. La lumina zilei, ochii lui aveau culoarea siropului auriu şi… priveau drept spre ea. El ridică din sprânceană:

— Pot să te ajut cu ceva?

Clary deveni instantaneu trădătoarea genului ei.

— Fetele alea din capătul celălalt al vagonului se uită lung la tine.

Jace îşi luă un aer de blândă mulţumire de sine.

— Binenţeles că se uită, zise el. Sunt stupefiant de atrăgător.

— N-ai auzit vreodată că modestia ar fi o trăsătură atrăgătoare?

— Numai de la persoanele urâte, mărturisi Jace. Cel blând poate c-o să moştenească pământul, dar pe moment el aparţine înfumuratului. Ca mine.

Le făcu fetelor cu ochiul, iar ele chicotiră şi se ascunseră după pletele lor.

Clary oftă.
— Cum se face că şi ele te pot vedea?
— Iluziile magice sunt destul de complicat de folosit. Câteodată nu ne batem capul.
Incidentul cu fetele din tren nu păru să-i schimbe dispoziţia. Când ieşiră din staţie şi se îndreptară spre vârful dealului, către apartamentul lui Clary, el scoase unul dintre pumnalele de serafi din buzunar şi începu să se joace, trecându-l înainte şi-napoi printre degete şi peste nodurile acestora, fredonând ca pentru el.
— Chiar trebuie să faci asta? întrebă Clary. E enervant.
Jace fredonă mai tare. Era un soi de fredonat sonor şi melodic, ceva între Mulţi ani trăiască şi Imnul de Bătălie al Republicii.
— Îmi cer iertare că te-am pălmuit, zise ea.
El se opri din fredonat.
— Bucură-te că m-ai lovit pe mine, şi nu pe Alec. El ţi-ar fi întors palma.
— Pare că abia aşteaptă ocazia, zise Clary, dând cu şutul într-o cutie de apă minerală de pe drum. Cum te-a numit Alec? Para-nu-ştiu-ce.
— Parabatai, zise Jace. Înseamnă o pereche de războinici care luptă împreună – care sunt mai apropiaţi decât fraţii. Alec este mai mult decât cel mai bun prieten al meu. Tatăl meu şi tatăl lui au fost parabatai, în tinereţile lor. Tatăl lui a fost şi naşul meu – de aceea locuiesc împreună cu ei. Ei sunt familia care m-a adoptat.
— Dar numele tău de familie nu e Lightwood.
— Nu, zise Jace, iar ea ar fi vrut să-l întrebe care era, dar ajunseseră în dreptul casei, iar inima ei începuse să bată atât de tare, că era convinsă că se putea auzi de la câteva mile distanţă.
Urechile îi vâjâiau şi palmele îi erau umede de sudoare. Se opri în faţa gărduleţului de buxus şi îşi ridică încet ochii, aşteptându-se să vadă banda galbenă a poliţiei înconjurând porţiunea din faţa uşii, cioburi presărate pe gazon şi toată casa prefăcută în ruine.
Dar nu exista nici un semn de distrugere. Scăldată în lumina plăcută a după-amiezii, gresia clădirii părea să lumineze. Albinele zumzăiau leneşe în jurul tufelor de trandafiri de sub ferestrele lui Madame Dorothea.
— Pare neschimbată, zise Clary.
— Pe dinafară.
Jace băgă mâna în buzunarul jeanşilor şi scoase un alt dispozitiv de metal şi plastic, asemănător celui pe care ea îl confundase cu un telefon mobil.
— Deci ăsta e un Senzor? Ce face? întrebă ea.
— Captează frecvenţele, cam ca un radio, numai că frecvenţele sunt de origine demonică.
— Unde scurte demonice?
— Cam aşa ceva.
Jace ţinu Senzorul în faţa lui, apropiindu-se de casă. Dispozitivul scoase un declic slab când urcară treptele, apoi se opri. Jace se încruntă.

— Recepţionează urme de activitate, dar s-ar putea să fie doar ce-a rămas din noaptea aceea. Nu am nici un semnal destul de puternic că acum sunt prezenţi demoni.

Clary expiră – nu realizase că-şi ţinuse respiraţia.

— Bine.

Se apleacă să-şi scoată cheile. Când se ridică, văzu zgârieturi pe uşa de la intrare. Probabil fusese prea întuneric de nu le văzuse data trecută. Arătau ca nişte urme de gheare, lungi şi paralele, crestate adânc în lemn. Jace o bătu pe braţ.

— Intru eu primul, zise el.

Clary dădu să-i spună că nu avea nevoie să se ascundă în spatele lui, dar cuvintele refuzară să-i iasă din gură. Simţea din nou gustul groazei de atunci de când îl văzuse prima oară pe ravener. Gustul de pe limbă îi era acid şi coclit, ca de bănuţi vechi de aramă.

El deschise uşa cu o mână, făcându-i semn cu cealaltă, în care ţinea Senzorul, să vină după el. Odată intraţi în vestibul, Clary clipi des ca să-şi obişnuiască ochii cu întunericul. Becul din plafon era tot ars, luminatorul era prea murdar ca să lase să pătrundă vreo lumină, iar pe dalele cioplite zăceau umbre groase. Uşa de la Madame Dorothea era închisă. Nici o lumină nu se zărea pe sub ea. Clary se întrebă, neliniştită, dacă nu cumva i se întâmplase şi ei ceva.

Jace îşi ridică mâna şi o trecu peste balustradă. Când o ridică, era mânjită de ceva care arăta roşu-întunecat în semiîntunericul din jur.

— Sânge.

— Poate e al meu. Vocea ei abia se auzi. Din noaptea aceea.

— S-ar fi uscat până acum dacă ar fi fost al tău, zise Jace. Vino!

Se îndreptă către scări, Clary urmându-l îndeaproape. Palierul era în beznă şi Jace bâjbâi încercând cheile de trei ori până nimeri s-o strecoare pe cea corectă în broască. Se aplecase peste umărul ei, privind nerăbdător.

— Nu-mi mai sufla în ceafă, şuieră ea.

Mâna îi tremura. În sfârşit, prinse resorturile şi încuietoarea se deschise.

Jace o trase îndărăt.

— Intru eu primul.

Ea şovăi, apoi se dădu în lături, lăsându-l să treacă. Palmele îi erau lipicioase, şi nu că i-ar fi fost cald. De fapt, era răcoare în apartament, aproape frig – un curent îngheţat venea dinspre vestibul, înţepându-i pielea. Simţi cum i se face pielea ca de găină, în timp ce-l urmă pe Jace de-a lungul micului hol şi apoi în living.

Era gol. Şocant de gol, în întregime gol, aşa cum fusese când se mutaseră în casa aceea – doar pereţii şi podeaua; mobilierul dispăruse, până şi perdelele fuseseră luate de la ferestre. Doar pătratele mai palide din zugrăveala de pe pereţi mai indicau unde atârnaseră picturile mamei sale. Ca într-un vis, Clary se întoarse şi se îndreptă spre bucătărie, Jace venind după ea, cu ochii lui luminoşi mijiţi, încordat.

Bucătăria era la fel de goală, până şi frigiderul dispăruse, deopotrivă cu scaunele şi masa, iar uşile debaralei erau deschise, rafturile goale amintindu-i de un cântecel de la grădiniţă. Îşi drese glasul.

— Ce-ar putea dori să facă demonii cu un cuptor cu microunde? întrebă ea.

Jace clătină din cap, colţurile gurii lăsându-i-se în jos.

— Nu ştiu, dar nu detectez nici o prezenţă demonică în clipa asta. Aş zice c-au plecat de mult.

Ea se mai uită o dată în jur. Cineva curăţase sosul Tabasco vărsat, observă ea neutru.

— Eşti mulţumită? întrebă Jace. Nu-i nimic aici.

Ea clătină din cap.

— Vreau să văd camera mea.

El păru gata să-i spună ceva, apoi se răzgândi.

— Dacă trebuie, zise el, strecurându-şi pumnalul de seraf înapoi în buzunar.

Lumina din hol era stinsă, dar Clary nu avea nevoie de prea multă lumină ca să găsească drumul prin propria-i casă. Cu Jace în spatele ei, găsi uşa dormitorului său şi întinse mâna spre clanţă. Era rece sub palma ei, atât de rece încât era aproape dureros, ca atunci când atingi un ţurţure de gheaţă cu mâna goală. Îl văzu pe Jace uitându-se repede la ea, dar deja apăsase pe clanţă sau încercase s-o facă. Uşa se mişcă încet – era aproape înţepenită, de parcă de partea cealaltă ar fi fost vârâtă în ceva lipicios, vâscos…

Uşa explodă în afară, doborând-o pe Clary din picioare. Alunecă pe podeaua holului şi se izbi de perete, rostogolindu-se pe burtă. Cu un vuiet difuz în urechi, se ridică în genunchi.

Jace, lipit de perete, scotocea prin buzunar, uluit. Aplecat asupra lui ca un uriaş dintr-un basm era un bărbat enorm, gros cât trunchiul unui stejar, ţinând strâns un topor cu lamă lată într-o mână gigantică şi albă ca de mort. Zdrenţe tocite şi murdare atârnau de corpul lui jegos, iar părul era ţesut ca o rogojină şi năclăit de mizerie. Duhnea a sudoare otrăvitoare şi carne putredă. Clary se bucură că nu-i putea vedea faţa – era destul de rău şi că-l vedea din spate. Jace avea pumnalul de seraf în mână. Îl ridică, strigând:

— Sansanvi!

O lamă ţâşni din ţeavă. Pe Clary o duse cu gândul la filmele vechi în care baionetele erau ascunse în bastoane şi ieşeau când apăsai pe un buton. Dar nu mai văzuse niciodată o lamă ca aceasta: limpede ca de cristal, cu plăsele luminoase, extrem de ascuţită şi aproape la fel de lungă pe cât era antebraţul lui Jace. Se repezi şi-l crestă pe uriaş, iar acesta se dădu înapoi clătinându-se, cu un muget.

Jace îl ocoli fulgerător, alergând spre ea. O prinse de braţ, o săltă în picioare şi-o împinse înaintea lui pe hol. Ea auzi monstrul în spatele lor, urmărindu-i; paşii lui sunau ca nişte greutăţi de plumb scăpate pe podea, dar se apropiau rapid.

Se năpustiră pe uşa de la intrare şi mai departe pe palier, Jace agăţând din zbor uşa cu mâna şi trântind-o după ei. Ea auzi declicul încuietorii

automate şi răsuflă. Uşa se zgudui din ţâţâni când creatura dinăuntru în izbi de ea, cu o buşitură îngrozitoare. Clary se dădu cu spatele înapoi către scări. Jace se uită la ea. Ochii lui luceau frenetic.

— Coboară! Ieşi afară din…

O altă izbitură şi, de data asta, balamalele cedară, iar uşa zbură în afară. L-ar fi pus la pământ pe Jace, dacă nu s-ar fi mişcat atât de repede, încât Clary abia de-l văzu; deodată, era în capul scării, cu pumnalul strălucind ca o stea căzătoare în mâna lui. Îl văzu pe Jace privind către ea şi strigându-i ceva, dar nu izbuti să audă ce anume, din pricina urletului creaturii gigantice care ţâşni pe uşa spartă şi se îndreptă glonţ spre el. Fata se făcu una cu peretele când monstrul trecu pe lângă ea, ca un val de fierbinţeală şi duhoare – şi apoi toporul zbură şuierând şi tăind aerul către capul lui Jace. Acesta se feri, iar toporul bubui în balustradă, muşcând adânc din lemnul ei.

Jace hohoti. Râsul lui păru să înfurie creatura; abandonând toporul, se repezi la Jace cu enormii lui pumni ridicaţi. Jace aduse pumnalul de seraf în faţă cu o mişcare în arc de cerc, înfigându-l până la plăsele în umărul uriaşului. Pentru o clipă, uriaşul rămase pe loc, clătinându-se. Apoi îşi luă iarăşi avânt, cu mâinile deschise, încercând să-l prindă. Jace se dădu rapid în lături, dar nu destul de rapid: enormii pumni îl ţintui în loc, în timp ce uriaşul se poticni şi căzu, trăgându-l şi pe Jace după el. Jace strigă o dată; urmară o serie de bufnete grele şi trosnete, apoi linişte.

Clary, nesigură pe picioare, alergă spre scări. Jace zăcea lat la picioarele scării, cu braţul îndoit sub el într-un unghi nefiresc. Peste picioarele lui zăcea uriaşul, cu plăselele pumnalului lui Jace iţindu-se din umăr. Nu era mort de-a binelea, ci prăbuşit fără vlagă, cu o spumă sângerie scurgându-i-se din gură. Clary îi vedea acum faţa – era albă ca de mort şi uscată ca hârtia, brăzdată de o reţea neagră de cicatrice oribile care aproape că-i şterseseră trăsăturile. Găvanele ochilor erau două puţuri roşii, supurânde. Stăpânindu-şi cu greu impulsul de-a voma, Clary coborî împleticit ultimele câteva trepte, păşind peste uriaşul cuprins de convulsii, şi îngenunche lângă Jace.

Era nemişcat. Îi puse o mână pe umăr, simţindu-i tricoul lipicios de sânge – al lui sau al uriaşului, n-ar fi putut spune.

— Jace?

El deschise ochii.

— E mort?

— Aproape, zise Clary sumbru.

— La dracu', se chirci el. Picioarele mele…

— Stai aşa.

Mergând de-a buşilea în jurul capului său, Clary îşi vârî mâinile sub braţele lui şi trase. El gemu de durere, când picioarele îi ieşiră de sub corpul spasmodic al creaturii. Clary îi dădu drumul, iar el se căzni să se ridice, ţinându-şi braţul stâng la piept. Se ridică şi ea în picioare.

— Braţul tău e teafăr?

— Nu. Rupt, zise el. Poţi să bagi mâna în buzunarul meu?

Şovăi puţin, dar dădu din cap.

— În care?

— Din interiorul jachetei, în dreapta. Scoate unul dintre pumnalele de serafi şi dă-mi-l mie.

Rămase nemişcat, în timp ce ea-şi strecură nervos degetele în buzunarul lui. Stătea atât de aproape, încât îi putea simţi mirosul, de năduşeală, săpun şi sânge. Răsuflarea lui o gâdila în ceafă. Mâna ei dădu în sfârşit peste o ţeavă, pe care o scoase, fără să se uite la el.

— Mersi, zise el.

Îşi plimbă puţin degetele în lungul ei, după care-i rosti numele:

— Sanvi.

Ca şi cea de dinainte, ţeava se transformă într-un pumnal periculos, strălucirea sa luminându-i faţa lui Jace.

— Nu te uita, zise el, căţărându-se pe trupul plin de cicatrice al creaturii. Îşi ridică pumnalul deasupra capului şi-l repezi în jos. Sângele ţâşni din gâtul uriaşului, împroşcându-i ghetele lui Jace.

Ea se aştepta cumva să vadă uriaşul dispărând, strângându-se în el însuşi la fel ca puştiul din Pandemonium. Dar n-o făcu. Aerul era îmbâcsit de mirosul sângelui: greu şi metalic. Jace scoase un sunet slab din gât. Era alb la faţă – Clary nu era sigură dacă de durere sau de dezgust.

— Ţi-am spus să nu te uiţi, zise el.

— Am crezut c-o să dispară, se apără ea. Înapoi în dimensiunea lui – tu ai spus.

— Am spus că asta se întâmplă cu demonii când mor.

Tresărind de durere, îşi dădu jacheta jos de pe umăr, dezgolindu-şi partea de sus a braţului stâng.

— Ăsta n-a fost un demon.

Cu mâna dreaptă scoase ceva de la cingătoare. Era obiectul neted, în formă de baghetă, pe care-l folosise ca să-i imprime lui Clary în piele cercurile acelea încălecate. Privindu-l, ea simţi cum începe s-o ardă antebraţul.

Jace o văzu făcând ochii mari şi rânji cu fantoma unui zâmbet.

— Asta, zise el, este o stelă.

Atinse cu ea o pecete imprimată imediat sub umărul lui, de-o formă ciudată, aproape ca o stea. Două braţe se desprindeau din restul peceţii fără s-o atingă.

— Iar asta, zise el, este ce se întâmplă când vânătorii de umbre sunt răniţi.

Cu vârful stelei, trasă o linie unind cele două braţe. Când lăsă mâna în jos, pecetea strălucea de parcă fusese imprimată cu cerneală fosforescentă. Sub ochii lui Clary, intră sub pielea lui, ca un obiect greu ce se scufundă în apă. În urmă rămase doar o palidă amintire: o cicatrice subţire, ştearsă, aproape invizibilă.

O imagine răsări atunci în mintea lui Clary. Spatele mamei sale, lăsat în mare parte dezgolit de costumul de baie, cu omoplaţii şi curbele coloanei acoperite de semne albe, subţiri. Era ca o imagine văzută într-un vis – spatele mamei sale nu arăta de fapt aşa, ştia ea. Dar imaginea îi stărui în minte.

Jace scoase un oftat, expresia încordată de durere pierindu-i de pe faţă. Îşi mişcă braţul, la început încet, apoi mai cu uşurinţă, ridicându-l, coborându-l, încleştându-şi pumnul. În mod evident, nu mai era rupt.

— Asta-i uluitor, zise Clary. Cum ai...?

— Aia a fost o iratze – o rună vindecătoare, explică Jace. Când încui runa cu stela, se activează.

Îşi vârî bagheta subţire înapoi la cingătoare şi-şi ridică la loc jacheta pe umăr. Cu vârful bocancului împunse leşul uriaşului.

— Va trebui să-i raportăm asta lui Hodge, zise el. O să facă spume... adăugă el, ca şi cum gândul la îngrijorarea lui Hodge i-ar fi dat cumva satisfacţie.

Jace, gândi Clary, era genul de persoană căreia îi făcea plăcere când se întâmplau unele lucruri, chiar dacă erau lucruri rele.

— De ce-o să facă spume? întrebă Clary. Şi înţeleg că monstrul ăsta nu e un demon – de aceea nu l-a detectat Senzorul, nu-i aşa?

Jace dădu din cap.

— Îi vezi cicatricile, pe toată faţa?

— Da.

— Alea au fost făcute cu o stelă. Una ca asta. Bătu cu mâna peste bagheta de la cingătoare. M-ai întrebat ce se întâmplă când întipăreşti peceţi pe cineva care nu are sânge de vânător de umbre. O singură pecete doar te-ar arde, dar o mulţime de peceţi, şi unele puternice? Săpate în carnea unei fiinţe omeneşti cu totul obişnuite, fără nici o urmă de ascendenţă de vânător de umbre? Obţii asta!

Făcu semn cu bărbia spre cadavru.

— Runele sunt neînchipuit de dureroase. Cei însemnaţi înnebunesc – pecetea îi scoate din minţi. Devin ucigaşi feroce, fără raţiune. Nu dorm, nu mănâncă, dacă nu-i faci tu pentru asta, şi mor, de regulă rapid. Pecetele au o mare putere şi pot fi folosite pentru a face mult bine – dar pot fi folosite şi pentru rău. Damnaţii sunt răi.

Clary se uită la el, îngrozită.

— Dar de ce şi-ar face cineva singur una ca asta?

— Nimeni n-ar face-o singur. E ceva ce li se face. De către un magician, probabil, sau vreun repudiat care a devenit rău. Damnaţii sunt loiali celui care i-a însemnat şi sunt ucigaşi foarte cruzi. Pot asculta de comenzi simple, pe deasupra. E ca şi cum ai avea o... o armată de sclavi.

Păşi peste damnatul mort şi aruncă o privire peste umăr, spre ea.

— Mă duc înapoi, sus.

— Dar nu e nimic acolo.

— Ar putea să fie mai mulţi, zise el, de parcă ar fi sperat să nu fie. Ar trebui să mă aştepţi aici.

Începu să urce scările.

— Eu n-aş face asta în locul tău, spuse o voce ascuţită şi familiară. Sunt mai mulţi acolo de unde a venit cel dintâi.

Jace, care ajunsese aproape în capătul scării, se răsuci şi se uită înapoi. La fel şi Clary, deşi recunoscuse imediat persoana care vorbise. Accentul acela grav era de neconfundat.

— Madame Dorothea?

Bătrâna îşi înclină regeşte capul. Stătea în pragul uşii apartamentului său, îmbrăcată în ceea ce arăta ca un cort făcut din mătase naturală purpurie. Lanţuri de aur sclipeau la încheieturile mâinilor sale şi-i atârnau de gât. Părul ei lung, tărcat, ca de viezure, îi cădea din cocul prins în vârful capului.

Jace încă se uita lung.

— Dar…

— Mai mulţi ce? întrebă Clary.

— Mai mulţi damnaţi, răspunse Madame Dorothea cu o voioşie care, după părerea lui Clary, nu se potrivea deloc circumstanţelor.

Femeia îşi plimbă privirea prin foaier.

— Aţi făcut mizerie, nu-i aşa? Sunt convinsă şi că nu v-aţi pus în gând să curăţaţi. Tipic.

— Dar dumneata eşti o mundană, zise Jace, izbutind în sfârşit să termine propoziţia.

— Cât spirit de observaţie! zise Dorothea, cu ochi scăpărători. Conclavul chiar a spart tiparele cu tine.

Uluirea de pe chipul lui Jace dispăru, înlocuită de un început de mânie.

— Ştii despre Conclav? întrebă el. Ai cunoştinţă despre ei, ai ştiut că erau damnaţi în casa asta şi nu i-ai anunţat? Simpla existenţă a unui damnat este o crimă împotriva Codexului…

— Nici Conclavul, nici Codexul n-au făcut niciodată nimic pentru mine, zise Dorothea, fulgerând din ochi cu mânie. Nu le datorez nimic.

Pentru o clipă, accentul ei grav, newyorkez, dispăru, înlocuit de altceva – un accent greoi, adânc, pe care Clary nu-l recunoscu.

— Jace, opreşte-te, zise Clary. Se întoarse spre Madame Dorothea:

— Dacă ştii despre Conclav şi damnaţi, zise ea, atunci poate ştii şi ce s-a întâmplat cu mama?

Dorothea clătină din cap, legănându-şi cerceii. Era un soi de milă întipărită pe faţa ei.

— Sfatul meu pentru tine, zise ea, este să uiţi de mama ta. S-a dus.

Lui Clary păru că-i fuge pământul de sub picioare.

— Vrei să spui că a murit?

— Nu. Dorothea rostise cuvântul aproape cu reticenţă. Sunt sigură că e încă vie. Docamdată.

— Atunci va trebui s-o găsesc, zise Clary.

Pământul se oprise din balans. Jace stătea în spatele ei, ţinând-o cu o mână de cot de parcă ar fi vrut s-o îmbărbăteze, dar ea abia de-l observă.

— Înţelegi? Trebuie s-o găsesc mai înainte ca…

Madam Dorothea ridică o mână.

— Eu nu vreau să mă amestce în treburile vânătorilor de umbre.

— Dar ai cunoscut-o pe mama. A fost vecina dumitale…

— Asta e o investigaţie oficială a Conclavului, o întrerupse Jace. Mă pot întoarce oricând cu Fraţii Tăcuţi.

— Oh, pentru…

Dorothea aruncă o privire spre uşa ei, apoi spre Jace şi Clary.

— Bănuiesc că aţi putea şi să intraţi, zise ea, în cele din urmă. O să vă spun cât pot.

Porni spre uşă, apoi se opri în prag, uitându-se fioros:

— Dar dacă spui cuiva că te-am ajutat, vânătorule de umbre, ai să te trezeşti mâine cu şerpi în loc de păr şi o pereche de braţe în plus.

— Asta ar fi drăguţ, o pereche de braţe în plus, zise Jace. Ar prinde bine într-o luptă.

— Nu şi dacă-ţi cresc din…

Dorothea făcu o pauză şi-i aruncă un zâmbet, nu lipsit de maliţie.

—… din gât, continuă ea.

— Câh! făcu Jace, îmblânzit.

— Câh, exact, Jace Wayland.

Dorothea păşi în apartamentul ei, marele cort purpuriu fluturând în jurul ei ca un steag strident colorat.

Clary se uită la Jace:

— Wayland?

— E numele meu, Jace părea şocat. Nu pot spune că-mi place că-l ştie.

Clary se uită după Dorothea. Luminile erau aprinse în apartament, mirosul greu de tămâie inundase deja vestibulul, amestecându-se greţos cu miasma de sânge.

— Totuşi eu cred c-ar fi bine să încercăm să vorbim cu ea. Ce-am avea de pierdut?

— Odată ce vei fi petrecut niţel mai mult timp în lumea noastră, zise Jace, n-ai să mă mai întrebi asta a doua oară.

UŞA PENTADIMENSIONALĂ.

Apartamentul lui Madame Dorothea părea să aibă, în mare, aceeaşi dispunere ca locuinţa lui Clary, deşi ea îi dăduse o cu totul altă întrebuinţare spaţiului. Vestibulul, trăsnind a tămâie, avea perdele de mărgele şi postere astrologice. Unul înfăţişa constelaţiile zodiacului, altul, un ghid al simbolurilor magice chinezeşti, iar un altul, o mână cu degete întinse, pe care fiecare linie a palmei era notată cu grijă. Deasupra mâinii, o inscripţie latinească anunţa: In Manibus Fortuna. Rafturi înguste, înţesate de cărţi, se întindeau de-a lungul peretelui de lângă uşă.

Una dintre perdelele de mărgele zornăi, iar Madame Dorothea îşi scoase capul printre ele:

— Interesată de chiromanţie? întrebă ea, observând privirea lui Clary. Sau doar curioasă din fire?

— Niciuna, nici alta, zise Clary. Chiar poţi să ghiceşti viitorul?

— Mama mea a avut un mare talent. Putea vedea viitorul unui om în palmă sau în frunzele de ceai de pe fundul ceştii lui. M-a învăţat şi pe mine câteva din secretele meseriei.

Îşi mută privirea spre Jace:

— Că tot am vorbit despre ceai, tinere, vrei?
— Ce? făcu Jace, părând tulburat.
— Ceai. Găsesc că linişteşte deopotrivă stomacul şi mintea. Minunată băutură, ceaiul.
— Eu o să vreau ceai, zise Clary, dându-şi seama de câtă vreme nu mai mâncase şi nu mai băuse nimic. Se simţea de parcă funcţionase cu adrenalină pură de când se trezise.
Jace cedă.
— Bine. Cel puţin dacă nu e Earl Grey, adăugă el, încreţindu-şi nasul subţire. Nu suport bergamota.
Madame Dorothea chicoti tare şi dispăru iarăşi prin perdeaua de mărgele, lăsând-o să se legene uşor în urma ei.
Clary ridică din sprânceană spre Jace:
— Nu suporţi bergamota?
Jace se dusese până la rafturile înguste de cărţi şi le examina conţinutul.
— Ai vreo problemă cu asta?
— Eşti probabil singurul băiat de vârsta mea întâlnit de mine, care să ştie ce e aia bergamota şi cu atât mai puţin că există în ceaiul Earl Grey.
— Da, păi, zise Jace, cu o mutră arogantă, eu nu sunt ca restul băieţilor. De altfel, adăugă el, întorcând o carte pe raft, la Institut trebuie să luăm lecţii despre bazele utilizării medicinale a plantelor. E obligatoriu.
— Mi-am închipuit că toate lecţiile voastre erau din materii ca 101 Spintecări şi Decapitarea pentru începători.
Jace dădu o pagină:
— Foarte amuzant, Fray.
Clary, care studia posterul cu ghicitul în palmă, se întoarse iute spre el:
— Nu-mi spune aşa.
El ridică ochii, surprins.
— De ce? E numele tău de familie, nu?
Imaginea lui Simon răsări din spatele ochilor ei. Simon aşa cum îl văzuse ultima oară, uitându-se lung după ea, în timp ce ea ieşea în fugă din Java Jones. Se întoarse iar către poster, clipind.
— Fără motiv.
— Înţeleg, zise Jace, şi ea-şi dădu seama după tonul vocii lui că într-adevăr înţelesese mai mult decât ar fi vrut ea.
Îl auzi lăsând cartea pe raft.
— Ăsta trebuie să fie gunoiul pe care-l ţine la intrare ca să-i impresioneze pe mundanii creduli, zise el, cu dezgust. Nu există nici măcar un singur titlu serios aici.
— Doar pentru că nu e genul de magie pe care-l faci tu… începu Clary cu arţag.
El se încruntă furios, reducând-o la tăcere.
— Eu nu fac magie, zise el răspicat. Bagă asta la cap: oamenii nu sunt utilizatori de magie. Este o parte din ceea ce îi face umani. Vrăjitoarele şi magicienii se pot folosi de magie numai pentru că au sânge de demon.

Clary avu nevoie de câteva clipe ca să proceseze informaţia.

— Dar te-am văzut folosind magia. Foloseşti arme fermecate…

— Folosesc unelte care sunt magice. Şi doar ca să fiu în stare să fac asta, trebuie să trec printr-o serioasă pregătire. De asemenea, mă protejează şi runele tatuate pe piele. Dacă tu ai încerca să foloseşti un pumnal de seraf, de pildă, probabil ţi-ar arde pielea, poate chiar te-ar ucide.

— Şi dacă mi-aş face tatuajele? întrebă Clary. Atunci l-aş putea folosi?

— Nu, zise Jace enervat. Peceţile sunt doar o parte din ceea ce trebuie. Există teste, încercări, niveluri de pregătire… auzi, las-o baltă, bine? Ţine-te departe de pumnalele melc. De fapt, nu atinge niciuna dintre armele mele fără permisiunea mea.

— Ei, şi uite-aşa se duce planul meu de a le vinde pe toate pe ebay, murmură Clary.

— Să le vinzi pe ce?

Clary îi zâmbi cordial:

— Un loc mitic, de o mare putere magică.

Jace păru confuz, apoi ridică din umeri.

— Majoritatea miturilor sunt adevărate, cel puţin în parte.

— Încep să învăţ asta.

Perdeaua de mărgele zornăi din nou şi apăru capul lui Madame Dorothea.

— Ceaiul este servit, zise ea. Nu-i nevoie să vă încăpăţânaţi ca doi catâri, să staţi aici. Veniţi în salon.

— Există un salon? zise Clary.

— Fireşte că există un salon, răspunse Dorothea. Unde în altă parte mi-aş putea întreţine oaspeţii?

— Doar să-mi las pălăria la valet, zise Jace.

Madame Dorothea îl străfulgeră cu o căutătură sumbră.

— Dacă ai fi pe jumătate atât de amuzant pe cât te crezi, băiete, ai fi de două ori mai amuzant decât eşti.

Dispăru în spatele perdelei, subliniindu-şi spusele cu un energic „Hm!”, aproape acoperit însă de zornăitul mărgelelor.

Jace se încruntă.

— Nu sunt foarte sigur că m-am prins ce a vrut să spună cu asta.

— Zău? zise Clary. Eu am înţeles perfect.

Trecu dincolo de perdeaua de mărgele înainte ca el să apuce să răspundă.

Salonul era atât de puţin luminat, încât ochilor lui Clary le trebui câteva clipe până să se obişnuiască. O lumină slabă contura draperia de catifea neagră care îmbrăcau în întregime peretele din stânga. Păsări împăiate şi lilieci atârnau de tavan de sfori subţiri, cu mărgele întunecate strălucitoare în locul unde ar fi trebuit să le fie ochii. Podeaua era acoperită în mai multe straturi de covoare persane tocite, care scoteau norişori de praf la fiecare pas. Un grup de fotolii roz foarte pufoase erau adunate în jurul unei măsuţe joase. Un pachet de cărţi de tarot legat cu o panglică de mătase ocupa un capăt al măsuţei, un glob de cristal pe un suport de aur, celălalt capăt. La

mijlocul mesei se afla un serviciu de ceai din argint, aranjat pentru musafiri: o farfurie întinsă, cu sandvişuri suprapuse, un ceainic albastru din care se înălţa un fuior de abur alb şi două ceşti, pe farfurioare asortate, aşezate cu grijă în faţa a două fotolii.

— Uau! făcu încetişor Clary. Arată grozav.

Se aşeză într-unul dintre fotolii. Era bine să stea jos.

Dorothea zâmbi, ochii sclipindu-i cu un umor şiret:

— Poftim un pic de ceai, zise ea, ridicând ceainicul. Lapte? Zahăr?

Clary se uită pieziş la Jace, care se aşezase lângă ea şi care pusese stăpânire pe farfuria cu sendvişuri. Le examina îndeaproape.

— Zahăr, zise ea.

Jace ridică din umeri, luă un sendviş şi puse farfuria pe masă. Clary îl urmări cu atenţie în timp ce el muşcă. El ridică din nou din umeri.

— Castravete, zise el, drept răspuns la privirea ei stăruitoare.

— Întotdeauna am fost de părere că sendvişurile care au castraveţi sunt cele mai potrivite pentru ceai, nu credeţi? întrebă Madame Dorothea, fără să se adreseze nimănui în particular.

— Nu pot să sufăr castravetele, zise Jace şi îi întinse restul de sendviş lui Clary.

Ea muşcă din el – era condimentat exact cât trebuia, cu maioneză şi piper. Stomacul ghiorăi, apreciind recunoscător prima îmbucătură de mâncare pe care o înghiţea ea de la nachos-urile pe care le mâncase cu Simon.

— Castravetele şi bergamota, zise Clary. Mai e ceva pe care nu-l poţi suferi şi despre care ar trebui să ştiu şi eu?

Jace se uită la Dorothea peste marginea ceştii lui de ceai:

— Mincinoşii, zise el.

Netulburată, bătrâna lăsă ceainicul jos.

— Poţi să mă faci mincinoasă cât vrei. E adevărat, nu sunt vrăjitoare. Dar mama a fost.

Jace se înecă bând ceaiul.

— E cu neputinţă!

— De ce să fie cu neputinţă? întrebă Clary, curioasă.

Luă o gură de ceai. Era amar şi cu aromă puternică de afumătură.

Jace răsuflă lung.

— Pentru că sunt jumătate oameni, jumătate demoni. Toate vrăjitoarele şi magicienii sunt hibrizi. Şi pentru că sunt hibrizi, nu pot avea copii. Sunt sterili.

— Asemenea catârilor, zise Clary gânditoare, amintindu-şi ceva de la ora de biologie. Catârii sunt hibrizi sterili.

— Cunoştinţele tale despre şeptel sunt uluitoare, zise Jace. Toţi repudiaţii sunt în parte demoni, dar numai magicienii sunt odrasle de părinţi-demoni. De aceea, puterile lor sunt cele mai redutabile.

— Vampirii şi vârcolacii – şi ei sunt în parte demoni? Şi spiritele naturii?

— Vampirii şi vârcolacii sunt rezultatul bolilor aduse de demoni din dimensiunea lor originară. Majoritatea bolilor demonilor sunt mortale pentru

oameni, dar în aceste cazuri au provocat schimbări ciudate asupra celor contaminaţi, fără să-i ucidă. Iar spiritele naturii…

— Spiritele naturii sunt îngeri căzuţi, zise Dorothea, izgoniţi din rai pe pământ pentru mândria lor.

— Asta-i legenda, zise Jace. Tot ea spune că ele ar fi odraslele demonilor şi ale îngerilor, ceea ce mie mi s-a părut întotdeauna mai credibil. Binele şi răul, amestecate. Spiritele naturii sunt frumoase aşa cum se presupune c-ar fi îngerii, dar au şi multă răutate şi cruzime. Şi o să observi că majoritatea evită lumina zilei la amiază…

— Fiindcă diavolul nu are putere decât în întuneric, zise Dorothea încet, de parcă recita o veche poezie.

Jace se uită chiondorâş la ea. Clary spuse: „Se presupune c-ar fi”? Vrei să spui că îngerii nu…

— Destul despre îngeri, zise Dorothea, devenind brusc practică. Este adevărat că magicienii nu pot avea copii. Mama m-a adoptat pe mine pentru că a vrut să fie sigură că va mai exista cineva care să aibă grijă de locul ăsta după moartea ei. Eu nu trebuie să stăpânesc magia. N-am de făcut decât să supraveghez şi să păzesc.

— Să păzeşti ce? întrebă Clary.

— Chiar aşa, ce?

Făcând cu ochiul, bătrâna întinse mâna după un sendviş de pe farfurie, dar era goală. Clary le înfulecase pe toate. Dorothea chicoti:

— Mă bucur să văd o tânără care mănâncă pe săturate. Pe vremea mea, fetele erau făpturi robuste, voinice, nu ca nuielele, cum sunt azi.

— Mersi, zise Clary.

Se gândi la mijlocul tras ca prin inel al lui Isabelle şi se simţi deodată imensă. Puse jos ceaşca de ceai goală, cu un zăngănit.

Numaidecât, Madame Dorothea se năpusti asupra ceştii şi se uită în ea, concentrată, o cută ivindu-se între sprâncenele ei încondeiate.

— Ce-i? întrebă Clary, cu nervozitate. Am crăpat cumva ceaşca?

— Îţi ghiceşte în frunzele de ceai, zise Jace, cu glas plictisit, dar se aplecă şi el în faţă, odată cu Clary, când Madame Dorothea învârti ceaşca de mai multe ori în degetele ei groase, încruntându-se.

— Ede rău? întrebă Clary.

— Nu e nici de rău, nici de bine. E derutant.

Dorothea îşi ridică ochii la Jace.

— Dă-mi ceaşca ta, îi porunci ea.

Jace păru insultat.

— Dar n-am terminat de…

Bătrâna îi smulse ceaşca din mână şi vărsă ce mai rămăsese din ceai înapoi în ceainic. Încruntându-se, privi la ce mai rămăsese pe fund.

— Văd violenţă în viitorul tău, mult sânge vărsat de tine şi de alţii. O să te îndrăgosteşti de cine nu trebuie. De asemenea, ai un duşman.

— Numai unul? Asta-i o veste bună.

Jace se lăsă pe spate în fotoliul său, în timp ce Dorothea lăsă ceaşca jos pe masă şi o luă din nou la studiat pe a lui Clary. Clătină din cap.

— Nu pot citi nimic aici. Imaginile sunt haotice, lipsite de sens. Aruncă o privire spre Clary. Există o barieră în mintea ta?

Clary era nedumerită.

— O ce?

— De pildă, o vrajă care ţi-ar fi putut ascunde o amintire sau care ţi-ar fi putut bloca Vederea.

Clary clătină energic din cap:

— Nu, bineînţeles că nu.

Jace se aplecă, alert:

— Nu te pripi, zise el. Într-adevăr, Clary pretinde că nu-şi aminteşti să fi avut vreodată Vederea până săptămâna asta. Poate că…

— Poate că doar mă dezvolt eu mai greu, se burzului Clary. Şi nu te uita chiorâş la mine numai pentru că am spus asta.

Jace îşi luă un aer ofensat:

— N-aveam de gând să fac aşa ceva.

— Ba te pregăteai să te uiţi chiorâş, pot să jur.

— Poate, admise el, dar asta nu înseamnă că n-am dreptate. Ceva îţi blochează amintirile, sunt aproape sigur de asta.

— Prea bine, atunci hai să încercăm altceva! zise Dorothea şi, lăsând ceaşca jos, întinse mâna, spre pachetul de cărţi de tarot legat cu mătase.

Răsfiră cărţile în evantai şi le întinse spre Clary.

— Trece-ţi mâna peste astea până când simţi una mai fierbinte, sau mai rece, sau care ţi se pare că se agaţă de degetele tale. Apoi scoate-o pe aceea şi arată-mi-o.

Ascultătoare, Clary îşi trecu degetele peste cărţi. Le simţea reci la atingere şi alunecoase, dar niciuna deosebit de caldă sau de rece, şi niciuna nu i se lipi de degete. În cele din urmă, alese una la întâmplare şi o trase.

— Asul de cupă, zise Dorothea, cumva buimăcită. Cartea iubirii.

Clary o întoarse şi se uită la ea. Cartea îi atârna greu în mână, imaginea de pe carton fiind pictată de-adevăratelea. Înfăţişa o mână ţinând o cupă în faţa unui soare cu raze, suflat cu aur. Cupa era făcută din aur, gravată cu un model de sori mici şi bătută cu rubine. Stilul picturii îi era la fel de cunoscut ca şi propria răsuflare.

— E o carte bună, nu-i aşa?

— Nu neapărat. Cele mai cumplite lucruri pe care le fac oamenii, le fac în numele iubirii, zise Madame Dorothea, cu ochi sclipitori. Dar este o carte puternică. Ţie ce-ţi spune?

— Că a pictat-o mama, zise Clary şi puse cartea pe masă. Ea a pictat-o, nu-i aşa?

Dorothea dădu din cap, cu o expresie de satisfacţie pe faţă:

— Ea a pictat tot pachetul. Cadou pentru mine.

— Aşa spui dumneata. Jace se ridică în picioare, privind-o glacial. Cât de bine ai cunoscut-o pe mama lui Clary?

Fata întoarse capul spre el, să-l privească.

— Jace, nu e nevoie să…

Dorothea se lipise de speteaza fotoliului, ţinând deschis evantaiul de cărţi pe pieptul ei generos.

— Jocelyn ştia ce eram eu şi eu ştiam ce era ea. N-am vorbit prea mult despre asta. Uneori, îmi făcea mici favoruri – ca pictatul pachetului acesta de cărţi – şi, în schimb, eu îi relatam câte un zvon prins de la repudiaţi. Era un nume pentru care ea mă rugase să-mi ţin antenele întinse tot timpul, iar eu am făcut-o.

Faţa lui Jace era impenetrabilă.

— Care era numele acela?

— Valentine.

Clary se îndreptă în fotoliul său.

— Dar ăsta e…

— Şi când ai spus că ştiai ce era Jocelyn, ce-ai vrut să spui? Ce era ea? întrebă mai departe Jace.

— Jocelyn era ce era, zise Dorothea. Dar, în tinereţile ei, fusese ca tine. Vânător de umbre. Unul de-al Conclavului.

— Nu, şopti Clary.

Dorothea se uită la ea cu ochi trişti, aproape blânzi.

— E adevărat. Ea a ales să locuiască în casa asta tocmai pentru că…

—… pentru că ăsta este un sanctuar, îi luă Jace vorba lui Dorothea. Nu-i aşa? Mama ta, Clary, a fost un monitor. Ea a creat spaţiul ăsta ascuns, protejat – locul perfect pentru repudiaţii fugari ca să se poată adăposti. Cu asta te ocupi dumneata, nu-i aşa? Ascunzi criminali aici.

— Aşa îi numeşti tu, zise Dorothea. Cunoşti motoul Codexului.

— Sed lex dura lex, răspunse Jace automat. Legea e aspră, dar e Lege.

— Uneori, Legea e prea aspră. Ştiu că, dac-ar fi putut, Conclavul m-ar fi luat de lângă mama. Te-aştepţi de la mine să-i las să le facă asta şi altora?

— Deci eşti o filantroapă, zâmbi Jace. Bănuiesc că dumneata te aştepţi să cred că repudiaţii nu te plătesc gras pentru privilegiul sanctuarului dumitale.

Dorothea rânji, destul de larg cât să-şi arate o sclipire a molarilor de aur.

— Nu ne putem descurca toţi cu înfăţişarea noastră, ca tine.

Jace păru neimpresionat de compliment.

— Ar trebui să raportez Conclavului despre dumneata…

— Nu poţi! sări acum şi Clary în picioare. Ai promis.

— N-am promis niciodată nimic.

Jace părea revoltat. Se îndreptă hotărât spre perete şi dădu la o parte una dintre draperiile de catifea.

— Vrei să-mi spui ce e asta? întrebă el.

— E o uşă, Jace, zise Clary.

Era într-adevăr o uşă, fixată straniu în perete, între două ferestre. În mod clar nu putea fi o uşă care să ducă undeva, altminteri s-ar fi văzut din stradă. Părea făcută dintr-un metal uşor lucios, ceva mai deschis la culoare decât alama, dar la fel de grea ca fierul. Clanţa fusese turnată în formă de ochi.

— Tacă-ţi fleanca, zise Jace furios. E un Portal, nu-i aşa? Nu-i aşa?

— Este o uşă pentadimensională, zise Dorothea, punând cărţile de tarot la loc, pe masă. Dimensiunile nu sunt chiar din linii drepte, ştii? adăugă ea, răspunzând privirii zăpăcite a lui Clary. Există şi adâncituri, şi cute, şi cotloane, şi crăpături, toate la pachet. E un pic mai greu de explicat, când n-ai studiat niciodată teoria dimensională, dar, în esenţă, uşa aceea te poate duce oriunde vrei să fii în dimensiunea asta. Este…

— O trapă de salvare, zise Jace. De aceea a vrut mama ta să locuiască aici. Ca să-şi poată lua oricând tălpăşiţa la prima alarmă.

— Şi-atunci de ce n-a… începu Clary, dar se opri, îngrozită deodată. Din cauza mea! zise ea. N-a vrut să plece fără mine, în noaptea aceea. Aşa că a rămas.

Jace clătină din cap.

— Nu te poţi învinovăţi pentru asta.

Simţind lacrimile adunându-i-se în ochi, Clary trecu pe lângă Jace şi se îndreptă spre uşă.

— Vreau să văd unde s-ar fi dus, zise ea, întinzând mâna spre clanţă. Vreau să văd unde s-a dus ca să scape de…

— Clary, nu!

Jace dădu s-o prindă, dar degetele ei deja se strânseseră pe clanţă. Se mişcă rapid sub mâna ei, uşa se deschise brusc, de parcă ar fi împins-o. Dorothea se ridică anevoie în picioare, dădu un ţipăt, dar era prea târziu. Clary nu apucă să-şi termine de rostit fraza, că se trezi aruncată înainte şi se rostogoli în gol.

ARMA PREFERATĂ.

Era prea surprinsă ca să ţipe. Senzaţia de cădere fusese cea mai rea parte; inima îi sărise în gât, iar în stomac i se făcu un gol. Îşi întinse braţele în lături, încercând să se agaţe de ceva, orice care-ar fi putut să-i încetinească prăbuşirea.

Se prinse cu mâinile de nişte crengi. Frunzele se rupseră în strânsoarea ei. Se izbi de pământ cu o bufnitură, lovind cu şoldul şi cu umărul solul bătătorit. Se rostogoli pe spate, trăgând aer în piept ca să-şi umple din nou plămânii. Tocmai începuse să se ridice în capul oaselor, când cineva ateriză grămadă peste ea.

O trânti înapoi, pe spate. O frunte se izbi de a ei, genunchii lovindu-i pe ai altcuiva. Imobilizată într-un ghem de mâini şi de picioare, Clary tuşi să scoată părul (nu al ei) din gură şi se zbătu să iasă de sub povara care simţea că o striveşte.

— Au! făcu Jace în urechea ei, pe un ton indignat. Mi-ai tras un cot!

— Păi, tu ai aterizat pe mine.

El se ridică în mâini, uitându-se în jos la ea fără emoţie. Clary putu vedea cerul senin deasupra capului său, puţin dintr-o creangă de copac şi colţul unei case cenuşii de şindrilă.

— Păi, nu prea mi-ai dat de ales, nu? întrebă el. Nu după ce-ai decis să te-arunci voioasă prin Portalul ăla de parcă ai fi sărit în metroul de Brooklin. Norocul tău că nu te-a basculat în East River.

— Nu trebuia să vii după mine.
— Ba trebuia, zise el. Eşti mult prea lipsită de experienţă ca să te aperi într-o situaţie ameninţătoare, fără mine.
— Ce drăguţ din partea ta. Poate c-o să te iert.
— Să mă ierţi? Pentru ce?
— Pentru că mi-ai spus să tac.
El îşi miji ochii.
— Dar n-am… Bine, ţi-am spus, dar tu tocmai…
— Las-o baltă.
În braţul ei, prins sub ea, la spate, începuse să simtă crampe. Răsucindu-se într-o rână ca să şi-l elibereze, văzu iarba cafenie a unei peluze uscate, un gard de plasă şi mai mult din casa cenuşie de şindrilă, acum dureros de familiară. Încremeni.
— Ştiu unde suntem.
Jace se opri din bolborosit.
— Ce?
— Asta este casa lui Luke.
Se ridică în capul oaselor, împingându-l pe Jace într-o parte. El se rostogoli graţios şi sări în picioare, apoi îi întinse mâna s-o ajute să se ridice. Ea nu-i dădu atenţie şi se căzni să se ridice singură, scuturându-şi braţul amorţit.
Se aflau în faţa unei căsuţe cenuşii cuibărite într-un şir de alte case ce se aliniau pe malul apei în Williamsburg. Vântul care sufla dinspre East River legăna o pancartă mică atârnată deasupra treptelor de cărămidă de la intrare. Clary se uită la Jace, în timp ce el citi cu voce tare cuvintele scrise cu litere de tipar:
Garroway – Cărţi. Bine întreţinute, noi şi de colecţie. Închis sâmbăta.
El aruncă o privire spre uşa de la intrare, întunecată, a cărei clanţă era fixată cu un lacăt greu. Corespondenţa de vreo câteva zile zăcea pe covoraşul de la intrare, neatinsă. Îşi întoarse privirea spre Clary:
— Locuieşte într-o librărie?
— În spatele librăriei.
Clary cercetă în sus şi-n jos strada pustie, mărginită la un capăt de arcul Podului Williamsburg şi de o fabrică de zahăr abandonată, la celălalt. Pe apele leneşe ale râului, soarele apunea în spatele zgârie-norilor de la periferia Manhattanului, poleindu-le contururile.
— Jace, cum am ajuns aici?
— Prin Portal, zise Jace, examinând lacătul. Te duce în orice loc la care te gândeşti.
— Dar eu nu m-am gândit la locul ăsta, obiectă Clary. Nu m-am gândit la nici un loc anume.
— Ba trebuie s-o fi făcut. Abandonă subiectul, părând că nu-l interesa. Deci, de vreme ce suntem totuşi aici…
— Da?
— Ce vrei să faci?

— Să plec, bănuiesc, zise Clary cu amărăciune. Luke mi-a spus să nu vin aici.

Jace clătină din cap.

— Şi tu accepţi cuminte asta?

Clary îşi strânse braţele în jurul trupului. În pofida arşiţei din acea zi care era pe sfârşite, simţea că-i e frig.

— Am de ales?

— Întotdeauna avem de ales, zise Jace. Dacă aş fi în locul tău, aş fi foarte curioasă să aflu mai multe despre Luke, în clipa asta. Ai chei de la casă?

Clary clătină din cap.

— Nu, dar uneori mai lasă uşa din spate descuiată.

Îi arătă spre aleea strâmtă dintre casa lui Luke şi următoarea din rând. Bidoane de plastic folosite erau puse într-un şir ordonat în spatele teancurilor de ziare împăturite şi un tomberon pentru cutiile goale de apă minerală. Cel puţin, Luke încă mai era preocupat de reciclare.

— Eşti sigură că nu-i acasă? întrebă Jace.

Ea se uită la aleea goală de maşini.

— Păi, camionul lui nu e aici, magazinul e închis şi toate luminile sunt stinse. Aş înclina să spun că nu e acasă.

— Atunci, ia-o înainte.

Intervalul strâmt dintre case se sfârşea cu un gard înalt de plasă. Acesta înconjura micuţa grădină a lui Luke, unde singurele plante înfloritoare păreau să fie buruienile care crescuseră printre pavele, sfărâmându-le în cioburi prăfuite.

— Sus şi peste, zise Jace, înfigând vârful unui bocanc într-un ochi de sârmă al gardului.

Începu să urce. Gardul zăngănea atât de zgomotos, încât Clary îşi plimbă speriată privirea în jur, dar nu era nici o lumină aprinsă în casele vecine. Jace trecu de gard şi sări în partea cealaltă, aterizând în tufe în acompaniamentul unui urlet asurzitor.

Pentru o clipă, Clary crezu că aterizase probabil pe o pisică rătăcită. Îl auzi pe Jace scoţând o exclamaţie de surpriză, în timp ce se rostogolea pe spate. O umbră întunecată – mult prea mare pentru o felină – ţâşni dintre tufe şi tăie curtea în goană, încercând să se facă pierdută. Sărind în picioare, Jace se năpusti după ea, cu un aer ucigaş.

Clary începu să urce gardul. Când îşi aruncă piciorul peste marginea de sus a gardului, jeanşii pe care-i avea de la Isabelle se agăţară într-un mănunchi de sârme şi se sfâşiară pe-o parte. Se lăsă să cadă dincolo de gard, teneşii afundându-i-se în pământul afânat, tocmai când Jace strigă triumfător:

— L-am prins!

Clary se întoarse şi-l văzu pe Jace cocoţat pe intrusul întins cu faţa în jos, ale cărui braţe erau ridicate deasupra capului. Jace îl apucă de încheietură.

— Hai să-ţi vedem faţa…

— Dă-te naibii jos de pe mine, idiot înfumurat ce eşti, mârâi intrusul, îmbrâncindu-l pe Jace.

Se zbătu până ajunse să stea în fund, cu ochelarii într-o rână.

Clary se opri în loc.

— Simon?

— O, Doamne, zise Jace, cu resemnare. Şi eu care chiar am sperat c-am prins pe cineva interesant.

— Dar ce căutai ascuns în tufele din grădina lui Luke? întrebă Clary, scuturând frunzele din părul lui Simon.

El suportă primul ajutor cu vădită lipsă de politeţe. Într-un fel, când ea îşi închipuise reîntâlnirea cu Simon, după ce toată povestea avea să se sfârşească, el avea să fie într-o dispoziţie mai bună.

— Asta nu pricep eu deloc.

— În regulă, destul. Pot să-mi aranjez singur părul, Fray! zise Simon, ferindu-se de atingerea ei.

Stăteau pe treptele porticului din spate al casei lui Luke. Jace se cocoţase pe balustrada porticului şi se prefăcea sârguincios că nu le dă atenţie, în timp ce-şi folosea stela să-şi pilească unghiile. Clary se gândi la Conclav, dacă ar fi aprobat asta.

— Vreau să spun, Luke ştia că eşti aici? întrebă ea.

— Bineînţeles că nu ştia că sunt aici, zise Simon, scos din sărite, Nu l-am întrebat niciodată, dar sunt sigur că are o politică foarte strictă în ceea ce priveşte adolescenţii care, din întâmplare, stau la pândă în tufele din grădina lui.

— Tu nu eşti aici din întâmplare; doar te cunoaşte.

Vru să întindă mâna şi să-l mângâie pe obrazul care încă mai sângera uşor în locul unde îl zgâriase o creangă.

— Principalul e că tu eşti bine.

— Că eu sunt bine? râse Simon, cu un hohot strident şi nefericit. Clary, ai vreo idee prin ce-am trecut eu zilele astea? Ultima oară când te-am văzut, ieşeai în fugă din Java Jones ca un liliac scăpat din iad, şi-apoi… pur şi simplu ai dispărut. N-ai răspuns niciodată la telefonul mobil… apoi, telefonul de acasă a fost deconectat… apoi Luke mi-a spus că erai plecată la nişte rude în nord, când eu ştiu că n-ai nici o rudă. M-am gândit c-am făcut eu ceva care te-a enervat.

— Ce-ai fi putut să faci?

Clary întinse mâna după a lui, dar el şi-o trase fără să s-o privească.

— Nu ştiu. Ceva, zise el.

Jace, încă ocupat cu stela, chicoti încetişor.

— Tu eşti cel mai bun prieten al meu, zise Clary. N-am fost supărată pe tine.

— Mda, păi, evident că n-aveai cum să te osteneşti să mă suni şi să-mi spui că-ţi făceai de cap cu un blond vopsit care se dă goth, pe care l-ai întâlnit probabil la Pandemonium, observă Simon acru. Asta-n timp ce eu mi-am petrecut ultimele trei zile întrebându-mă dac-ai murit.

— Nu-mi făceam de cap, zise Clary, bucurându-se că se întunecase, pentru că-şi simţi obrajii arzând.

— Iar părul meu e blond natural, zise Jace. Ca fapt divers.

— Şi-tunci ce-ai făcut în ultimele trei zile? întrebă Simon, cu ochii umbriţi de suspiciune. Chiar ai o strămătuşă Matilda care a contractat gripă aviară şi a avut nevoie să fie îngrijită până s-a însănătoşit?

— A spus Luke aşa ceva?

— Nu. A zis doar că te-ai dus în vizită la o rudă bolnavă şi că telefonul tău probabil nu are semnal acolo, la ţară. Nu că l-aş fi crezut. După ce m-a gonit de pe porticul din faţa casei lui, am ocolit frumos şi m-am uitat pe fereastra din spate. L-am văzut împachetând lucruri într-o geantă de voiaj, de parcă se pregătea să plece în weekend. Şi atunci m-am hotărât să rămân pe-aici şi să supraveghez zona.

— De ce? Pentru că şi-a împachetat lucrurile într-o geantă de voiaj?

— A umplut-o cu arme, zise Simon, ştergându-şi sângele de pe obraz cu mâneca tricoului. Cuţite, vreo două pumnale, chiar şi o sabie. Ciudăţenia era că unele arme parcă erau luminoase.

Se uită de la Clary la Jace şi înapoi. Tonul său era tăios ca unul dintre cuţitele lui Luke:

— Acum o să spui că mi-am închipuit eu totul?

— Nu, zise Clary. N-o să spun asta.

Aruncă o privire spre Jace. Ultimele raze ale apusului îi făceau ochii să scoată scântei aurii. Ea zise:

— O să-i spun adevărul.

— Ştiu.

— Ai de gând să încerci să mă opreşti?

El se uită în jos, la stela din mâna lui.

— Pe mine mă leagă jurământul faţă de Codex, zise el. Pe tine nu te leagă nici un jurământ.

Ea se întoarse iar spre Simon, trăgând adânc aer în piept.

— Bine, zise ea. Uite ce trebuie să ştii.

Soarele alunecase în întregime dincolo de orizont, iar porticul era cufundat în întuneric când Clary se opri din vorbit. Simon îi ascultă lunga explicaţie cu o expresie aproape impasibilă, tresărind vag doar când ea ajunsese la partea despre demonul ravener. Când sfârşi de povestit, îşi drese gâtul uscat, tânjind brusc după un pahar cu apă.

— Deci, zise ea, întrebări?

Simon ridică mâna.

— O, am eu întrebări. O mulţime.

Clary suspină obosită.

— Okay, dă-i drumul.

El arătă spre Jace.

— Vasăzică, el e... mai zi o dată, cum îi numeşti pe tipii ca el?

— El e vânător de umbre, zise Clary.

— Vânător de demoni, îl lămuri Jace. Eu ucid demoni. Nu-i chiar atât de complicat, zău.

Simon se uită din nou la Clary.

— Pe bune?

Îşi mijise ochii de parcă se-aştepta întru câtva ca ea să-i spună că nimic nu fusese adevărat şi că Jace era de fapt un periculos alienat mintal scăpat de la ospiciu, cu care ea se decisese să se împrietenească din considerente umanitare.

— Pe bune.

Pe chipul lui Simon stăruia încordarea.

Şi există şi vampiri? Vârcolaci, magicieni, toate chestiile alea?

Clary îşi muşcă buza de jos.

— Aşa am auzit.

— Şi tu îi umori şi pe-ăia? întrebă Simon, îndreptându-şi întrebarea spre Jace, care-şi pusese stela înapoi în buzunar şi îşi examina unghiile impecabile, în căutarea vreunei imperfecţiuni.

— Numai când nu sunt cuminţi.

Pentru o clipă, Simon rămase privind în jos, la vârfurile pantofilor. Clary se întrebă dacă nu cumva greşise împovărându-l cu toate informaţiile de genul ăsta. El avea o înclinaţie practică mai puternică decât a oricui altcuiva dintre cunoştinţele ei; ar fi putut să nu-i pice bine deloc să ştie lucruri din astea, lucruri pentru care nu exista nici o explicaţie logică. Se aplecă îngrijorată spre el, tocmai când Simon îşi ridică fruntea.

— E atât de mişto! zise el.

Jace păru la fel de şocat precum se simţea şi Clary.

— Mişto?

Simon dădu din cap cu destul entuziasm cât să-şi facă buclele negre să-i salte pe frunte.

— Absolut. Seamănă cu Temniţe şi Dragoni, dar e de-adevăratelea.

Jace se uita la Simon de parcă ar fi fost vreo specie bizară de insectă.

— Seamănă cu ce?

— E un joc, îl lămuri Clary. Se simţea vag stingherită. Jucătorii pretind c-ar fi vrăjitori şi elfi şi omoară monştri şi creaturi. Jace păru stupefiat.

Simon rânji:

— N-ai auzit niciodată de Temniţe şi Dragoni?

— Am auzit de temniţe, zise Jace. Şi de dragoni. Deşi au cam dispărut.

Simon păru dezamăgit.

— N-ai omorât niciodată un dragon?

— Şi probabil că n-a întâlnit, de asemenea, niciodată vreo femeie-elf de un metru optzeci în bikini de blană, zise Clary, enervată. Las-o baltă, Simon.

— Elfii adevăraţi au cam douăzeci de centimetri înălţime, observă Jace. Şi, de asemenea, muşcă.

— Dar vampiriţele sunt mortale, nu? zise Simon. Adică, unele dintre ele sunt tipe brici, nu-i aşa?

Clary îşi făcu griji, pentru o clipă, că Jace s-ar putea repezi în capătul celălalt al porticului să-l strângă de gât pe Simon. În loc de asta, el se gândi, luând întrebarea în serios:

— Unele dintre ele, poate.

— Mişto, repetă Simon.

Clary decise că îi plăcuse mai mult când se bătuseră.

Jace se dădu jos de pe balustrada porticului.

— Deci mergem să percheziţionăm casa sau nu?

Simon se ridică în picioare.

— Sunt gata. Ce căutăm?

— Noi? zise Jace, cu o delicateţe sinistră. Nu-mi amintesc să te fi invitat şi pe tine.

— Jace! exclamă Clary, mânioasă.

Colţul stâng al gurii lui Jace se arcui în sus:

— Glumeam.

Făcu un pas în lături, lăsându-i ei cale liberă spre uşă.

— Începem?

Clary bâjbâi după clanţă, pe întuneric. Uşa se deschise, aprinzând automat becul din portic care lumina intrarea. Uşa care dădea în librărie era închisă; Clary zgâlţâi de clanţă.

— E încuiată.

— Daţi-mi voie, mundani, zise Jace, dând-o binişor la o parte. Scoase stela din buzunar şi o lipi de uşă. Simon îl privea cu o oarecare aversiune. Nici o legiune de vampiriţe brici, presimţea Clary, n-avea să-l facă vreodată să-l placă pe Jace.

— E un tip super, nu-i aşa? murmură Simon. Cum de-l suporţi?

— Mi-a salvat viaţa.

Simon se uită repede la ea.

— Cum…

— Cu un declic, uşa se deschise larg.

— Am pornit, zise Jace, strecurându-şi stela înapoi în buzunar.

Clary văzu pecetea pe uşă – puţin mai sus de capul lui – ştergându-se în timp ce treceau peste prag. Uşa din spate dădea într-o magazie mică, de pe ai cărei pereţi goi se cojea vopseaua. Cutii de carton erau îngrămădite peste tot, iar pe ele scria cu markerul: „Ficţiune”, „Poezie”, „Bucătărie”, „Interese locale”, „Dragoste”.

— Apartamentul e pe-aici.

Clary se îndreptă spre uşa pe care o arătase, în capătul celălalt al odăii.

Jace o prinse de braţ.

— Aşteaptă!

Ea se uită la el, neliniştită.

— E ceva în neregulă?

— Nu ştiu.

Se furişă printre două stive de cutii înguste şi fluieră.

— Clary, poate vrei să vii până aici să vezi asta.

Ea privi în jur. Era întuneric în magazie, singura lumină venind de la becul din portic, pătrunzând pe fereastră.

— E atât de întuneric…

Lumina izbucni deodată orbitor, inundând încăperea.

Simon întoarse capul într-o parte, strângând din pleoape.

— Au!

Jace chicoti. Stătea pe o cutie închisă, cu mâna ridicată. Ceva strălucea în palma lui, lumina revărsându-se printre degetele-i strânse în cupă.

— Lampa-vrăjitoarei, zise el.

Simon murmură ceva nedesluşit. Clary deja se căţăra pe cutii, făcându-şi drum spre Jace. El stătea în spatele unei stive instabile de cărţi de enigme, lampa-vrăjitoarei aruncând o lumină nepământeană pe faţa lui.

— Uită-te acolo, zise el, arătându-i un loc ceva mai sus pe perete.

La început, ea crezu că-i arăta spre ceea ce părea să fie o pereche de suporturi de aplice. Când ochii i se obişnuiră cu lumina, îşi dădu seama că erau de fapt belciuge metalice prinse de lanţuri scurte fixate la capul celălalt în perete.

— Astea sunt…?

—… cătuşe, zise Simon, găsindu-şi şi el drum printre cutii. Asta-i, ah…

— Nu spune „pervers”! îl avertiză Clary, aruncându-i o privire. Vorbim despre Luke aici.

Jace întinse mâna şi pipăi interiorul uneia dintre brăţările de fier. Când îşi trase braţul înapoi, pe degete avea un praf roşu-maroniu.

— Sânge. Şi, uite!

Arătă în jurul locului în care lanţurile intrau în perete; tencuiala părea să se fi umflat.

— Cineva a încercat să smulgă din perete chestiile astea. A încercat din răsputeri, după cum se vede.

Lui Clary inima începu să-i bată cu putere în piept.

— Crezi că Luke e teafăr?

Jace coborî lampa-vrăjitoarei.

— Cred c-ar fi bine să aflăm.

Uşa apartamentului nu era încuiată. Ea dădea în livingul lui Luke. În pofida sutelor de cărţi din biblioteca propriu-zisă, existau alte câteva sute în apartament. Rafturile de cărţi se ridicau până la tavan, volumele de pe ele fiind pe două rânduri. Majoritatea erau de poezie şi ficţiune, intercalate cu numeroase cărţi de fantasy şi de mister. Clary îşi aminti când săpase prin întreaga serie The Chronicles of Prydain2 aici, ghemuită pe bancheta de la fereastră, în timp ce soarele apunea pe East River.

— Cred că n-a plecat, e încă prin jur, strigă Simon, stând pe pragul chicinetei. Filtrul e pornit şi în vas e cafea. Încă fierbinte.

Clary aruncă o privire după uşa bucătăriei. Farfuriile erau stivă în chiuvetă. Jachetele lui Luke atârnau frumos în cuiele din interiorul dulapului de haine. Merse la capătul holului şi deschise uşa micului său dormitor. Părea la fel ca întotdeauna, patul nefăcut, cuvertura cenuşie şi pernele plate, pe tot biroul împrăştiat mărunţiş… Se întoarse. Într-un cotlon al minţii sale fusese absolut sigură că, păşind înăuntru, o să găsească toată casa distrusă şi pe Luke legat fedeleş, rănit sau chiar mai rău. Acum nu mai ştia ce să creadă.

Amorţită, traversă holul până la micul dormitor de oaspeţi, în care se instalase ea de atâtea ori când mama ei era plecată din oraş cu treburi. Aici stăteau ei până noaptea târziu uitându-se la filme de groază, la pâlpâitorul

televizor alb-negru. Chiar îşi ţinea aici un sac de umăr plin cu haine de schimb, ca să nu fie nevoită să-şi tot care lucrurile de-acasă şi să le ducă înapoi.

Îngenunchind, îl scoase de sub pat, trăgându-l de breteaua verde-oliv. Sacul era acoperit de insigne, majoritatea primite de la Simon: JUCĂTORII O FAC MAI BINE; PUŞTOAICA FAN MANGA; NU ÎNCĂ REGE. Înăuntru erau câteva haine împăturite, câteva perechi de chiloţi de rezervă, o perie de păr, ba chiar şi un şampon. Slavă Domnului, gândi ea şi închise uşa dormitorului cu un şut. Se grăbi să se schimbe: se dezbrăcă de hainele prea mari de la Isabelle – acum murdare de iarbă şi năduşeală – şi îmbrăcă o pereche de reiaţi prespălaţi de-ai săi, moi ca hârtia îndelung folosită, şi un tricou albastru fără mâneci, pe care erau desenate nişte litere chinezeşti. Îndesă hainele lui Isabelle în sac, trase energic de şnur închizându-l, apoi ieşi din dormitor, sacul săltându-i familiar între omoplaţi. Era plăcut să aibă din nou ceva al ei.

Îl găsi pe Jace în camera de lucru plină de cărţi a lui Luke, examinând o geantă de voiaj verde care se afla pe masă, cu fermoarul desfăcut. Era, cum spusese Simon, plină de arme – cuţite vârâte în teci, un bici strâns colac şi ceva care semăna cu un disc de metal cu marginea extrem de tăioasă.

— Asta e un chakhram, zise Jace, ridicându-şi privirea când Clary intră în încăpere. O armă sikh. O învârţi pe degetul arătător înainte s-o lansezi. Sunt arme rare şi greu de folosit. Ciudat lucru că are şi Luke una. Erau armele preferate ale lui Hodge, odinioară. Cel puţin aşa mi-a povestit el.

— Luke colecţionează tot felul de lucruri. Obiecte de artă. Ştii tu, zise Clary, arătând spre raftul din spatele biroului, plin de bronzuri indiene şi idoli ruseşti.

Preferata ei era o statuetă a zeiţei indiene a distrugerii, Kali, agitând o sabie şi un cap retezat, în timp ce dansa lăsându-şi pe spate propriul cap, cu ochii întredeschişi. Într-o parte a biroului era un paravan chinezesc antic, lucrat din lemn de trandafir roşiatic.

— Lucruri frumoase.

Jace dădu la o parte chakhramul, umblând cu grijă. Un mănunchi de haine se revărsa pe la capătul neînchis al genţii de voiaj a lui Luke, de parcă s-ar fi răzgândit.

— Cred că asta e a ta, apropo.

Scoase un obiect dreptunghiular ascuns printre haine: o fotografie într-o ramă de lemn, cu o crăpătură lungă, verticală, pe sticlă. Crăpătura arunca o pânză de păianjen de alte crăpături peste feţele zâmbăreţe ale lui Luke, Clary şi mama ei.

— Asta-i a mea, zise Clary, luând-o din mână.

— E spartă, observă Jace.

— Ştiu. Eu am făcut asta… eu am spart-o. Când am aruncat-o în demonul ravener.

Se uită la el, văzând cum, înţelegând, se schimbă la faţă.

— Asta înseamnă că Luke a mai fost acolo, în apartament, după atac. Poate chiar azi…

— El trebuie că a fost ultima persoană care a venit prin Portal, zise Jace. De-aia ne-a aruncat aici. Tu nu te-ai gândit la nici un loc anume, aşa că ne-a trimis în ultimul loc sugerat.

— Drăguţ din partea lui Madame Dorothea că ne-a spus c-a trecut şi el pe-acolo, zise Clary.

— Probabil a plătit-o ca să-şi ţină gura. Ori asta, ori ea are mai multă încredere în el decât în noi. Ceea ce înseamnă că el ar putea să nu fie…

— Băieţi!

Simon dădu buzna agitat în camera de lucru.

— Vine cineva!

Clary scăpă fotografia din mână.

— E Luke?

Simon aruncă o privire în urma sa pe hol, apoi dădu din cap.

— Este, dar nu e singur – mai sunt doi inşi cu el.

— Inşi?

Din câţiva paşi, Jace traversă încăperea, se uită pe uşă şi slobozi o înjurătură pe şoptite.

— Magicieni.

Clary făcu ochii mari.

— Magicieni? Dar…

Clătinând din cap, Jace se dădu înapoi de la uşă.

— Mai vreo cale de ieşire de-aici? O uşă dosnică?

Clary clătină din cap. Deja se auzea zgomotul paşilor în vestibul, fiecare mişcare implantându-i un fior de teamă în piept.

Jace îşi roti privirea în jur, disperat. Ochii i se opriră asupra paravanului din lemn de trandafir.

— Treceţi în spatele lui, zise el, arătând cu mâna. Acum!

Clary lăsă fotografia spartă pe birou şi se strecură în spatele paravanului, trăgându-l şi pe Simon după ea. Jace veni imediat în spatele lor, cu stela în mână. Abia apucase să se ascundă şi el, când Clary auzi uşa deschizându-se larg, zgomot de persoane intrând în camera de lucru a lui Luke, apoi voci. Trei bărbaţi vorbind. Se uită neliniştită la Simon, care era foarte palid, apoi la Jace, care îşi ridicase stela în mână şi-i plimba uşor vârful, într-un fel de pătrat, pe dosul paravanului. Sub ochii lui Clary, pătratul deveni transparent ca un geam. Îl auzi pe Simon ţinându-şi respiraţia – un zgomot uşor, abia perceptibil – iar Jace făcu semn din cap spre ei amândoi, mimând cuvintele: „Ei nu ne pot vedea prin el, dar noi îi putem vedea pe ei”.

Muşcându-şi buza, Clary se duse spre marginea pătratului şi se uită prin el, conştientă de răsuflarea lui Simon pe ceafa ei. Vedea perfect încăperea de dincolo: rafturile de cărţi, biroul cu geanta de voiaj aruncată pe el… şi pe Luke, zdrenţăros şi uşor încovoiat, cu ochelarii împinşi pe vârful capului, în picioare, lângă uşă. Era înfricoşător, cu toate că ştia că el n-o putea vedea, fiindcă fereastra pe care o făcuse Jace era ca geamul dintr-o cameră de interogatoriu a poliţiei: cu vedere strict dintr-o singură parte.

Luke se întoarse şi se uită în spate, dincolo de uşă.

— Da, puteţi scotoci în voie peste tot, zise el, pe un ton greu de sarcasm. Drăguţ din partea voastră să-mi arătaţi atâta interes.

Un chicotit uşor răsună din colţul camerei de lucru. Cu o mişcare bruscă şi nerăbdătoare din încheietură, Jace atinse cadrul „ferestruicii” lui şi aceasta se deschise mai mult, cuprinzând mai mult din cameră. Erau doi bărbaţi împreună cu Luke, amândoi în robe roşietice, cu glugile lăsate pe spate. Unul era slab, cu o elegantă mustaţă căruntă şi barbişon ascuţit. Când zâmbi, îşi arătă dinţii orbitor de albi. Celălalt era corpolent, solid ca un luptător de wrestling, cu părul roşcat tuns foarte scurt. Pielea lui era stacojie, iar pe pometii obrajilor îi lucea de parcă ar fi fost întinsă prea mult.

— Ăştia sunt magicieni? întrebă Clary în şoaptă.

Jace nu-i răspunse. Încremenise de tot, ţeapăn ca un drug de fier. Nu te teme c-am s-o iau la fugă, încercând să ajung la Luke, gândi Clary. Ar fi vrut să-l liniştească şi să-l încredinţeze că n-o va face. Era ceva la necunoscuţii aceia, în robele lor groase de culoarea sângelui închegat, care o îngrozea.

— Socoteşte asta o examinare prietenească, Graymark, zise omul cu mustaţă căruntă.

Zâmbind, lăsă să i se vadă nişte dinţi atât de ascuţiţi, încât păreau să fi fost piliţi ca să aibă vârfuri canibale.

— Tu n-ai nimic prietenesc, Pangborn.

Luke se aşeză pe marginea biroului său, îndoindu-şi corpul astfel încât să-i împiedice pe cei doi să vadă geanta de voiaj şi conţinutul acesteia. Acum, că se afla mai aproape, Clary îi putu zări faţa şi mâinile zdrelite rău, şi degetele julite şi însângerate. Pe gât avea o tăietură lungă, ce-i dispărea pe sub guler în jos. Ce naiba i s-a întâmplat?

— Blackwell, nu te-atinge de aia – e valoroasă, zise Luke sever.

Roşcovanul cel solid, care luase statuia lui Kali de pe raftul de cărţi, îşi trecu degetele cărnoase peste ea, cu multă consideraţie.

— Drăguţă, zise el.

— Ah, zise Pangborn, luând statuia de la tovarăşul său. Cea care a fost creată pentru a se lupta cu un demon ce nu putea fi ucis de nici un zeu sau om. „Oh, Kali, maică preabinecuvântata! Cea care l-ai fermecat pe atotputernicul Shiva, îmbătată de bucurie dansezi şi baţi din palme. Tu eşti Păpuşarul a tot ce mişcă, iar noi nu suntem decât netrebnicile tale jucărioare.”

— Foarte drăguţ, zise Luke. Nu ştiam c-ai studiat miturile indiene.

— Toate miturile sunt adevărate, zise Pangborn, iar Clary simţi un mic fior pe şira spinării. Sau ai uitat până şi asta?

— Eu nu uit nimic, zise Luke.

Deşi părea relaxat, Clary putea vedea încordarea în linia umerilor săi şi a gurii.

— Presupun că Valentine v-a trimis?

— El, confirmă Pangborn. Şi-a zis că poate te-ai răzgândit.

— Nu am de ce să mă răzgândesc. Deja v-am spus că nu ştiu nimic. Îmi plac robele voastre, apropo.

— Mersi, zise Blackwell cu un rânjet ironic. I-am despuiat pe doi magicieni morţi.

— Astea sunt robele oficiale ale Acordului, nu-i aşa? întrebă Luke. Luate de la răzmeriţă?

Pangborn chicoti încetişor.

— Pradă de război.

— Nu vă e teamă că v-ar putea confunda cineva cu adevăraţii purtători?

— Nici un pericol, zise Blackwell, odată ce ajung mai aproape.

Pangborn îşi mângâie roba.

— Îţi mai aminteşti de Răzmeriţă, Lucian? zise el, încet. Aia a fost o zi măreaţă şi teribilă. Îţi mai aminteşti cum ne-am pregătit împreună pentru bătălie?

Chipul lui Luke se strâmbă.

— Trecutul e trecut. Nu ştiu ce să vă spun, domnilor. Nu vă pot ajuta acum. Nu ştiu nimic.

— Nimic” e un cuvânt atât de general, de nedeterminat, zise Pangborn melancolic. Cu siguranţă, cineva care deţine atât de multe cărţi trebuie să ştie ceva.

— Dacă vreţi să aflaţi unde puteţi să găsiţi un energizant de înghiţit, primăvara, vă pot îndruma către titlul corect. Dar dacă vreţi să ştiţi unde a dispărut Pocalul Mortal…

— Dispărut” s-ar putea să nu fie tocmai cuvântul corect, toarse ca o pisică Pangborn. „Ascuns” e mai aproape de adevăr. Ascuns de Jocelyn.

— Se poate, zise Luke. Deci ea încă nu v-a spus unde e?

— Încă nu şi-a recăpătat cunoştinţa, zise Pangborn, tăind aerul cu degetele-i lungi. Valentine e dezamăgit. Abia aştepta reîntâlnirea cu ea.

— Sunt convins că ea nu-i împărtăşea nerăbdarea, murmură Luke.

Pangborn chicoti.

— Gelos, Graymark? Probabil nu mai nutreşti faţă de ea sentimentele pe care le nutreai cândva.

Degetele lui Clary începuseră să tremure atât de intens, încât îşi împreună mâinile strâns, încercând să le oprească. Jocelyn? E cu putinţă să vorbească despre mama?

— N-am nutrit niciodată vreun sentiment anume faţă de ea, zise Luke. Doi vânători de umbre, exilaţi dintre cei asemenea lor, se poate înţelege de ce am stat unul pe lângă celălalt. Dar n-o să mă amestec în planurile lui Valentine în ceea ce-o priveşte, dacă de asta-şi face griji.

— N-aş spune că-şi face griji, zise Pangborn. Mai degrabă e curios.

Cu toţii ne întrebam dacă mai erai în viaţă. Încă recognoscibil uman.

Luke îşi arcui sprâncenele:

— Şi?

— Pari să fii bine-mersi, zise Pangborn cu ostilitate.

Puse statueta Kali înapoi pe raft.

— A existat un copil, nu-i aşa? O fată.

Luke păru înmărmurit.

— Ce?
— Nu face pe prostul, zise Blackwell, cu vocea lui ca un mârâit, ştim că javra avea o fiică. I-au găsit fotografii în apartament, un dormitor…
— Am crezut că mă întrebi despre vreun copil al meu, îl întrerupse Luke cu diplomaţie. Da, Jocelyn a avut o fată. Clarissa. Bănuiesc că a fugit. Valentine v-a trimis s-o găsiţi?
— Nu pe noi, zise Pangborn. Dar o caută.
— Am putea cerceta casa asta, adăugă Blackwell.
— Nu v-aş sfătui, zise Luke şi se dădu jos de pe birou.
Exista o oarecare ameninţare glacială în privirea lui când se uită la cei doi indivizi, deşi expresia de pe chipul său nu se schimbase.
— Ce vă face să credeţi că mai e încă în viaţă? Am crezut că Valentin a trimis raveneri să cureţe locul. O cantitate suficientă de otravă de ravener şi majoritatea oamenilor se vor preface în cenuşă, fără să lase nici o urmă.
— S-a găsit un ravener mort, zise Pangborn. Asta l-a făcut pe Valentine suspicios.
— Totul îl face pe Valentine suspicios, zise Luke. Poate l-a ucis Jocelyn. Cu siguranţă era în stare.
Blackwell mormăi:
— Poate.
Luke ridică din umeri:
— Uite, n-am idee unde este fata, dar din câte o cunosc eu, aş crede că e moartă. Altminteri, şi-ar fi făcut apariţia până acum. Oricum, ea nu-i aşa o primejdie. Are cincisprezece ani, n-a auzit niciodată de Valentine şi nu crede în demoni.
Pangborn chicoti:
— Un copil norocos.
— Nu şi de-acum înainte, zise Luke.
Blackwell îşi ridică sprâncenele:
— Pari mânios, Lucian.
— Nu mânios, exasperat. Nu am de gând să mă amestec în planurile lui Valentine, înţelegeţi asta? Nu sunt prost.
— Zău? zise Blackwell. Mă bucur să văd că ţi-ai dezvoltat un respect sănătos pentru cei din propria-ţi stirpe de-a lungul anilor, Lucian. N-ai fost dintotdeauna atât de pragmatic.
— Dar ştii, zise Pangborn, pe-un ton de conversaţie degajată, că am da-o la schimb pe Jocelyn pentru Pocal? Am livra-o teafără, chiar la uşa ta. Asta e o promisiune de la Valentine însuşi.
— Ştiu, zise Luke. Nu sunt interesat. Nu ştiu unde este preţiosul vostru Pocal şi nu vreau să fiu implicat în urzelile voastre. Îl urăsc pe Valentine, adăugă el, dar îl respect. Ştiu că va secera pe oricine îi va sta în cale. Intenţionez să fiu departe de el când se va întâmpla. Este un monstru – o maşinărie de ucis.
— Cine vorbeşte! mârâi Blackwell.

— Să înţeleg că astea sunt pregătirile tale pentru a te da la o parte din calea lui Valentine? zise Pangborn, întinzând un deget lung spre geanta de voiaj de pe birou, pe jumătate ascunsă vederii. Pleci din oraş, Lucian?

Luke dădu din cap, încet.

— Mă duc la ţară. Am în plan să mă dau la fund o vreme.

— Am putea să te oprim, zise Blackwell. Să te facem să rămâi.

Luke zâmbi. Zâmbetul acesta îi transformă faţa. Deodată, nu mai era bărbatul cumsecade, cultivat, care-i împinsese leagănul lui Clary în parc şi o învăţase cum să meargă pe tricicletă. Deodată, era ceva de fiară sălbatecă în adâncul ochilor lui, ceva feroce şi impasibil.

Aţi putea încerca.

Pangborn aruncă o privire spre Blackwell, care clătină din cap o dată, încet. Pangborn se întoarse iarăşi către Luke:

— O să ne anunţi dacă vei suferi vreo subită revenire a memoriei?

Luke încă zâmbea.

— Veţi fi primii pe lista mea de persoane pe care va trebui să le sun.

Pangborn dădu scurt din cap.

— Cred c-o să ne luăm rămas-bun. Îngerul să te păzească, Lucian.

— Îngerul nu-i păzeşte pe cei ca mine, zise Luke.

Îşi luă geanta de voiaj de pe birou şi o închise.

— Gata de plecare, domnilor?

Ridicându-şi glugile ca să-şi acopere iarăşi feţele, cei doi bărbaţi părăsiră încăperea, urmaţi, o secundă mai târziu, de Luke. Se opri o clipă la uşă, rotindu-şi privirea în jur, de parcă s-ar fi întrebat dacă nu uitase ceva. Apoi închise uşa cu grijă în urma lui.

Clary rămase în locul unde era, înlemnită, ascultând uşa de la intrare închizându-se şi zornăitul îndepărtat al lanţului şi al cheilor, când Luke încuie din nou lacătul. Continua să aibă în faţa ochilor expresia de pe chipul lui Luke din clipa în care spusese că nu-l interesa ce se întâmpla cu mama ei.

Simţi o mână pe umăr.

— Clary?

Era Simon, cu glas şovăielnic, aproape blajin.

— Eşti bine?

Ea clătină din cap, fără grai. Nu se simţea nici pe departe bine. De fapt, simţea că niciodată n-avea să mai fie bine.

— Binenţeles că nu.

Ăsta era Jace, cu vocea tăioasă şi rece ca nişte cioburi de gheaţă. Apucă de paravan cu o mână şi îl dădu brusc la o parte.

— Cel puţin, acum ştim cine l-a trimis pe demon după mama ta. Ăştia cred că Pocalul Mortal se află la ea.

Buzele lui Clary se strânseseră devenind o linie dreaptă.

— Asta-i absolut ridicol şi imposibil.

— Poate, zise Jace, rezemându-se de biroul lui Luke.

O fixă cu nişte ochi la fel de opaci ca sticla afumată.

— I-ai mai văzut vreodată pe oamenii ăştia?

— Nu, clătină ea din cap. Niciodată.

— Lucian părea să-i cunoască. Să fie în relaţii prieteneşti cu ei.
— Eu n-aş spune prieteneşti, zise Simon. Aş spune că toţi trei îşi înăbuşeau ostilitatea.
— Nu l-au ucis pe loc, zise Jace. Se gândesc că ştie mai mult decât spune.
— Poate, zise Clary. Sau poate că doar ezită să mai ucidă un vânător de umbre.
Jace râse, un sunet crud, aproape feroce, care-i făcu lui Clary pielea ca de găină pe braţe:
— Mă îndoiesc.
Ea se uită pătrunzător la el.
— Ce te face atât de sigur? Tu îi cunoşti?
Râsul pierise cu desăvârşire din glasul lui când îi răspunse:
— Dacă-i cunosc? repetă el. Poţi spune şi-aşa. Ăştia sunt oamenii care l-au ucis pe tata.
CERCUL ŞI FRĂŢIA.
Clary făcu un pas înainte ca să pună o mână pe braţul lui Jace, să-i spună ceva, orice – oare ce îi spui cuiva care tocmai i-a văzut pe ucigaşii tatălui său? Ezitarea ei se dovedi că nu conta; Jace se feri de atingerea ei de parcă l-ar fi înţepat.
— Ar trebui să plecăm, zise el, păşind cu siguranţă de sine prin camera de lucru şi intrând în living.
Clary şi Simon se grăbiră să-l urmeze.
— Nu ştim când s-ar putea întoarce Luke.
Ieşiră pe uşa din spate, Jace folosindu-şi stela ca s-o încuie la loc în urma lor, şi apoi pe alee, până la strada tăcută. Luna atârna ca un medalion peste oraş, aruncând reflecţii sidefate pe apele lui East River. Zumzetul îndrpărtat al maşinilor trecând pe Podul Williamsburg umplea văzduhul cu un zgomot ca de bătăi de aripi.
Simon spuse:
— Vrea cineva să-mi spună şi mie unde mergem?
— La staţia de metrou, răspunse Jace, calm.
— Îţi baţi joc de mine, zise Simon, nevenindu-i să creadă. Ucigaşii de demoni merg cu metroul?
— E mai rapid decât cu maşina.
— Mă gândeam c-ar fi ceva mai straşnic, de pildă o dubă cu „Moarte demonilor” scris pe ea, sau…
Jace nici măcar nu se osteni să-l întrerupă. Clary îl privi pe Jace cu coada ochiului. Uneori, când Jocelyn era foarte supărată de ceva sau se afla într-una dintre dispoziţiile ei sumbre, devenea ceea ce Clary numea „înspăimântător de calmă”. Era un calm care o făcea pe Clary să se gândească la luciul înşelător de solid al gheţii cu o clipă înainte de a crăpa sub greutatea ta. Jace era acum înspăimântător de calm. Chipul îi era lipsit de expresie, dar ceva ardea în spatele ochilor lui cafeniu-aurii.
— Simon, zise ea, ajunge!

Simon îi aruncă o privire parcă spunându-i „Tu de partea cui eşti” dar Clary nu-i dădu atenţie. Încă îl mai privea pe Jace când cotiră pe Kent Avenue. Luminile podului din spatele lor îi făceau părul să arate ca un halo neverosimil. Se întrebă dacă era ceva rău în faptul că, într-un fel, se bucura că oamenii care o răpiseră pe mama ei erau aceiaşi care îl uciseseră pe tatăl lui Jace cu ani în urmă. De acum, cel puţin, avea s-o ajute să o găsească pe Jocelyn, fie că voia sau nu. De acum, cel puţin, nu mai putea s-o lase singură.

— Aici locuieşti tu? Simon se oprise să se uite în sus la vechea catedrală, cu ferestrele ei sparte şi cu uşile sigilate cu banderola galbenă a poliţiei. Păi, asta-i o biserică.

Jace vârî mâna pe gulerul bluzei în jos şi scoase o cheie de alamă atârnată de un lanţ. Părea genul de cheie pe care cineva ar putea s-o folosească pentru a deschide un cufăr vechi dintr-un pod. Clary îl privi intrigată – nu încuiase uşa în urma lor când părăsiseră Institutul, ci doar o trântise, închizând-o.

— Am descoperit că ne prinde bine să locuim pe pământ sfinţit.

— Înţeleg asta, dar, fără supărare, locul ăsta e o ruină, zise Simon, uitându-se cu neîncredere la gardul îndoit de fier care înconjura străveziu vechea clădire şi la grămezile de dărâmături de lângă trepte.

Clary îşi lăsă mintea să se relaxeze. Îşi imagină cum lua una dintre cârpele cu terebentină ale mamei sale şi cu ea înmoaie priveliştea din faţa ei, curăţând apoi de pe ea iluzia magică la fel ca pe o vopsea veche.

Şi iat-o: adevărata imagine, strălucind prin cea falsă ca lumina prin sticla întunecată. Văzu turlele avântate ale catedralei, sclipirea sumbră a ferestrelor de plumb, placa de alamă prinsă în zidul de piatră lângă uşă, pe care era gravat numele Institutului. Păstră viziunea câteva clipe, apoi o alungă, aproape cu un suspin.

— E o iluzie magică, Simon, zise ea. În realitate, nu arată aşa.

— Dacă asta-i ideea ta de iluzie magică, mă mai gândesc dacă te las să mă preschimbi şi pe mine.

Jace vârî cheia în broască, aruncând o privire peste umăr, spre Simon:

— Nu cred că îţi dai cu adevărat seama de onoarea pe care ţi-o fac, zise el. Eşti primul mundan care a intrat vreodată în Institut.

— Probabil mirosul îi ţine departe pe ceilalţi.

— Nu-l lua în seamă, îi zise Clary lui Jace, şi-i dădu un cot lui Simon în coaste. Întotdeauna spune exact ce-i trece prin cap. Fără filtre.

— Filtrele sunt pentru ţigări şi cafea, bombăni Simon în barbă, în timp ce intrau. Două lucruri pe care le-aş putea folosi chiar în clipa asta, în paranteză fie spus.

Clary se gândi cu jind la cafea, pe când urcau pe un şir de trepte de piatră în spirală, fiecare sculptată cu o glifă. Începuse să le recunoască pe câteva dintre ele – îi obsedau vederea la fel cum, prinzând uneori din zbor nişte cuvinte dintr-o limbă străină, acestea îi obsedau auzul, de parcă dacă s-ar fi concentrat mai tare, ar fi putut stoarce un înţeles din ele.

Clary şi cei doi băieţi ajunseră la ascensor şi urcară în tăcere. Ea tot se mai gândea la cafea, căni mari de cafea îndoită cu lapte, aşa cum le făcea

mama ei, dimineaţa. Uneori, Luke le mai aducea la pachet brioşe dulci, de la Brutăria Golden Carriage din Chinatown. Gândindu-se la Luke, i se strânse stomacul şi pofta de mâncare îi dispăru.

Liftul se opri şuierând şi se treziră din nou în marele hol de la intrare pe care şi-l amintea Clary. Jace îşi dezbrăcă jacheta, o aruncă pe spătarul unui scaun din apropiere şi fluieră printre dinţi. În câteva secunde, îşi făcu apariţia Church, furişându-se cu burta la pământ, ochii lui galbeni licărind prin aerul ceţos.

— Church! zise Jace, îngenunchind ca să mângâie capul cenuşiu al motanului. Unde-i Alec, Church? Unde-i Hodge?

Church îşi arcui spinarea şi miorlăi. Jace îşi încreţi nasul, ceea ce Clary ar fi considerat drăguţ, în alte circumstanţe.

— Sunt în bibliotecă?

Se ridică şi Church se scutură, făcu iute câţiva paşi pe culoar şi se uită înapoi, peste umăr. Jace urmă motanul de parcă ar fi fost cel mai firesc lucru din lume, indicând cu o fluturare de mână spre Simon şi Clary că trebuie să se ţină aproape.

— Nu-mi plac pisicile, zise Simon, ciocnindu-se de umărul lui Clary, în timp ce cârmeau pe holul îngust.

— Greu de crezut, zise Jace, ştiindu-l pe Church, care te place pe tine, la rândul lui.

Străbăteau unul dintre culoarele cu dormitoare şi pe o parte şi pe cealaltă. Simon îşi ridică sprâncenele.

— Câţi oameni locuiesc aici, mai exact?

— Este un institut, zise Clary. Un loc unde vânătorii de umbre pot trage când sunt în oraş. O combinaţie între refugiu sigur şi sediu de cercetare.

— Credeam că e o biserică.

— Este în interiorul unei biserici.

— În privinţa asta, nu e nici un dubiu.

Ea îi putu desluşi nervozitatea dincolo de tonul glumeţ. În loc să-l reducă la tăcere, Clary îl luă de mână, împletindu-şi degetele printre ale lui, amorţite. Mâna lui era lipicioasă, dar îi răspunse cu o strângere recunoscătoare.

— Ştiu că e straniu, zise ea liniştit, dar va trebui să iei lucrurile aşa cum sunt. Ai încredere în mine.

Ochii negri ai lui Simon erau serioşi.

— Am încredere în tine, zise el. În el n-am încredere.

Aruncă o privire spre Jace, care mergea cu vreo câţiva paşi înaintea lor, aparent conversând cu motanul. Clary se întrebă despre ce-or fi vorbit. Politică? Operă? Preţul ridicat al tonului la pescărie?

— Păi, încearcă, zise ea. În momentul de faţă, el este cea mai mare şansă pe care-o pot avea ca să-mi găsesc mama.

Un scurt fior trecu peste Simon.

— Locul ăsta nu mi se pare în regulă, şopti el.

Clary îşi aminti cum îl simţise ea când se trezise în dimineaţa aceea – de parcă totul era deopotrivă străin şi familiar. Pentru Simon, în mod clar, nu

exista nici urmă din acea familiaritate, ci doar senzaţia de straniu, nepământean şi vrăjmaş.

— Nu trebuie să rămâi cu mine, zise ea, cu toate că-l înfruntase pe Jace, în metrou, pledând pentru dreptul de a-l păstra pe Simon lângă ea. Îi atrăsese ntenţia că după trei zile în care-l ţinuse sub observaţie pe Luke, Simon putea să ştie câte ceva care să le prindă bine, după ce aveau să-i analizeze relatarea în detaliu.

— Ba da, zise Simon, trebuie.

Şi-i dădu drumul la mână când cotiră şi intrară pe o uşă, trezindu-se într-o bucătărie imensă şi, spre deosebire de restul Institutului, era ultramodernă, cu tejghele de inox şi rafturi închise cu sticlă în care erau şiruri nesfârşite de veselă. Lângă o plită roşie de fier stătea Isabelle, cu un linguroi rotund în mână şi cu părul ei negru strâns în vârful capului. Din oală se ridicau aburi, iar ingredientele erau risipite pretutindeni – roşii, usturoi şi ceapă tăiate mărunt, mănunchiuri de ierburi întunecate, grămăjoare de brânză rasă, câteva arahide decojite, un pumn de măsline şi un poşte întreg, privind în sus cu ochi sticloşi.

— Fac supă, zise Isabelle, fluturând linguroiul spre Jace. Ţi-e foame?

Aruncă atunci o privire în spatele lui, ochii ei întunecaţi fotografiindu-i deopotrivă pe Clary şi pe Simon.

— O, Doamne! zise ea dârz. Ai adus încă un mundan aici? Te omoară Hodge.

Simon îşi drese glasul.

— Eu sunt Simon, zise el.

Isabelle nu-i dădu atenţie.

— JACE WAYLAND, zise ea, explică-te!

Jace se uită furios la motan.

— Ţi-am spus să mă duci la Alec! Iudă trădător!

Church se rostogoli pe spate, torcând mulţumit.

— Nu da vina pe Church, zise Isabelle. Nu-i vina lui c-o să te omoare Hodge.

Înfipse linguroiul înapoi în oală. Clary se întrebă cum o fi fost gustul de supă de arahide-peşte-măsline-roşii.

— A trebuit să-l aduc, zise Jace. Isabelle, azi i-am văzut pe doi dintre oamenii care mi-au ucis tatăl.

Umerii lui Isabelle se încordară, dar când ea se întoarse cu faţa, părea mai degrabă supărată decât surprinsă.

— Presupun că nu e unul dintre ei? întrebă ea, arătând cu linguroiul spre Simon.

Spre surprinderea lui Clary, Simon nu avu nimic de zis la asta. Bineînţeles, îşi dădu Clary seama cu un ascuţit ghimpe de ciudă. Isabelle era exact tipul lui Simon – înaltă, strălucitoare şi frumoasă. Gândindu-se mai bine, poate că era tipul oricui. Clary încetă să mai fie preocupată de supa de arahide-peşte-măsline-roşii şi începu să se întrebe ce s-ar întâmpla dacă ar vărsa conţinutul oalei în capul lui Isabelle.

— Bineînţeles că nu, zise Jace. Crezi c-ar mai fi viu acum dacă ar fi fost unul dintre ei?

Isabelle aruncă o privire indiferentă spre Simon.

— Bănuiesc că nu, zise ea, lăsând absentă să-i cadă o bucată de peşte pe jos.

Church se repezi la ea cu lăcomie.

— Nu-i de mirare că ne-a adus aici, zise Jace, dezgustat. Nu pot să cred că l-ai îndopat iar cu peşte. Arată de-a dreptul împănat.

— Ba nu arată împănat. De altfel, niciunul dintre voi, ceilalţi, nu cred că mâncaţi vreodată ceva. Am luat reţeta asta de la un spirit al apelor, în Piaţa Chelsea. Spunea că e delicioasă…

— Dacă ai şti să găteşti, poate c-aş mânca, mormăi Jace.

Isabelle înlemni, cu linguroiul într-un echilibru precar.

— Ce-ai spus?

Jace alunecă uşor către frigider.

— Am spus c-o să arunc o privire pe-aici, să găsesc rapid ceva de mâncare.

— Asta mi s-a părut şi mie c-ai spus.

Isabelle redeveni atentă la supă. Simon continua să se holbeze la Isabelle. Clary, inexplicabil de furioasă, îşi trânti sacul de umăr pe podea şi se duse după Jace, la frigider.

— Nu pot să cred că mănânci, şuieră ea.

— Şi ce altceva ar trebui să fac? se interesă el, cu un calm înnebunitor.

Frigiderul era plin de cutii cu lapte ale căror date de expirare trecuseră de mai multe săptămâni şi cu recipiente de plastic pentru păstrat alimentele inscripţionate cu roşu, pe sub banda adezivă transparentă de protecţie: HODGE. NU MÂNCAŢI.

— Oho, e ca un coleg de cameră fixist, observă Clary, distrasă pe moment.

— Cine, Hodge? îi plac lucrurile puse în ordine.

Jace scoase din frigider o cutie de plastic şi o deschise:

— Hmm. Spaghete.

— Nu-ţi strica pofta de mâncare, îi strigă Isabelle.

— Păi, zise Jace, închizând frigiderul cu piciorul şi luând o furculiţă dintr-un sertar, exact asta intenţionez să fac.

Se uită la Clary:

— Vrei şi tu?

Ea clătină din cap.

— Bineînţeles că nu, zise el, cu gura plină, tu ai mâncat toate sendvişurile alea.

— N-au fost aşa de multe.

Aruncă o privire spre Simon, care părea să fi izbutit s-o atragă pe Isabelle într-o conversaţie.

— Am putea merge să-l găsim pe Hodge acum?

— Pari să ţii morţiş să ieşi de-aici.

— Nu vrei să-i spunem şi lui ce-am văzut?

— Nu m-am hotărât încă. Jace puse cutia jos şi îşi linse gânditor sosul de spaghete de pe degete. Dar dacă vrei cu tot dinadinsul să mergem…

— Da, vreau.

— Bine.

Părea extraordinar de calm, gândi ea, nu înspăimântător de calm cum fusese mai înainte, dar mult mai stăpân pe sine decât s-ar fi cuvenit să fie. Se întrebă oare cât de des lăsa să se întrevadă adevărata lui fire prin masca de suprafaţă, care era la fel de dură şi de strălucitoare ca stratul de lac de pe una din casetele japoneze ale mamei sale.

— Unde vă duceţi? îşi ridică Simon capul, când ajunseră ei la uşă.

Şuviţe inegale de păr negru îi cădeau în ochi; arăta stupid de năuc, gândi Clary răutăcioasă, ca lovit cu leuca în moalele capului.

— Să-l găsim pe Hodge, zise ea. Trebuie să-i spun ce s-a-ntâmplat acasă la Luke.

Isabelle se întoarse şi ea:

— Ai de gând să-i spui că i-ai văzut pe oamenii ăia, Jace? Pe cei care…

— Nu ştiu, i-o reteză el. Deci deocamdată ţine-o pentru tine.

Ea ridică din umeri.

— Bine. O să te întorci? Nu vrei nişte supă?

— Nu, zise Jace.

— Crezi că Hodge o să vrea nişte supă?

— Nimeni nu vrea nişte supă.

— Eu vreau nişte supă, spuse Simon.

— Nu, nu vrei, zise Jace. Vrei doar să te culci cu Isabelle.

Simon rămase înmărmurit.

— Nu-i adevărat.

— Ce măgulitor! murmură Isabelle deasupra supei, dar zâmbea încrezut.

— O, ba-i adevărat, insistă Jace. Hai, dă-i drumul şi întreab-o – ea o să te refuze, şi noi, ceilalţi, ne vom putea vedea de viaţa noastră, în vreme ce tu vei putrezi într-o nefericită umilinţă.

Pocni din degete:

— Grăbeşte-te, mundane băiete, c-avem treabă!

Simon îşi întoarse privirea, roşu la faţă de stingherelă. Clary, care în urmă cu o clipă ar fi fost josnic de mulţumită, simţi un val de mânie împotriva lui Jace.

— Lăsaţi-l în pace! se răsti ea. Nu-i nevoie să fii sadic doar pentru că nu e unul de-al vostru.

— Unul de-al nostru, o corectă Jace, dar privirea nu-i mai era haioasă. Mă duc să-l caut pe Hodge. Veniţi şi voi sau nu, cum doriţi.

Uşa bucătăriei se închise în urma lui, lăsând-o pe Clary singură cu Simon şi Isabelle.

Isabelle puse nişte supă într-o farfurie şi o împinse peste tejghea spre Simon, fără să se uite la el. Încă mai zâmbea încrezut, totuşi Clary simţea acest lucru. Supa era de un verde-închis, împânzită de nişte chestii maronii care pluteau pe deasupra.

— Eu mă duc cu Jace, zise Clary. Simon…?

— Viermănici, mormăi el, cu ochii-n jos.

— Ce?

— Eu o să rămân aici.

Se instală pe un scaun:

— Mi-e foame.

— Bine.

Clary se simţea gâtuită, de parcă ar fi înghiţit ceva fie prea fierbinte, fie prea rece. Ieşi din bucătărie călcând ţanţoş, Church strecurându-se pe lângă picioarele ei, ca o umbră tulbure, cenuşie.

Pe hol, Jace învârtea printre degete unul dintre pumnalele de seraf. Îl vârî în buzunar, când o văzu.

— Drăguţ din partea ta să laşi porumbeii într-ale lor.

Clary se încruntă la el.

— De ce eşti întotdeauna atât de măgar şovin?

— Măgar şovin?

Jace arăta de parcă era gata să râdă.

— Ce i-ai spus tu lui Simon…

— Încercam să-l scutesc de-o supărare. Isabelle o să-i smulgă inima din piept şi-o s-o calce mărunt în picioare, cu cizme cu toc cui. Asta le face ea băieţilor ca el.

— Asta ţi-a făcut ţie? întrebă Clary, dar Jace doar clătină din cap şi se întoarse spre Church.

— Hodge, zise el. Iar de data asta, să fie Hodge! Du-ne oriunde în altă parte şi-o să fac din tine rachetă de tenis.

Persanul pufni şi se strecură pe hol, înaintea lor. Clary, rămânând puţin în urma lui Jace, îi observă încordarea şi oboseala în linia umerilor. Se întrebă dacă tensiunea îi dădea pace vreodată.

— Jace?

El se uită la ea.

— Ce-i?

— Îmi pare rău. Că m-am răstit la tine.

El chicoti:

— La care dintre ocazii te referi?

— Şi tu te-ai răstit la mine, ştii.

— Ştiu, zise el, surprinzând-o. E ceva la tine atât de…

—… enervant?

— Neliniştitor.

Ar fi vrut să-l întrebe dacă voia să spună „neliniştitor” în sensul bun sau în sensul rău, dar renunţă. Îi era prea teamă că el va preface răspunsul într-o glumă. Se gândi ce altceva să mai spună.

— Isabelle găteşte mereu pentru voi? întrebă ea.

— Nu, slavă Domnului! În cea mai mare parte a timpului e familia Lightwood aici, şi Maryse – mama lui Isabelle – găteşte pentru noi. E o bucătăreasă nemaipomenită.

Păru visător, cam la fel cum arătase Simon când o sorbea din ochi pe Isabelle peste castronul cu supă.

— Şi atunci cum se face că n-a învăţat-o niciodată pe Isabelle?

Treceau prin camera de muzică, unde îl găsise ea pe Jace cântând la pian, în dimineaţa aceea. Acum, umbrele se îndesiseră pe la colţuri.

— Pentru că, zise Jace încet, abia de curând femeile sunt vânători de umbre deopotrivă cu bărbaţii. Adică, dintotdeauna au fost femei în Conclav – ocupându-se de rune, de crearea de arme, predând artele uciderii – dar numai câteva erau războinice active, cele cu abilităţi ieşite din comun. A trebuit să se lupte ca să fie antrenate. Maryse a făcut parte din prima generaţie de femei din Conclav care au fost antrenate în mod normal – şi cred că n-a învăţat-o niciodată pe Isabelle să gătească, din cauză că s-a temut că, dac-ar fi făcut-o, Isabelle ar fi fost repartizată iarăşi permanent la bucătărie.

— Şi ar fi fost? întrebă Clary curioasă.

Şi-o aminti pe Isabelle în Pandemonium, cât de încrezătoare fusese şi cu câtă siguranţă mânuise biciul cu care umplea de sânge.

Jace râse încetişor.

— Nu Isabelle. Ea este printre cei mai buni vânători de umbre pe care i-am cunoscut vreodată.

— Mai bună decât Alec?

Church, mergând repede şi fără zgomot înaintea lor prin întuneric, se opri deodată şi mieună. Se ghemuise la picioarele unei scări metalice în spirală, care urca încolăcit printr-o penumbră ceţoasă.

— Aşadar, e în seră, zise Jace.

Lui Clary îi trebui un moment până să-şi dea seama că vorbise cu motanul.

— Nu mă surprinde.

— Seră? se miră Clary.

Jace se avântă pe prima treaptă.

— Lui Hodge îi place aici, sus. Cultivă plante medicinale, pe care le putem folosi. Majoritatea cresc numai în Idris. Cred că-i aduc aminte de casă.

Clary îl urmă. Tenişii ei clămpăneau pe treptele de metal; ai lui Jace, nu.

— El e mai bun decât Isabelle? întrebă ea din nou. Alec, vreau să spun.

El se opri şi se uită în jos la ea, aplecându-se mult de pe trepte ca şi cum îşi căuta echilibrul să nu cadă. Ea îşi aminti de visul pe care-l avusese: îngeri căzând şi arzând.

— Mai bun? zise el. Când e vorba de ucis demoni? Nu, nu chiar. El n-a ucis niciodată un demon.

— Serios?

— Nu ştiu de ce nu. Poate pentru că întotdeauna ne protejează pe Izzy şi pe mine.

Ajunseseră în vârful scării. O uşă dublă îi întâmpină, sculptată cu modele de frunze şi viţă. Jace o deschise cu umărul.

Mirosul o izbi pe Clary din clipa în care intră pe uşă: un miros de verdeaţă, pătrunzător, mirosul de plante vii şi în creştere, de pământ şi de rădăcini crescute în pământ. Se aşteptase la ceva mult mai mic, cam de mărimea micii sere din spatele liceului St. Xavier, unde elevii de la biologie clonau păstăi de mazăre sau ce-or fi făcut ei. Aceasta de-aici era o uriaşă incintă cu pereţii de sticlă, mărginită de copaci, al căror frunziş des răspândeau un aer plăcut mirositor de verdeaţă. Erau şi tufe încărcate cu fructe lucioase roşii, violet şi negre, şi mici arbuşti în care atârnau fructe cu forme ciudate, cum nu mai văzuse ea niciodată.

Clary răsuflă adânc.

— Miroase a…

. Primăvară, continuă ea în gând, mai înainte să vină căldura care să zdrobească frunzele şi să usuce petalele florilor.

—… acasă, zise Jace, pentru mine.

Dădu la o parte o ferigă atârnătoare şi trecu pe sub ea. Clary îl urmă.

Pentru ochiul neformat al lui Clary, în seră nu era o ordine anume, dar oriunde întorcea privirea, dădea de o explozie de culoare: flori albastru-violet se revărsau până la baza unui gard-viu de un verde-strălucitor, o viţă târâtoare bătută cu muguri oranj cu luciri de pietre preţioase. Ieşiră într-un loc deschis, unde o bancă joasă de granit se sprijinea de trunchiul unui copac cu ramuri ca de salcie plângătoare, cufrunze verzi-argintii. Apa clipea într-un bazin de piatră de stâncă. Hodge şedea pe bancă, cu pasărea lui neagră cocoţată pe umăr. Se uita fix, căzut pe gânduri, la apa de jos, dar îşi ridică ochii spre cer când se apropiară ei. Clary îi urmări direcţia privirii şi văzu acoperişul de sticlă al serei strălucind deasupra lor ca oglinda unui lac răsturnat.

— Arăţi de parcă ai aştepta ceva, observă Jace, rupând o frunză dintr-o tufă de alături şi răsucind-o între degete.

Pentru cineva ce părea atât de stăpân pe sine, avea o mulţime de ticuri nervoase. Poate că doar îi plăcea să fie în continuă mişcare.

— Eram pierdut în gânduri.

Hodge se ridică de pe bancă, întinzând braţul pentru Hugo. Zâmbetul i se şterse de pe faţă în clipa în care se uită la ei.

— Ce s-a întâmplat? Arătaţi de parcă…

— Am fost atacaţi, zise Jace scurt. Un damnat.

— Luptători damnaţi? Aici?

— Luptător, zise Jace. Noi n-am văzut decât unul.

— Dar Dorothea a spus că erau mai mulţi, adăugă Clary.

— Dorothea? Hodge ridică o mână. Ar fi mai simplu dacă aţi relua şirul întâmplărilor în ordine.

— Adevărat.

Jace îi aruncă lui Clary o privire de avertisment, tăindu-i vorba până ea să apuce să vorbească. Apoi porni să relateze întâmplările din acea după amiază, lăsând deoparte doar un singur amănunt – că oamenii din casa lui Luke fuseseră aceiaşi care-i uciseseră tatăl, în urmă cu şapte ani.

— Prietenul mamei lui Clary – sau oricine ar fi el, de fapt – trece drept Luke Garroway, zise Jace, în cele din urmă. Dar pe când eram în casa lui, cei doi oameni care pretindeau c-ar fi emisarii lui Valentine i s-au adresat cu numele de Lucian Graymark.

— Şi pe ei îi chema…

— Pangborn, răspunse Jace, şi Blackwell.

Hodge se făcuse alb la faţă. În contrast cu pielea lui cenuşie, cicatricea de pe obraz ieşea în evidenţă ca o împletitură de sârme roşii.

— E aşa cum mă temeam, zise el, aproape pentru sine. Cercul se ridică din nou.

Clary se uită la Jace pentru o lămurire, însă el părea la fel de nedumerit ca şi ea.

— Cercul? zise el.

Hodge clătina din cap de parcă încerca să-şi cureţe creierul de păianjeni.

— Veniţi cu mine, zise el. E timpul să vă arăt ceva.

În bibliotecă erau aprinse lămpile cu gaz, iar suprafeţele lustruite ale mobilierului de stejar păreau să ardă mocnit ca nişte giuvaieruri sumbre. Vărgate de umbre, chipurile încremenite ale îngerilor care susţineau enormul birou păreau chiar şi mai copleşite de durere. Clary stătea pe o sofa roşie, cu picioarele strânse sub ea, în timp ce Jace se rezemase nerăbdător, de braţul sofalei.

— Hodge, dacă ai nevoie de ajutor să cauţi…

— N-am nevoie. Hodge ieşi din spatele biroului, scuturându-şi praful de pe genunchii pantalonilor. L-am găsit.

Avea în mâini un registru mare, legat în piele brună. Îl răsfoi cu degete nervoase, clipind ca bufniţa în dosul ochelarilor săi şi murmurând:

— Unde… unde… ah, iată-l!

Îşi drese glasul, după care începu să citească, tare:

Eu, prin urmare, jur supunere necondiţionată Cercului şi principiilor sale… Voi fi gata să-mi risc viaţa oricând pentru Cerc, în vederea păstrării purităţii de sânge a spiţelor din Idris, şi pentru lumea muritorilor a cărei protecţie ne este încredinţată.

Jace făcu o faţă lungă.

— Din ce-a fost asta?

— Din jurământul de credinţă pentru Cercul lui Raziel, de acum douăzeci de ani, zise Hodge, cu o voce straniu de obosită.

— Îţi dă fiori, zise Clary. Sună a organizaţie fascistă sau cam aşa ceva.

Hodge lăsă registrul jos. Arăta la fel de îndurerat şi de grav ca statuetele îngerilor de sub birou.

— A fost un grup de vânători de umbre, zise el încet, condus de Valentine, consacrat nimicirii repudiaţilor şi întoarcerii lumii la o stare „mai pură”. Planul lor era să-i aştepte pe repudiaţi să sosească în Idris pentru semnarea Acordurilor. Acestea trebuie semnate din nou, la fiecare cinsprezece ani, ca să-şi păstreze puterea magică, adăugă el, pentru Clary. Cu ocazia asta, când ar fi fost neînarmaţi şi lipsiţi de apărare, ei plănuiseră

să-i măcelărească pe toţi. Fapta asta sângeroasă, s-au gândit ei, avea să aprindă scânteia unui război între muritorii de rând şi repudiaţi – unul pe care ei intenţionau să-l câştige.

— Asta a fost Răzmeriţa, zise Jace, în sfârşit recunoscând în spusele lui Hodge o poveste pe care o cunoştea deja. Nu ştiam că Valentine şi adepţii lui aveau un nume.

— Numele nu e pomenit prea des în zilele astea, zise Hodge. Existenţa lor rămâne un ghimpe în coastă pentru Conclav. Majoritatea documentelor referitoare la ei au fost distruse.

— Şi-atunci de unde ai o copie a jurământului? întrebă Jace.

Hodge şovăi – o fracţiune de secundă, dar Clary observă şi simţi un fior vag şi inexplicabil de teamă străbătându-i şira spinării.

— Pentru că, răspunse el, eu am ajutat la scrierea lui.

La aceste cuvinte, Jace ridică ochii.

— Ai fost în Cerc.

Am fost. Mulţi dintre noi au fost.

Hodge privea drept înainte.

— Şi mama lui Clary a fost.

Clary sări înapoi de parcă ar fi pălmuit-o.

— Ce?

— Am spus…

— Ştiu ce ai spus! Mama mea n-ar fi făcut parte niciodată din aşa ceva. Din acest soi de… acest soi de facţiune a urii.

— Dar n-a fost… începu Jace, însă Hodge îi tăie vorba.

— Mă îndoiesc, rosti el cuvintele cu încetineală, de parcă îl durea, că a avut de ales.

Clary făcu ochii mari.

— Despre ce vorbeşti? De ce să nu fi avut de ales?

— Pentru că, zise Hodge, a fost soţia lui Valentine.

Partea a Doua.

E lesne să cobori,

E lesne să cobori în Iad:

Zi şi noapte stau larg deschise porţile întunecatului Satan.

Dar să urci înapoi, să te întorci la Lumina zilei de deasupra, În asta e greutatea, primejdia.

— Virgil, Eneida.

ORAŞUL OASELOR.

Urmă un moment de tăcere perplexă, apoi Clary şi Jace începură să vorbească amândoi deodată:

— Valentine a avut o soţie? A fost căsătorit? Am crezut…

— Imposibil! Mama niciodată n-ar… a fost o singură dată căsătorită, cu tata. N-a avut un fost soţ!

Hodge ridică mâinile, ostenit:

— Copii…

— Eu nu sunt copil! Clary se întoarse cu spatele la birou. Şi nu mai vreau să aud nimic.

— Clary, zise Hodge.

Blândeţea din glasul lui era dureroasă; ea se răsuci încet şi se uită la el din capătul celălalt al încăperii. Se gândi cât de ciudat era că Hodge, cu părul lui cărunt şi cicatricea de pe faţă, arăta cu mult mai bătrân decât mama ei. Şi cu toate acestea fuseseră „tineri” împreună, se alăturară Cercului împreună, îl cunoscuseră pe Valentine împreună.

— Mama mea n-ar fi… începu ea şi nu mai continuă.

Nu mai ştia cât de bine o cunoscuse pe Jocelyn. Mama ei devenise o străină pentru ea, o mincinoasă, o tăinuitoare de secrete. Ce nu ar fi făcut ea?

— Mama ta a părăsit Cercul, zise Hodge.

Nu făcea nici o mişcare spre ea, dar o privea cu o strălucitoare neclintire a ochilor ca de pasăre.

— Odată ce ne-am dat seama la ce extremă ajunseseră vederile lui Valentine – odată ce am aflat ce se pregătise el să facă – mulţi dintre noi l-au părăsit. Lucian a fost cel dintâi care a plecat. Asta a fost o lovitură pentru Valentine. Ei doi fuseseră foarte apropiaţi.

Hodge clătină din cap.

— A urmat apoi Michel Wayland. Tatăl tău, Jace.

Jace îşi ridică sprâncenele, dar nu zise nimic.

— Au existat şi cei care i-au rămas credincioşi. Pangborn. Blackwell, cei doi Lightwood…

— Cei doi Lightwood? Vrei să spui Robert şi Maryse? Jace părea ca trăsnit. Dar dumneata? Când ai plecat?

— Eu n-am plecat, zise Hodge încet. Cum n-au făcut-o nici cei doi… Ne-a fost frică, prea frică de ceea ce ar putea el face. După Răzmeriţă, loialiştii ca Blackwell şi Pangborn au fugit. Noi am rămas şi am cooperat cu Conclavul. Le-am dat nume. I-am ajutat să le ia urma celor care fugiseră. Pentru asta am primit clemenţă.

— Clemenţă?

Privirea lui Jace fu rapidă, dar Hodge i-o prinse din zbor. Spuse:

— Te gândeşti la blestemul care mă ţine pe mine legat de locul ăsta, nu-i aşa? Întotdeauna ai presupus că era o vrajă de răzbunare aruncată de vreun demon furios sau de vreun magician. Eu te-am lăsat crezi asta. Dar nu e adevărat. Blestemul care mă leagă a fost aruncat de Conclav.

— Pentru că ai fost în Cerc? întrebă Jace, plin de mirare.

— Pentru că nu l-am părăsit înainte de Răzmeriţă.

— Dar cei doi Lightwood n-au fost pedepsiţi, zise Clary. De ce? Au făcut acelaşi lucru pe care l-ai făcut şi dumneata.

Au existat circumstanţe atenuante în cazul lor – erau căsătoriţi, aveau un copil. Cu toate că nici ei nu locuiesc în acest avanpost, departe de casă, că aşa au ales ei. Am fost surghiuniţi aici, toţi trei – toţi patru ar trebui să spun; Alec era doar un nou-născut plângăcios când au părăsit Oraşul de Sticlă. Ei se pot întoarce în Idris numai cu misiuni oficiale şi numai pentru scurte perioade de timp. Eu nu mă pot întoarce niciodată. Nu voi mai vedea niciodată Oraşul de Sticlă.

Jace se uită lung la el. Era de parcă îl privea pe tutorele său cu alţi ochi, gândi Clary, deşi nu Jace fusese cel care se schimbase.
— Legea e dură, dar e Lege, zise el.
— Eu te-am învăţat asta, zise Hodge, cu un amuzament sec în glas. Iar acum îmi întorci lecţia. Şi foarte potrivit.
O clipă s-ar fi zis că ar vrea să se lase să cadă în fotoliul cel mai apropiat, totuşi rămase în picioare. În postura sa rigidă se întrevedea soldatul care fusese odinioară, gândi Clary.
— De ce nu mi-ai spus mai devreme? întrebă ea. Că mama a fost căsătorită cu Valentine. Că îi ştiai numele…
— O ştiam ca Jocelyn Fairchild, nu Jocelyn Fray, zise Hodge. Iar tu atât ai stăruit că habar n-avea de Lumea din Umbră, încât m-ai convins că nu putea fi Jocelyn pe care o cunoşteam eu – şi probabil nici n-am vrut să cred. Nimeni nu şi-ar dori întoarcerea lui Valentine.
Clătină din nou din cap.
— Când am trimis după Fraţi, în Oraşul Oaselor, în dimineaţa asta, habar n-aveam ce veşti urma să am pentru ei. Când Conclavul o să afle că Valentine probabil s-a întors şi caută Pocalul, o să fie agitaţie. Nu pot decât să sper că nu va întrerupe Acordurile.
— Pariez că lui Valentin i-ar plăcea asta, zise Jace. Dar de ce vrea el Pocalul atât de mult?
Faţa lui Hodge era cenuşie.
— Nu e evident? zise el. Ca să-şi poată construi o armată.
Jace păru şocat.
— Dar niciodată n-ar…
— Ora mesei!
Era Isabelle, în cadrul uşii de la bibliotecă. Încă mai avea linguroiul în mână, dar părul îi scăpase din coc şi-i căzuse de-a lungul gâtului.
— Scuze că v-am întrerupt, adăugă ea, ca o completare.
— Dumnezeule mare! zise Jace, ceasul groazei a sosit.
Hodge păru alarmat:
— Eu… eu… am mâncat foarte mult la micul dejun, se bâlbâi el. Adică la prânz. Mi-ar fi cu neputinţă să mai bag ceva în gură…
— Am aruncat supa, zise Isabelle. Şi-am comandat mâncare chinezească de la localul acela din centru.
Jace sări de pe birou şi se întinse.
— Perfect. Sunt lihnit.
— Poate c-aş reuşi totuşi să iau şi eu o înghiţitură, recunoscu Hodge, timid.
— Voi doi sunteţi nişte mincinoşi nemaipomeniţi, zise Isabelle, posomorâtă. Uite, ştiu că nu vă place cum gătesc eu…
— Deci nu mai găti, o sfătui Jace, rezonabil. Ai comandai mu shu pork? Ştii că-mi place mu shu pork.
Isabelle îşi ridică ochii spre cer.
— Da. E în bucătărie.
— Grozav!

Jace se strecură pe lângă ea, ciufulindu-i în trecere cu afecţiune părul. Hodge se luă după el, oprindu-se doar ca s-o bată uşurel pe Isabelle pe umăr – apoi ieşi, cu capul plecat într-un mod caraghios, spăşit. Oare Clary chiar fusese în stare, cu numai câteva minute mai devreme să vadă în el fantoma războinicului de odinioară?

Isabelle se uita lung după Jace şi Hodge, răsucind linguroiul între degetele ei pline de cicatrice palide. Clary zise:

— Chiar este?

Isabelle nu o privi.

— Cine să fie ce?

— Jace. Chiar este un mincinos nemaipomenit?

Acum Isabelle îşi întoarse ochii spre Clary, şi erau mari, şi întunecaţi şi neaşteptat de gânditori.

— Nu e deloc mincinos. Nu în chestiunile importante. O să-ţi spună adevărurile cele mai cumplite, dar n-o să te mintă. Se opri puţin, după care adăugă pe un ton liniştit:

— De aceea, e în general mai bine să nu-l întrebi, decât dacă ştii că poţi suporta să auzi răspunsul.

Bucătăria era încălzită, plină de lumină şi de aroma sărat-dulceagă a mâncării chinezeşti comandate. Mirosul îi amintea lui Clary de casă; stătea şi se uita în farfuria în care sclipeau tăiţeii, jucându-se cu furculiţa şi încercând să nu privească spre Simon, care se holba la Isabelle cu o expresie mai lucioasă decât Puişorii Generalului Tso3.

— Ei bine, eu cred că e cumva romantic, zise Isabelle, sorbind bobiţele de tapioca printr-un enorm pai roz.

— Ce anume? întrebă Simon, instantaneu atent.

— Toată povestea cu mama lui Clary care a fost măritată cu Valentine, zise Isabelle.

Jace şi Hodge o puseseră la curent, deşi Clary băgase de seamă că amândoi trecuseră peste partea cu cei doi Lightwood care fuseseră în Cerc şi cu anatemele pe care Conclavul le emisese.

— Deci acum el a înviat din morţi şi a venit s-o caute. Poate că vrea să fie din nou împreună.

— Mă cam îndoiesc că a trimis un demon ravener la ea acasă pentru că voia „să fie din nou împreună”, zise Alec, care îşi făcuse apariţia, când se aşeză la masă.

Nimeni nu-l întrebase unde fusese, iar el nu oferise informaţia. Stătea lângă Jace, vizavi de Clary, şi evita să se uite la ea.

— Eu n-aş proceda aşa, recunoscu Jace. Întâi, bomboane şi flori, apoi scrisori de iertare, şi la urmă hoarda demonilor flămânzi. În ordinea asta.

— Poate că i-a trimis şi el bomboane şi flori, zise Isabelle. Nu ştim noi.

— Isabelle, zise Hodge, răbdător, acesta este omul care a dezlănţuit un potop de distrugere asupra lui Idris, cum nu s-a mai văzut, şi care a învrăjbit vânătorul de umbre cu repudiatul şi a făcut să curgă râuri de sânge pe străzile Oraşului de Sticlă.

— Asta-i trăsnet, protestă Isabelle, fapta asta malefică.

Simon încercă să pară ameninţător, dar renunţă când o văzu pe Clary fixându-l cu privirea.

— Deci de ce-şi doreşte Valentine cu atâta ardoare Pocalul şi de ce crede că e la mama lui Clary? întrebă el.

— Ai spus că-l doreşte ca să-şi poată face o armată, zise Clary întorcându-se către Hodge. Te refereai la faptul că se poate folosi Pocalul ca să creezi vânători de umbre?

— Da.

— Deci Valentine ar putea pur şi simplu să se ducă la orice tip de pe stradă şi să facă din el un vânător de umbre? Numai cu Pocalul? Simon se apecă în faţă. Ar merge şi cu mine?

Hodge îl măsură îndelung cu privirea.

— Posibil, zise el. Dar, mai probabil, ai depăşit vârsta. Pocalul are efect pe copii. Un adult ar fi ori imun la întregul proces, ori ucis pe loc.

— O armată de copii, zise Isabelle, cu voce joasă.

— Doar pentru câţiva ani, zise Jace. Copiii cresc repede. N-ar trece mult până să fie o forţă cu care să ai de furcă.

— Nu sunt convins, zise Simon. Să prefaci o adunătură de copii în războinici, am auzit de lucruri şi mai rele. Nu-mi dau seama de ce e aşa de important să ţii Pocalul departe de el.

— Lăsând la o parte faptul că el şi-ar folosi, de bună seamă, armata ca să atace Conclavul, zise Hodge sec, motivul pentru care numai câţiva oameni sunt aleşi pentru a fi prefăcuţi în nefilimi este acela că majoritatea n-ar supravieţui niciodată tranziţiei. E nevoie de putere şi rezistenţă deosebite. Mai înainte de a putea fi transformaţi, trebuie testaţi temeinic… dar Valentine nu şi-ar bate niciodată capul cu asta. El ar folosi Pocalul pe orice copil pe care l-ar putea captura şi ar alege cele douăzeci de procente care ar supravieţui pentru a fi armata lui.

Alec se uită la Hodge cu aceeaşi oroare pe care o simţea Clary.

— De unde ştii că ar face asta?

— Pentru că, zise Hodge, pe vremea când eram în Cerc, ăsta era planul lui. Spunea că asta era singura cale de a construi tipul de forţă necesar pentru a apăra lumea noastră.

— Dar asta-i crimă, zise Isabelle, cam verde la faţă. Vorbea despre a ucide copii.

— Spunea că noi făcuserăm lumea mai sigură pentru oameni timp de o mie de ani, continuă Hodge, iar acum era timpul să ne răsplătească prin propriul lor sacrificiu.

— Prin copiii lor? stărui Jace, cu obrajii arzând. Asta e împotriva tuturor principiilor pe care se presupune că le urmărim. Protejarea celor lipsiţi de apărare, protejarea omenirii…

Hodge îşi împinse farfuria deoparte.

— Valentine era smintit, zise el. Genial, dar smintit. Nu-l interesa nimic decât uciderea demonilor şi a repudiaţilor. Nimic decât a face lumea pură. L-ar fi sacrificat şi pe fiul lui pentru cauză şi nu putea înţelege de ce altcineva n-ar fi făcut-o.

— Avea un fiu? întrebă Alec.

— Vorbeam la figurat, zise Hodge, scoţându-şi batista. O folosi pentru a-şi şterge fruntea şi o băgă la loc în buzunar. Mâna, observă Clary, îi tremura uşor.

— Când domeniul său a ars, când casa lui a fost distrusă, s-a presupus că preferase ca şi el, şi Pocalul să se facă scrum, decât să ajungă vreunul în mâinile Conclavului. Oasele lui au fost găsite în cenuşă, deopotrivă cu oasele soţiei sale.

— Dar mama mea a trăit, zise Clary. N-a murit în incendiul ăla.

— Şi, după cum se pare acum, nici Valentine, zise Hodge. Conclavul nu va fi deloc mulţumit c-a fost tras pe sfoară. Dar, mai important, o să vrea să pună Pocalul la adăpost. Şi încă mai important de-atât, o să vrea să fie siguri că nu face asta Valentine.

— Mie mi se pare că primul lucru pe care ar trebui să-l facem este s-o găsim pe mama lui Clary, zise Jace. O găsim pe ea, găsim şi Pocalul, şi-l luăm înainte de a-l lua Valentine.

Lui Clary i se părea un plan bun, dar Hodge se uită la Jace de parcă i-ar fi propus să facă jonglerii cu nitroglicerină.

— În nici un caz.

— Şi-atunci ce facem?

— Nimic, zise Hodge. E cel mai bine ca toate astea să fie lăsate pe seama vânătorilor de umbre competenţi şi cu experienţă.

— Eu sunt competent, protestă Jace. Şi am experienţă.

Tonul lui Hodge sună ferm, aproape părintesc:

— Ştiu că ai, dar eşti încă un copil sau pe-aproape.

Jace se uită la Hodge printre gene. Erau lungi şi aruncau umbre pe pomeţii ascuţiţi. De la altcineva ar fi putut fi o privire sfioasă, chiar spăşită, dar de la Jace părea îndârjită şi ameninţătoare.

— Eu nu sunt copil.

— Hodge are dreptate, zise Alec.

Se uita la Jace, iar Clary îşi spuse că trebuia să fie una dintre puţinele persoane de pe lume care se uitau la Jace nu de parcă s-ar fi temut de el, ci de parcă s-ar fi temut pentru el.

— Valentine e periculos. Ştiu că eşti un bun vânător de umbre. Eşti probabil cel mai bun de vârsta ta. Însă Valentine este unul dintre cei mai buni care-au existat vreodată. A fost nevoie de o bătălie crâncenă ca să fie pus la pământ.

— Şi n-a prea rămas, de fapt, la pământ, zise Isabelle, examinând dinţii furculiţei. Aparent.

— Dar noi suntem aici, zise Jace. Suntem aici şi, din pricina Acordurilor, nu mai e nimeni altcineva. Dacă nu facem ceva…

— O să facem ceva, zise Hodge. O să trimit un mesaj Conclavului în noaptea asta. Ei ar putea avea o trupă de nefilimi aici mâine, daca se vrea. O să aibă ei grijă mai departe. Tu ai făcut mai mult decât destul.

Jace se dădu bătut, dar ochii încă îi sclipeau.

— Nu-mi place treaba asta.

— Nu-i nevoie să-ţi placă, zise Alec. Tot ce trebuie este să închizi gura şi să nu faci nimic prostesc.

— Şi cu mama cum rămâne? întrebă Clary. Ea nu poate aştepta până îşi fac apariţia nişte reprezentanţi ai Conclavului. E în mâinile lui Valentine chiar în momentul de faţă – aşa au zis Pangborn şi Blackwell – iar el ar putea…

Nu izbuti să-şi adune curajul ca să spună „s-o tortureze”, dar ştia că nu era singura care se gândea la asta. Deodată, niciunul dintre cei de de la masă nu-i putu susţine privirea.

În afară de Simon.

—… să-i facă rău, zise el, încheindu-i fraza. Doar că – nu-i aşa, Clary? – ei au mai spus şi că era inconştientă şi că Valentine nu era deloc mulţumit din cauza asta. Se pare că aşteaptă să se trezească.

— Eu aş rămâne inconştientă dac-aş fi în locul ei, murmură Isabelle.

— Dar asta s-ar putea întâmpla oricând, zise Clary, ignorând remarca lui Isabelle. Conclavul mi se pare c-a făcut legământ c-o să apere oamenii. N-ar trebui ca vânătorii de umbre să fie aici chiar în clipa asta? N-ar trebui s-o caute deja?

— Ar fi ceva mai uşor, o repezi Alec, dacă am avea o cât de mică idee unde s-o căutăm.

— Păi, avem, zise Jace.

— Ştii tu? Clary se uită la el, surprinsă şi nerăbdătoare. Unde?

— Aici.

Jace se aplecă spre ea şi-i atinse tâmpla cu degetele, atât de blând, încât ea simţi că roşeşte.

— Tot ce vrem să ştim este încuiat în capul tău, sub buclele astea lucioase roşcate.

Clary duse mâna la păr, atingându-l, protector.

— Nu cred…

— Deci ce-o să faci? întrebă Simon tăios. O să-i despici capul ca să ajungi la informaţii?

Ochii lui Jace scăpărară, dar el răspunse calm:

— Nicidecum. Fraţii Tăcuţi o pot ajuta să-şi recapete amintirile.

— Dar tu-i urăşti pe Fraţii Tăcuţi, protestă Isabelle.

— Nu-i urăsc, zise Jace candid. Mi-e frică de ei. Nu-i acelaşi lucru.

— Parcă spuneai că sunt bibliotecari, zise Clary.

— Sunt bibliotecari.

Simon fluieră.

— Ăştia trebuie să fie un soi de asasini cu plata după.

— Fraţii Tăcuţi sunt arhivari, dar nu numai atât, interveni Hodge ca şi când şi-ar fi pierdut răbdarea. În scopul de a-şi consolida minţile, au ales să-şi asume unele dintre cele mai puternice rune create vreodată. Puterea acestor rune este atât de mare, încât utilizarea lor…

Se opri, iar Clary auzi în minte vocea lui Alec spunând „se auto-mutilează”.

—… ei bine, le alterează şi le contorsionează forma fizică. Nu sunt războinici în sensul în care sunt ceilalţi vânători de umbre. Puterile lor sunt ale minţii, nu ale corpului.

— Pot citi în mintea cuiva? întrebă Clary, înfricoşată.

— Printre altele. Sunt printre cei mai temuţi dintre toţi vânătorii de demoni.

— Nu ştiu ce să zic, comentă Simon, dar mie nu-mi sună atât de rău. Mai degrabă las pe cineva să-mi scormonească prin cap, decât să-mi taie o bucată din el.

— Atunci eşti un idiot mai mare decât pari, declară Jace, privindu-l cu dispreţ.

— Jace are dreptate, zise Isabelle, ignorându-l pe Simon. Fraţii Tăcuţi sunt între-adevăr înfiorători.

Hodge îşi încleşta pumnul pe masă.

— Sunt foarte puternici, zise el. Umblă pe întuneric şi nu vorbesc, dar pot deschide mintea omului la fel de uşor cum ai sparge o nucă şi îl pot lăsa apoi ţipând singur în beznă, dacă asta îşi doresc să facă.

Clary se uită la Jace, înspăimântată.

— Vrei să mă dai pe mâna lor?

— Vreau să te ajut.

Jace se aplecă peste masă, atât de aproape, încât ea îi putu vedea şi apele mai întunecate de ambră din ochii luminoşi.

— Poate că n-o să ajungem să căutăm Pocalul, zise el încet. Poate se va ocupa Conclavul de asta. Dar ce se află în mintea ta este, de drept, al tău. Cineva a ascuns acolo secrete, secrete pe care tu nu le poţi vedea. Nu vrei să ştii adevărul despre propria ta viaţă?

— Nu vreau pe altcineva în mintea mea, zise ea firav.

Ştia că el are dreptate, dar ideea de a se da pe mâna unor făpturi despre care până şi vânătorii de umbre credeau că sunt înfiorătoare îi îngheţa sângele în vine.

— O să vin şi eu cu tine, zise Jace. O să stau cu tine, cât timp o să lucreze ei.

— Destul! Simon se ridică de la masă, roşu de mânie. Las-o-n pace!

Alec se întoarse şi se uită la Simon de parcă abia în clipa aceea îl vedea, dându-şi la o parte părul negru căzut în ochi şi clipind des.

— Tu ce treabă mai ai pe-aici, mundane?

Simon nu-i dădu atenţie.

— Am spus s-o laşi în pace.

Jace îi aruncă o privire, fără grabă, dulce-otrăvitoare.

— Alec are dreptate, zise el. Institutul s-a legat prin jurământ să-i adăpostească pe vânătorii de umbre, nu pe prietenii lor mundani. Mai ales când aceştia încep să încurce gazdele cu prezenţa lor.

Isabelle se ridică în picioare şi-l luă de braţ pe Simon.

— Îl conduc eu la ieşire.

Pentru un moment, păru că avea să-i opună rezistenţă, însă îşi încrucişă privirea cu a lui Clary peste masă, iar ea clătină uşor din cap. El se supuse. Cu fruntea sus, o lăsă pe Isabelle să-l conducă afară din încăpere.

— Clary se ridică în picioare.

— Am obosit, zise ea. Vreau să mă duc la culcare.

— Abia te-ai atins de mâncare… protestă Jace.

Clary îi dădu la o parte mâna întinsă spre ea.

— Nu mi-e foame.

Pe hol era mai răcoare decât în bucătărie. Clary se rezemă de perete, trăgând de tricoul pe care năduşeala rece i-l lipise de piept. La capătul holului, zări siluetele lui Isabelle şi Simon care se îndepărtau, înainte de a fi înghiţite de umbre. Îi privi plecând fără să zică nimic, cu un presentiment care-i dădea fiori în capul pieptului. Când devenise oare Simon responsabilitatea lui Isabelle, în loc să fie a ei? Dacă învăţase un singur lucru din toată povestea asta, era cât de uşor puteai pierde tot ce crezuseşi mereu că vei avea pentru totdeauna.

Camera era toată numai aur şi alb, cu pereţi înalţi care luceau ca emailul şi un tavan foarte sus, transparent şi sclipind ca diamantele. Clary purta o rochie de catifea verde şi avea un evantai de aur în mână. Părul ei, împletit într-un coc din care se revărsau buclele, o făcea să-şi simtă capul ciudat de greu de fiecare dată când se întorcea să se uite.

— Vezi pe cineva mai interesant decât mine? întrebă Simon.

În vis, nu ştiu cum se făcea că era un dansator priceput. O conducea prin mulţime de parcă ar fi fost o frunză prinsă în curentul unui râu. El era îmbrăcat din cap până-n picioare în negru, ca un vânător de umbre, ceea ce îl prindea – îi scotea în evidenţă părul negru, pielea uşor smeadă, dinţii albi. E frumos, gândi Clary cu o tresărire de surpriză.

— Nu e nimeni mai interesant decât tine, zise Clary. Mă uitam doar la locul ăsta. N-am mai văzut niciodată ceva asemănător.

Se întoarse din nou, în timp ce treceau pe lângă o fântână arteziană cu o enormă tipsie de argint, figurina din centru fiind o sirenă cu un un urcior din aur care turna vinul înspumat, lăsându-l să curgă de-a lungul spatelui ei. Oamenii îşi umpleau paharele de la tipsie, râzând şi vorbind. Sirena întoarse capul când Clary trecu pe lângă ea şi zâmbi. Zâmbetul îi arătă dinţii albi, ascuţiţi, ca de vampir.

— Bine ai venit în Oraşul de Sticlă, zise o voce care nu era a lui Simon. Clary descoperi că Simon dispăruse şi ea dansa acum cu Jace, care era îmbrăcat în alb, cămaşa lui fiind făcută dintr-un bumbac atât de subţire, întâi îi putea zări pielea prin el. În jurul gâtului avea un lanţ de bronz, iar părul şi ochii lui păreau mai aurii ca niciodată; se gândi că i-ar plăcea să-i picteze portretul cu vopsea de aur stins, cum poţi vedea la icoanele ruseşti.

— Unde e Simon? întrebă ea, când trecură din nou, rotindu-se în dans, pe lângă fântâna de şampanie.

Clary o văzu acolo pe Isabelle, cu Alec, amândoi îmbrăcaţi în albastru imperial. Se ţineau de mână ca Hansel şi Gretel în pădurea întunecată.

— Locul acesta este pentru vii, zise Jace.

Mâinile cu care le ţinea pe ale ei erau reci, iar ea le simţea într-un fel cum nu se întâmplase cu ale lui Simon.

Îşi miji ochii la el:

— Ce vrei să spui?

El se aplecă mai aproape de ea. Îi putea simţi buzele la ureche. Nu erau reci deloc.

— Trezeşte-te, Clary, şopti el. Trezeşte-te. Trezeşte-te.

Sări brusc în capul oaselor, în patul ei, gâfâind, cu părul lipit de ceafă de sudori reci. Încheieturile mâinilor îi erau ţinute strâns; încercă să-şi elibereze braţele, dar apoi îşi dădu seama cine o imobiliza.

— Jace?

— Mda.

Stătea pe marginea patului – dar cum ajunsese ea într-un pat? – arătând ciufulit şi pe jumătate treaz, cu părul de dimineaţă-devreme şi ochi somnoroşi.

— Dă-mi drumul.

— Scuze. Îşi desprinse degetele de pe încheieturile ei. Ai încercat să mă pocneşti în secunda în care ţi-am rostit numele.

— Mă sperii cam repede, bănuiesc.

Privi în jur. Se afla într-un mic dormitor, cu mobilier de lemn întunecat. După lumina care pătrundea pe fereastra întredeschisă, ghici că era în zori sau pe-aproape. Sacul cu lucrurile ei era sprijinit de perete.

— Cum am ajuns aici? Nu-mi aduc aminte…

— Te-am găsit dormind pe jos, în hol.

Jace părea amuzat.

— Hodge m-a ajutat să te aduc în pat. S-a gândit că o să te simţi mai confortabil într-o cameră de oaspeţi decât la infirmerie.

— O, nu-mi amintesc nimic.

Îşi trecu degetele prin păr, scoţându-şi din ochi şuviţele umede de sudoare.

— Cât e ceasul, totuşi?

— Vreo cinci.

— Dimineaţa? Se uită pieziş la el. Ar fi bine să ai un motiv serios să mă trezeşti.

— De ce, visai frumos?

Încă mai auzea muzica în urechi şi mai simţea cerceii grei atingându-i obrajii.

— Nu-mi amintesc.

El se ridică.

— Unul dintre Fraţii Tăcuţi a venit să te vadă. Hodge m-a trimis să te trezesc. De fapt, s-a oferit să vină chiar el să te trezească, dar, dacă tot e cinci dimineaţa, mi-am închipuit c-o să fii mai puţin prost dispusă dacă o să ai ceva frumos la care să te uiţi.

— Însemnând tu?

— Ce altceva?

— Nu sunt de acord cu asta, ştii, izbucni ea. Chestia asta cu Fratele Tăcut.

— Vrei s-o găseşti pe mama ta sau nu? zise el.

Ea îl privi lung.

— Trebuie doar să te întâlneşti cu Fratele Jeremiah. Asta-i tot. S-ar putea chiar să-l placi. Are un deosebit simţ al umorului, pentru un tip care nu spune niciodată nimic.

Ea îşi prinse capul în palme.

— Ieşi afară. Ieşi afară ca să mă pot îmbrăca.

În clipa în care uşa se închise în urma lui, se dădu jos din pat. Deşi abia se luminase de ziuă, arşiţa umedă începuse deja să pună stăpânire pe încăpere. Închise fereastra şi se duse la baie ca să se spele pe faţă şi saşi clătească gura, fiindcă avea un gust ca de hârtie veche.

Cinci minute mai târziu, îşi strecura picioarele în tenişi. Se schimbase în pantaloni trei sferturi şi un tricou simplu, negru. Şi-ar fi dorit ca picioarele ei subţiri şi pistruiate să semene mai mult cu ale lui Isabelle, lungi şi fine. Îşi prinse părul în coadă la spate şi ieşi să-l găsească pe Jace, în hol.

Lângă el era Church, mârâind încetişor şi învârtindu-se în cerc fără astâmpăr.

— Ce-a păţit motanul? întrebă Clary.

Fraţii Tăcuţi îl fac să fie nervos.

— Se pare că ei fac pe toată lumea să fie nervoasă.

Jace zâmbi vag. Church miorlăi când porniră în lungul holului, dar nu-i urmă. Cel puţin pietrele groase ale zidurilor catedralei încă mai păstrau ceva din răcoarea nopţii: culoarele erau întunecoase şi reci.

Când ajunseră la bibliotecă, spre surprinderea lui Clary, lămpile erau stinse. În încăpere se vedea doar mulţumită luminii lăptoase care se cernea prin ferestrele înalte de sub tavanul boltit. Hodge stătea în spatele propriului birou, îmbrăcat la costum, cu şuviţele de păr încărunţite, argintate de lumina zorilor. Pentru o clipă, ea crezu că era singur în încăpere şi că Jace făcuse o glumă cu ea. Apoi văzu o siluetă ieşind din penumbră şi îşi dădu seama că ceea ce luase drept o pată de umbră mai întunecată era de fapt un om. Un bărbat înalt, într-o robă grea care-l acoperea în întregime, de la gât până la picioare. Gluga robei era trasă pe cap, acoperindu-i faţa. Roba însăşi avea culoarea pergamentului, iar complicatele desene runice de la poale şi manşete arătau de parcă ar fi fost pictate cu sânge. Clary simţi cum i se face pielea de găină pe braţe şi pe ceafă, furnicând-o aproape dureros.

— El este Fratele Jeremiah din Oraşul Tăcut, îl prezentă Hodge.

Omul veni către ei, roba lui grea învolburându-se în mers, iar Clary îşi dădu seama ce anume era straniu la el: nu scotea nici un zgomot când mergea, nu se auzea nici cel mai uşor pas. Până şi roba lui, care ar fi trebuit să foşnească, se mişca în linişte. Aproape că-i venea să se întrebe dacă nu cumva era o stafie – dar, nu, îşi zise ea, când îl văzu oprindu-se înaintea ei, răspândea totuşi un miros straniu, dulceag, ca de tămâie şi sânge, mirosul unei fiinţe vii.

— Iar ea, Jeremiah, zise Hodge, ridicându-se de la biroul lui, este fata despre care v-am scris, Clarissa Fray.

Chipul de sub glugă se întoarse încet spre ea. Clary simţi că degetele-i îngheţaseră.

— Îmi pare bine, zise ea.

Nu primi nici un răspuns.

— Am ajuns la concluzia că ai avut dreptate, Jace, spuse Hodge.

— Am avut, zise Jace. De obicei, am.

Hodge nu-i luă în seamă observaţia.

— Am trimis azi-noapte o scrisoare Conclavului despre tot ce s-a întâmplat, dar amintirile lui Clary sunt ale ei. Numai ea poate decide ce vrea să facă în ceea ce priveşte conţinutul minţii ei. Dacă vrea sau nu ajutorul Fraţilor Tăcuţi, ea ar trebui să aleagă.

Clary nu zise nimic. Dorothea spusese că exista o barieră în mintea ei, care ascundea ceva. Bineînţeles că voia să ştie ce anume era. Dar figura din umbră a Fratelui Tăcut era atât de… ei bine, tăcută. Tăcerea însăşi părea să se reverse din el ca un şuvoi întunecat, negru şi gros ca smoala. O îngheţa până-n măduva oaselor.

Faţa fratelui Jeremiah era încă întoarsă către ea, deşi pe sub glugă nu se zărea nimic, doar întuneric şi atât. Ea e fiica lui Jocelyn?

Clary scoase o uşoară exclamaţie de surpriză şi făcu un pas înapoi. Cuvintele răsunaseră în capul ei de parcă ea le-ar fi gândit – dar nu le gândise ea.

— Da, zise Hodge şi adăugă repede, dar tatăl ei a fost un mundan.

Asta nu contează, zise Jeremiah. Sângele Conclavului este dominant.

— De ce o numeşti pe mama mea Jocelyn? întrebă Clary, căutând în zadar un semn că sub glugă exista un chip. Ai cunoscut-o?

— Fraţii ţin evidenţa tuturor membrilor Conclavului, îi explică Hodge. O arhivă exhaustivă…

— Nu chiar exhaustivă, zise Jace, din moment ce nici măcar nu ştiau că ea mai era încă în viaţă.

Se pare că ea a fost ajutată de un magician ca să dispară. Cei mai mulţi vânători de umbre nu pot scăpa aşa de uşor din Conclav.

În glasul lui Jeremiah nu era nici o emoţie; cuvintele sale nu păreau nici să aprobe, nici să dezaprobe faptele lui Jocelyn.

— Există ceva ce nu înţeleg, zise Clary. De ce ar crede Valentine că Pocalul Mortal e la mama? Dacă şi-a dat atâta osteneală să dispară, după cum spuneţi, atunci de ce l-ar fi luat cu ea?

— Ca să-l împiedice pe Valentine să pună mâna pe el, zise Hodge. Ea mai mult ca oricine trebuie să fi ştiut ce s-ar fi întâmplat dacă Valentine ar fi avut Pocalul. Şi îmi închipui că n-a avut încredere în Conclav ca să-l lase să-l păstreze ei. Mai ales nu după ce Valentine le-a scăpat de sub nas.

— Probabil. Clary nu-şi putu ascunde îndoiala din glas.

Toată povestea părea atât de neverosimilă! Încerca să şi-o imagineze pe mama ei fugind, la adăpostul întunericului, cu o cupă mare de aur ascunsă în buzunarul hainei, şi nu putea.

— Jocelyn s-a întors împotriva soţului ei când a descoperit pentru ce voia să folosească Pocalul, zise Hodge. Nu e exagerat să presupunem că ar fi făcut tot ce i-ar fi stat în puteri ca Pocalul să nu cadă în mâinile lui. Şi Conclavul l-ar fi căutat în primul rând la ea, dacă ar fi ştiut că mai era încă în viaţă.

— Mie mi se pare, zise Clary cu o undă de indignare în voce, că niciunul dintre cei pe care Conclavul îi crede morţi nu este mort în realitate. Poate c-ar trebui să investească în evidenţa dentară.

— Tatăl meu e mort, zise Jace, cu aceeaşi indignare în glas. Eu n-am nevoie de probe dentare ca să mi se spună asta.

Clary se întoarse spre el cu un soi de exasperare:

— Uite, n-am vrut să spun…

Destul! îi întrerupse Fratele Jeremiah. Se poate afla adevărul aici, dacă aveţi răbdare să ascultaţi.

Cu gesturi rapide, îşi ridică mâinile şi îşi dădu jos gluga de pe cap. Uitând de Jace, Clary se abţinu cu greu să nu ţipe. Capul arhivarului era chel, neted şi alb ca un ou, cu două adâncituri negricioase acolo unde fuseseră odată ochii. Acum nu-i mai avea. Buzele îi erau crâmpoţite în zigzag de mai multe linii întunecate care semănau cu nişte copci chirurgicale. Pricepea acum ce voise să spună Alec cu mutilarea.

Fraţii Oraşului Tăcut nu mint, zise Jeremiah. Dacă vreţi adevărul de la mine, o să-l aveţi, dar o să vă cer în schimb acelaşi lucru.

Clary îşi ridică bărbia:

— Nici eu nu sunt o mincinoasă.

Mintea nu poate minţi. Jeremiah veni spre ea. Amintirile tale sunt ceea ce vreau eu.

Mirosul de sânge şi cerneală era sufocant. Clary se simţi cuprinsă de panică.

— Stai…

— Clary, zise Hodge, pe un ton blând. Este foarte posibil ca tu să ai amintiri pe care le-ai îngropat sau le-ai înăbuşit, amintiri de când erai prea mică pentru a putea să ţi le reînvii prin voinţă proprie, dar la care Fratele Jeremiah poate ajunge. Ne-ar putea ajuta foarte mult.

Ea nu spuse nimic, muşcându-şi buza pe dinăuntru. Nu-i plăcea deloc ideea de a intra cineva în mintea ei, atingând amintiri atât de personale şi de bine ascunse, încât nici măcar ea nu mai putea ajunge la ele.

— Nu trebuie să facă nimic din ceea ce nu vrea să facă, zise Jace de-odată. Nu-i aşa?

Clary zise înainte ca Hodge să apuce să răspundă:

— E-n regulă. Am s-o fac.

Fratele Jeremiah dădu scurt din cap şi se apropie de ea într-o linişte perfectă, care-i dădu fiori de gheaţă pe şira spinării.

— O să doară? şopti ea.

El nu-i răspunse, dar mâinile lui subţiri şi albe se ridicară să-i atingă faţa. Pielea degetelor sale era subţire ca hârtia de pergament, însemnate peste tot cu rune. Simţi puterea din ele, ţâşnind ca electricitatea statică şi

înţepându-i pielea. Închise ochii, nu înainte de a zări expresia plină de nelinişte de pe chipul lui Hodge.

Culorile se amestecară pe fundalul întunecat al pleoapelor ei închise. Simţi o apăsare, o încordare în cap, în mâini, în picioare. Îşi strânse pumnii, opunându-se greutăţii, întunericului. Se simţea ca presată de ceva dur şi inflexibil, strivită încet. Se auzi gâfâind şi dintr-odată îngheţă complet, ca iarna. Într-o străfulgerare de-o clipă văzu o stradă acoperită de gheaţă, clădiri cenuşii făcându-şi apariţia deasupra capului, o explozie de albeaţă înţepându-i faţa cu particule extrem de reci…

— De ajuns!

Vocea lui Jace străbătu prin gerul iernii, iar ninsoarea dispăru, într-o ploaie deasă de scântei albe. Clary deschise brusc ochii.

Încetul cu încetul, biblioteca se limpezi sub privirile ei – pereţii ticsiţi de cărţi, chipurile îngrijorate ale lui Hodge şi Jace. Fratele Jeremiah stătea nemişcat, ca un idol sculptat din fildeş şi cerneală roşie. Clary deveni conştientă de o durere ascuţită în palmele sale şi, când se uită în jos, văzu urme roşii rămase acolo unde îşi înfipsese unghiile în carne.

— Jace, zise Hodge mustrător.

— Uită-te la mâinile ei.

Jace arătă spre Clary, care îşi strânse degetele ca să-şi ascundă palmele rănite.

Hodge puse o mână pe umărul ei.

— Te simţi bine?

Încet, ea dădu din cap o dată. Apăsarea strivitoare dispăruse, dar simţea năduşeala care îi udase părul şi îi lipise tricoul de spate ca pe o bandă adezivă.

Există un blocaj în mintea ta, zise Fratele Jeremiah. La amintirile tale nu se poate ajunge.

— Un blocaj? întrebă Jace. Vrei să spui că şi-a reprimat amintirile?

Nu. Vreau să spun că i-au fost izolate din mintea ei conştientă printr-o vrajă. Nu pot să trec de ea. Va trebui să vină în Oraşul Oaselor şi să se înfăţişeze Frăţiei.

— O vrajă? zise Clary, nevenindu-i să creadă. Cine să fi aruncat o vrajă asupra mea?

Nu-i răspunse nimeni. Jace se uită la tutorele său. Acesta era surprinzător de palid, gândi Clary, ţinând cont că fusese ideea lui.

— Hodge, n-ar trebui să se ducă, dacă ea nu…

— E-n regulă. Clary trase adânc aer în piept.

Palmele o dureau acolo unde şi le sfâşiase cu unghiile şi îşi dorea fierbinte să se întindă undeva la întuneric şi să se odihnească.

— O să mă duc. Vreau să ştiu adevărul. Vreau să ştiu ce e în capul meu.

Jace dădu din cap o dată:

— Bine. Atunci o să merg cu tine.

Plecarea din Institut era exact ca intrarea într-un sac ud şi fierbinte. Aburii apăsau asupra oraşului prefăcând aerul într-o supă tulbure.

— Nu văd de ce trebuie să plecăm separat şi nu odată cu Fratele Jeremiah, bombăni Clary.

Stăteau la colţul Institutului. Străzile erau pustii, cu excepţia unei maşini de gunoi care se târa încet pe şosea.

— Ce, îi e ruşine să fie văzut cu vânători de umbre?

— Fraţii sunt vânători de umbre, îi trase atenţia Jace.

Într-un fel sau altul, el reuşea să arate bine în pofida arşiţei. Din pricina asta, Clary avea poftă să-l plesnească.

— Presupun că s-a dus să-şi ia maşina, nu? se interesă ea sarcastic. Jace rânji.

— Cam aşa ceva.

Ea clătină din cap:

— Ştii, m-aş fi simţit mult mai împăcată cu povestea asta, dacă ar fi venit şi Hodge cu noi.

— Cum, eu nu-ţi sunt de ajuns ca protecţie?

— Nu de protecţie am eu nevoie acum, ci de cineva care să mă ajute să mă răzgândesc.

Amintindu-şi deodată, îşi duse o mână la gură:

— Oh… Simon!

— Nu, eu sunt Jace, zise el, răbdător. Simon este cel mic, care seamănă cu un viezure, prost tuns şi cu un deprimant simţ al modei.

— Oh, mai taci! îl admonestă ea, dar mai mult din reflex, nu din inimă. Am vrut să-l sun înainte de a mă duce la culcare. Să văd dacă a ajuns acasă cu bine.

Clătinând din cap, Jace îşi întoarse privirile spre ceruri, de parcă acestea se pregăteau să se deschidă şi să dezvăluie tainele universului.

— Cu tot ce se întâmplă, tu eşti îngrijorată pentru Mutră-de-Viezure?

— Nu-i mai spune aşa. Nu arată ca un viezure.

— S-ar putea să ai dreptate, zise Jace. Am întâlnit şi unul sau doi viezuri simpatici la viaţa mea. El arată mai curând ca un şobolan.

— Ba nu…

— E probabil acasă la el, zăcând într-o baltă a propriilor bale. Aşteaptă numai până se plictiseşte Isabelle de el şi va trebui să-l aduni de pe jos, bucată cu bucată.

— Crezi că Isabelle o să se plictisească de el? întrebă Clary.

Jace se gândi puţin.

— Da, zise el.

Clary se întrebă dacă pentru faptul că Isabelle era probabil mai deşteaptă decât el, Jace o lăuda. Poate că avea să-şi dea seama ce tip uimitor era Simon: cât de amuzant, cât de isteţ, cât de cool. Poate că s-a hotărât să înceapă să se întâlnească. Ideea o umplu de o groază nelămurită.

Pierdută în gânduri, îi trebuiră câteva momente până să realizeze că Jace îi spusese ceva. Când clipi la el nedumerită, văzu un rânjet ironic întins pe faţa lui.

— Ce? întrebă ea, fără amabilitate.

— Aş vrea să încetezi să-mi atragi cu disperare atenţia în modul ăsta. Devine stânjenitor.

— Sarcasmul este ultimul refugiu al falimentului imaginativ, îi spuse ea.

— N-am încotro. Îmi folosesc spiritul caustic ca să-mi ascund suferinţa lăuntrică.

— Suferinţa ta va fi curând una exterioară, dacă nu te dai la o parte din stradă. Încerci cumva să te sinucizi călcat de un taxi?

— Nu fi ridicolă, zise el. N-am putea niciodată obţine un taxi atât de uşor în cartierul ăsta.

Ca la un semnal, o maşină îngustă şi neagră, cu geamuri fumurii, veni scârţâind în curbă şi se opri în faţa lui Jace, cu motorul torcând. Era lungă şi elegantă, foarte aproape de pământ, ca o limuzină, cu geamurile bombate în afară.

Jace se uită la ea dintr-o parte; era şi amuzament în privirea lui, dar de asemenea şi o oarecare grabă. Ea se uită din nou la maşină, cu o privire relaxată, lăsând puterea a ceea ce era real să străpungă vălul iluziei magice.

Acum maşina arăta ca trăsura Cenuşăresei, doar că în loc să fie mai aurie şi albastră ca un ou de Paşti, era în întregime neagră precum catifeaua, cu geamurile întunecate. Roţile erau negre, bucăţile de piele toate negre. Pe capra metalică neagră a vizitiului şedea Fratele Jeremiah, ţinând nişte hăţuri în mâinile înmănuşate. Faţa îi era ascunsă sub gluga robei sale de culoarea pergamentului. La capătul celălalt al hăţurilor se aflau doi cai, negri ca funinginea, forăind şi dând din copite spre cer.

— Urcă, zise Jace.

Cum ea continua să stea cu gura căscată, o luă de braţ şi aproape o îmbrânci înăuntru prin portiera deschisă, urcându-se şi el dintr-un salt în urma ei. Trăsura se puse în mişcare mai înainte să fi închis el portiera. Jace se lăsă pe spate, pe bancheta sa – pluşată şi frumos capitonată – şi se uită la Clary.

— O escortă personală până în Oraşul Oaselor nu e ceva la care să strâmbi din nas.

— Dar nu strâmbam din nas. Eram surprinsă. Nu mă aşteptam, şi drept să-ţi spun, am crezut că era o maşină.

— Relaxează-te, zise Jace. Bucură-te de mirosul de trăsură nouă.

Clary îşi rostogoli ochii în cap şi se întoarse să se uite pe fereastră. Crezuse că o trăsură trasă de cai n-ar fi avut nici o şansă în traficul din Manhattan, dar se deplasau prin centru cu uşurinţă, înaintarea lor fără zgomot trecând neobservată în vuietul taxiurilor, autobuzelor şi suv-urilor care sufocau bulevardul. În faţa lor, un taxi galben schimbă benzile, curmându-le înaintarea. Clary se încordă, temându-se pentru cai – atunci trăsura zvâcni în sus, iar caii săriră cu uşurinţă pe capota taxiului. Ea-şi înăbuşi o exclamaţie. Trăsura, în loc să fie târâtă pe pământ, sui în urma cailor pe capotă, trecu uşoară şi fără zgomot peste acoperişul taxiului şi coborî dincolo de el. Clary aruncă o privire în spate, când trăsura atinse din nou asfaltul cu o zdruncinătură – şoferul fuma şi se holba înainte, în mod clar fără să vadă nimic.

— Întotdeauna am fost de părere că şoferii de taxi nu sunt atenţi la trafic, dar ăsta-i ridicol, zise ea şovăind.

— Doar pentru că tu poţi să vezi acum prin iluzia magică…

Jace lăsă finalul frazei să plutească delicat în aer, între ei.

— Pot vedea prin ea numai când mă concentrez, zise ea. Mă doare puţin capul.

— Pariez că e din pricina blocajului din mintea ta. Fraţii o să aibă grijă de asta.

— Şi după aceea?

— După aceea, o să poţi vedea lumea aşa cum e – infinită, zise Jace cu un zâmbet ironic.

— Nu mi-l cita pe Blake.

Zâmbetul deveni mai puţin ironic.

— Nu m-am gândit c-o să recunoşti citatul. Nu-mi pari a fi genul care citeşte multă poezie.

— Toată lumea ştie citatul ăsta de la Doors.

Jace se uită la ea fără expresie.

— The Doors. A fost o trupă rock.

— Dacă spui tu, zise el.

— Presupun că n-ai prea mult timp liber, în programul tău de lucru, ca să asculţi muzică, zise Clary, gândindu-se la Simon, pentru care muzica era viaţa lui.

El ridică din umeri.

— Poate ocazionalul cor de vaiete ale damnaţilor.

Clary se uită repede la el, să vadă dacă nu cumva glumea, dar chipul lui era lipsit de expresie.

— Păi, ieri cântai la pian, începu ea, la Institut. Aşa că trebuie…

Trăsura o luă din nou în sus. Clary se agăţă de marginea banchetei sale şi făcu ochii mari – treceau peste un autobuz de centru M1. Din acest punct de observaţie de la înălţime putea vedea etajele vechilor imobile de locuinţe care mărgineau bulevardul, minuţios sculptate cu garguie şi cornişe ornamentale.

— Doar mă prosteam, zise Jace, fără să se uite la ea. Tata a insistat să învăţ să cânt la un instrument.

— Pare să fi fost destul de sever tatăl tău.

Tonul lui Jace deveni tăios:

— Deloc. Mi-a făcut toate poftele. El m-a învăţat totul – mânuirea armelor, demonologia, ştiinţele oculte, limbile străvechi. El mi-a dat tot ce-am vrut. Cai, arme, cărţi, ba chiar şi un şoim de vânătoare.

Dar armele şi cărţile nu sunt tocmai ce şi-ar dori majoritatea copiilor de Crăciun, gândi Clary, în timp ce trăsura bufnea din nou pe asfalt.

— De ce nu i-ai spus lui Hodge că-i ştii pe oamenii cu care a vorbit Luke? Că erau cei care ţi-au ucis tatăl?

Jace îşi plecă privirea la mâinile lui. Erau mâini subţiri şi îngrijite, mâini de artist, nu de luptător. Inelul pe care ea-l observase mai devreme îi scânteia pe deget. S-ar fi aşteptat să existe un soi de efeminare la un băiat

care purta inel, dar nu exista. Inelul însuşi era solid şi părea masiv, făcut dintr-un argint întunecat de parc-ar fi fost ars, cu un brâu de stele pe contur şi la mijloc având gravată litera W.

— Pentru că dacă aş fi spus, el ar fi ştiut că voiam să-l ucid eu însumi pe Valentine. Şi nu m-ar fi lăsat niciodată să încerc.

— Adică vrei să-l ucizi din răzbunare?

— Din spirit de justiţie, zise Jace. N-am ştiut niciodată cine mi-a ucis tatăl. Acum am aflat. Asta e şansa mea să fac dreptate.

Clary nu vedea cum uciderea unei persoane ar putea îndrepta moartea alteia, dar simţea că n-avea nici un rost să spună asta cu glas tare.

— Dar tu ştiai cine l-a ucis, zise ea. Au fost oamenii aceia. Ai spus că…

Jace nu se uita la ea, aşa că lăsă fraza neîncheiată. Treceau acum prin Astor Place, evitând la mustaţă un tramvai violet al Universităţii din New York care tăia şuvoiul principal al traficului. Trecătorii pietoni păreau istoviţi de aerul greu, ca insectele ţintuite sub sticlă. Câteva cete de copii ai străzii erau strânse în jurul piedestalului unei mari statui de bronz, cu pancarte de carton îndoit, cerând bani. Clary văzu o fată cam de vârsta ei, având capul ras chilug, sprijinită de un băiat de culoare cu dread-uri şi cu faţa împodobită de o duzină de piercing-uri. El îşi întoarse capul când trăsura trecu prin faţa lui ca şi când ar fi putut s-o vadă, iar ea îi prinse sclipirea ochilor. Unul dintre ei era întunecat de parcă n-ar fi avut deloc pupilă.

— Aveam zece ani, zise Jace.

E se întoarse să se uite la el. Chipul lui era lipsit de expresie. Întotdeauna părea că-i pierea culoarea când vorbea despre tatăl lui.

— Locuiam într-un conac, la ţară. Tata spunea întotdeauna că era mai sigur departe de oameni. I-am auzit pe ei venind pe aleea de maşini şi m-am dus să-i spun. El mi-a zis să mă ascund, aşa că m-am ascuns sub scară. I-am văzut pe oamenii aceia doi intrând. Mai erau şi alţii cu ei. Nu oameni. Damnaţi. L-au covârşit pe tata şi i-au tăiat gâtul. Sângele s-a întins pe podea. Mi-a udat pantofii. Eu n-am mişcat.

Lui Clary îi trebui un moment până să-şi dea seama că terminase de povestit şi încă unul până să-şi recapete graiul.

— Îmi pare foarte rău, Jace.

Ochii lui scăpărară în întuneric.

— Nu înţeleg de ce mundanii îşi cer întotdeauna iertare pentru lucruri care nu se petrec din vina lor.

— Nu-mi cer iertare. E un mod de… empatie. De a spune că îmi pare rău că eşti nefericit.

— Nu sunt nefericit, zise el. Numai oamenii fără nici un ţel sunt nefericiţi. Eu am un ţel.

— Te referi la uciderea demonilor sau la răzbunarea morţii tatălui tău?

— La amândouă.

— Oare tatăl tău chiar ar fi vrut să-i ucizi pe oamenii ăia? Doar din răzbunare?

— Un vânător de umbre care ucide un frate de-al lui este mai rău decât un demon şi trebuie vânat ca atare, zise Jace, de parcă ar fi recitat cuvintele dintr-un manual.

— Dar toţi demonii sunt răi? zise ea. Adică, dacă vampirii nu sunt toţi răi, dacă vârcolacii nu sunt toţi răi, poate că…

Jace se întoarse către ea, exasperat.

— Nu e deloc acelaşi lucru. Vampirii, vârcolacii, ba chiar şi magicienii sunt în parte oameni. Sunt o parte din această lume, s-au născut în ea. Aparţin lumii acesteia. Pe când demonii vin din alte lumi. Ei sunt paraziţi interdimensionali. Invadează o lume şi o folosesc. Nu pot construi, numai distrug – nu pot face, doar utilizează. Ei secătuiesc un loc până îl fac cenuşă, iar când e sterp, se mută la următorul. Ei vor viaţa – nu doar viaţa ta sau pe a mea, ci toată viaţa lumii ăsteia, a râurilor şi a oraşelor sale, a oceanelor, a tot ce există. Şi singurul lucru care stă între ei şi distrugerea tuturor acestora… – arătă afară pe fereastra trăsurii, rotind mâna de parcă a fi vrut să indice tot ce exista în oraş, de la zgârie-norii din zona selectă până la aglomeraţia traficului de pe Huston Street -… este neamul nefilimilor.

— Oh, zise Clary. Nu părea să mai fie şi altceva de zis. Câte lumi mai sunt în afară de asta?

— Nimeni nu ştie. Sute? Milioane, probabil.

— Şi toate sunt… lumi moarte? Secătuite?

Clary simţi un gol în stomac, deşi se putea să fi fost doar smucitura trăsurii care urcă şi trecu peste un Mini violet.

— Asta mi se parc atât de trist…

— N-am spus asta.

Lumina portocaliu-închis a ceţii oraşului se răspândi înăuntru pe fereastră, conturându-i profilul ascuţit.

— Există probabil şi alte lumi vii, ca a noastră. Însă numai demonii pot călători între ele. În parte pentru că sunt în general imateriali, dar nimeni nu ştie foarte exact de ce. O mulţime de magicieni au încercat-o, dar nu le-a ieşit niciodată. Nimic de pe Pământ nu poate pătrunde prin scuturile dintre lumi. Dacă am fi putut, adăugă el, am fi fost în stare să-i împiedicăm pe ei să mai vină aici, dar nimeni n-a putut măcar să-şi închipuie cum să facă asta. De fapt, din ce în ce mai mulţi demoni vin aici. Obişnuiau să fie doar mici valuri de invazie de demoni în lumea asta, uşor de stăvilit. Dar chiar de pe timpul meu, din ce în ce mai mulţi au năvălit prin scuturi. Conclavul e nevoit să trimită mereu vânători de umbre în misiune şi de multe ori cei trimişi nu se mai întorc.

— Dar dacă aveaţi Pocalul Mortal, puteaţi face mai mulţi, nu-i aşa? Mai mulţi vânători de demoni? riscă să întrebe Clary.

— Desigur, zise Jace. Dar n-am mai avut Pocalul de ani buni şi mulţi dintre noi mor tineri. Prin urmare, numărul nostru se împuţinează treptat.

— Dar voi nu… a…

— Clary căută cuvântul potrivit -… vă reproduceţi?

Jace izbucni în râs, exact când trăsura făcu subit o curbă strânsă la stânga. El se ţinu bine, dar Clary se trezi aruncată în el. Jace o prinse, ţinând-

o cu mâinile uşor dar ferm departe de el. Ea simţi apăsarea rece a inelului său ca pe o aşchie de gheaţă pe pielea transpirată.

— Desigur, zise el. Ne place să ne reproducem. E una dintre plăcerile noastre favorite.

Clary se împinse de lângă el, cu faţa dogorind în întuneric, şi îşi întoarse capul să se uite pe fereastră. Se îndreptau către o poartă grea de fier forjat, pe care se împletiseră viţe negre.

— Am ajuns, anunţă Jace, în vreme ce mersul lin al roţilor trăsurii pe asfalt se prefăcu în hurducături pe pietrele pavajului.

Clary zări cuvintele scrise pe arcadă, în timp ce treceau pe sub ea: CIMITIRUL DE MARMURĂ DIN NEW YORK CITY.

— Dar nu se mai îngroapă oameni în Manhattan de un secol, pentru că nu mai sunt locuri, nu-i aşa?

Străbăteau o alee îngustă, cu ziduri înalte de piatră pe ambele părţi.

— Oraşul Oaselor e aici de mai mult de un secol.

Trăsura se opri, cutremurându-se. Clary tresări când Jace întinse un braţ în faţă, dar el nu voia decât să deschidă portiera de pe partea ei. Braţul lui era uşor musculos şi acoperit cu fire de păr aurii, fine precum polenul.

— Nu ai de ales, nu-i aşa? întrebă ea. Adică să fii vânător de umbre. Nu poţi pur şi simplu să optezi să te retragi.

— Nu, răspunse el.

Portiera se deschise viguros, lăsând să pătrundă înăuntru o pală de aer fierbinte. Trăsura trăsese pe o pajişte pătrată de iarbă înconjurată de ziduri de marmură năpădite de muşchi.

— Dar dacă aş fi putut alege, tot asta aş fi ales.

— De ce? întrebă ea.

El ridică din sprânceană, ceea ce o făcu pe Clary instantaneu invidioasă. Ea-şi dorise dintotdeauna să fie în stare să facă asta.

— Pentru că, zise el, la asta mă pricep.

Sări din trăsură. Clary se strecură până la marginea banchetei sale, lăsându-şi picioarele să atârne în gol. Era o distanţă mare până la caldarâm. Sări. Impactul îi dădu ace în picioare, dar nu căzu. Se balansă triumfătoare şi-l văzu pe Jace urmărind-o atent.

— Te-aş fi ajutat eu să cobori, zise el.

Ea clipi des.

— E-n regulă. Nu erai obligat.

El aruncă o privire în spate. Fratele Jeremiah coborâse de pe capra din spatele cailor într-o tăcută înfoiere a faldurilor robei. Nu lăsa nici o umbră pe iarba încinsă de soare.

Hai, spuse el. Porni lunecând, îndepărtându-se de trăsură şi de liniştitoarele lumini de pe Second Avenue, şi se îndreptă către centrul întunecat al grădinii. Era limpede că se aştepta ca ei să-l urmeze.

Iarba era uscată şi trosnea sub tălpi, zidurile de marmură de pe ambele părţi erau netede şi sidefate. În pietrele zidurilor erau gravate nume şi date. Lui Clary îi luă un moment ca să-şi dea seama că erau inscripţii funerare. Un

fior îi străbătu şira spinării. Unde erau morţii? În ziduri, îngropaţi în picioare, de parc-ar fi fost înmormântaţi de vii…?

Uitase să fie atentă pe unde merge. Când se ciocni de ceva fără îndoială viu, ţipă.

Era Jace.

— Nu mai chirăi aşa. Trezeşti morţii.

Ea se încruntă la el.

— De ce ne-am oprit?

El făcu semn către Fratele Jeremiah, care la rândul lui se oprise în faţa unei statui doar cu puţin mai înaltă decât el, al cărei piedestal era acoperit de muşchi gros. Statuia reprezenta un înger. Marmura în care fusese sculptat era atât de netedă, încât părea străvezie. Chipul îngerului era aspru, frumos şi trist. În mâinile sale lungi şi albe ţinea o cupă bătută cu pietre de marmură. Ceva din statuie îi zgândări memoria lui Clary cu o neliniştitoare familiaritate. La baza ei era inscripţionata o dată, 1234, şi nişte cuvinte în jurul ei – NEPHILIM: FACILES DESCENDI ASTANI.

— Ăla vrea să fie Pocalul Mortal? întrebă ea.

Jace încuviinţă cu un semn din cap.

— Iar ăla e motoul nefilimilor – vânătorilor de umbre – acolo, pe soclu.

— Şi ce înseamnă?

Rânjetul lui Jace străluci ca un fulger alb în întuneric:

— Înseamnă „Vânători de umbre: arătând mai bine în negru decât văduvele vrăjmaşilor noştri din 1234”.

— Jace…

Înseamnă, zise Jeremiah, „Să cobori în Iad e lesne.”

— Drăguţ şi vesel, zise Clary, dar i se înfioră carnea pe ea, în pofida căldurii.

— E o glumă a Fraţilor să aibă asta aici, zise Jace. O să vezi.

Ea se uită la Fratele Jeremiah. El îşi scosese o stelă, uşor luminoasă, dintr-un buzunar interior al robei sale şi cu vârful acesteia trasa liniile unei rune pe postamentul statuii. Gura îngerului de piatră se desfăcu de-odată larg într-un strigăt mut şi o gaură neagră se căscă în pământul acoperit de iarbă de la picioarele lui Jeremiah. Semăna cu un mormânt deschis.

Încet, Clary se apropie de margine şi se uită înăuntru. Un şir de trepte de granit cobora în groapă, marginile lor fiind tocite şi lustruite după atâţia ani de folosinţă. De-a lungul scării, din loc în loc erau fixate torţe care pâlpâiau în verde-incandescent şi albastru glacial. Capătul de jos al scării se pierdea în întuneric.

Jace porni să coboare cu degajarea cuiva căruia situaţia i se pare dacă nu chiar confortabilă, cel puţin familiară. La jumătatea distanţei până la prima torţă, se opri şi îşi ridică privirile spre ea.

— Vino, zise el, cu nerăbdare.

Clary abia puse piciorul pe prima treaptă, când îşi simţi braţul prins într-o strânsoare rece. Îşi ridică uimită capul. Fratele Jeremiah o ţinea de încheietură, degetele lui albe şi îngheţate intrându-i adânc în carne. Îi putea vedea lumina de os a feţei lui plină de cicatrice pe sub marginea glugii.

Nu te teme, zise vocea lui în capul ei. Ar fi nevoie de mult mai mult decât un singur strigăt de om ca să-i trezească pe morţii aceştia.

Când îi dădu drumul la braţ, ea alunecă rapid pe scări în jos după Jace, cu inima bubuindu-i în piept. El o aştepta la picioarele scării. Scosese una dintre torţele cu flacără verde din suportul ei şi o ţinea la nivelul ochilor. Ea îi dădea reflexii verde-pal pe obraji.

— Eşti bine?

Răspunse printr-un semn din cap, simţind că nu-i destul de stăpână pe ea ca să vorbească. Scara se sfârşea pe un palier puţin adânc; în faţa lor se întindea un tunel, lung şi întunecat, vălurit de rădăcini încolăcite de copaci. O lumină slabă, lividă, se întrezărea la capătul tunelului.

— E aşa de… întuneric, zise ea poticnit.

— Vrei să te ţin de mână?

Clary îşi duse ambele mâini la spate, ca un copil mic.

— Nu-mi vorbi de sus.

— Păi, ar fi cam greu să-ţi vorbesc de jos. Eşti prea scundă.

Jace aruncă o privire peste umărul ei, iar când se mişcă, torţa împrăştie scântei.

— Putem lăsa deoparte ceremonia, Frate Jeremiah, zise el tărăgănat. Ia-o înainte. O să te urmăm.

Clary tresări speriată. Încă nu se obişnuise cu arhivarul care venea şi pleca în linişte deplină. El se mişcă fără zgomot din locul în care stătuse, în spatele ei, şi o luă înainte prin tunel. După o clipă, ea porni după el, dând la o parte mâna întinsă de Jace şi trecând pe lângă el.

La prima vedere, Oraşul Tăcut i se înfăţişă lui Clary ca o înşiruire de arcuri de marmură care se înălţau mult deasupra capului, dispărând în depărtare, ca rândurile ordonate de pomi dintr-o livadă. Marmura însăşi era curată, ivoriu-cenuşie, dură şi lustruită, pe alocuri încrustată cu fâşii subţiri de onix, jasp şi jad. Îndepărtându-se de tunel şi intrând tot mai adânc în pădurea de arcade, Clary văzu că pardoseala era inscripţionata cu aceleaşi rune care uneori îi împodobeau pielea lui Jace, cu linii, spirale şi motive spiralate.

După ce toţi trei trecură prin cel dintâi arc, ceva mare şi alb se ridică în stânga lui Clary, ca un aisberg la prora Titanicului. Era un bloc de piatră albă, neted şi pătrat, cu un soi de uşă fixată în faţă. Îi amintea de o căsuţă de joacă pentru copii, fiind destul de mare, dar nu îndeajuns ca să poată sta în picioare înăuntru.

— E un mausoleu, zise Jace, îndreptând o scăpărare a torţei spre el.

Clary văzu că în uşa sigilată cu piroane de fier fusese săpată o rună.

— Un mormânt. Aici ne îngropăm noi morţii.

— Toţi morţii voştri? se interesă ea, gata să-l întrebe dacă şi tatăl lui era înmormântat acolo, însă el deja o luase înainte şi nu o mai putu auzi.

Se grăbi să-l prindă din urmă, nedorind să fie singură cu Fratele Jeremiah în locul acela fantomatic.

— Parcă spuneai că e o bibliotecă.

Oraşul Tăcut are mai multe niveluri, interveni Jeremiah. Şi nu toţi morţii noştri sunt îngropaţi aici. Mai există un osuar în Idris, bineînţeles, mult mai mare. Însă la nivelul ăsta sunt mausoleele şi locul de ars.

— Locul de ars?

Cei care mor în bătălie sunt incineraţi, cenuşa lor fiind folosită pentru a construi arcurile de marmură pe care le vezi aici. Sângele şi oasele ucigaşilor de demoni sunt ele însele o puternică protecţie împotriva răului. Chiar şi în moarte, Conclavul serveşte cauza.

Extenuant, gândi Clary, să lupţi toată viaţa şi să se aştepte din partea ta să continui lupta şi după ce viaţa ţi s-a sfârşit. La marginile câmpului ei vizual şi de-o parte, şi de cealaltă, zări cripte pătrate albe ridicându-se printre şirurile ordonate de morminte, fiecare cu câte o uşă pironită pe-afară. Înţelese acum de ce i se spunea Oraşul Tăcut: singurii lui locuitori erau Fraţii Tăcuţi şi morţii pe care îi păzeau atât de zeloşi.

Ajunseră la o altă scară ce cobora spre o lumină şi mai palidă. Jace împinse torţa în faţa lui, aruncând umbre lungi pe pereţi.

— Mergem la al doilea nivel, unde se află arhivele şi sălile de consiliu, zise el, ca s-o liniştească.

— Unde sunt locuinţele propriu-zise? întrebă Clary, pe jumătate din politeţe, pe jumătate dintr-o reală curiozitate. Unde dorm Fraţii?

Să doarmă?

Cuvântul tăcut atârnă în întuneric între ei. Jace râse, iar flacăra torţei pe care o ţinea tremură.

— Era musai să întrebi tu.

La picioarele scării era un alt tunel, care se lărgea în capătul celălalt într-un pavilion pătrat, în fiecare colţ având o spirală de oase sculptate. Torţe ardeau în suporturi lungi de onix de-a lungul laturilor pătratului, iar aerul mirosea a fum şi a cenuşă. În mijlocul pavilionului se afla o masă lungă din bazalt negru cu vinişoare albe. În spatele mesei, pe peretele întunecat era atârnată o enormă sabie de argint, cu vârful în jos şi mânerul sculptat în forma unor aripi întinse. La masă, aşezaţi în şir stăteau Fraţii, înveşmântaţi la fel ca şi Jeremiah, în robe de culoarea pergamentului şi cu glugile trase pe cap.

Jeremiah nu mai pierdu timpul.

Am sosit. Clarissa, vino în faţa Conciliului.

Clary aruncă iute o privire la Jace, dar el se uita în jur, clipind des, în mod vădit confuz. Fratele Jeremiah trebuie să fi vorbit numai în capul ei. Îşi întoarse privirile spre masă, la lungul şir de siluete tăcute şi înfofolite în robele lor grele. Pardoseala pavilionului era făcută din pătrate de bronz aurit şi unele de un roşu mai închis, alternate, ca tabla de şah. Chiar în faţa mesei era un pătrat mai mare, din marmură neagră, în care era cioplit un desen parabolic cu stele argintii.

Clary înaintă până la mijlocul pătratului negru ca şi când ar fi păşit în faţa unui pluton de execuţie. Îşi ridică fruntea.

— Prea bine, zise ea. Şi acum, ce?

Fraţii scoaseră atunci un sunet care-i făcu lui Clary să i se zbârlească firişoarele de păr pe ceafă şi pe braţe. Era un sunet între oftat şi geamăt. Toţi odată îşi ridicară mâinile şi îşi dădură glugile pe spate, dezvelindu-şi feţele cu cicatrice şi găvanele goale ale ochilor.

Deşi văzuse deja faţa descoperită a Fratelui Jeremiah, stomacul lui Clary se zvârcoli. Era ca şi când s-ar fi uitat la un şir de schelete, ca una dintre acele gravuri medievale în care morţii merg, vorbesc, şi dansează pe mormanele de trupuri ale viilor. Gurile lor cusute păreau să rânjească la ea.

Conciliul te salută, Clarissa Fray, auzi ea, şi nu rostit de un singur glas vag în interiorul capului ei, ci de o duzină: unele groase şi răguşite, unele egale şi monotone, dar toate solicitante, insistente, trăgând de fragilele bariere în jurul minţii ei.

— Stop! zise ea şi spre mirarea ei vocea îi răsună fermă şi puternică.

Larma din mintea ei pieri la fel de brusc ca un disc oprit din învârtit.

— Puteţi să intraţi în mintea mea, zise ea, dar numai când sunt eu pregătită.

Dacă nu vrei ajutorul nostru, nu e nevoie de asta. Tu eşti cea care a cerut intervenţia noastră, la urma urmelor.

— Şi voi vreţi să aflaţi ce se află în mintea mea la fel ca şi mine, zise ea. Asta nu înseamnă că nu puteţi să aveţi mai multă grijă.

Fratele care şedea pe jilţul din centru îşi uni degetele subţiri şi albe sub bărbie. E o enigmă interesantă, de acord, zise el, iar glasul din mintea ei era sec şi neutru. Dar nu e nevoie să recurgem la forţă, dacă tu nu opui rezistenţă.

Ea scrâşni din dinţi. Voia să le reziste, voia să dea afară vocile acelea nepoftite din capul ei. Să stea nemişcată şi să îngăduie o astfel de violare a celei mai intime părţi a persoanei sale…

Dar acolo se aflau toate evenimentele care se întâmplaseră deja, îşi reaminti ea. Acum nu era vorba de nimic mai mult decât de dezgroparea unei crime de demult, furtul memoriei sale. Dacă avea să meargă, ce fusese luat de la ea avea să i se returneze. Închise ochii.

— Începeţi, zise ea.

Primul contact veni ca o şoaptă în capul ei, delicat ca atingerea unei frunze uscate în cădere. Spune-ţi numele pentru Conciliu.

Clarissa Fray.

Primei voci i se alăturară şi altele. Cine eşti?

Sunt Clary. Mama este Jocelyn Fray. Locuiesc în Piaţa Berkely, la numărul 807, în Brooklyn. Am cincisprezece ani. Tatăl meu se numea…

Mintea ei păru să plesnească în ea însăşi ca un elastic, iar Clary se rostogoli fără zgomot într-un vârtej de imagini proiectate pe partea interioară a pleoapelor ei închise. Mama ei o grăbea să meargă pe o stradă întunecată, noaptea, printre mormane de zăpadă murdară, făcută grămezi. Apoi un cer jos, cenuşiu şi greu, şiruri de copaci negri, despuiaţi. O groapă dreptunghiulară săpată în pământ, un sicriu simplu coborât în ea. Ţărână din ţărână. Jocelyn înfăşurată în cuvertura ei cu pătrăţele, cu lacrimile şiroindu-i

pe obraji, închizând iute o casetă şi vârând-o sub o pernă, când Clary intră în cameră. Ea văzu din nou iniţialele de pe casetă: J. C.

Imaginile se succedară mai rapid acum, ca paginile uneia dintre acele cărţi în care desenele par să se mişte când le răsfoieşti. Clary stătea în capul unei scări, uitându-se în jos spre un culoar îngust, şi acolo era din nou Luke, cu geanta lui verde de voiaj la picioare. Jocelyn stătea în faţa lui, clătinând din cap. „De ce acum, Lucian? Am crezut că ai murit…" Clary clipi nedumerită; Luke arăta altfel, aproape străin, bărbos, cu părul lung şi încâlcit – şi nişte crengi coborâră şi-i astupară vederea; era din nou în parc, iar zâne verzi, mici şi subţiri ca nişte scobitori, zumzăiau printre flori roşii. Ea întinse mâna după una cu încântare, dar mama ei o smulse, ridicând-o în braţe, cu o exclamaţie de groază. Apoi era iarnă, din nou pe strada întunecată, şi ele se grăbeau, strânse sub o umbrelă, Jocelyn pe jumătate împingând-o, pe jumătate târând-o pe Clary printre mormanele înalte de zăpadă. O uşă de granit se ridică în faţa lor din albeaţa ninsorii; era un cuvânt gravat deasupra uşii. MAGNIFICUL. Apoi ea stătea într-un vestibul în care mirosea a fier şi a zăpadă topită. Degetele îi erau amorţite de frig. O mână sub bărbia ei îi dirijă privirile în sus şi văzu un şir de cuvinte scrijelite de-a lungul peretelui. Două cuvinte îi săriră în ochi, arzătoare: „MAGNUS BANE".

O durere subită o străbătu prin braţul drept. Ţipă, în timp ce imaginile căzură, iar ea se răsuci în sus, irupând la suprafaţa conştiinţei ca un scufundător care ţâşneşte printr-un val. Ceva rece îi era apăsat de obraz. Îşi forţă ochii să se deschidă şi văzu stele de argint. Clipi de două ori până să-şi dea seama că zăcea pe podeaua de marmură, cu genunchii adunaţi la piept. Când se mişcă, o durere ascuţită îi trecu prin braţ.

Se ridică încet. Pielea de pe cotul stâng era crăpată şi sângera. Probabil aterizase în el când căzuse. Pe tricou avea sânge. Se uită în jur, dezorientată, şi-l văzu pe Jace uitându-se la ea, fără să se mişte, dar cu gura crispată.

Magnus Bane. Cuvintele însemnau ceva, dar ce? Înainte să poată întreba cu voce tare, Fratele Jeremiah o întrerupse.

Stavila din mintea ta este mai puternică decât anticipaserăm noi, zise el. Poate fi înlăturată în siguranţă numai de cel care a pus-o acolo. Ca s-o desfacem noi, ar însemna să te ucidem.

Ea se ridică anevoie în picioare, ţinându-şi braţul rănit la piept.

— Dar eu nu ştiu cine a pus-o acolo. Dacă aş fi ştiut, n-aş mai fi venit aici.

Răspunsul la asta este ţesut în urzeala gândurilor tale, zise Fratele Jeremiah. În visul tău l-ai văzut scris.

— Magnus Bane? Dar… ăsta nici măcar nu-i un nume!

Destul. Fratele Jeremiah se ridică în picioare.

De parcă acesta ar fi fost semnalul aşteptat, toţi ceilalţi Fraţi se ridicară deopotrivă. Îşi înclinară capetele către Jace, într-un gest de mulţumire, după care plecară în şir printre stâlpi şi dispărură. Rămase numai Fratele Jeremiah. Se uită impasibil, când Jace se repezi la Clary.

— Braţul tău e teafăr? Dă-mi voie să văd, ceru el, apucând-o de încheietura mâinii.

— Au! E bine. Nu face aşa, mă doare mai rău, zise Clary, încercând să şi-l tragă înapoi.

— Ai sângerat pe Stelele Vorbitoare, zise el.

Clary se uită şi văzu că avea dreptate: era o pată de sânge pe marmura albă şi argintie.

— Pariez că e o lege pe undeva şi despre asta.

Jace îi întoarse braţul cu mai multă delicateţe decât ar fi crezut că era capabil. Apoi îşi prinse buza de jos între dinţi şi fluieră; ea aruncă o privire în jos şi văzu că sângele îi acoperise antebraţul ca o mânuşă, de la cot până la încheietură. Durerea îi zvâcnea în braţul înţepenit.

— Ăsta e momentul în care tu începi să-ţi rupi tricoul în fâşii cu care să-mi bandajezi rana? glumi ea. Ura să vadă sânge, mai ales când era al ei.

— Dacă voiai să mă dezbrac, n-aveai decât să mi-o ceri. Scotoci în buzunar şi scoase stela. Ar fi fost mult mai puţin dureros.

Amintindu-şi de înţepătura simţită când stela îi atinsese încheietura, ea îşi adună curajul, dar când instrumentul alunecă uşor peste rana ei nu simţi decât o uşoară căldură.

— Gata, zise el, îndreptându-se.

Clary îşi îndoi braţul, uimită – deşi sângele mai era încă acolo, rana dispăruse, deopotrivă cu durerea şi amorţeala.

— Iar data viitoare când îţi mai pui în gând să te răneşti ca să-mi atragi atenţia, adu-ţi aminte că doar câteva cuvinte dulci fac minuni.

Clary simţi că zâmbeşte fără voia ei.

— O să ţin minte, zise ea şi, când el se întoarse să plece, adăugă: Şi, mulţumesc.

El îşi strecură stela înapoi în buzunar fără să se întoarcă să se uite la ea, dar i se păru că vede o oarecare mulţumire în felul în care îşi ţinea umerii.

— Frate Jeremiah, zise el, frecându-şi palmele, ai fost foarte tăcut tot timpul ăsta. Cu siguranţă ai nişte păreri pe care ai vrea să ni le împărtăşeşti.

Sunt însărcinat să vă conduc afară din Oraşul Tăcut şi atâta tot, zise arhivarul.

Clary se întrebă dacă era doar închipuirea ei sau chiar exista un ton spre afectat în „vocea” lui.

— Putem să ieşim afară şi singuri, sugeră Jace, cu speranţă. Sunt convins că-mi amintesc drumul...

Minunile Oraşului Tăcut nu sunt pentru ochii neiniţiaţilor, zise Jeremiah şi îi întoarse spatele cu o învâltorare fără zgomot a robei sale. Pe aici.

Când ieşiră la suprafaţă, Clary respiră adânc din aerul greu al dimineţii, savurând miasma oraşului de smog, mizerie şi omenire. Jace privea în jur, gânditor.

— O să plouă, zise el.

Are dreptate, gândi Clary, ridicându-şi ochii spre cerul cenuşiu-metalic.

— Luăm o trăsură până la Institut înapoi?

Jace se uită de la Fratele Jeremiah, neclintit ca o statuie, la trăsură, înălţându-se ca o umbră neagră în poarta boltită ce dădea în stradă. Apoi rânji.

— Exclus, zise el. Urăsc chestiile astea. Hai să chemăm un taxi.
MAGNUS BANE.
Jace se aplecă înainte şi se lovi cu fruntea de geamul despărţitor dintre ei şi şoferul de taxi.
— Fă la stânga! Stânga! Am zis s-o iei pe Broadway, cap sec de dovleac!
Şoferul taxiului răspunse smucind de volan atât de tare la stânga, încât Clary se trezi aruncată în Jace. Scoase o exclamaţie de ciudă.
— De ce o luăm pe Broadway, totuşi?
— Mi-e o foame de lup, zise Jace. Şi acasă nu-i nimic de mâncare, în afară de resturile de mâncare chinezească.
Îşi scoase telefonul din buzunar şi începu să apese pe butoane.
— Alec! Trezeşte-te! strigă el.
Clary auzi un mârâit enervat de la capătul celălalt.
— Ne întâlnim la Taki. Mic dejun. Da, ai auzit bine. Mic dejun. Ce? E doar la câteva străzi distanţă. Mişcă-te!
Închise şi vârî telefonul într-unul din multele sale buzunare, în timp ce se opreau la o curbă. Întinzându-i şoferului un teanc de bancnote, Jace o înghionti cu cotul pe Clary jos din maşină. Când coborî şi el pe trotuar, în spatele ei, se întinse ca o pisică şi îşi deschise braţele în lături:
— Bine-ai venit la cel mai grozav restaurant din New York.
Nu arăta cine ştie ce – o clădire scundă, din cărămidă, care se lăsa în jos la mijloc ca un sufleu ratat. O firmă luminoasă prăpădită proclamând numele restaurantului atârna într-o rână şi pâlpâia. Doi bărbaţi cu pardesie lungi şi pălării de fetru cu boruri trase pe ochi stăteau rezemaţi leneş în faţa intrării înguste. Localul nu avea nici o fereastră.
— Arată ca o închisoare, zise Clary.
El întinse un deget spre ea:
— Dar în închisoare ai putea să comanzi o porţie de spaghete fra de volo care să te facă să te lingi pe degete? Nu prea cred.
— Eu nu vreau spaghete. Vreau să ştiu ce e Magnus Bane.
— Nu e ceva. E cineva, zise Jace. E un nume.
— Ştii al cui este?
— E un magician, zise Jace, pe cel mai rezonabil ton al lui. Numai un magician ar fi putut pune aşa o barieră în mintea ta. Sau poate unul dintre Fraţii Tăcuţi, dar e clar că n-au făcut-o ei.
— E un magician de care ai mai auzit? întrebă Clary, obosită rapid de vocea rezonabilă a lui Jace.
— Numele îmi sună cunoscut…
— Hei!
Era Alec, arătând de parcă s-ar fi dat jos din pat şi şi-ar tras jeanşii peste pijama. Părul, nepieptănat, îi stătea vâlvoi. Veni la galop spre ei cu ochii la Jace, ignorând-o pe Clary, ca de obicei.
— Izzy e pe drum, zise el. Îl aduce pe mundan.
— Simon? Dar el de unde-a venit? întrebă Jace.

— Şi-a făcut apariţia la prima oră a dimineţii. Nu mai putea să stea departe de Izzy, bănuiesc. De toată jena.

Alec suna amuzat. Lui Clary îi venea să-i tragă un şut.

— Oricum, intrăm sau nu? Mor de foame.

— Şi eu, zise Jace. Chiar aş putea să halesc nişte cozi d-alea de şobolan fripte.

— Nişte ce? întrebă Clary, convinsă c-a auzit greşit.

Jace rânji la ea:

— Calm, zise el. E doar un bistrou.

Au fost opriţi în faţa uşii de unul dintre bărbaţii rezemaţi de ea. Când se îndreptă de spate, Clary îi zări faţa pe sub pălărie. Pielea îi era de un roşu întunecat, iar mâinile pătrăţoase aveau unghii negre-vineţii.

Clary simţi că-ncremeneşte, dar Jace şi Alec păreau să nu aibă nici o grijă. Îi spuseră ceva omului, care clătină din cap şi făcu un pas înapoi, dându-le voie să treacă.

— Jace, şuieră Clary, când uşa se închise în urma lor. Cine era ăla?

— Te referi la Clancy? întrebă Jace, privind în jur prin restaurantul orbitor luminat.

Era plăcut înăuntru, în pofida faptului că nu existau ferestre. Banchete lungi, cu spetează înaltă, lipite spate-n spate, fiecare căptuşită cu perne viu colorate, alcătuiau mici cuiburi confortabile. Vesela înduioşător de desperecheată era aliniată pe tejgheaua barului în spatele căreia stătea o fată blondă, cu un şorţ de chelneriţă, roz cu alb, numărând cu dexteritate restul pentru un bărbat corpolent, într-o bluză de flanel. Ea-l zări pe Jace, îl salută fluturând mâna şi-i făcu semn că se pot aşeza unde vor.

— Clancy nu-i lasă să intre pe nedoriţi, zise Jace, conducând-o către unul dintre separeuri.

— E un demon, şopti ea.

Mai mulţi clienţi se întoarseră s-o privească – un băiat cu codiţe împletite ca nişte ţepi şedea lângă o indiancă frumoasă, cu părul lung şi negru şi cu aripi aurii, străvezii ca voalul, crescându-i din spate. Băiatul se încruntă ostil. Clary se bucură că restaurantul era aproape gol.

— Nu, nu este, zise Jace, strecurându-se pe o banchetă. Clary dădu să se aşeze lângă el, dar Alec era deja acolo. Ea se aşeză cu prudenţă pe bancheta din faţa lor, având încă braţul amorţit, în ciuda îngrijirii lui Jace. Simţea un gol pe dinăuntru, de parcă Fraţii Tăcuţi pătrunseseră în ea şi-i scoseseră măruntaiele, lăsând-o uşoară şi ameţită.

— E un ifrit, îi explică Jace. Ifriţii sunt magicieni fără nici o magie. Semidemoni care nu pot arunca vrăji indiferent de scop.

— Bieţi nenorociţi, zise Alec, luând meniul.

Clary se uită şi ea pe-al ei şi făcu ochii mari. Lăcustele cu miere erau recomandate ca specialitate, la fel ca şi mâncărurile din carne crudă, peşte crud întreg şi ceva numit sendviş de liliac prăjit. O pagină de la secţiunea de băuturi era dedicată diverselor tipuri de sânge la butoi – spre marea uşurare a lui Clary, erau diverse tipuri de sânge de animal, şi nu de grupă A, de grupă 0 sau de grupă B-negativ.

— Cine mănâncă peşte crud întreg? întrebă ea cu voce tare.

— Kelpii, zise Alec. Selkii. Poate ocazional şi nixii.

— Nu comanda nici un fel de mâncare de spiriduş, zise Jace, uitându-se la ea peste meniu. Au tendinţa să-i facă pe oameni ţicniţi. În clipa asta molfăi o plăcintă cu prune de-a spiriduşilor, iar în clipa următoare alergi dezbrăcată pe Madison Avenue, cu antene pe cap. Nu că asta mi s-ar fi întâmplat vreodată mie, adăugă el grăbit.

Alec râse.

— Mai ţii minte… începu el şi se lansă într-o poveste care conţinea atâtea denumiri misterioase şi nume proprii, încât Clary nici nu se osteni să încerce măcar s-o urmărească.

Se uita în schimb la Alec, studiindu-l în timp ce-i vorbea lui Jace. Avea un soi de energie cinetică, aproape febrilă, cum nu arătase până atunci. Ceva din Jace îl schimbase, îl făcuse să se concentreze. Dacă ar fi fost să-i deseneze pe amândoi, gândi ea, l-ar fi făcut pe Jace şters, în vreme ce Alec ar fi ieşit în evidenţă, bine conturat, numai linii clare şi unghiuri.

Jace se uita în jos în timp ce Alec vorbea, zâmbind puţin şi bătând cu unghia în paharul lui de apă. Ea îşi dădu seama că se gândea la ceva. Simţi o subită scânteie de simpatie pentru Alec. Jace nu putea fi o persoană lesne de îndrăgit. Râdeam de voi pentru că întotdeauna mă amuză declaraţiile de dragoste, mai ales când e neîmpărtăşită.

Jace îşi ridică privirea când chelneriţa trecu pe lângă masa lor.

— O să primim vreodată nişte cafea? zise el cu voce tare, întrerupându-l pe Alec la mijlocul propoziţiei.

Alec se dezumflă şi energia i se stinse.

— Eu…

Clary luă cuvântul, grăbită:

— Pentru cine e toată carnea asta crudă? întrebă ea, indicând a treia pagină din meniu.

— Vârcolaci, zise Jace. Deşi nici pe mine nu mă deranjează o friptură în sânge, din când în când.

Întinse mâna peste masă şi-i întoarse lui Clary paginile meniului:

— Mâncarea pentru oameni e la sfârşit.

Ea verifică atent specialităţile meniului, care de fapt erau absolut obişnuite, cu un sentiment de stupefacţie. Asta era culmea.

— Au smoothie4 aici?

— Cea din caise şi prune, cu miere de flori de pădure, e pur şi simplu divină, zise Isabelle, care-şi făcuse apariţia cu Simon alături.

— Dă-te mai încolo, îi zise ea lui Clary, care se grăbi să-i facă loc, vârându-se atât de mult în perete, că simţea cărămizile presându-i braţul.

Simon, strecurându-se lângă Isabelle, îi oferi lui Clary un zâmbet stingherit, pe care ea nu i-l întoarse.

— Ar trebui să-ţi comanzi una.

Clary nu era sigură că Isabelle îi vorbise ei sau lui Simon, aşa că nu zise nimic. Părul lui Isabelle îi gâdila faţa, mirosind a parfum de vanilie. Clary se

luptă cu impulsul de a strănuta. Ura parfumul de vanilie. Nu înţelesese niciodată de ce unele fete simţeau nevoia să miroasă ca un desert.

— Deci, cum a fost în Oraşul Oaselor? întrebă Isabelle, frunzărind meniul. Aţi aflat ce e în capul lui Clary?

— Am aflat un nume, zise Jace. Magnus…

— Taci, şuieră Alec, pocnindu-l pe Jace cu meniul său.

Jace păru îndurerat.

— Doamne! îşi frecă braţul. Ce te-a apucat?

— Localul ăsta e plin de repudiaţi. Ştii asta. Cred că ar trebui să-ncerci să ţii secrete detaliile investigaţiei noastre.

— Investigaţie? râse Isabelle. Acum suntem detectivi? Poate c-ar trebui s-avem toţi nume de cod.

— Bună idee, zise Jace. Eu voi fi Baronul Hotschaft von Hugenstein5.

Alec se înecă şi scuipă apa înapoi în pahar. În clipa aceea, sosi chelneriţa ca să le ia comanda. De aproape, era în continuare o fată frumoasă, însă ochii ei te îngrozeau: erau în întregime albaştri, fără pic de alb, fără pupilă. Zâmbi, arătându-şi dinţii mici, albi şi ascuţiţi.

— V-aţi hotărât?

Jace rânji:

— Eu, ca de obicei, zise şi primi în schimb un zâmbet de la chelneriţă.

— Şi eu la fel, îl imită Alec, dar el nu se alese cu zâmbetul.

Isabelle comandă pretenţioasă o smoothie de fructe, Simon ceru o cafea, iar Clary, după o clipă de şovăială, alese o cafea mare şi clătite cu nucă de cocos. Chelneriţa îi făcu şmechereşte cu ochiul ei albastru şi-şi luă tălpăşiţa.

— Şi ea e ifrită? întrebă Clary, privind în urma ei.

— Kaelie? Nu, semielf, cred, zise Jace.

— Are ochi de nixie, zise Isabelle, gânditoare.

— Chiar nu ştiţi ce e? întrebă Simon.

Jace clătină din cap:

— Eu îi respect intimitatea.

Îl înghionti pe Alec:

— Hei, lasă-mă să ies o secundă.

Încruntându-se, Alec se dădu la o parte. Clary îl urmări pe Jace cum se duce la Kaelie, care se sprijinise cu coatele de bar şi vorbea cu bucătarul prin uşa batantă dinspre bucătărie. Tot ce putea zări Clary din bucătar era un cap aplecat, acoperit cu o bonetă albă. Urechi înalte şi îmblănite se iţeau prin orificiile tăiate de o parte şi de alta a bonetei.

Kaelie se răsuci să-i zâmbească lui Jace, care îşi petrecu un braţ pe după mijlocul ei. Fata se strânse în el. Clary se întrebă dacă la asta se referise Jace când spusese că-i respectă intimitatea.

Isabelle îşi rostogoli ochii în cap.

— Chiar n-ar trebui să se ţină de ghiduşii cu personalul.

Alec se uită la ea.

— Nu crezi că-i sincer? Că o place, vreau să spun.

Isabelle ridică din umeri.

— E o repudiată, zise ea, de parcă asta explica totul.
— Nu pricep, zise Clary.
Isabelle îi aruncă o privire lipsită de interes:
— Ce nu pricepi?
— Care-i treaba cu repudiaţii ăştia. Voi nu-i vânaţi, pentru că nu sunt chiar demoni, însă nu sunt nici chiar oameni. Vampirii omoară, beau sânge…
— Numai vampirii ticăloşi beau sânge de la oameni vii, interveni Alec. Iar pe aceia avem voie să-i ucidem.
— Şi vârcolacii sunt ce? Doar nişte căţei mai mari?
— Ei ucid demonii, zise Isabelle. Deci dacă ei nu ne sâcâie, nici noi nu-i sâcâim ei.
Ca şi când ai lăsa păianjenii în viaţă pentru că mănâncă muşte, gândi Clary.
— Deci sunt destul de buni ca să-i lăsaţi în viaţă, destul de buni ca să vă gătească mâncarea, destul de buni ca să flirtaţi cu ei… dar nu chiar destul de buni? Vreau să spun, nu la fel de buni ca oamenii.
Isabelle şi Alec se uitară la ea de parcă ar fi vorbit în urdu.
— Diferiţi de oameni, zise Alec, în cele din urmă.
— Mai buni decât mundanii? întrebă Simon.
— Nu, zise Isabelle, cu hotărâre. Pe un mundan l-ai putea transforma într-un vânător de umbre. Vreau să spun, noi provenim din mundani. Dar n-ai putea niciodată transforma un repudiat într-un membru al Conclavului. Ei nu suportă runele.
— Deci sunt slabi? întrebă Clary.
— Eu n-aş spune asta, zise Jace, strecurându-se înapoi pe locul lui de lângă Alec. Părul îi era ciufulit; pe obraz, avea urme de ruj.
— Cel puţin nu cu un peri, un djinn, un ifrit şi Dumnezeu mai ştie ce altceva trăgând cu urechea.
Zâmbi când Kaelie apăru şi le distribui mâncarea. Clary îşi privi clătitele cu atenţie. Arătau fantastic: rumen-aurii, stropite bine cu miere.
Muşcă dintr-una, în timp ce Kaelie se îndepărta săltând pe tocurile ei înalte.
Erau delicioase.
— Ţi-am spus că e cel mai grozav restaurant din Manhattan, zise Jace, mâncând cartofii prăjiţi cu mâna.
Ea aruncă o privire spre Simon, care amesteca în cafea, cu ochii în jos.
— Mmm, făcu Alec, cu gura plină.
— Exact, zise Jace.
Se uită la Clary:
— Nu e sens unic, zise el. Noi poate că nu-i plăcem întotdeauna, pe repudiaţi, dar nici ei nu ne plac pe noi întotdeauna. Câteva sute de ani de Acorduri nu pot şterge o mie de ani de ostilităţi.
— Sunt sigură că ea nu ştie ce sunt Acordurile, Jace, Isabelle ducându-şi lingura la gură.
— Ba da, de fapt, zise Clary.
— Eu, nu, zise Simon.

— Da, însă nu-i pasă nimănui ce ştii tu. Jace examină un cartof prăjit înainte de a muşca din el. Mie îmi place tovărăşia anumitor repudiaţi, la anumite momente şi locuri. Dar nu suntem invitaţi chiar la aceleaşi petreceri.

— Stai! Isabelle îşi înălţă deodată capul. Care spuneai că era numele ăla? întrebă ea, întorcându-se spre Jace. Numele din capul lui Clary?

— N-am spus, zise Jace. Cel puţin, n-am terminat de spus. Magnus Bane.

Îi rânji lui Alec zeflemitor:

— Rimează „mă doare-n fund de grija exagerată”.

Alec mormăi o replică în cafeaua lui. Mai curând rima cu ceva ce suna a „cârtiţă vârându-şi capul la adăpost în pahar”. Clary zâmbi în sinea ei.

— Nu se poate… dar sunt aproape sută la sută sigură…

Isabelle scotoci prin poşeta ei şi scoase o bucată de hârtie albastră, împăturită. O flutură în mână.

— Ia uitaţi-vă la asta!

Alec întinse o mână să ia hârtia, o privi, ridică din umeri şi i-o dădu lui Jace.

— E o invitaţie la petrecere. Undeva în Brooklyn, zise el. Nu pot să sufăr Brooklynul.

— Nu fi aşa de snob, zise Jace.

Apoi, exact cum făcuse Isabelle, se îndreptă de spate şi se uită fix:

— De unde ai asta, Izzy?

Ea îşi flutură mâna cu nepăsare.

— De la un kelpie din Pandemonium. El a spus că va fi super. Avea un teanc de-aşa ceva.

— Ce e asta? întrebă Clary, nerăbdătoare. Aveţi de gând să ne-o spuneţi şi nouă, celorlalţi, sau nu?

Jace o întoarse invers, ca ea s-o poată citi. Era tipărită pe hârtie delicată aproape ca pergamentul, cu un scris fin, elegant, aproape ca pânza de păianjen. Anunţa o adunare la modesta casă a lui Magnus Magnificul Magician şi făgăduia participanţilor o seară vrăjită, cu plăceri mai presus de cele mai îndrăzneţe închipuiri ale dumneavoastră.

— Magnus, zise Simon. Magnus ca Magnus Bane?

— Mă îndoiesc că sunt mulţi magicieni cu numele de Magnus în Regiunea Tristatală6, zise Jace.

Alec păru nedumerit.

— Asta înseamnă că va trebui să mergem la petrecere? întrebă el fără să se adreseze nimănui în mod special.

— Nu trebuie să facem nimic, zise Jace, care citea scrisul de pe invitaţie. Dar potrivit celor de-aici, Magnus Bane este Înaltul Magician din Brooklyn. Se uită la Clary: Eu, unul, sunt un pic curios să aflu ce rol are numele Înaltului Magician din Brooklyn în capul tău.

Petrecerea nu începea decât la miezul nopţii, aşadar, având toată ziua de pierdut, Jace şi Alec dispărură în sala armelor, iar Isabelle şi Simon îşi anunţară intenţia de a ieşi la o plimbare prin Central Park, ca ea să-i arate

cercurile de spirite ale naturii. Simon a întrebat-o pe Clary dacă n-ar vrea să-i însoţească. Înăbuşindu-şi o furie ucigaşă, ea refuză, pretextând oboseala.

Nu era întru totul o minciună – chiar era obosită, încă simţind o slăbiciune în corp de la efectele tardive ale otrăvii şi de la convalescenţa scurtă. Se întinse pe patul ei de la Institut, după ce-şi dăduse tenişii jos, dorindu-şi să doarmă, dar somnul se lăsa aşteptat. Cafeina din venele ei sfârâia ca apa carbogazoasă, iar mintea îi era încărcată de imagini fulgerătoare. O tot vedea pe mama ei uitându-se în jos la ea, expresia ei îngrozită. Tot vedea Stelele Vorbitoare, auzea în capul ei glasurile Fraţilor Tăcuţi. De ce-ar fi fost un blocaj în mintea ei? De ce l-ar fi pus acolo un magician puternic, cu ce scop? Se întrebă ce amintiri ar fi putut să piardă, ce experienţe avusese de nu şi le mai putea reaminti acum. Sau poate că tot ce credea ea că îşi aminteşte era, de fapt, o minciună…?

Se ridică în capul oaselor, nemaiputând să suporte acele stăruitoare întrebări din mintea ei. Desculţă, lipăi pe culoar, spre bibliotecă. Poate că Hodge ar fi avut cum s-o ajute.

Dar în bibliotecă nu era nimeni. Lumina după-amiezii bătea pieziş printre draperiile trase, punând drugi de aur pe podea. Pe birou se mai afla încă volumul din care Hodge citise mai devreme, iar copertele lui de piele tocită reflectau puternic lumina. Alături, Hugo dormea pe stinghia lui, cu ciocul sub aripă.

Mama a văzut volumul ăsta, se gândi Clary. L-a atins, a citit din el. Dorinţa de a ţine în mâini ceva care făcuse parte din viaţa mamei sale era ca o gaură în capul pieptului. Străbătu grăbită odaia şi îşi lipi mâinile de volum. Era cald, pielea fiind încinsă de razele soarelui. Întoarse coperta, deschizând-o.

Ceva împăturit alunecă dintre pagini şi căzu fluturând pe podea, la picioarele ei. Se aplecă să-l ia de jos, desfăcându-l să-l netezească, din reflex.

Era o fotografie cu un grup de tineri, niciunul mai în vârstă decât Clary. Ea ştiu că fusese făcută cu cel puţin douăzeci de ani în urmă, nu din pricina hainelor pe care le purtau personajele – care, ca majoritatea echipamentelor de vânător de umbre, erau negre şi nu ieşeau prin nimic în evidenţă – ci pentru că-şi recunoscu imediat mama: Jocelyn, arătând în jur de şaptesprezece sau optsprezece ani, cu părul lung până la jumătatea spatelui şi cu faţa puţin mai rotundă, cu bărbia şi gura mai puţin accentuate. Arăta ca mine, gândi Clary, buimăcită. Braţul lui Jocelyn era pe după mijlocul unui băiat pe care Clary nu-l recunoscu. Asta o făcu să tresară. Nu se gândise niciodată că mama ei avusese şi alte relaţii în afară de aceea cu tatăl ei, de vreme ce Jocelyn nu se ducea niciodată la întâlniri şi nu părea interesată de idile. Nu era ca majoritatea mamelor singure, care bătătoreau drumul la întâlnirile PTA7 în căutare de potenţiali taţi, sau ca mama lui Simon, care întotdeauna îşi verifica profilul pe JDate8. Băiatul era chipeş, cu părul atât de blond, că părea aproape alb, şi ochi negri.

— Ăla e Valentine, zise o voce de lângă ea. Când avea şaptesprezece ani.

Făcu un pas înapoi, aproape scăpând fotografia din mână. Hugo scoase un cârâit speriat şi nefericit, după care se aşeză înapoi pe stinghia lui, zbârlindu-şi penele.

Era Hodge, care o cerceta cu ochi curioşi.

— Îmi pare foarte rău, zise ea, punând fotografia pe birou şi îndepărtându-se grăbită. N-am vrut să-mi vâr nasul în lucrurile dumitale.

— E-n regulă.

Atinse fotografia cu o mână plină de cicatrice şi ofilită – în izbitor contrast cu manşetele costumului de tweed, aproape fără pată.

— E o bucăţică din trecutul tău, la urma urmelor.

Clary se apropie din nou de birou, de parcă fotografia ar fi exercitat o atracţie magnetică asupra ei. Băiatul cu părul alb din fotografie îi zâmbea lui Jocelyn, cu ochii încreţiţi în acel mod în care se încreţesc ochii băieţilor când într-adevăr te plac. Nimeni, gândi Clary, nu se uitase vreodată la ea în felul acela. Valentine, cu trăsăturile feţei sale reci şi fine, arăta cu totul deosebit de tatăl ei, care avea zâmbetul deschis şi părul viu colorat pe care-l moştenise ea.

— Valentine arată… cumva drăguţ.

— Drăguţ nu era, zise Hodge, cu un zâmbet strâmb, dar era fermecător, şi deştept şi foarte convingător. Mai recunoşti pe cineva de-aici?

Se mai uită o dată. Stând în picioare în spatele lui Valentine, puţin mai la stânga, era un băiat zvelt, cu un smoc de păr şaten. Avea umerii largi şi încheieturile mâinilor nedefinitivate ale cuiva care nu a atins încă înălţimea finală.

— Ăsta eşti dumneata?

Hodge dădu din cap.

— Şi…?

Trebui să se uite de două ori până să mai identifice pe cineva cunoscut: atât de tânăr, încât era aproape de nerecunoscut. În cele din urmă, ochelarii îl dădură de gol, şi ochii din spatele lor, de un albastru-deschis ca apa de mare.

— Luke, zise ea.

— Lucian. Şi aici?

Aplecându-se deasupra fotografiei, Hodge îi arătă o elegantă pereche de adolescenţi, ambii cu păr negru, fata cu o jumătate de cap mai înaltă decât băiatul. Trăsăturile lui erau înghesuite, ca de prădător, aproape crude.

— Cei doi Lightwood, zise el. Iar aici – îi arătă un băiat foarte chipeş, cu păr ondulat şi negru, cu tenul închis şi faţa pătrăţoasă – este Michael Wayland.

— Nu seamănă deloc cu Jace.

— Jace seamănă cu mama lui.

— Asta e, cum ar veni, o fotografie a clasei? întrebă Clary.

— Nu chiar. Este o fotografie a Cercului, făcută în anul în care s-a înfiinţat. De aceea Valentine, liderul, e în faţă, iar Luke în dreapta lui – el era al doilea după Valentine la conducere.

Clary îşi întoarse privirea.

— Tot nu înţeleg de ce mama s-ar fi alăturat unei grupări ca asta.

— Trebuie să înţelegi…

— Mă tot pisezi cu asta, izbucni Clary, arţăgoasă. Nu văd de ce ar trebui să înţeleg eu ceva. Dumneata îmi spui adevărul, iar eu fie îl înţeleg fie nu.

Colţul gurii lui Hodge se strâmbă.

— Cum spui tu.

Se opri puţin, ca să întindă mâna şi să-l mângâie pe Hugo, care se plimba ţanţoş pe marginea biroului, dându-şi importanţă.

— Acordurile n-au avut niciodată sprijinul întregului Conclav. Familiile cele mai venerabile, mai ales, s-au agăţat de vremurile vechi, când repudiaţii trebuiau ucişi. Nu din simplă ură, ci pentru că asta îi făcea să se simtă mai în siguranţă. E mai uşor să abordezi un pericol în masă ca grup, nu ca indivizi care trebuie evaluaţi unul câte unul… şi cei mai mulţi dintre noi cunosc pe cineva care a fost rănit sau ucis de un repudiat. Nimic nu se compară, adăugă el, cu absolutismul moral al tinereţii. E uşor, când eşti copil, să crezi în bine şi în rău, în lumină şi întuneric. Valentine nu şi-a pierdut niciodată calitatea asta – nici idealismul distructiv, nici aversiunea pătimaşă pentru orice socotea el „neomenesc”.

— Dar pe mama a iubit-o, zise Clary.

— Da, zise Hodge. Pe mama ta a iubit-o. Şi a iubit şi Idrisul…

— Ce-i aşa de grozav în Idris? întrebă Clary, auzindu-şi iritarea morocănoasă din voce.

— A fost, începu Hodge, dar se corectă, este leagănul nefilimilor, locul unde pot fi aşa cum sunt ei în realitate, un loc unde nu e nevoie nici să te ascunzi, nici să foloseşti iluzia magică. Un loc binecuvântat de înger. Nu poţi spune că ai văzut vreodată un oraş frumos, pană nu ai văzut Alicante, cu turnurile sale de sticlă. E mai presus de închipuirea ta.

În voce i se simţea durere vie. Clary se gândi deodată la visul ei.

— Se ţineau vreodată… serate dansante în Oraşul de Sticlă?

Hodge clipi des, uitându-se la ea de parcă ar fi fost trezit dintr-un vis.

— În fiecare săptămână. Eu, unul, nu m-am dus niciodată, dar mama ta se ducea. Şi Valentine.

Chicoti încetişor.

— Eu eram mai mult un şoarece de bibliotecă. Mi-am petrecut zilele în biblioteca din Alicante. Cărţile pe care le vezi aici sunt doar o mică parte din comorile pe care le deţine capitala. Mă gândeam că poate mă voi alătura Frăţiei, într-o bună zi, dar după ceea ce am făcut, fireşte, ea nu m-ar mai primi.

— Îmi pare rău, zise Clary, cu stângăcie.

Mintea îi era încă plină cu amintirea visului ei. Exista cumva şi o fântână arteziană cu o sirenă, acolo unde dansau ei? Iar Valentine era îmbrăcat în alb, astfel încât mama îi putea vedea peceţile de pe piele chiar şi prin cămaşă?

— Pot să păstrez asta? întrebă ea, arătând fotografia.

O umbră de şovăială trecu rapid peste chipul lui Hodge.

— Aş prefera să nu i-o arăţi lui Jace, zise el. Are destule pe cap şi fără fotografii ale tatălui său mort, ieşind acum la iveală.

— Bineînţeles.

O strânse la piept şi adăugă:

— Îţi mulţumesc.

— Pentru nimic.

Se uită la ea cercetător.

— Ai venit în bibliotecă să mă vezi pe mine sau cu alt scop?

— Mă interesa dacă ai primit veşti de la Conclav. Despre Pocal şi… despre mama.

— Am primit un răspuns scurt, în dimineaţa asta.

Clary sesiză nerăbdarea din propria-i voce când întrebă:

— Au trimis oameni? Vânători de umbre?

Hodge îşi întoarse privirea de la ea.

— Da, au trimis.

— Şi de ce nu s-au cazat aici? întrebă ea.

— Există suspiciunea că Institutul ar fi supravegheat de Valentine. Cu cât află el mai puţine, cu atât mai bine.

El îi văzu expresia nefericită şi oftă:

— Îmi pare rău că nu-ţi pot spune mai multe, Clarissa. Conclavul nu are prea mare încredere în mine, nici până azi. Mi se spune foarte puţin. Aş fi vrut să te pot ajuta.

Exista ceva în tristeţea glasului său care o făcea să nu-şi dorească să insiste să-l descoasă.

— Poţi să mă ajuţi, zise ea. Nu pot să dorm. Mă gândesc încontinuu. N-ai putea…

— Ah, neliniştea minţii! Vocea lui era plină de înţelegere. Pot să-ţi dau ceva pentru asta. Aşteaptă aici.

Poţiunea pe care i-o dădu Hodge mirosea plăcut a ienupăr şi a frunze. Clary deschise flaconul şi-l mirosi de mai multe ori pe drumul înapoi pe culoar. Îl mai avea, din nefericire, încă deschis când intră în dormitorul ei şi-l găsi pe Jace tolănit pe pat, uitându-se prin caietul ei de schiţe. Cu un mic strigăt de uimire, scăpă flaconul din mână; Acesta se lovi de podea, iar lichidul verde-pal se vărsă pe parchet.

— Vai de mine! zise Jace, ridicându-se în capul oaselor abandonând caietul. Sper că nu era nimic important.

— Era o poţiune de dormit, zise ea cu mânie, împingând flaconul cu vârful piciorului. Acum s-a dus.

— Ce bine era dacă ar fi fost Simon aici! El te-ar fi plictisit până te lua somnul.

Clary n-avea chef să-l apere pe Simon. În loc de asta, se aşeză pe pat, luându-şi caietul de schiţe.

— De regulă nu las pe nimeni să se uite prin ăsta.

— De ce nu? Jace arăta ciufulit, de parcă tocmai s-ar fi trezit din somn. Eşti o artistă destul de bună. Uneori chiar foarte bună.

— Păi, pentru că… e ca un jurnal. Numai că eu nu cred în cuvinte, cred în imagini, aşa că totul e desen. Dar tot intim e.

Se întrebă dacă mărturisirea asta sunase atât de aiurea pe cât bănuia ea.

Jace păru lezat.

— Un jurnal fără nici o schiţă de-a mea în el? Unde sunt fanteziile toride? Copertele de roman de dragoste?.

— Chiar toate fetele cu care faci cunoştinţă se îndrăgostesc de tine? întrebă Clary liniştită.

Întrebarea păru să-l dezumfle, ca un ac înfipt într-un balon.

— Nu e dragoste, zise el, după o scurtă pauză. Cel puţin…

— Ai putea încerca să nu mai fii fermecător tot timpul, zise Clary. S-ar putea să fie o uşurare pentru toată lumea.

El se uită în jos, la mâinile lui. Erau deja ca mâinile lui Hodge, ninse, cu micuţe cicatrice albe, deşi pielea lui era tânără şi nezbârcită.

— Dacă eşti cu-adevărat obosită, te-aş putea adormi eu, zise el. Îţi spun o poveste de culcare.

Ea se uită la el:

— Serios?

— Întotdeauna sunt serios.

Ea se întrebă dacă oboseala nu-i făcuse pe amândoi niţel ţicniţi. Dar Jace nu arăta obosit. Arăta aproape trist. Ea puse caietul de schiţe pe noptieră şi se întinse pe pat, ghemuindu-se pe o parte, cu capul pe pernă.

— De acord.

— Închide ochii.

Ea îi închise. Mai vedea încă lumina lămpii reflectată în spatele pleoapelor ei, ca nişte minuscule explozii stelare.

— A fost odată un băiat, zise Jace.

Clary îl întrerupse imediat:

— Un băiat vânător de umbre?

— Binenţeles.

Pentru o clipă, un amuzament sumbru îi coloră vocea. Apoi pieri.

— Când băiatul avea vreo şase ani, tatăl lui i-a dat un şoim pe care să-l dreseze. Şoimii sunt păsări răpitoare – ucid păsări, i-a spus tatăl lui, sunt vânătorii de umbre ai cerului.

Şoimul nu-l plăcea pe băiat, şi nici băiatul nu-l plăcea pe şoim. Ciocul lui ascuţit îl făcea agitat, iar ochii lui strălucitori întotdeauna păreau să-l pândească. Se repezea să-l sfâşie cu ciocul şi cu ghearele, când se apropia de el – săptămâni în şir mâinile şi încheieturile mâinilor i-au fost pline de răni. El nu ştia, dar tatăl lui alesese un şoim care trăise în sălbăticie mai bine de un an şi, astfel, acum era aproape imposibil de îmblânzit. Dar băiatul a încercat, pentru că tatăl lui îi ceruse să-l facă pe şoim să fie supus, iar el voia ca tatăl lui să fie mulţumit de el.

A stat cu şoimul mereu, ţinându-l treaz, vorbindu-i şi chiar cântându-i la pian, pentru că o pasăre obosită însemna una mai uşor de dresat. A învăţat echipamentul: brăţara de picior de care se prinde lesa, capişonul, scota de

dirijare, lesa care leagă pasărea de încheietura braţului şoimarului. Ar fi trebuit să ţină pasărea cu capul acoperit, ca să nu vadă nimic, dar el nu se putea hotărî s-o facă – în loc de asta, a încercat să stea în locurile unde pasărea îl putea vedea, încercând să-i atingă şi să-i mângâie aripile, dorind ca ea să aibă încredere în el. A hrănit-o din mână şi, la început, ea n-a vrut să mănânce. Mai târziu, a mâncat, dar cu atâta sălbăticie, că i-a sfâşiat palma cu ciocul. Dar băiatul era bucuros că făcuse un pas înainte şi pentru că voia ca pasărea să-l cunoască şi de-ar fi trebuit s-o hrănească din sângele lui ca să se întâmple asta.

A început să observe că şoimul era frumos, că aripile lui zvelte erau făcute pentru zbor rapid, că era puternic şi agil, feroce şi blând. Când se lăsa la pământ, se mişca fulgerător. Când învăţase să se rotească în aer şi să vină înapoi pe braţul lui, băiatul aproape că strigase de bucurie. Uneori, pasărea îi sălta pe umăr şi îşi îngropa ciocul în părul lui. Ştia că şoimul îl iubeşte şi, când a fost sigur că nu era doar îmblânzit, ci perfect dresat, s-a dus la tatăl său şi i-a arătat ce făcuse, aşteptându-se să fie mândru de el.

În loc de asta, tatăl lui a luat pasărea – acum îmblânzită şi încrezătoare – în mâinile lui şi i-a rupt gâtul.

— Ţi-am spus să-l faci să fie supus, a zis tatăl lui şi a lăsat să cadă la picioarele lui corpul neînsufleţit al şoimului. Când colo, tu l-ai învăţat să te iubească. Şoimii nu sunt meniţi să fie animale de casă iubitoare. Sunt feroce şi sălbatici, sângeroşi şi cruzi. Pasărea asta n-a fost dresată; a fost mutilată.

Mai târziu, când tatăl lui l-a lăsat singur, băiatul şi-a jelit şoimul până când, în cele din urmă, tatăl lui a trimis un servitor să-i ia pasărea şi s-o îngroape. Băiatul n-a mai plâns niciodată de atunci şi n-a uitat niciodată ce învăţase: că a iubi înseamnă a distruge, iar a fi iubit înseamnă a fi distrus.

Clary, care stătuse nemişcată, abia îndrăznind să respire, se întoarse pe spate şi deschise ochii:

— Asta e o poveste îngrozitoare, zise ea, cu indignare.

Jace îşi ţinea genunchii la piept şi bărbia sprijinită pe ei:

— Oare? zise el, meditativ.

— Tatăl băiatului e oribil. Asta e o poveste despre un copil abuzat. Ar fi trebuit să mă aştept ca vânătorii de umbre să creadă că genul ăsta poveste e potrivită să fie spusă seara, înainte de culcare. Şi oricare alta care ţi-ar da coşmaruri înfiorătoare…

— Uneori, peceţile îţi pot da coşmaruri înfiorătoare, zise Jace. Dacă le primeşti când eşti prea tânăr.

Se uită la ea, gânditor. Lumina târzie a după-amiezii pătrundea prin perdele şi făcea ca faţa lui să arate precum un portret în contraste. Chiamuro, gândi ea. Arta umbrelor şi a luminii.

— E o poveste bună, dacă stai să te gândeşti, zise el. Tatăl băiatului încerca doar să-l facă mai puternic. Inflexibil.

— Dar trebuie să înveţi şi să te îndoieşti puţin, zise Clary, cu un căscat. În pofida subiectului poveştii, ritmul vocii lui Jace o făcuse somnoroasă. Altminteri, o să te frângi.

— Nu şi dacă eşti destul de puternic, zise Jace, cu fermitate.

Întinse mâna şi ea îi simţi dosul palmei mângâindu-i obrazul; îşi dădu seama că i se închiseseră ochii. Oboseala îi făcuse oasele lichide; simţea că ar putea să se scurgă şi să dispară. În timp ce aluneca în somn, auzi în minte ecoul cuvintelor: El mi-a dat tot ce-am vrut. Cai, arme, cărţi, ba chiar şi un şoim de vânătoare.

— Jace, încercă ea să zică. Dar somnul o prinsese deja în gheare; o trase în jos şi nu mai spuse nimic.

Se deşteptă la îndemnul unei voci:

— Trezeşte-te!

Clary deschise ochii încet. Îi simţea lipiţi, sudaţi. Ceva o gâdila pe faţă. Era părul cuiva. Se ridică iute în capul oaselor şi se izbi cu fruntea de ceva tare.

— Au! M-ai lovit în cap!

Era o voce de fată. Isabelle. Aprinse veioza de lângă pat şi se uită la Clary cu mânie, frecându-şi pielea capului. În lumina becului, părea să scânteieze ca luciul apei – purta o fustă lungă, argintie şi o bluză fără mâneci cu paiete, iar unghiile îi erau dată cu ojă şi-i sclipeau ca nişte monede. Şiraguri de mărgele argintii îi erau prinse în părul negru. Arăta ca o zeiţă a Lunii. Clary o urî.

— Ei bine, nu te-a pus nimeni să te apleci aşa deasupra mea. Pe bune, m-ai speriat de moarte.

Clary îşi freca propria ţeastă. O durea chiar deasupra sprâncenei.

— Ce vrei, de fapt?

Isabelle îi arătă cerul întunecat al nopţii.

— E aproape miezul nopţii. Trebuie să plecăm la petrecere, şi tu nici nu te-ai îmbrăcat încă.

— O să mă îmbrac tot cu astea, zise Clary, arătând spre jeanşii şi tricoul ei. E vreo problemă?

— Dacă e vreo problemă? Isabelle arăta de parc-ar fi fost gata să leşine. Bineînţeles că e o problemă! Nici un repudiat n-ar purta hainele alea. Şi e o petrecere. O să ieşi în evidenţă ca un cioclu la o nuntă, dacă te îmbraci aşa de… comun, sfârşi ea, fiind limpede că ar fi vrut să folosească un cuvânt mult mai usturător decât „comun”.

— Nu ştiam că trebuie să ne gătim, zise Clary acră. N-am nici o haină de ocazie la mine.

— Îţi împrumut eu.

— O, nu! Clary se gândi la tricourile şi jeanşii mult prea mari pentru ea. Vreau să spun, n-aş putea. Serios.

Zâmbetul lui Isabelle sclipea ca şi unghiile ei:

— Insist.

— Chiar aş prefera să port totuşi hainele mele, protestă Clary, foindu-se în loc stingherită, în timp ce Isabelle o împingea în faţa oglinzii cât un stat de om din dormitorul ei.

— Păi, nu poţi, zise Isabelle. Arăţi ca de vreo optzeci de ani, arăţi a mundană.

Clary strânse din fălci, recalcitrantă.

— Niciuna dintre hainele tale n-o să mi se potrivească.
— O să vedem.
Clary o urmări pe Isabelle în oglindă, în timp ce scotocea prin debaraua de haine. Camera ei arăta de parcă un glob cu oglinzi explodase în mijlocul ei. Pereţii erau negri şi sclipeau cu spirale de auriu făcute cu trafaletul. Hainele erau împrăştiate peste tot: pe patul negru mototolit, atârnate pe spetezele jilţurilor de lemn, revărsându-se pe jos din comoda ei şi din şifonierul înalt care masca un perete. Măsuţa ei de toaletă, cu rama oglinzii împodobită cu o blană stropită cu roz, era plină de sclipici, ţechini şi cutii cu farduri şi pudră.
— Drăguţă cameră, zise Clary, gândindu-se cu dor la pereţii săi portocalii de-acasă.
— Mulţumesc. Eu am zugrăvit-o.
Isabelle ieşi din debaraua de haine ţinând în mână ceva negru şi mic, pe care i-l puse în braţe lui Clary. Aceasta ridică rochia, lăsând-o să se desfăşoare.
— Arată îngrozitor de mică.
— Se întinde, zise Isabelle. Acum, îmbrac-o.
Grăbită, Clary se retrase în baia micuţă, cu pereţii vopsiţi în albastru-deschis. Se strecură în rochie, trăgând-o pe cap – era strâmtă, cu breteluţe subţiri ca nişte spaghete. Încercând să nu tragă prea adânc aer în piept, se întoarse în dormitor, unde Isabelle stătea pe pat, trecându-şi o pereche de brăţări de gleznă pe picioarele-i încălţate cu sandale.
— Ce noroc că ai sâni aşa de mici! zise Isabelle. Eu n-aş putea purta niciodată rochia asta fără sutien.
Clary se încruntă.
— E prea scurtă.
— Nu e scurtă. E bună, zise Isabelle, mergând în jurul patului şi căutând pe sub el cu piciorul. Scoase o pereche de cizme şi nişte ciorapi negri de plasă. Poftim, poţi purta astea la ea. O să te facă să pari mai înaltă.
— Corect, pentru că după ce că am pieptul plat, sunt şi pitică.
Clary trase de tivul rochiei în jos. Abia îi ajungea la coapse. Ea purta rareori fuste, cu atât mai puţin scurte, aşa că să-şi expună acum atât de mult picioarele era alarmant.
— Dacă asta e scurtă pentru mine, cât de scurtă e pentru tine? cugetă ea cu voce tare, s-o audă Isabelle.
Isabelle rânji:
— Pentru mine e bluză.
Clary se prăbuşi pe pat şi îşi puse ciorapii şi cizmele. Cizmele îi erau cam largi pe pulpe, dar nu se strângeau la gleznă. Le strânse şireturile până sus şi se ridică, privindu-se în oglindă. Combinaţia de rochie scurtă neagră, ciorapi de plasă şi cizme înalte cu toc cui era foarte tare, trebuia să recunoască. Singurul lucru care-o strica era…
— Părul, zise Isabelle. Trebuie să-l aranjăm. Musai. Stai jos.
Îi arătă imperios către scăunelul de la măsuţa de toaletă. Clary se aşeză şi strânse din ochi, când Isabelle îi smuci părul despletindu-l – fără pic

de blândeţe – i-l pieptănă şi înfipse în el nişte agrafe. Deschise ochii tocmai când un burete cu pudră o izbi în plină faţă, împrăştiind un nor dens de sclipici. Clary tuşi şi se uită urât la Isabelle.

Cealaltă fată râse.

— Nu te uita la mine. Uită-te la tine.

Aruncând o privire în oglindă, Clary văzu că Isabelle îi strânsese părul într-un vârtej elegant în vârful capului, unde-l prinsese cu agrafe scânteietoare. Asta îi aminti deodată de visul ei, părul greu care-i apăsa pe creştet în timp ce dansa cu Simon… Se foi în loc, agitată.

— Nu te ridica încă, zise Isabelle. N-am terminat. Luă un creion dermatograf. Deschide ochii.

Clary căscă larg ochii, ceea ce-i prinse bine, căci îi împiedică lacrimile să curgă.

— Isabelle, pot să te întreb ceva?

— Fireşte, zise Isabelle, mânuind expert dermatograful.

— Alec e gay?

Încheietura lui Isabelle se smuci. Dermatograful alunecă, trasând peste tâmplă o dâră lungă, neagră, de la colţul ochiului lui Clary până la rădăcina părului.

— Oh, la dracu', zise Isabelle, punând creionul jos.

— E-n regulă, zise Clary, ducându-şi mâna la ochi.

— Nu, nu e.

Isabelle părea gata să plângă, în timp ce scotocea printre grămezile de fleacuri de pe măsuţa de toaletă. În cele din urmă, scoase un şomoiog de vată, pe care i-l întinse lui Clary.

— Ţine. Foloseşte ăsta.

Se aşeză pe marginea patului, brăţările de la gleznă zornăind, şi se uită la Clary, prin părul ei.

— De unde ai ghicit? întrebă ea, în cele din urmă.

— Eu…

— Categoric nu trebuie să mai spui nimănui, zise Isabelle.

— Nici măcar lui Jace?

— Mai ales nu lui Jace!

— Bine. Clary îşi auzi vocea rigidă. Nu mi-am dat seama că e aşa o nenorocire.

— Ar fi, pentru părinţii mei, zise Isabelle, liniştit. L-ar renega şi l-ar arunca afară din Conclav…

— Cum, nu poţi fi gay şi vânător de umbre?

— Nu există nici o regulă oficială pentru asta. Dar oamenilor nu le place. Vreau să spun, nu atât celor de vârsta noastră… cred, adăugă ea, cu nesiguranţă, iar Clary îşi aminti cât de puţini indivizi de vârsta ei întâlnise de fapt Isabelle. Dar celor din generaţiile mai vechi, nu. Dacă se întâmplă, nu vorbeşti despre asta.

— Oh, zise Clary, dorindu-şi să nu fi deschis subiectul niciodată.

— Îl iubesc pe fratele meu, zise Isabelle. Aş face orice pentru el. Dar în treaba asta nu pot face nimic.

— Cel puţin, te are pe tine, zise Clary stingherită şi se gândi o clipă la Jace care credea că dragostea este ceva care te distruge. Chiar crezi că Jace… ar avea ceva împotrivă?

— Nu ştiu, zise Isabelle, pe un ton care sugera că nu mai voia să continue discuţia. Dar nu eu trebuie să aleg.

— Aşa e, zise Clary.

Se aplecă spre oglindă, folosind bucăţica de vată pe care i-o dăduse Isabelle ca să-şi şteargă excesul de dermatograf de la ochi. Când se dădu înapoi, aproape că scăpă şomoiogul din mână de surpriză. Ce-i făcuse Isabelle? Pometţii îi păreau ascuţiţi şi colţuroşi, ochii adânci, misterioşi şi de un verde luminos.

— Semăn cu mama, zise ea, uluită.

Isabelle ridică din sprâncene.

— Ce? Prea bătrână? Atunci, cu mai mult sclipici…

— Nu mai vreau sclipici, se grăbi Clary să zică. Nu, e bine. Îmi place.

— Perfect. Isabelle sări în picioare şi brăţările de la glezne scoaseră un clinchet. Hai să mergem.

— Trebuie să trec prin camera mea, ca să iau ceva, zise Clary, ridicându-se la rândul ei. Şi… am nevoie de vreo armă? Tu ai?

— Eu am destule. Isabelle zâmbi, pocnind din picioare şi zornăindu-şi brăţările de la glezne ca zurgălăii de Crăciun. Astea, de pildă. Cel de la stângul e de aur, care este otrăvitor pentru demoni, iar cel de la dreptul e de fier sfinţit, în caz că dau peste vreun vampir neprietenos sau chiar peste vreun spirit al naturii – spiritele nu suportă fierul. Amândouă au rune puternice gravate pe ele, aşa că pot să dau gata pe oricine cu o lovitură de picior.

— Vânătoarea de demoni şi moda, zise Clary. Nu m-aş fi gândit niciodată că merg împreună.

Isabelle râse tare:

— N-o să-ţi vină să crezi!

Băieţii le aşteptau în vestibul. Erau îmbrăcaţi în negru, chiar şi Simon, într-o pereche de pantaloni puţin prea mare şi în propria lui bluză, întoarsă pe dos ca să ascundă logo-ul trupei sale de rock. Stătea stingherit mai într-o parte, în vreme ce Jace şi Alec se sprijineau leneş de zid, arătând plictisiţi. Simon îşi ridică ochii când Isabelle păşi în vestibul, cu biciul ei de aur încolăcit pe mână şi lănţugurile de la gleznă scoţând clinchete de clopoţei. Clary se aştepta să fie înmărmurit – Isabelle arăta cu adevărat fabulos – dar ochii lui trecură de ea spre Clary, unde se opriră cu uimire.

— Ce e asta? întrebă el, îndreptându-şi umerii. Ce porţi, vreau să spun.

— Clary se uită în jos, la ea însăşi. Îşi aruncase pe umeri o jachetă, ca s-o facă să se simtă mai puţin dezbrăcată, şi îşi luase sacul din camera ei. Şi-l atârnase pe umăr, simţindu-l săltând familiar între omoplaţi. Dar Simon nu se uita la sacul ei de umăr; se uita la picioarele ei, de parcă nu le mai văzuse niciodată până atunci.

— E o rochie, Simon, zise Clary sec. Ştiu că nu mă îmbrac prea des în aşa ceva, şi totuşi.

— E prea scurtă, zise el, buimăcit.

Chiar şi pe jumătate în haine de vânător de demon, gândi Claiy, el arăta ca genul de băiat care ar veni la tine acasă să te ia la întâlnire şi ar fi politicos cu părinţii şi drăguţ cu animăluţele tale de companie.

Jace, pe de altă parte, arăta ca genul de băiat care ar veni la tine acasă şi ar arde-o din temelii, în semn de protest.

— Îmi place rochia, zise el, fără să se dezlipească de perete.

Ochii lui se plimbară leneş asupra ei de sus până jos, ca mângâierile de lăbuţe ale unei pisici.

— I-ar mai trebui totuşi ceva.

— Deci acum eşti şi expert într-ale modei?

Vocea îi era nesigură – el stătea foarte aproape de ea, destul de aproape cât să-i poată simţi căldura corpului şi mirosul slab, de ars, de la peceţile proaspăt aplicate.

El scoase ceva din buzunarul jachetei şi i-l întinse. Era un pumnal lung şi subţire, într-o teacă de piele. Mânerul pumnalului era împodobit cu o singură piatră roşie, sculptată în formă de trandafir.

Ea clătină din cap:

— Nici măcar n-aş şti cum să-l folosesc…

El i-l apăsă în palmă, strângându-i degetele în jurul lui.

— Ai să înveţi. Îşi coborî glasul: Ai asta în sânge.

Ea îşi trase încet mâna înapoi:

— Bine.

— Aş putea să-ţi dau o teacă de coapsă ca să-l pui în ea, se oferi Isabelle. Am tone.

— ÎN NICI UN CAZ! zise Simon.

Clary îi aruncă o privire agasată.

— Mersi, dar chiar nu sunt genul de fată să umble cu o teacă pe coapsă.

Puse pumnalul în buzunarul exterior al sacului de umăr.

După ce îl închise, îşi ridică privirea şi-l văzu pe Jace urmărind-o printre gene.

— Şi, încă un lucru, zise el.

Întinse mâna şi-i scoase agrafele scânteietoare din păr, astfel încât pletele îi căzură în bucle calde şi grele pe lângă gât. Senzaţia părului care-i gâdila pielea goală era neobişnuită şi ciudat de plăcută.

— Mult mai bine, zise el, iar ea se gândi, de data asta, că vocea lui fusese uşor nesigură.

PETRECEREA MORTULUI.

Cu ajutorul indicaţiilor de pe invitaţie, ajunseră într-o mare zonă industrială din Brooklyn, unde străzile erau mărginite de fabrici şi depozite. Unele, văzu Clary, fuseseră transformate în studiouri de artişti şi în galerii de artă, dar tot mai păstraseră un aer deloc îmbietor în formele lor pătrate, înalte, afişând doar câteva ferestre astupate de grilaje metalice.

Porniseră pe jos de la staţia de metrou, Isabelle navigând cu Senzorul care părea să aibă încorporat un soi de hartă. Simon, care se dădea în vânt

după gadgeturi, era fascinat – sau cel puţin pretindea că Senzorul era acela care-l fascinase. Sperând să-i evite, Clary rămase mai în urmă când traversară un parc mic, a cărui iarbă prost întreţinută era pârlită de arşiţa verii. În dreapta ei, turlele unei biserici luceau cenuşii şi negre pe fundalul cerului nopţii lipsit de stele.

— Ţine pasul cu grupul, spuse o voce iritată la urechea ei.

Era Jace, care se oprise s-o aştepte şi acum mergea lângă ea.

— N-am chef să fiu silit să mă uit tot timpul în spate, ca să mă asigur că nu ţi s-a întâmplat nimic.

— Atunci nu te osteni.

— Ultima oară când te-am lăsat singură, te-a atacat un demon, îi atrase el atenţia.

— Ei bine, cu siguranţă m-ar enerva să-ţi întrerupi plăcuta plimbare nocturnă din cauza morţii mele subite.

El păru nedumerit.

— Există o graniţă fragilă între sarcasm şi ostilitate propriu-zisă, iar tu se pare că ai trecut-o. Care-i treaba?

Ea îşi muşcă buza.

— În dimineaţa asta, nişte tipi ciudaţi şi înfiorători au făcut săpături în creierul meu. Acum o să mă întâlnesc cu tipul ciudat şi înfiorător care a săpat cel dintâi în creierul meu. Dacă n-o să-mi placă ce găseşte?

— Ce te face să crezi că n-o să-ţi placă?

Clary îşi dezlipi părul de pe pielea năduşită.

— Urăsc când îmi răspunzi la o întrebare cu o altă întrebare.

— Ba nu, dimpotrivă, crezi că e fermecător. Oricum, nu ţi-ar plăcea mai degrabă să ştii adevărul?

— Nu. Adică, poate. Nu ştiu.

Oftă.

— Ţie ţi-ar plăcea?

— Asta e strada! strigă Isabelle din faţa lor, aproape de următoarea intersecţie.

Se aflau pe un bulevard îngust, mărginit de vechi depozite, deşi majoritatea purtau acum semne de locuinţe private: jardiniere cu flori la ferestre, perdele de dantelă fluturând în briza jilavă a nopţii, tomberoane de plastic numerotate, înghesuite pe trotuar. Clary îşi încordă privirea, dar nu putea nicicum să-şi dea seama dacă era aceeaşi stradă pe care o văzuse în Oraşul Oaselor – în viziunea ei, fusese aproape îngropată sub zăpadă.

Simţi degetele lui Jace atingându-i uşor umărul.

— Categoric. Întotdeauna, murmură el.

Ea se uită pieziş la el, fără să înţeleagă.

— Ce?

— Adevărul, zise el. Aş prefera…

— Jace!

Era Alec. Stătea pe trotuar, nu departe de ei; Clary se întrebă de ce vocea lui sunase atât de tare.

Jace se întoarse, mâna lui căzând de pe umărul ei.

— Da?
— Cred că suntem în locul potrivit, nu?
Alec arăta spre ceva ce Clary nu putea vedea; era ascuns după o maşină mare, neagră.
— Ce-i aia?
Jace se duse lângă Alec; Clary îl auzi râzând. Ocolind maşina, văzu la ce se uitau ei: mai multe motociclete, înguste şi argintii, cu şasiuri negre, prelungi. Tuburi şi ţevi cu aspect uleios se strecurau în sus şi în jurul lor, împletindu-se ca venele. Dădeau senzaţia de ceva organic, precum bio-creaturile dintr-o pictură de Giger9.
— Vampiri, zise Jace.
— Mie mi se par motociclete, zise Simon, venind lângă ei, cu Isabelle alături.
Ea se încruntă văzând motocicletele.
— Sunt, dar au fost modificate ca să se deplaseze cu energie demonică, explică ea. Le folosesc vampirii – îi ajută să meargă mai repede noaptea. Nu e strict conform Codexului, dar…
— Am auzit de motociclete care pot zbura, zise Alec, înflăcărat. Vorbea ca Simon despre un nou joc video. Sau care devin invizibile doar întorcând un întrerupător. Sau care merg pe sub apă.
Jace sări de pe bordură şi dădu târcoale motocicletelor, examinându-le. Întinse mâna şi o mângâie pe una dintre ele, pe şasiul zvelt.
Pe o latură, erau pictate nişte cuvinte, cu argintiu: NOX INVICTUS.
— Noapte victorioasă, traduse el.
Alec se uita ciudat la el.
— Ce faci?
Lui Clary i se păru că-l vede pe Jace strecurându-şi mâna înapoi, în jacheta lui.
— Nimic.
— Atunci, grăbiţi-vă, zise Isabelle. Nu m-am gătit atâta ca să mă uit la voi cum vă pierdeţi timpul în canal cu nişte motociclete.
— Sunt frumoase, zise Jace, sărind înapoi pe trotuar. Trebuie să recunoşti.
— Bine, recunosc, zise Isabelle, care nu părea înclinată să recunoască nimic. Acum, grăbiţi-vă!
Jace se uita la Clary.
— Clădirea asta, zise el, arătând spre depozitul de cărămidă roşie, asta e cea cu pricina?
Clary suspină.
— Cred că da, zise, cu îndoială. Toate arată la fel.
— E o singură cale să aflăm, zise Isabelle, urcând treptele cu paşi hotărâţi. Ceilalţi o urmară, strângându-se unul într-altul în gangul de la intrare urât mirositor. Un bec atârna de un cablu, luminând o uşă mare, cu întărituri de fier, şi un şir de sonerii de apartament, de-a lungul peretelui din stânga. Numai una avea scris numele deasupra ei: MM.

Isabelle apăsă pe butonul soneriei. Nu se întâmplă nimic. Apăsă din nou. Se pregătea să apese a treia oară, când Alec o prinse de încheietură:

— Nu fi prost crescută! zise el.

Ea îl fulgeră cu privirea:

— Alec…

Uşa se deschisc brusc.

Un bărbat uscăţiv stătea în prag şi îi cerceta curios. Isabelle îşi recăpătă prima stăpânirea de sine, afişând un zâmbet strălucior:

— Magnus? Magnus Bane?

— S-ar putea să fiu eu acela.

Bărbatul care stătea în cadrul uşii era înalt şi slab ca o zăbrea, cu părul ca o coroană de ţepi negri şi deşi. Clary ghici după arcuirea ochilor somnoroşi şi după tenta aurie a pielii sale uniform bronzate că era pe jumătate asiatic. Era îmbrăcat în jeanşi şi o bluză neagră, acoperită de zeci de catarame metalice. Ochii lui erau încondeiaţi gros cu fard negru sclipitor ca o mască de raton, iar buzele vopsite cu o nuanţă închisă de albastru. Îşi trecu o mână încărcată de inele prin părul ţepos şi-i privi gânditor.

— Copii de nefilimi, zise el. Ca să vezi. Nu-mi amintesc să vă fi invitat.

Isabelle scoase invitaţia şi o flutură ca pe un steag alb.

— Am eu o invitaţie. Aceştia – arătă spre restul grupului cu un gest amplu – sunt prietenii mei.

Magnus culese invitaţia din mâna ei şi se uită la ea cu dezgust pretenţios.

— Trebuie să fi fost beat, zise el. Deschise larg uşa: Intraţi. Şi încercaţi să nu omorâţi pe niciunul dintre oaspeţii mei.

Jace se vârî în cadrul uşii, ţintuindu-l pe Magnus cu privirea

— Nici dacă unul dintre ei varsă băutura pe pantofii mei noi?

— Nici atunci.

Mâna lui Magnus ţâşni atât de iute, că nu se văzu decât un tremur al aerului. Îi smulsese stela din mână lui Jace – Clary nici nu-şi dăduse seama că o avusese în mână – şi o ţinu sus. Jace păru uşor ruşinat.

— Cât despre asta, zise Magnus, strecurând-o înapoi în buzunarul jeanşilor lui Jace, ţine-o în nădragii tăi, vânătorule de umbre.

Magnus rânji şi porni să urce scările, lăsându-l pe Jace – care avea un aer uluit – să ţină uşa.

— Haideţi, zise el, făcându-le celorlalţi semn să intre. Până nu crede cineva că e petrecerea mea.

Ei trecură pe lângă Jace, râzând nervos. Numai Isabelle se opri, clătinând din cap:

— Încearcă să nu-l calci pe bătături, te rog. Că n-o să ne mai ajute.

Jace luă o mină plictisită:

— Ştiu ce fac.

— Sper.

Isabelle se răsuci, înfoindu-şi fusta, şi intră.

Apartamentul lui Magnus se afla în vârful unei scări lungi, cu trepte şubrede. Simon se grăbi s-o prindă din urmă pe Clary, care regretă că pusese

mâna pe balustradă să se sprijine. Era lipicioasă, unsă cu ceva care lumina slab, de un verde greţos.

— Câh! făcu Simon şi-i oferi un colţ de-al tricoului său ca să se şteargă pe mână.

Ea îl folosi.

— E totul în regulă? Pari… distrasă.

— Arată atât de familiar! Magnus, vreau să spun.

— Crezi că e şi el la St. Xavier?

— Foarte amuzant.

Se uită la el acru.

— Ai dreptate. E prea bătrân ca să fie elev. Cred că l-am avut la chimie anul trecut.

Clary râse tare. Numaidecât, Isabelle veni lângă ea, suflându-i în ceafă:

— Am pierdut ceva amuzant? Simon?

Simon avu amabilitatea să pară stingherit, dar nu spuse nimic. Clary murmură:

— N-ai pierdut nimic, şi rămase în urma lor.

Cizmele cu talpă groasă, pe care i le dăduse Isabelle, începuseră să-i dea dureri de picioare. Când ajunse în capul scării, deja şchiopăta, dar uită de durere de îndată ce trecu de pragul uşii de la intrare.

Mansarda era uriaşă şi aproape lipsită de mobilier. Ferestrele din podea până-n tavan erau acoperite de un strat gros de murdărie şi vopsea, oprind cea mai mare parte din lumina felinarelor de pe stradă. Stâlpi mari de metal, înfăşuraţi cu beculeţe colorate, susţineau un tavan arcuit, afumat. Uşi scoase din balamale şi puse peste tomberoane din tablă ondulată închipuiau un bar improvizat într-un capăt al încăperii.

O femeie cu piele liliachie, într-o bustieră metalică, aranja băuturile de-a lungul barului în pahare înalte, strident colorate, care împrumutau culoarea lichidului din ele: roşu-sângeriu, albastru-cianotic, verde-venin. Chiar şi pentru un barman din New York lucra cu o uluitoare rapiditate eficientă – probabil ajutată de faptul că avea şi o a doua pereche de braţe lungi, graţioase, pe lângă cea dintâi. Lui Clary îi aminti de statuia zeiţei indiene a lui Luke.

Şi ceilalţi invitaţi erau la fel de neobişnuiţi. Un băiat atrăgător, cu păr ud, verde-negricios, îi rânji peste o tavă de lemn pe care părea să fie peşte crud. Dinţii lui erau ascuţiţi şi inegali, ca de rechin. Lângă el stătea o fată cu păr lung, blond-murdar, împletit cu flori. Pe sub poalele rochiei sale scurte, verzi, se vedeau picioarele palmate, ca de broască. Un grup de tinere femei, atât de palide, încât Clary se întrebă dacă erau date cu fond de ten alb de scenă, sorbeau un lichid stacojiu, prea gros ca să fi fost vin, din pahare înalte de cristal. Mijlocul încăperii era înţesat de trupuri care dansau în ritmul muzicii beat care bubuia din pereţi, deşi Clary nu putea zări nicăieri trupa de interpreţi.

— Îţi place petrecerea?

Se întoarse şi-l văzu pe Magnus, sprijinit leneş de unul dintre stâlpi. Ochii lui străluceau în întuneric. Privind în jur, văzu că Jace şi ceilalţi dispăruseră, înghiţiţi de mulţime.

Încercă să zâmbească.

— E cu o ocazie anume?

— Ziua pisicii mele.

— Oh! aruncă o privire în jur. Unde-i pisica dumitale?

El se desprinse de stâlp, cu un aer solemn:

Nu ştiu. A fugit.

Clary fu scutită de replică, pentru că reapărură Jace şi Alec. Alec părea posomorât, ca de obicei. Jace purta la gât o ghirlandă de floricele luminoase şi părea mulţumit de el însuşi.

— Unde sunt Simon şi Isabelle? întrebă Clary.

— Pe ringul de dans, îi arătă Jace.

Abia de-i putea zări, într-o parte a masei compacte de trupuri. Simon făcea ce făcea el de obicei în chip de dans, şi anume sălta în sus şi-n jos pe vârfurile picioarelor, arătând stingherit. Isabelle se strecura în cerc, în jurul lui, sinuoasă ca un şarpe, plimbându-şi degetele peste pieptul lui. Se uita la el de parcă avea de gând să-l târască într-un colţ ca să facă sex. Clary îşi prinse trupul în braţe, brăţările lovindu-se între ele, zăngănind. Dacă dansează şi mai aproape unul de altul, nu va mai trebui să se strângă într-un colţ să facă sex.

— Ascultă, zise Jace, întorcându-se spre Magnus, chiar trebuie să vorbim despre…

— MAGNUS BANE!

Vocea groasă, tunătoare, aparţinea unui bărbat surprinzător de scund, de vreo treizeci de ani. Era împănat de muşchi, cu ţeasta rasă chilug şi avea un barbişon ascuţit. Ridică un deget tremurător la Magnus:

— Cineva tocmai a turnat agheasmă în rezervorul motocicletei mele. E făcută praf. Distrusă. Toate ţevile s-au topit.

— S-au topit? murmură Magnus. Ce cumplit!

— Vreau să ştiu cine a făcut-o.

Omul îşi dezveli dinţii, arătându-şi caninii lungi şi ascuţiţi. Clary se holbă la el, fascinată. Nu arătau deloc cum îşi închipuise ea colţii de vampir: aceştia erau la fel de subţiri şi de ascuţiţi ca nişte ace.

— Parcă juraseşi că n-o să fie nici un om-lup aici, în noaptea asta, Bane.

— Eu nu am invitat pe niciunul dintre Copiii Lunii, zise Magnus, examinându-şi unghiile scânteietoare. Tocmai din pricina micii voastre dihonii prosteşti. Dacă vreunul dintre ei a hotărât să-ţi saboteze motocicleta, atunci nu era oaspetele meu şi, prin urmare… îi oferi un zâmbet cuceritor:. Nu e responsabilitatea mea.

Vampirul mugi de furie, împungând prin aer cu degetul spre el:

— Vrei să-mi spui că…

Degetul arătător strălucitor al lui Magnus zvâcni doar puţin, atât de puţin, încât Clary aproape că se întrebă dacă nu cumva i se păruse ei că se

mişcase. La mijlocul răcnetului, vampirul icni şi-şi duse mâinile la gât. Dădea din gură, dar nu-i ieşea nici un sunet.
— Prezenţa ta a devenit obositoare, zise Magnus leneş, dechizând ochii foarte larg.
Clary observă, cu o tresărire de surpriză, că pupilele erau două fante verticale, ca de pisică.
— Acum, pleacă.
Îşi deschise degetele mâinii, iar vampirul se întoarse pe călcâie atât de prompt ca şi când l-ar fi apucat cineva de umeri şi l-ar răsucit în loc. Merse hotărât înapoi în mulţime, îndreptându-se către uşă.
Jace fluieră în barbă.
— Asta a fost impresionant.
— Te referi la micul acces de furie de adineauri? Magnus îşi ridică privirea în tavan. Ştiu. Care e problema ei?
Alec scoase un sunet gutural. După un moment, Clary îl recunoscu drept râs. Ar trebui să practice asta mai des.
— Noi am pus agheasma în rezervorul lui de benzină, ştii, zise el.
— ALEC, zise Jace, tacă-ţi fleanca.
— Am bănuit, zise Magnus, părând amuzat. Sunteţi nişte mari derbedei răzbunători, nu-i aşa? Ştiţi că motocicletele lor merg cu energie demonică. Mă îndoiesc c-o să fie în stare s-o mai repare.
— O lipitoare cu mijloc de locomoţie fantezist mai puţin, zău, îmi sângerează inima.
— Am auzit că unii dintre ei îşi pot face motocicletele să zboare, interveni Alec, care părea pentru prima oară însufleţit.
— Simple scorneli, zise Magnus, cu ochii lui de pisică strălucitori.
— Deci de-asta aţi vrut să daţi buzna la petrecerea mea? Doar ca să stricaţi motocicleta unui suge-sânge?
— Nu. Jace era din nou pus pe treabă. Trebuie să stăm de vorbă cu dumneata. Preferabil undeva mai retras.
Magnus ridică din sprânceană. La naiba, gândi Clary, încă unul.
— Am necazuri cu Conclavul?
— Nu, răspunse Jace.
— Probabil că nu, zise Alec. Au!
Se uită mânios la Jace, care-l lovise scurt în gleznă.
— Nu, repetă Jace. Putem vorbi cu dumneata aparte de clauzele Codexului. Dacă ne ajuţi, tot ce vei spune va rămâne confidenţial.
— Şi dacă nu vă ajut?
Jace îşi deschise braţele în lături. Runele tatuate pe palmele sale ieşeau în evidenţă, puternic reliefate şi negre.
— Poate că nu se întâmplă nimic. Poate că urmează o vizită din Oraşul Tăcut.
Glasul lui Magnus era miere turnată peste aşchii de gheaţă:
— Îmi dai cu adevărat de ales, micule vânător de umbre.
— Nu-ţi dau deloc de ales, zise Jace.
— Da, zise magicianul. Exact asta spuneam şi eu.

Dormitorul lui Magnus era o explozie de culoare: cearşafurile şi cuvertura întinse peste o saltea de pe podea erau galben-canar, o măsuţă de toaletă, pe care erau etalate mai multe borcănaşe de vopsele şi cosmeticale decât pe a lui Isabelle, era de un albastru-electric. Draperii de catifea în toate culorile curcubeului acopereau ferestrele înalte din podea până-n tavan, iar pe jos era aşternut un covor de lână gros şi flocos.

— Frumoasă cameră, zise Jace trăgând la o parte o draperie cu falduri grele. Bănuiesc că se plăteşte bine, fiind Înaltul Magician din Brooklyn?

— Se plăteşte, zise Magnus. Nu atât cât să-mi acopăr asigurările de sănătate, totuşi. Nu şi stomatologul.

Închise uşa în urma lui şi se sprijini cu spatele de ea. Când îşi încrucişă braţele la piept, tricoul i se ridică, descoperind o fâşie din abdomenul plat, ca de aur, nemarcat de buric.

— Deci, începu el, ce-aveţi în micile voastre minţi necinstite?

— De fapt, nu ei, zise Clary, găsindu-şi glasul mai înainte să poată răspunde Jace. Eu sunt cea care voiam să stau de vorbă cu dumneata.

Magnus îşi întoarse spre ea ochii neomeneşti.

— Tu nu eşti una de-a lor, zise el. Nu eşti de-a Conclavului. Dar poţi vedea Lumea Invizibilă.

— Mama a fost de-a Conclavului, zise Clary. Era prima oară când o spunea cu voce tare şi ştia că era adevărat. Dar mie nu mi-a spus niciodată. A păstrat secret. Nu ştiu de ce.

— Atunci, întreab-o.

— Nu pot. Nu… Clary şovăi. Nu mai e.

— Şi tatăl tău?

— A murit înainte să mă fi născut eu.

Magnus pufni, iritat:

— Cum a spus odată Oscar Wilde, „Să pierzi un părinte, asta poate fi considerată o nenorocire. Să-i pierzi pe amândoi, e curată neglijenţă”.

Clary îl auzi pe Jace scoţând un şuier, de parcă şi-ar fi tras aerul printre dinţi. Ea zise:

— Nu mi-am pierdut mama. A fost luată de lângă mine. De Valentine.

— Nu cunosc nici un Valentine, zise Magnus, dar ochii îi pâlpâiră ca flăcările lumânărilor, iar Clary ştiu că minţea. Îmi pare rău pentru tragicile circumstanţe, dar nu văd ce legătură este între acestea şi persoana mea. Dacă mi-ai putea spune…

— Nu-ţi poate spune, pentru că nu-şi aminteşte, zise Jace tăios. Cineva i-a şters amintirile. Aşa că am fost în Oraşul Tăcut ca să vedem ce pot Fraţii să-i extragă din cap. Şi-au obţinut două cuvinte. Bănuiesc că ştii care.

Urmă o scurtă tăcere. În cele din urmă, colţurile gurii lui Magnus se ridicară. Zâmbetul lui era amar.

— Semnătura mea, zise el. Am ştiut că a fost o nechibzuinţă de când am făcut-o. Un act de trufie nemăsurată…

— Mi-ai semnat mintea? zise Clary, nevenindu-i să creadă.

Magnus ridică o mână şi trasă din flăcări contururile literelor prin aer. Când îşi lăsă mâna jos, literele rămaseră plutind, învăpăiate şi aurii, făcând

liniile ochilor pictaţi şi ale gurii sale să ardă cu lumina reflectată: MAGNUS BANE.

— Am fost mândru de lucrarea pe care-am făcut-o asupra ta, zise el încet, uitându-se la Clary. Atât de curată! Perfectă! Tot ce vedeai aveai să uiţi chiar în clipa în care vedeai. Nici o imagine de pixie, de goblin sau de insectă cu picioare lungi n-avea să rămână să-ţi tulbure somnul de muritoare nevinovată. Aşa a vrut ea să fie.

Vocea lui Clary îi trăda tensiunea:

— Cine a vrut să fie aşa?

Magnus oftă şi, la atingerea răsuflării lui, literele de foc se prefăcură în cenuşă, arzând mocnit şi se cernură, dispărând. În cele din urmă, vorbi – şi, cu toate că ea n-avea să fie surprinsă, cu toate că ştiuse exact ce avea el să spună, tot simţi cuvintele ca pe o lovitură drept în inimă.

— Mama ta, zise el.

MEMORIA PAGINILOR ALBE

— Mama mi-a făcut mie una ca asta? întrebă Clary, dar indignarea şi surprinderea ei nu sunaseră convingător nici măcar pentru urechile ei.

Privind în jur, văzu mila din ochii lui Jace, dintr-ai lui Alec… până şi Alec ghicise şi îi părea rău pentru ea.

— De ce?

— Nu ştiu. Magnus îşi întinse în lături mâinile lungi şi albe. Nu e treaba mea să pun întrebări. Eu fac ceea ce sunt plătit să fac.

— În limitele prevăzute de Codex, îi reaminti Jace, cu vocea catifelată ca blana de pisică.

Magnus îşi înclină capul:

— În limitele prevăzute de Codex, fireşte.

— Aşadar, Codexul nu are nimic împotriva acestei… acestei violări a minţii? întrebă Clary, cu amărăciune.

Fiindcă nimeni nu-i răspunse, se lăsă să cadă pe marginea patului lui Magnus.

A lost numai o dată? A fost ceva anume pe care ea voia să-l uit? Ştii ce era?

Magnus se duse agitat spre fereastră.

— Nu cred că înţelegi. Prima oară când te-am văzut, tu trebuie să fi avut vreo doi ani. Mă uitam afară, pe fereastra asta – bătu în geam, stârnind o ploaie deasă de praf şi de vopsea scorojită – şi am văzut-o venind grăbită pe stradă, ţinând ceva înfăşurat într-o pătură. Am rămas surprins când s-a oprit la uşa mea. Părea atât de obişnuită, atât de tânără.

Lumina lunii îi arginta profilul ca de şoim.

A desfăcut pătura când a intrat pe uşa mea. Înăuntru erai tu. Te-a aşezat pe podea şi tu ai început să explorezi prin jur, ridicând diverse lucruri în mână, trăgându-mi pisica de coadă – ai ţipat ca o banshee când te-a zgâriat pisica, aşa că am întrebat-o pe mama ta dacă erai pe jumătate banshee. Ea n-a râs.

Se opri. Cu toţii îl priveau acum intens, până şi Alec.

— Mi-a spus că ea era vânător de umbre. N-avea nici un rost să mintă în privinţa asta; peceţile Codexului o dădeau de gol chiar şi după ce, cu timpul, s-au mai şters, ca nişte cicatrice subţiri de argint pe piele. Licăreau când se mişca.

Se frecă la ochi, peste machiajul sclipitor.

— Mi-a spus că sperase să te fi născut cu un Ochi Interior orb – unii vânători de umbre trebuie învăţaţi să vadă Lumea din Umbră. Însă te surprinsese în după-amiaza aceea necăjind un pixie, care se încurcase într-un gard viu. A ştiut atunci că puteai să vezi. Aşa că m-a întrebat dacă era posibil să te orbesc, să-ţi blochez Vederea.

Clary scoase un sunet slab – un sunet chinuit pe care-l făcuse aerul dat afară din piept – dar Magnus continuă fără remuşcări:

— I-am spus că, în urma ciuntirii acelei părţi din mintea ta, s-ar putea să rămâi vătămată, probabil alienată. Ea n-a plâns. Nu era genul de femeie care să plângă prea uşor, mama ta. M-a întrebat dacă mai era vreo altă cale şi i-am spus că puteai fi făcută să uiţi acele părţi din Lumea din Umbră pe care le puteai vedea, chiar în momentul în care le vedeai. Singurul impediment era că trebuia să vină la mine, din doi în doi ani, când vraja începea să slăbească.

— Şi a venit? întrebă Clary.

Magnus dădu din cap.

— Te-am revăzut la fiecare doi ani, de-atunci de când te văzusem prima oară – te-am urmărit crescând. Tu eşti singurul copil pe care l-am privit vreodată crescând în felul acesta, ştii. În general, cu o îndeletnicire ca a mea, nu eşti prea bine primit în preajma copiilor oamenilor.

— Deci ai recunoscut-o pe Clary când am intrat, zise Jace. Trebuie s-o fi recunoscut.

— Bineînţeles că da. Magnus părea exasperat. Şi, de asemenea, am avut un şoc. Dar voi ce-aţi fi făcut în locul meu? Ea nu mă cunoştea. N-ar fi trebuit să mă cunoască. Prin simplul fapt că se afla aici însemna că vraja începuse să se destrame – şi, într-adevăr, ar fi trebuit să ne întâlnim din nou în urmă cu o lună. Chiar am venit eu pe la voi, când m-am întors din Tanzania, dar Jocelyn mi-a spus că vă certaserăţi şi că tu fugiseşi de-acasă. Mi-a spus că mă va suna când te vei întoarce, dar… – ridică din umeri cu eleganţă -… n-a mai sunat.

Amintirea, ca un duş rece, îi furnică pielea lui Clary. Îşi amintea că stătea în foaier, lângă Simon, străduindu-se să-şi aducă aminte ceva ce licărea la marginea memoriei… Mi s-a părut că văd pisica lui Madame Dorothea, dar cred că doar mi-a jucat lumina o festă.

Dar Dorothea nu avea pisică.

— Ai fost acolo, în ziua aceea, zise Clary. Te-am văzul ieşind din apartamentul lui Dorothea. Îmi aduc aminte de ochii dumitale.

Magnus arăta gata să toarcă pisiceşte.

— Sunt o figură memorabilă, e adevărat, se fuduli el. Apoi clătină din cap: N-ar fi trebuit să-ţi aduci aminte de mine, zise. Am aruncat şi o iluzie

magică tare ca zidul, de îndată ce-am dat cu ochii de tine. Ar fi trebuit să intri drept în ea, cu capul înainte – fizic vorbind.

Dacă intri într-un zid fizic cu capul înainte, te alegi cu cucuie fizice? Cu voce tare, Clary zise:

— Dacă ridici vraja pusă asupra mea, o să-mi pot aminti toate lucrurile pe care le-am uitat? Toate amintirile pe care mi le-ai furat?

— Nu pot s-o ridic.

Magnus păru stingherit.

— Ce? izbucni Jace, furios. De ce nu? Conclavul îţi cere…

Magnus se uită la el cu răceală.

— Nu-mi place să mi se spună ce să fac, micuţule vânător de umbre.

Clary îşi dădea seama cât de nesuferit îi era lui Jace să i se spună „micuţ”, dar mai înainte de a putea el să-i trântească replica, vorbi Alec. Glasul lui era blajin, gânditor.

— Nu ştii cum s-o desfaci? zise el. Vraja, vreau să spun.

Magnus suspină.

— Să desfaci o vrajă este cu mult mai dificil decât s-o creezi, în primul rând. Complexitatea acesteia de acum, grija pe care am pus-o în urzeala ei – dacă aş face fie şi cea mai mică greşeală în destrămarea ei, mintea fetei ar putea fi vătămată pentru totdeauna. De altfel, adăugă el, deja a început să slăbească. Cu timpul, efectele vor dispărea de la sine.

Clary se uită la el pătrunzător:

— Şi atunci o să-mi recapăt toate amintirile? Indiferent ce a fost scos din capul meu?

— Nu ştiu. Ar putea reveni toate deodată sau în etape. Sau s-ar putea să nu-ţi mai aduci niciodată aminte de lucrurile pe care le-ai uitat peste ani. Ceea ce mi-a cerut mama ta să fac a fost unic, în experienţa mea. N-am nici o idee ce o să se întâmple.

— Dar eu nu vreau să aştept.

Clary îşi încrucişă braţele strâns în poală, cu degetele încleştate atât de tare, încât i se albiră.

— Toată viaţa mea m-am simţit ca şi când ar fi fost ceva în neregulă cu mine. Ceva îmi lipsea sau îmi era distrus. Acum ştiu…

— Eu nu te-am modificat, veni rândul lui Magnus s-o întrerupă, cu buzele crispate de mânie şi arătându-şi dinţii albi şi ascuţiţi. Orice adolescent din lume se simte astfel, se simte dezrădăcinat sau străin de ceea ce îl înconjoară, cumva diferit, vlăstar regesc născut din greşeală într-o familie de ţărani. Diferenţa în cazul tău este că asta-i adevărat. Tu eşti diferită. Poate nu mai bună, dar diferită. Şi nu e nici o plăcere să fii diferit. Vrei să ştii cum e când părinţii tăi sunt oameni cumsecade şi evlavioşi, iar tu se întâmplă să te fi născut cu semnul diavolului?

Îşi îndreptase mâna către ochii lui, cu degetele răsfirate.

— Când tatăl tău tresare speriat la vederea ta şi mama ta se spânzură în hambar, înnebunită de ceea ce a făcut? Când aveam zece ani, tata a încercat să mă înece în pârâu. Am descătuşat asupra lui tot ce aveam – l-am ars în locul în care stătea. La urmă, m-am dus la părinţii bisericii şi le-am

cerut adăpost. Ei m-au ascuns. Au spus că mila este un lucru amar, dar e mai bună decât ura. Când am aflat ce eram cu adevărat, doar pe jumătate fiinţă omenească, m-am urât. Orice e mai bine decât asta.

Se lăsă tăcerea după ce Magnus sfârşi de vorbit. Spre surprinderea lui Clary, Alec fu cel care o rupse:

— N-a fost vina dumitale, zise el. Nu poţi schimba ceea ce eşti prin naştere.

Expresia lui Magnus era de nepătruns.

— Am terminat cu asta, zise el. Cred că aţi înţeles ce am vrut să spun. Diferit nu înseamnă mai bun, Clarissa. Mama ta încerca să te protejeze. Nu-i reproşa asta.

Mâinile lui Clary îşi slăbiră strânsoarea.

— Nu-mi pasă dacă sunt diferită, zise ea. Vreau doar să fiu cine sunt în realitate.

Magnus înjură, într-o limbă pe care ea n-o cunoştea. Suna ca trosnetul focului.

— Prea bine. Ascultă. Nu pot desface ce am făcut, dar pot să-ţi dau altceva. O bucată din ceea ce ar fi fost al tău, dacă ai fi fost crescută ca un adevărat copil de nefilim.

— Se îndreptă cu paşi mari în capătul celălalt al încăperii şi scoase din bibliotecă un volum greu, legat în catifea verde-putred. Răsfoi căutând printre pagini, împrăştiind praf şi bucăţele de material negru. Paginile erau subţiri, dintr-un pergament aproape străveziu precum coaja de ou, fiecare marcată cu o rună puternic reliefată.

Jace ridică din sprâncene:

— Aia e o copie a Cărţii Gri?

Magnus, întorcând paginile febril, nu-i răspunse.

— Are şi Hodge una, observă Alec. Mi-a arătat-o, o dată.

— Nu e gri, se simţi Clary datoare să le atragă atenţia. E verde.

— Dacă ar fi existat vreo boală cu adevărat fatală, ai fi murit în copilărie, zise Jace, ştergând praful de pe pervazul ferestrei şi cercetând apoi rezultatul, de parcă s-ar fi întrebat dacă era destul de curat ca să se aşeze acolo. „Gri” e prescurtare de la „Grimoar”. Înseamnă „învăţătură magică, ocultă”. În ea este copiată fiecare rună pe care îngerul Raziel a scris-o în Cartea Legii originală. Nu există multe copii, pentru că fiecare trebuie făcută în mod special. Unele rune sunt atât de puternice, încât ard prin paginile obişnuite.

Alec părea impresionat:

— Eu n-am ştiut toate astea.

Jace se săltă pe pervaz, legănându-şi picioarele.

— Nu toţi dormim la lecţiile de istorie.

— Eu nu…

— O, da, dormi şi-ţi curg balele pe pupitru, lângă tine.

— Tăceţi, zise Magnus, dar o spusese chiar blând.

Ţinând degetele între două pagini ale cărţii, veni cu ea la Clary şi i-o aşeză grijuliu în poală.

— Acum, când o să deschid eu cartea, vreau să studiezi pagina. Uită-te la ea până simţi ceva schimbându-ţi-se-n minte.

— O să doară? întrebă Clary, neliniştită.

— Toată cunoaşterea doare, răspunse el şi se ridică, lăsând cartea să cadă în poala ei.

Clary se uită în jos, la pagina albă, curată, numai cu runa neagră a Peceţii desenată pe ea. Arăta cumva a spirală în zbor, până când îşi înclină capul într-o parte şi atunci i se păru că seamănă cu un toiag pe care erau încolăcite viţe. Colţurile schimbătoare ale desenului îi gâdilau mintea ca penele trecute peste o piele sensibilă. Simţi pâlpâind fiorul reacţiei, care o făcea să vrea să închidă ochii, dar îi ţinu deschişi până când începură s-o usture şi să se înceţoşeze. Era gata să clipească, când îl simţi: un declic în capul ei, ca o cheie întorcându-se într-o broască.

Runa de pe pagină păru să ţâşnească într-o imagine mult mai bine conturată, iar ea gândi, fără să vrea. Aminteşte-ţi. Dacă runa ar fi fost cuvânt, ar fi fost acesta, dar avea în ea mai mult înţeles decât oricare cuvânt la care se putea ea gândi. Era prima amintire a copilului, a luminii căzând printre barele ţarcului, amintirea mirosului ploii şi al străzilor oraşului, durerea pierderii de neuitat, usturimea umilinţei amintite şi cruda uitare a vârstei înaintate, când cele mai vechi amintiri ies în evidenţă cu precizie şi o claritate agonizantă, iar incidentele recente sunt pierdute şi cu neputinţă de reamintit.

Cu un mic suspin, ea trecu la cealaltă pagină, apoi la următoarea, lăsând imaginile şi senzaţiile să curgă peste ea. Mâhnire. Gândire. Putere. Protecţie. Îndurare – şi atunci scoase un strigăt de reproş şi surprindere, când Magnus îi smulse cartea din poală.

— Destul, zise el, strecurând-o la loc, pe raftul ei.

Îşi şterse mâinile de praf pe pantalonii lui coloraţi, lăsând dâre de cenuşiu.

— Dacă citeşti toate runele deodată, o să te doară capul.

— Dar…

— Cei mai mulţi copii de vânători de umbre cresc învăţând o rună odată, pe o perioadă de mai mulţi ani, zise Jace. Cartea Gri conţine rune pe care nici eu nu le cunosc.

— Ei, ca să vezi, zise Magnus.

Jace nu-i dădu atenţie.

— Magnus ţi-a arătat runa pentru înţelegere şi reamintire. Asta îţi deschide mintea ca să citeşti şi să recunoşti restul peceţilor.

— De asemenea, poate servi şi ca declanşator pentru a activa amintirile adormite, zise Magnus. Ele ţi se pot întoarce mai repede decât ar face-o altfel. Este tot ce pot să fac pentru tine.

Clary îşi plecă privirile în poală.

— Tot nu-mi aduc aminte nimic despre Pocalul Mortal.

— Despre asta era vorba? Magnus părea sincer uimit. Căutaţi Pocalul Îngerului? Uite, eu am fost prin amintirile tale. Nu e nimic în ele despre Instrumentele mortale.

— Instrumente mortale? repetă Clary, buimăcită. Am crezut…

— Îngerul le-a dat trei obiecte primilor vânători de umbre. Un Pocal, o Sabie şi o Oglindă. Fraţii Tăcuţi au Sabia; Pocalul şi Oglinda au fost în Idris, cel puţin până la venirea lui Valentine.

— Nimeni nu ştie unde se află Oglinda, zise Alec. Nimeni nu ştie de secole.

— Doar Pocalul ne interesează pe noi, zise Jace. Valentine îl caută.

— Şi vreţi să-l luaţi voi până nu-l ia el? întrebă Magnus, ridicând din sprâncene.

— Parcă spuneai că nu ştii cine e Valentine? observă Clary.

— Am minţit, recunoscu Magnus, candid. Eu nu sunt din neamurile spiritelor, ştii. Nu mi se cere să spun adevărul. Şi numai un neghiob s-ar băga între Valentine şi răzbunarea lui.

— Asta crezi dumneata că urmăreşte? Răzbunare? întrebă Jace.

— Aşa aş zice. A suferit o gravă înfrângere, şi el, unul, nu era – se pare – genul de om care să îndure cu demnitate o înfrângere.

Alec se uită mai atent la Magnus.

— Ai fost şi dumneata la Răzmeriţă?

Magnus şi Alec îşi încrucişară privirile.

— Am fost. Am ucis mulţi dintre ai voştri.

— Dintre membrii Cercului, zise Jace repede. Nu ai noştri…

— Dacă ţineţi neapărat să renegaţi partea urâtă din ceea ce faceţi voi, zise Magnus, continuând să se uite la Alec, n-o să învăţaţi niciodată din greşelile voastre.

Alec, pigulind cuvertura cu o mână, se înroşi nefericit.

— Nu pari surprins să auzi că Valentine e încă viu, zise el, evitând privirea lui Magnus.

Magnus îşi deschise larg braţele:

— Voi sunteţi?

Jace deschise gura, dar se răzgândi şi tăcu. Arăta într-adevăr descumpănit. În cele din urmă, zise:

— Aşadar n-o să ne ajuţi să găsim Pocalul Mortal?

— Nu v-aş fi ajutat nici dacă aş fi putut, răspunse Magnus, ceea ce, apropo, nu pot. Habar n-am unde e şi nu vreau să aflu. Numai un neghiob, cum spuneam…

Alec îşi îndreptă spatele:

— Dar fără Pocal, noi nu putem…

—… să faceţi mai mulţi de-ai voştri. Ştiu, îl întrerupse Magnus. Probabil că nu toată lumea vede asta ca pe un dezastru, cum îl vedeţi voi. Reţineţi, adăugă el, că, dacă ar fi să aleg între Conclav şi Valentine, aş alege Conclavul. Cel puţin, ei n-au jurat făţiş să-i stârpească pe cei asemenea mie. Dar, pe de altă parte, nimic din ceea ce a făcut Conclavul n-a câştigat loialitatea mea neabătută. Aşa că, nu, în afacerea asta o să stau deoparte. Şi-acum, dacă am terminat aici, mi-ar plăcea să mă întorc la petrecerea mea, mai înainte ca vreunii dintre invitaţi să se apuce să se mănânce între ei.

Jace, care îşi tot strângea şi îşi desfăcea pumnii, arăta de parcă s-ar fi pregătit să spună ceva furios, dar Alec, ridicându-se în picioare, îi puse o

mână pe umăr. Clary nu era sigură, prin penumbră, dar i se păru că Alec îl strânse destul de tare.

— Ar fi cu putinţă? întrebă el.

Magnus îl privi cu oarecare amuzament:

— S-a mai întâmplat.

Jace murmură ceva către Alec, care-i dădu drumul. Desprinzându-se, veni până la Clary:

— Te simţi bine? o întrebă el, cu voce joasă.

— Cred că da. Nu simt nici o deosebire…

Magnus, stând lângă uşă, pocni din degete nerăbdător:

— Mişcaţi-vă, adolescenţi. Singura care capătă giugiuleli în dormitorul meu este magnifica mea persoană.

— Giugiuleli? repetă Clary, care nu mai auzise cuvântul până atunci.

— Magnifică? repetă Jace, chitit să fie obraznic.

Magnus mormăi. Mormăitul sunase ca „Ieşiţi afară". Ieşiră, Magnus întârziind puţin în urma lor, de parcă s-ar fi oprit să încuie uşa dormitorului. Organizatorul petrecerii i se părea puţin diferit lui Clary. Probabil era doar viziunea ei, uşor modificată: totul părea mai clar, faţetele cristaline mai ferm definite. Se uită la un grup de muzicanţi care ocupară mica scenă din centrul odăii. Purtau veşminte înflorate, în culori puternice, aur, violet şi verde, iar vocile lor erau pătrunzătoare şi eterice.

— Urăsc trupele de spirite, murmură Magnus, când muzicanţii trecură lin la un alt cântec obsedant, cu o melodie la fel de delicată şi de translucentă precum cristalul de rocă. Ăştia nu ştiu să cânte decât balade deprimante.

Privind roată prin încăpere, Jace râse.

— Unde-i Isabelle?

Un val de îngrijorare vinovată o năpădi pe Clary. Uitase de Simon. Se învârti prin încăpere, căutând familiarii umeri slăbănogi şi claia de păr negru.

— Nu-l văd. Pe ei, adică.

— Uite-o pe ea!

Alec îşi zărise sora şi o chemă, făcându-i cu mâna, părând uşurat.

— Aici! Şi fereşte-te de phouka.

— Fereşte-te de phouka? repetă Jace, uitându-se spre un bărbat slab, cu piele ciocolatie, într-o vestă verde cu modele Paisley, care, gânditor, o cântări din priviri pe Isabelle când se strecură pe lângă el.

— M-a ciupit când am trecut pe lângă el mai devreme, zise Alec, scorţos. De o zonă strict personală.

— Îmi pare rău să-ţi dau vestea, dar dacă el e interesat de zonele tale strict personale, atunci probabil nu e interesat de ale surorii tale.

— Nu neapărat, zise Magnus. Spiritele naturii nu sunt pretenţioase.

Jace afişă un zâmbet dispreţuitor în direcţia magicianului:

— Tot aici eşti?

Mai înainte ca Magnus să-i poată răspunde, Isabelle dădu peste ei, arătând aprinsă la faţă şi pătată, şi mirosind puternic a alcool.

— Jace! Alec! Unde aţi fost? V-am căutat peste tot…

— Unde-i Simon? O întrerupse Clary.
Isabelle şovăi.
— E şobolan, zise ea sumbru.
— Ţi-a făcut ceva? Alec era plin de îngrijorare frăţească. Te-a atins? Dac-a încercat ceva…
— Nu, Alec, zise Isabelle, enervată. Nu de-aia. E şobolan.
— E beată, zise Jace, dând să-i întoarcă spatele, degustat.
— Ba nu-s! zise Isabelle, indignată. Adică, poate doar puţin, dar nu asta-i problema. Problema e că Simon a băut una dintre băuturile alea albastre… eu i-am spus să nu, dar el n-a ascultat… şi s-a prefăcut în şobolan.
— În şobolan? repetă Clary, nevenindu-i să creadă. Doar nu vrei să spui…
— Vreau să spun şobolan, zise Isabelle. Micuţ. Brun. Coadă solzoasă.
— Conclavului n-o să-i placă treaba asta, zise Alec, nehotărât. Sunt aproape sigur că preschimbarea mundanilor în şobolani e împotriva Legii.
— Practic, nu ea l-a preschimbat pe el în şobolan, remarcă Jace. Cel mai rău lucru de care poate fi acuzată e neglijenţa.
— Cui îi pasă de Legea aia prostească? ţipă Clary, înşfăcând-o pe Isabelle de încheietură. Prietenul meu cel mai bun e şobolan!
— Au! Isabelle încercă să-şi smulgă mâna din strânsoare. Dă-mi drumul!
— Nu până nu-mi spui unde e.
Niciodată nu voise să-i dea cuiva o palmă cu atâta poftă câtă avea s-o pălmuiască pe Isabelle chiar în clipa aia.
— Nu pot să cred că l-ai părăsit pur şi simplu – probabil e îngrozit…
— Dacă n-a călcat cineva pe el, observă Jace, fără să ajute deloc.
— Nu l-am părăsit eu. El a fugit sub bar, protestă Isabelle, arătând cu mâna. Dă-mi drumul! Îmi vâri brăţara în carne.
— Nemernico, zise Clary cu sălbăticie şi, uluită, îi aruncă mâna lui Isabelle cu putere.
Nu se opri să aştepte reacţia; alergă spre bar. Lăsându-se în genunchi, scrută întunericul din spaţiul îngust de dedesubt. În bezna mirosind a mucegai, i se păru că desluşeşte o pereche de ochi sclipind vioi.
— Simon? zise ea, cu glas gâtuit. Tu eşti?
Simon-şobolanul se furişă înainte cu paşi mărunţi şi mustăţile tremurând. Ea îi văzu forma urechilor mici şi rotunde, lipite de cap, şi vârful ascuţit al botului. Se luptă să-şi înăbuşe o senzaţie de repulsie – nu-i plăcuseră niciodată şobolanii, cu colţii lor gălbui agresivi ieşiţi în afară, gata să muşte. Ar fi preferat să se fi preschimbat în hamster.
— Eu sunt, Clary, zise el încet. Eşti bine?
Jace şi ceilalţi sosiră în spatele ei, Isabelle arătând acum mai mult plictisită decât înduioşată.
— E acolo, dedesubt? întrebă Jace, curios.
Clary, continuând să stea în patru labe, dădu din cap.
— Ssst! O să-l speriaţi.

Întinse mâna cu delicateţe pe sub marginea barului şi flutură din degete:

— Te rog, ieşi de-acolo, Simon. O să-l punem pe Magnus să întoarcă vraja. O să fie bine.

Auzi un chiţăit şi botul rozaliu al şobolanului se îţi de sub bar. Cu o exclamaţie de uşurare, Clary prinse şobolanul în palme.

— Simon! M-ai înţeles!

Şobolanul, cuibărit în căuşul palmelor ei, chiţăi posac. Încântată, ea-l strânse la piept.

— O, sărăcuţul de tine, zise ea cântat, ca şi când chiar ar fi fost un animal de casă. Bietule Simon, o să fie bine, îţi promit…

— Mie nu mi-ar părea prea rău pentru el, zise Jace. Acum probabil e mai aproape de baza a doua10 decât a fost el vreodată.

— Taci! Clary îl fulgeră furioasă cu privirea pe Jace, dar nu-l slăbi pe şobolan din îmbrăţişare.

Mustăţile acestuia tremurau, fie de mânie, fie de agitaţie, fie de pură groază, Clary n-ar fi putut să spună.

— Chemaţi-l pe Magnus, zise ea tăios. Va trebui să-l preschimbăm înapoi.

— Să nu ne pripim! Jace chiar rânjea, ticălosul. Întinse mâna spre Simon, de parc-ar fi vrut să-l mângâie. E drăguţ aşa. Ia uite ce botic roz are!

Simon îşi dezveli colţii galbeni la Jace şi făcu o mişcare scurtă spre el, clănţănind. Jace îşi trase mâna înapoi.

— Izzy, du-te şi adu-o pe magnifica noastră gazdă.

— De ce eu? Isabelle părea să aibă chef de ceartă.

— Pentru că e vina ta că mundanul e şobolan, tâmpito, zise el, iar Clary realiză, cu surprindere, cât de rar vreunul dintre ei, în afară de Isabelle, îi spuneau lui Simon pe nume. Şi nu-l putem lăsa aici.

Ai fi foarte fericit să-l laşi aici, dacă n-ar fi pentru ea, zise Isabelle, reuşind să injecteze în singura silabă a cuvântului destul venin cât să otrăvească un elefant.

Se îndepărtă cu mers ţanţoş, fusta legănându-i-se pe lângă coapse.

— Nu pot să cred că ea te-a lăsat să bei băutura aia albastră, îi zise Clary şobolanului Simon. Acum, uite ce-ai păţit, dac-ai fost atât de nechibzuit.

Simon chiţăi agasat. Clary auzi pe cineva chicotind şi, când îşi ridică ochii, îl văzu pe Magnus aplecat spre ea. Isabelle stătea în spatele lui, cu o expresie furioasă pe faţă.

— Rattus norvegicus, zise Magnus, privindu-l cercetător pe Simon. Un şobolan brun comun, nimic exotic.

— Nu-mi pasă ce soi de şobolan este, zise Clary cu arţag. Îl vreau înapoi cum a fost.

Magnus se scărpină în cap, gânditor, împrăştiind scântei.

— N-are rost, zise el.

— Asta spuneam şi eu! Jace părea mulţumit.

— N-ARE ROST? strigă Clary, atât de puternic, încât Simon îşi ascunse capul sub degetul ei mare. CUM POŢI SĂ SPUI CĂ N-ARE ROST?

— Pentru că o să revină la forma lui în câteva ore, zise Magnus. Efectul cocktailurilor e temporar. N-are rost să intervenim cu o vrajă de transformare; n-ar face decât să-l traumatizeze. Prea multă magie e greu de suportat de mundani, organismul lor nu e obişnuit cu ea.

— Mă îndoiesc şi că organismul lui e obişnuit să fie şobolan, sublinie Clary. Dumneata eşti magician, n-ai putea doar să desfaci vraja?

Magnus se gândi.

— Nu, zise el.

— Vrei să spui că nu vrei.

— Nu pe degeaba, scumpa mea, iar tu nu-ţi poţi permite serviciile mele.

— Dar nici eu nu pot să duc un şobolan acasă cu metroul, zise Clary, plângăreţ. O să-l scap sau o să mă aresteze vreun poliţist de la MTA11 pentru transportul dăunătorilor cu mijloacele de transport în comun.

Simon chiţăi, supărat.

— Nu că tu ai fi un dăunător, fireşte.

Unei fete care strigase ceva la uşă i se alăturară acum alţi vreo şase sau şapte invitaţi. Tumultul vocilor mânioase se ridică peste larma petrecerii şi gălăgia muzicii. Magnus îşi rostogoli ochii în cap.

— Scuzaţi-mă, zise el, întorcându-se în mulţime, care se închise în urma lui instantaneu.

Isabelle, clătinându-se pe tocurile ei, scoase un suspin adânc.

— Cam atât a fost ajutorul lui.

— Ştii, zise Alec, ai putea foarte bine să pui şobolanul în sacul tău de umăr.

Clary se uită aspru la el, dar nu găsi nimic în neregulă cu propunerea. Oricum, nu avea nici un buzunar în care să-l fi putut vârî. Hainele lui Isabelle nu erau făcute pentru buzunare; erau prea strâmte. Clary era uluită că o încăpeau pe Isabelle.

Dându-şi jos de pe umăr sacul, îi găsi o ascunzătoare potrivită micuţului şobolan brun care fusese odinioară Simon, cuibărit între hanoracul ei, făcut sul, şi caietul de schiţe. El se ghemui peste portofel, uitându-se cu reproş.

— Îmi pare rău, zise ea jalnic.

— Nu-ţi bate capul, zise Jace. De ce mundanii insistă să-şi asume întotdeauna responsabilitatea pentru lucruri care nu se întâmpla din vina lor e un mister pentru mine. Nu i-ai turnat tu cu de-a sila cocktailul ăla pe gâtul lui de idiot.

— Dacă n-ar fi fost pentru mine, n-ar fi venit aici, zise Clary, cu glas pierit.

— Nu-ţi face iluzii. A venit aici pentru Isabelle.

Mânioasă, Clary smuci fermoarul închizând sacul şi se ridică în picioare.

— Hai să ieşim de-aici. Mi-e greaţă de locul ăsta.

Grupul compact de protestatari de la uşă se dovedi a fi o ceată de vampiri, uşor de recunoscut după pielea foarte albă şi părul negru ca moartea. Probabil şi-l vopsesc, gândi Clary, căci nu se putea să aibă toţi în

mod natural părul negru-corb şi, în plus, unii dintre ei aveau sprâncenele blonde. Se plângeau în gura mare de vandalizarea motocicletelor şi de faptul că unii dintre prietenii lor, inexplicabil, lipseau.

— Probabil s-au îmbătat şi au murit pe undeva, zise Magnus, fluturându-şi a plictiseală degetele lungi şi albe. Ştiţi cum aveţi voi tendinţa să vă prefaceţi în lilieci şi în grămăjoare de praf când trageţi la măsea prea multe Bloody Mary.

— Amestecă sânge în vodcă, zise Jace la urechea lui Clary.

Suflul respiraţiei sale o făcu să se înfioare.

— Da, m-am prins, mersi.

— Nu putem merge să adunăm fiecare grămăjoară de praf pe care-o găsim pe aici, în caz că dimineaţă se va dovedi a fi Gregor, zise o fată cu o gură neplăcută şi cu sprâncene pictate.

— Gregor o să fie bine. Eu dau rar cu mătura, o linişti Magnus. Voi fi fericit să trimit înapoi la hotel orice rătăcit se va arăta dimineaţă – într-o maşină cu ferestre acoperite, fireşte.

— Dar cum rămâne cu motocicletele noastre? zise un băiat subţirel, căruia i se vedeau rădăcinile blonde la baza părului vopsit prost. Un cercel de aur în formă de ţăruş îi atârna de lobul urechii stângi. O să ne ia ore în şir ca să le reparăm.

— Aveţi timp până la răsărit, zise Magnus, care-şi pierduse vizibil răbdarea. V-aş sugera să începeţi.

Îşi ridică vocea:

— Bine, gata! Petrecerea s-a terminat! Toată lumea afară!

Dădu din braţe, răspândind scântei.

Cu un singur zang tunător, formaţia încetă să mai cânte. Un zumzet de nemulţumire se ridică dinspre petrecăreţi, dar se mişcară, ascultători, către uşă. Niciunul nu se opri să-i mulţumească lui Magnus pentru petrecere.

— Haide! Jace o împinse pe Clary spre ieşire.

Era aglomeraţie. Ea îşi ţinea sacul în faţă, cu mâinile împreunate protector în jurul lui. Cineva o lovi în umăr, puternic, iar ea ţipă şi se dădu într-o parte, îndepărtându-se de Jace. O mână trecu peste sacul ei, îşi ridică privirea şi văzu vampirul cu cercel în formă de ţăruş rânjind la ea.

— Hei, drăguţă creatură, zise el. Ce-ai în sac?

— Agheasmă, zise Jace, reapărând alături de ea de parcă ar fi fost invocat ca un duh din lampă. Un duh sarcastic, cu o atitudine rebelă.

— Oooh, un vânător de umbre, zise vampirul. Înfricoşător.

Făcând cu ochiul, se topi înapoi în mulţime.

— Vampirii sunt aşa nişte primadone[12], suspină Magnus din prag. Pe cinstite, nu ştiu de ce dau petrecerile astea.

— Din pricina pisicii dumitale, îi reaminti Clary.

Magnus înălţă capul.

— Adevărat. Preşedintele Miau merită toate ostenelile mele.

Se uită la ea şi la grupul de vânători de umbre din spatele ei.

— Plecaţi?

Jace dădu din cap.

— Nu vrem să abuzăm de amabilitatea gazdei.
— Care amabilitate? întrebă Magnus. Ar trebui să spun că a fost o plăcere să vă cunosc, dar n-a fost. Nu că n-aţi fi cu toţii pur şi simplu fermecători… Cât despre tine – îi făcu lui Alec cu ochiul, iar el păru stupefiat – mă suni?
Alec roşi şi se bâlbâi, şi probabil că ar fi stat acolo toată noaptea dacă nu l-ar fi apucat Jace de braţ, să-l ducă pe sus către ieşire, cu Isabelle lipită de ei ca umbra. Clary se pregătea să-i urmeze, când simţi o bătaie uşoară pe braţ; era Magnus.
Am un mesaj pentru tine, zise el. De la mama ta.
Clary rămase atât de surprinsă, că aproape scăpă sacul din braţe.
— De la mama? Vrei să spui că ea te-a rugat să-mi spui mie ceva?
— Nu chiar, zise Magnus.
Ochii lui de felină, despicaţi de ciudatele sale pupile verticale ca fisurile într-un zid verde-auriu, erau de data asta serioşi.
— Dar eu am cunoscut-o într-un fel în care tu n-ai cunoscut-o. Ea a făcut ce-a făcut ca să te ţină departe de o lume pe care o ura. Întreaga ei existenţă, fuga, ascunzişurile – minciunile, cum le-ai numit tu – au fost ca să te ţină pe tine în siguranţă. Nu-i irosi sacrificiile riscându-ţi viaţa. Ea n-ar vrea să faci asta.
— N-ar vrea s-o salvez?
— Nu, dacă asta ar însemna să te pui în pericol.
— Dar eu sunt singura persoană căreia îi pasă de ce se întâmplă cu ea…
— Nu, zise Magnus, nu eşti.
Clary clipi nedumerită.
— Nu înţeleg. E… Magnus, dacă ştii ceva…
El îi tăie vorba cu o fermitate brutală.
— Şi un ultim amănunt. Ochii îi fulgerară spre uşa pe care Jace, Alec şi Isabelle dispăruseră. Ţine minte că atunci când mama ta a fugit de Lumea din Umbră, nu de monştri s-a ascuns. Nu de magicieni, de oamenii-lupi, de spiritele naturii, nici măcar de demoni. Ci de ei. De vânătorii de umbre.
O aşteptau afară din depozit. Jace, cu mâinile în buzunare, stătea aplecat peste balustrada scării şi privea cum vampirii dădeau târcoale motocicletelor stricate, blestemând şi suduind. El avea un mic zâmbet pe faţă. Alec şi Isabelle stăteau ceva mai departe. Isabelle îşi ştergea lacrimile, iar Clary simţi un val de furie oarbă – Isabelle abia de-l cunoştea pe Simon. Asta nu era nenorocirea ei. Clary era cea care avea dreptul să sufere, nu fata-vânător de umbre.
Jace se desprinse de balustradă când apăru Clary. Porni pe lângă ea, potrivindu-şi pasul după al ei, fără să vorbească. Părea pierdut în gânduri. Isabelle şi Alec, grăbindu-se înainte, păreau a se certa. Clary îşi iuţi puţin pasul, lungindu-şi gâtul să audă ce-şi spuneau.
— Nu e vina ta, spunea Alec.

Părea să-i fie lehamite, de parcă mai trecuse şi înainte prin genul ăsta de problemă cu sora lui. Clary se întrebă câţi alţi băieţi mai preschimbase ea în şobolani, din greşeală.

— Dar ar trebui să te înveţi minte să nu te mai duci la atâtea petreceri cu repudiaţii, adăugă el. Întotdeauna aduc mai multe necazuri decât merită.

Isabelle se smiorcăi zgomotos:

— Dacă lui i s-ar fi întâmplat ceva, eu… nu ştiu ce-aş fi făcut.

— Probabil tot ce-ai făcut şi înainte, zise Alec, cu voce plictisită.

— Asta nu înseamnă că nu…

— Ce? îl iubeşti? zise Alec zeflemitor, ridicând vocea. Trebuit să cunoşti pe cineva ca să-l iubeşti.

— Dar nu e numai asta. Isabelle vorbea aproape tristă. Tu nu te-ai distrat deloc la petrecere, Alec?

— Nu.

— Am crezut că poate-o să-ţi placă de Magnus. E drăguţ, nu-i aşa?

— Drăguţ? Alec se uită la ea de parcă ar fi fost ţicnită. Pisoii sunt drăguţi. Magicienii sunt… Şovăi. Nu, sfârşi el, stângaci.

— M-am gândit că v-aţi putea înţelege bine. Fardul de ochi al lui Isabelle sclipea la fel de tare ca şi lacrimile, când se întoarse să se uite la fratele ei. Că aţi putea deveni prieteni.

— Am prieteni, zise Alec şi aruncă o privire peste umăr, ca şi cum nu s-ar fi putut abţine, la Jace.

Dar Jace, cu capul lui de aur plecat, pierdut în gânduri, nu observă.

Clary simţi brusc nevoia să deschidă sacul şi să arunce o privire în el… şi se încruntă. Sacul era deschis. Derula filmul înapoi la petrecere – ridicase sacul, îi trăsese fermoarul, îl închisese. Era sigură de asta. Deschise larg sacul, cu inima bătându-i tare.

Îşi aduse aminte de ziua când i se furase portofelul la metrou. Îşi aduse aminte cum deschisese sacul şi nu-l mai văzuse acolo, iar gura i se uscase deodată de surpriză – L-am scăpat pe jos? L-am pierdut? Şi deodată îşi dăduse seama: A dispărut. Şi acum era la fel ca atunci, numai că de mii de ori mai rău. Cu gura uscată ca iasca, Clary pipăi prin rucsac, dând la o parte hainele şi caietul de desen, râcâind prin el de-i intră nisipul sub unghii. Nimic.

Se opri din mers. Jace, cu un pas înaintea ei, se muta de pe-un picior pe altul, arătând nerăbdător, Alec şi Isabelle ajunseseră deja la următoarea intersecţie.

— Ce s-a întâmplat? întrebă Jace şi ea putea să jure că se pregătea să adauge ceva sarcastic. Dar trebuie să fi văzut expresia de pe chipul ei, fiindcă n-o spuse. Clary?

— A dispărut, şopti ea. Simon. Era în rucsacul meu…

— A ieşit el?

Era o întrebare negândită, dar Clary, epuizată şi cuprinsă de panică, reacţionă pe negândite:

— Bineînţeles că nu! ţipă ea. Ce, tu crezi că voia să fie storcit de vreo maşină, ucis de vreo pisică…

— Clary…

— Taci! ţipă ea, repezind rucsacul în el. Tu ai fost cel care a zis că nu merită osteneala să fie preschimbat…

El prinse cu abilitate rucsacul aruncat de ea. Luându-i-l din mână, îl examină.

— Fermoarul e rupt, zise el. Pe dinafară. Cineva a sfâşiat sacul ăsta.

Clătinând capul pierită, Clary nu putu decât să şoptească:

— Eu nu…

— Ştiu. Vocea lui era blândă. Îşi duse mâinile pâlnie la gură: Alec! Isabelle! Duceţi-vă înainte! O să vă prindem din urmă.

Cele două siluete, deja mult înainte, se opriră; Alec şovăi, dar sora lui îl prinse de braţ şi-l împinse cu fermitate către intrarea de la metrou. Ceva o apăsa pe spate pe Clary: era mâna lui Jace, întorcând-o încet în partea opusă. Ea îl lăsă s-o conducă, împiedicându-se de crăpăturile din trotuar, până când ajunseră iarăşi la gangul de la intrarea în clădirea lui Magnus. Duhoarea de alcool stătut şi mirosul dulceag, straniu, pe care Clary începuse să-l asocieze cu spiritele naturii, înţesau spaţiul îngust. Trăgându-şi mâna de pe spatele ei, Jace apăsă pe butonul soneriei de deasupra numelui lui Magnus.

— Jace, spuse ea.

El privi în jos, spre ea.

— Ce-i?

Ea îşi căuta cuvintele:

— Crezi că e teafăr?

— Simon?

El şovăi să-i răspundă, iar ea se gândi la cuvintele lui Isabelle: Nu întreba ceva decât dacă ştii că poţi suporta să auzi răspunsul.

În loc să mai comenteze, el apăsă pe butonul soneriei, mai lung de data asta. În sfârşit Magnus răspunse, glasul lui bubuind în micul gang.

— CINE ÎNDRĂZNEŞTE SĂ-MI TULBURE ODIHNA?

Jace păru aproape intimidat:

— Jace Wayland. Îţi aminteşti? Sunt din Conclav.

— O, da. Magnus păru că se înviorează. Tu eşti cel cu ochi albaştri.

— Se referă la Alec, zise Clary, ajutându-l.

— Nu. Ochii mei sunt descrişi de regulă ca fiind de aur, spuse Jace în interfon. Şi luminoşi.

— Ah, acela eşti. Magnus păru dezamăgit.

Dacă n-ar fi fost atât de supărată, Clary ar fi râs.

— Cred că mai bine vii sus.

Magicianul le răspunse la uşă îmbrăcat într-un chimono pictat cu dragoni, un turban auriu şi o expresie de abia stăpânită enervare.

— Dormeam, zise el cu semeţie.

Jace păru gata să-i spună ceva grosolan, posibil despre turban, aşa că ea se grăbi să i-o ia înainte:

— Ne pare rău că vă deranjăm…

Ceva mic şi alb scoase capul pe după gleznele magicianului. Era tărcat cu dungi cenuşii în zigzag şi avea urechi îmblănite la vârf, dar roz, ceea ce îl făcea să semene mai curând cu un şoarece mai mare decât cu un pisoi.

— Preşedintele Miau? ghici Clary.
Magnus dădu din cap:
— S-a întors.
Jace se uită cu oarecare dispreţ la pisoiaşul tărcat.
— Ăsta nu e pisoi, observă el. E cât un hamster.
— O să am bunătatea să uit că ai spus asta, zise Magnus, folosindu-şi piciorul ca să-l împingă pe Preşedintele Miau în spatele lui. Acum, mai precis, de ce-aţi venit aici?
Clary îi arătă rucsacul sfâşiat.
— Din cauza lui Simon. Nu mai e.
— Ah, zise Magnus, cu delicateţe, nu mai e ce, mai precis?
— Nu mai e, repetă Jace, de pildă a pierit, e absent, se remarcă prin lipsa de prezenţă, a dispărut.
— Poate s-a dus şi s-a ascuns pe sub ceva, sugeră Magnus. Nu poate fi uşor să te obişnuieşti cu gândul că eşti şobolan, mai ales pentru cineva atât de tontălău.
— Simon nu e tontălău, protestă Clary mânioasă.
— E-adevărat, încuviinţă Jace. Doar arată a tontălău. Zău, inteligenţa lui este chiar medie.
Tonul său era degajat, dar umerii îi erau încordaţi când se întoarse spre Magnus:
— Când am plecat, unul dintre oaspeţii dumitale s-a lovit de Clary. Cred că el i-a sfâşiat rucsacul şi a luat şobolanul. Pe Simon, adică.
Magnus se uita în continuare la el:
— Şi?
— Şi trebuie să aflu cine era, zise Jace hotărât. Bănuiesc că dumneata ştii. Dumneata eşti Înaltul Magician din Brooklyn. Mă gândeam că nu multe se petrec în apartamentul dumitale fără ca dumneata să ştii despre ele.
Magnus îşi inspectă o unghie sclipitoare.
— Nu te înşeli.
— Te rugăm să ne spui, zise Clary.
Mâna lui Jace se strânse pe încheietura ei. Ştia că voia să tacă, dar îi era cu neputinţă:
— Te rugăm.
Magnus îşi lăsă mâna în jos, oftând.
— Bine. L-am văzut pe unul dintre vampirii cu motociclete din bârlogul de la periferia oraşului plecând cu un şobolan brun în braţe. Sincer să fiu, mi-am închipuit că era unul de-al lor. Uneori, Copiii nopţii se prefac în şobolani sau lilieci când se îmbată.
Mâinile lui Clary tremurau.
— Dar crezi că era Simon?
— E doar o bănuială, dar mi se pare posibil.
— Încă un lucru. Jace vorbi destul de calm, dar acum era în alertă la fel cum fusese în apartament înainte să-l găsească pe damnat. Unde este bârlogul lor?
— Ce anume?

— Bârlogul vampirilor. Acolo s-au dus, nu-i aşa?
— Aşa aş zice.
Magnus arăta ca şi când i-ar fi plăcut să se afle oriunde în altă parte.
— Am nevoie să-mi spui unde este acela.
Magnus îşi clătină capul cu turban:
— Nu trec de partea vrăjmaşilor Copiilor Nopţii pentru un mundan pe care nici măcar nu-l cunosc.
— Stai puţin, îl întrerupse Clary. Ce ar putea ei să vrea de la Simon? Parcă nu le era permis să rănească oameni…
— Vrei să-ţi spun ce cred eu? zise Magnus, nu fără îngăduinţă. Au presupus că era un şobolan îmblânzit şi s-au gândit c-ar fi amuzant să ucidă animalul de casă al unui vânător de umbre. Nu vă au prea mult la inimă, indiferent ce zic Acordurile – şi nu e stipulat nimic în Codex despre a nu ucide animalele.
— Să-l ucidă? zise Clary, cu ochii mari.
— Nu neapărat, se grăbi să spună Magnus. Poate că l-au crezut unul dintr-ai lor.
— Şi-n cazul ăsta, ce-o să se întâmple cu el? stărui Clary.
— Păi, când o să se prefacă la loc în om, ei tot o să-l ucidă. Dar aţi mai avea câteva ore.
— Atunci trebuie să ne ajuţi, îi zise Clary magicianului. Altminteri, Simon va muri.
Magnus o măsură cu privirea din cap până-n tălpi, cu un soi de simpatie detaşată.
— Toţi mor, dragă, zise el. Ai putea foarte bine să te obişnuieşti cu gândul.
Începu să închidă uşa. Jace întinse un picior, proptind-o deschisă. Magnus oftă.
— Acu' ce mai e?
— Tot nu ne-ai spus unde se află bârlogul, zise Jace.
— Şi nici n-o să vă spun. V-am spus deja…
Acum îl întrerupse Clary, vârându-se în faţa lui Jace.
— Mi-ai îmbârligat creierul, zise ea. Mi-ai luat amintirile. Nu poţi să faci acest unic lucru pentru mine?
Magnus îşi miji ochii luminoşi de pisică. Undeva, de la distanţă, Preşedintele Miau plângea. Încet, magicianul îşi lăsă capul în jos şi lovi o dată, cu destul de multă violenţă, peretele.
— Vechiul Hotel Dumont, zise el. La periferie.
— Ştiu unde e. Jace arăta mulţumit.
— Trebuie să ajungem acolo imediat. N-ai cumva un Portal? întrebă Clary, adresându-i-se lui Magnus.
— Nu. Arăta plictisit. Portalurile sunt destul de greu de construit şi îi expun la mari riscuri pe proprietari. Prin ele pot veni creaturi foarte rele, dacă nu sunt protejate cum se cuvine. Singurele pe care le cunosc eu în New York sunt cel de la Dorothea şi cel de la Renwick, dar amândouă sunt prea departe ca să merite osteneala să încercaţi să ajungeţi acolo, chiar dacă sunteţi siguri

că proprietarii lor v-ar lăsa să le folosiţi, ceea ce probabil n-ar face. Aţi priceput asta? Acum, plecaţi.

Magnus se uită cu înţeles la piciorul lui Jace, care încă mai bloca uşa. Jace nu se clinti.

— Încă un lucru, zise Jace. Există vreun loc sfânt pe-aici pe-aproape?

— Bună idee. Dacă aveţi de gând să vă duceţi să atacaţi numai voi un bârlog de vampiri, singuri, ar fi bine să vă rugaţi mai întâi.

— Ne trebuie arme, zise Jace concis. Mai multe decât ce avem asupra noastră acum.

Magnus îi arătă direcţia.

— E o biserică catolică mai jos, pe Diamond Street. Îţi ajunge?

Jace dădu din cap şi făcu un pas înapoi.

— Asta-i…

Uşa li se trânti în nas. Clary, gâfâind de parcă alergase, se uită lung la ea până când Jace o apucă de braţ şi-o dirijă în josul scării şi afară, în noapte.

HOTELUL DUMORT.

Noaptea, biserica de pe Diamond Street arăta spectral, cu ferestrele sale gotice arcuite reflectând lumina lunii ca nişte oglinzi de argint. Un gard de fier forjat înconjura clădirea şi era vopsit în negru mat. Clary zgâlţâi poarta de la intrare, dar un lacăt solid o ţinea închisă.

— E încuiat, zise ea, uitându-se la Jace peste umăr.

El îşi flutură stela.

— Lasă-mă pe mine.

Ea îl privi în timp ce el desfăcea lacătul, îi privi curbura spatelui aplecat, muşchii încordaţi pe sub mânecile scurte ale tricoului. Lumina lunii îi decolora cu totul părul, făcându-l mai degrabă de argint, decât de aur.

Lacătul căzu la pământ cu un dangăt, un ghem contorsionat de metal. Jace arăta mulţumit de sine.

— Ca de obicei, zise el. Sunt uluitor de bun la asta.

Clary se simţi brusc plictisită.

— Când se termină partea cu autofelicitările de seară, am putea să ne întoarcem la salvarea celui mai bun prieten al meu de a fi exsangvinat până la moarte?

— Exsangvinat, zise Jace, impresionat. Asta-i un cuvânt mare.

— Iar tu eşti un mare…

— Ne, ne, ne, o întrerupse el. Fără înjurături în biserică.

— Nu suntem încă în biserică, murmură Clary, urmându-l pe aleea de piatră către uşile duble de la intrare. Arcul de piatră de deasupra uşilor era minunat cioplit, din cel mai înalt punct al său privind în jos un înger. Turle ascuţite se conturau negre pe cerul nopţii, iar Clary îşi dădu seama că asta era biserica pe care o zărise mai devreme, în seara aceea, din Mecarren Park.

— Pare un păcat să spargi uşa unei biserici.

Profilul lui Jace în lumina lunii era calm.

— N-o s-o spargem, zise el, strecurând stela în buzunar.

Puse o mână subţire şi bronzată, marcată pretutindeni cu cicatrice delicate ca un văl de dantelă, pe lemnul uşii, imediat deasupra încuietorii.

— În numele Conclavului, zise el, cer să intru în acest loc sfânt. În numele Bătăliei Fără Sfârşit, cer să folosesc armele noastre. Şi în numele îngerului Raziel, cer binecuvântarea voastră în misiunea mea împotriva întunericului.

Clary se uită lung la el. El nu mişcă, deşi vântul nopţii îi vâra părul în ochi; clipi şi tocmai se pregătea să spună ceva, când uşa se deschise cu un declic şi un scârţâit de balamale. Se mişcă lin spre interior, sub ochii lor, deschizându-se către un spaţiu rece, întunecat şi pustiu străbătut de puncte de lumină.

Jace se dădu un pas înapoi:

— După tine.

Când Clary păşi înăuntru, un val de aer rece o învălui, deopotrivă cu mirosul de piatră şi de ceară de lumânări. Şiruri neclare de strane se întindeau spre altar şi un pâlc de lumânări lumina ca un pat de scântei, lângă peretele din capătul îndepărtat. Ea îşi dădu seama că, în afară de Institut, care nu prea conta, ea nu intrase de fapt în nici o biserică până atunci. Văzuse fotografii şi văzuse interioarele bisericilor în filmele artistice şi în cele animate, prin care acestea apăreau frecvent. O scenă dintr-un serial animat favorit, cu un preot vampir monstruos, avusese loc într-o biserică. Se presupunea că trebuie să te simţi în siguranţă într-o biserică, dar ea nu. Forme ciudate păreau să se ridice asupra ei dintre umbre. Se înfioră.

— Zidurile de piatră nu lasă să pătrundă căldura, zise Jace, observându-i tremurul.

— Nu-i din pricina asta, zise ea. Ştii, n-am mai fost niciodată într-o biserică până acum.

— Ai fost în Institut.

— Vreau să spun într-o biserică adevărată. La slujbă. În sensul ăsta.

— Pe bune. Păi, asta e nava, unde se află stranele. Aici stau oamenii în timpul slujbei. Înaintă, vocile lor stârnind ecouri între zidurile de piatră. Aici, sus, este absida. În ea stăm noi. Iar acesta este altarul, unde preotul oficiază euharistia. E întotdeauna în partea de răsărit a bisericii.

Îngenunche în faţa altarului, iar ea se gândi pentru un moment că se ruga. Altarul propriu-zis era înalt, făcut din granit întunecat şi drapat cu o pânză roşie. În spatele lui se ridica un paravan ornat cu aur, gravat cu figuri de sfinţi şi martiri, fiecare având un disc de aur în spatele capului, reprezentând un nimb.

— Jace, şopti ea. Ce faci?

El pusese mâinile pe pardoseala de piatră şi le mişca înainte şi înapoi cu repeziciune, de parcă ar fi căutat ceva, ridicând praful cu vârful degetelor.

— Caut arme.

— Aici?

— Sunt ascunse; de regulă, în jurul altarului. Ţinute la îndemână, în caz de urgenţă.

— Şi asta este ce? Un fel de înţelegere pe care o aveţi voi cu biserica catolică?

— Nu neapărat. Demonii sunt pe Pământ de tot atâta vreme ca şi noi. Sunt pretutindeni în lume, în diversele lor forme – demoni greceşti, daevas persani, asuras hinduşi, oni japonezi. Majoritatea credinţelor religioase au câte o metodă pentru ca să încorporeze deopotrivă existenţa lor şi să lupte împotriva lor. Vânătorii de umbre nu se alipesc unei singure religii în particular, iar în schimb toate religiile ne ajută în bătălia noastră. Aş fi putut la fel de uşor să mă duc să caut ajutor la o sinagogă evreiască sau la un templu şintoist sau… Ah! Am găsit!

Începu să dea praful la o parte, iar ea îngenunche lângă el. Cioplită într-una dintre dalele octogonale din faţa altarului era o rună. Clary o recunoscu, aproape la fel de uşor ca şi când ar fi citit un cuvânt din limba ei. Era runa care însemna „nefilim”.

Jace îşi scoase stela şi atinse cu ea piatra. Cu un scrâşnet, aceasta se dădu la o parte, lăsând la vedere un compartiment de dedesubt. În compartiment se afla o ladă lungă de lemn. Jace îi deschise capacul şi privi cu satisfacţie obiectele aranjate frumos.

— Ce sunt astea? întrebă Clary.

— Sticluţe cu agheasmă, pumnale sfinţite, stele şi săbii de argint, zise Jace, îngrămădind armele pe pardoseală, lângă el; cabluri electrice care nu ne sunt de mare folos pe moment, dar e întotdeauna bine să ai unele de rezervă – gloanţe de argint, talismane protectoare, crucifixe, stele ale lui David…

— Iisuse! zise Clary.

— Mă îndoiesc că el s-ar potrivi.

— Jace! Clary era înspăimântată.

— Ce?

— Nu ştiu, dar mi se pare că nu-i bine să faci glume din astea într-o biserică.

El ridică din umeri:

— Nu sunt un adevărat credincios.

Clary se uită la el cu surprindere.

— Nu?

El clătină din cap. Părul îi căzuse peste faţă, dar el tocmai examina o sticluţă cu un lichid transparent şi nu ridică mâna să şi-l dea la o parte. Pe Clary o furnicau degetele de poftă s-o facă ea.

— Ai crezut că sunt credincios? întrebă el.

— Păi… şovăi ea. Dacă există demoni, atunci trebuie să fie şi…

— Trebuie să fie cine? Jace strecură sticluţa în buzunar. Ah, zise el, vrei să spui că, dacă există asta – arătă în jos, către pardoseală – atunci trebuie să fie şi asta. Şi făcu semn către tavan.

— Mi se pare logic. Nu?

Jace luă de jos o sabie şi-i examină mânerul.

— Îţi spun eu ce-i, zise el. Eu am omorât demoni o treime din viaţa mea. Cred că am trimis vreo cinci sute înapoi în acea nu ştiu care dimensiune a iadului de unde s-au târât ei afară. Iar în tot timpul ăsta – în tot timpul ăsta!

– n-am văzut niciodată un înger. Nici măcar n-am auzit de cineva care să fi întâlnit.

— Dar un înger a creat vânătorii de umbre, la începuturi, zise Clary. Aşa spune Hodge.

— Ceea ce este o poveste drăguţă. Jace se uită la ea cu ochii mijiţi, ca de pisică. Tata credea în Dumnezeu, zise el. Eu, nu.

— Deloc?

Nu ştia nici ea de ce îl descosea – nu se gândise niciodată dacă ea personal credea în Dumnezeu, îngeri şi aşa mai departe, şi dacă ar fi fost întrebată, ar fi spus că nu. Exista totuşi ceva la Jace care o făcea să-l zgândărească, să-i sfărâme cochilia de cinism şi să-l silească să admită că totuşi credea în ceva, simţea ceva, îi păsa de ceva pe lume.

— Hai s-o luăm altfel, zise el, strecurând o pereche de pumnale la cingătoare. Lumina slabă care se filtra prin vitraliile ferestrelor arunca pătrate de culoare pe faţa lui. Tatăl meu credea într-un Dumnezeu drept. Deus volt, asta era deviza lui – „pentru că asta e voia Domnului”. Asta era şi deviza cruciaţilor, iar ei au pornit la bătălie şi au fosi masacraţi, la fel ca şi tatăl meu. Iar când l-am văzut zăcând mort într-o baltă de sânge propriu, am ştiut atunci că nu încetasem să cred în Dumnezeu. Doar încetasem să mai cred că lui Dumnezeu îi păsa. Probabil că există un Dumnezeu, Clary, şi poate că e aici chiar acum, sau poate că nu e, dar nu cred că asta contează. Fie aşa, fie altminteri, suntem pe cont propriu.

Ei erau singurii pasageri din vagonul metroului care se îndrepta spre periferie. Clary stătea fără să vorbească, gândindu-se la Simon. Din când în când, Jace se uita la ea, de parcă ar fi fost pe cale să-i spună ceva, înainte de a se cufunda iarăşi într-o tăcere care nu-l caracteriza.

Când ieşiră de la metrou, străzile erau pustii, aerul încărcat şi cu gust metalic. Băcăniile, spălătoriile de rufe şi centrele de operaţiuni bancare, mute în spatele uşilor de noapte, din tablă de oţel ondulată. Găsiră hotelul, în cele din urmă, după vreo oră de căutări, pe o stradă laterală ce pornea din 116th Street. Trecuseră de două ori pe lângă el, luându-l drept vreun alt imobil abandonat, până ce Clary văzu firma. Se desprinsese dintr-un cui şi atârna ascunsă de un copac prizărit. Ai fi trebuit să scrie HOTEL DUMONT, dar cineva acoperise cu vopsea N-ul şi îl înlocuise cu un R.

— Hotel Dumort, zise Jace, când ea îi arătă. Nostim.

Clary nu făcuse decât doi ani de franceză, dar îi erau de ajuns ca să prindă gluma.

— Du mort, zise ea. Al morţii.

Jace dădu din cap. Devenise deja foarte alert, ca o pisică văzând un şoarece furişându-se după o sofa.

— Dar nu poate fi un hotel, zise Clary. Toate ferestrele sunt bătute în cuie, iar uşa a fost zidită pe-afară… Oh, se opri ea, prinzându-i privirea. Corect. Vampiri. Dar ei cum ajung înăuntru?

— Zboară, zise Jace şi-i arătă spre caturile de sus ale clădirii.

Fusese cândva, în mod clar, un hotel select şi luxos. Faţada era elegant decorată cu spirale florale şi cu flori de crin, cioplite în piatră întunecată şi erodată de-a lungul anilor de expunere la aerul poluat şi la ploaia acidă.

— Noi nu zburăm, se simţi Clary îmboldită să remarce.

— Nu, recunoscu Jace. Noi nu zburăm. Noi spargem uşa şi intrăm.

Traversă strada către hotel.

— Zburatul suna mai atrăgător, zise Clary, grăbindu-se să-l prindă din urmă.

— În clipa asta, orice sună mai atrăgător.

Ea se întrebă ce voia să spună. Exista o agitaţie la el, o anticipare a vânătorii care în ochii ei nu-l arăta atât de nefericit pe cât pretindea c-ar fi. El a ucis mai mulţi demoni decât oricare altul la vârsta lui. Nu ucizi atât de mulţi demoni stând de-o parte fiindcă nu-ţi surâde ideea să te lupţi.

Se stârni un vânt fierbinte, ce ridică frunzele copacilor piperniciţi din faţa hotelului, împingând gunoaiele în gurile de canal şi pe trotuar, făcându-le să alunece peste asfaltul crăpat. Zona era ciudat de pustie, gândi Clary – de obicei, în Manhattan, mai era întotdeauna şi altcineva pe stradă, chiar şi la patru dimineaţa. Multe dintre felinarele de stradă care se înşirau de-a lungul trotuarului erau arse, deşi acela, cel mai apropiat de hotel, răspândea o lumină slabă şi portocalie pe aleea care ducea spre ceea ce fusese cândva uşa de la intrare.

— Fereşte-te să intri în lumină, zise Jace, trăgând-o de mânecă mai spre el. S-ar putea să ne pândească de la ferestre. Şi nu te uita în sus, adăugă el, dar era prea târziu.

Clary deja îşi ridicase privirile spre ferestrele sparte de la caturile superioare. Pentru o clipă, i se păru că zăreşte o mişcare rapidă la una dintre ferestrestre, ceva alb, o fracţiune de secundă, care ar fi putut fi o faţă sau o mână retrăgându-se în spatele unei draperii groase…

— Hai să mergem.

Jace o trase după el, topindu-se în umbrele de pe lângă hotel. Ea simţea că-i creşte tensiunea nervoasă – în şira spinării, în pulsul de la încheieturi şi prin faptul că sângele îi bubuia în urechi. Zumzăitul slab al maşinilor părea să vină de la o foarte mare distanţă, singurul zgomot din jur fiind scrâşnetul cizmelor din picioarele ei pe trotuarul acoprit de gunoaie. Îşi dori să fi putut merge şi ea fără zgomot, ca un vânător de umbre. Poate că într-o bună zi o să-l roage pe Jace s-o înveţe.

Se strecurară după colţul hotelului, pe un gang ce fusese odinioară alee de serviciu pentru aprovizionare. Era îngust, astupat de gunoaie, cutii mucegăite de carton, sticle goale, fâşii de plastic, chestii împrăştiate pe care Clary le crezu la început scobitori, dar mai de aproape arătau ca…

— Oase, zise Jace fără emoţie. Oase de câine, oase de pisică. Nu te uita prea de-aproape; să treci prin gunoaiele vampirilor rareori e o privelişte plăcută.

Ea îşi înghiţi greaţa care-i urcase din stomac.

— Ei bine, cel puţin ştim că suntem în locul potrivit, zise ea şi fu răsplătită cu o sclipire de respect ce apăru, scurt, în ochii lui Jace.

— O, suntem în locul potrivit, zise el. Acum trebuie doar să aflăm cum ajungem înăuntru.

În mod clar fuseseră cândva nişte ferestre aici, dar acum erau zidite. Nu exista nici o uşă, nici măcar o ieşire în caz de incendiu.

— Când era hotel, zise Jace încet, probabil că-şi aduceau proviziile pe-aici. Vreau să spun, n-ar fi adus marfa pe uşa de la intrare, şi nici nu există alt loc unde să poată trage maşinile. Deci trebuie să existe o cale de acces.

Clary se gândi la magazinaşele şi băcăniile din apropiere de casa ei din Brooklyn. Văzuse cum se aprovizionau, dimineaţa devreme, când ea se ducea la şcoală; văzuse proprietarii coreeni ai magazinelor de delicatese deschizând trapele de metal fixate în trotuarul din faţa intrărilor, ca să poată căra cutiile cu şerveţele de hârtie şi mâncare pentru pisici în pivniţele lor cu marfă.

— Pariez că uşile sunt în pământ. Probabil îngropate sub toate gunoaiele astea.

Jace, imediat în spatele ei, dădu din cap.

— La asta mă gândeam. Oftă: Cred că mai bine am muta gunoaiele. Putem începe cu acest container.

I-l arătă, în mod clar fără entuziasm.

— Mai degrabă ai înfrunta o hoardă vorace de demoni, nu-i aşa? zise Clary.

— Cel puţin ăia nu colcăie de viermi. Adică, adăugă el, gânditor, nu toţi, în orice caz. A fost un demon, odată, pe care l-am urmărit prin canalele de sub Grand Central…

— Nu! Clary ridică o mână de avertisment. Chiar n-am chef în clipa asta.

— Cred că e prima oară când o fată îmi spune mie asta, cugetă Jace.

— Mai stai pe lângă mine şi n-o să fie nici ultima.

Jace mustăci.

— Nu prea e momentul potrivit pentru tachinări. Avem gunoi de strâns.

Merse băţos până la container şi apucă de unul dintre mânere.

— Tu ia de celălalt. Hai să-l răsturnăm.

— Dacă-l răsturnăm, o să facem prea mult zgomot, protestă Clary, ocupându-şi poziţia în partea cealaltă a imensului container.

Era un tomberon standard de oraş, vopsit în verde-închis, împroşcat cu pete suspecte. Puţea mai rău decât containerele în general, a gunoi şi a altceva, ceva greu şi dulceag care-i urcă stomacul în gât şi o făcu să icnească.

— Ar trebui să-l împingem.

— Acum, uite ce-i… începu Jace, când o voce vorbi deodată din umbrele din spatele lor.

— Chiar credeţi că trebuie să faceţi asta?

Clary îngheţă, holbându-se în bezna de la gura gangului. Pentru o clipă, panicată, se întrebă dacă nu cumva doar îşi închipuise că aude vocea, dar şi Jace încremenise, uluit. Rareori îl surprindea ceva pe el, şi încă mai rar îl surprindea cineva furişându-se până în spatele lui.

Se îndepărtă de container, strecurându-şi mâna la cingătoare şi vorbind fără emoţie:

— E cineva acolo?

— Dios mio.

Vocea era masculină, amuzată; individul vorbea o spaniolă fluentă.

— Nu sunteţi de prin cartier, nu?

Făcu un pas înainte şi ieşi din bezna densă. Silueta lui prinse încet contur: un băiat, nu mai în vârstă decât Jace şi probabil cu o palmă mai scund decât el. Era zvelt şi mlădios, cu ochi mari, negri, şi pielea de culoarea mierii, ca dintr-o pictură de Diego Rivera13. Purta pantaloni negri, şi o cămaşă albă, descheiată la gât, lăsând să se vadă un lanţ de aur care sclipi slab când se apropie de lumină.

— Ai putea spune şi-aşa, zise Jace prudent, fără să-şi ia mâna de la cingătoare.

— N-ar trebui să vă aflaţi aici. Băiatul îşi trecu degetele prin buclele negre şi grele care-i acopereau fruntea. Locul ăsta e periculos.

Vrea să spună că e un cartier rău-famat. Lui Clary îi venea să râdă, chiar dacă nu era deloc amuzant.

— Ştim, zise ea. Doar că ne-am rătăcit, atâta tot.

Băiatul făcu semn spre container:

— Şi cu ăsta ce voiaţi să faceţi?

Nu mă pricep să mint spontan, se gândi Clary şi se uită la Jace, care, spera, era maestru la capitolul ăsta.

El o dezamăgi imediat:

— Încercam să intrăm în hotel. Ne-am gândit că ar putea fi vreo uşă de pivniţă în spatele containerului.

Băiatul căscă ochii, nevenindu-i să creadă.

— Puţa madre, de ce aţi fi vrut să faceţi aşa ceva?

Jace ridică din umeri.

— Jucăm o festă, ştii. Să ne distrăm puţin.

— Nu înţelegeţi. Locul ăsta e bântuit, blestemat. Aduce ghinion.

Clătină din cap cu fermitate şi spuse câteva lucruri în spaniolă, despre care Clary bănui că ar fi avut legătură cu prostia răsfăţaţilor copii de albi, în general, şi a lor doi, în particular.

— Haideţi cu mine, vă conduc eu la metrou.

— Ştim unde este metroul, zise Jace.

Băiatul râse – un râs plăcut, vibrant.

— Claro. Bineînţeles că ştiţi, dar dacă veniţi cu mine, n-o să se ia nimeni de voi. Nu vreţi necazuri, nu-i aşa?

— Depinde, zise Jace şi făcu o mişcare astfel încât jacheta i se întredeschise, lăsând să se vadă sclipirea armelor înfipte la brâu. Cât îţi dau ei ca să-i ţii pe oameni departe de hotel?

Băiatul aruncă o privire în spatele lui, iar nervii lui Clary zbârnâiră când îşi închipui aleea strâmtă umplându-se cu alte siluete întunecoase, cu feţe albe, guri roşii, sclipiri de colţi la fel de iuţi ca metalul scoţând scântei pe caldarâm.

Când el se întoarse din nou spre Jace, gura îi era strânsă într-o linie subţire:

— Cât îmi dau cine, chico?

— Vampirii. Cu cât te plătesc? Sau e altceva la mijloc – ţi-au spus cumva că te vor face unul de-al lor, îţi vor oferi viaţă veşnică, fără dureri, fără boli, şi n-o să mori niciodată? Pentru că nu merită. Viaţa e nesfârşită când nu vezi niciodată lumina soarelui, chico, zise Jace.

Faţa băiatului rămase fără expresie.

— Numele meu e Raphael. Nu chico.

— Dar ştii despre ce vorbim. Ştii despre vampiri? vru să se asigure Clary.

Raphael întoarse capul într-o parte şi scuipă. Când se uită din nou la ei, ochii îi fulgerau, plini de mânie.

— Los vampiros, si, animalele care beau sânge. Chiar şi înainte de a se fi închis hotelul, circulau poveşti despre râsete noaptea târziu, animale mici care dispăreau, zgomote…

Se opri, clătinând din cap:

— Toată lumea din cartier ştie că trebuie să stea departe, dar ce puteţi face voi? Nu puteţi chema poliţia şi să le spuneţi că aveţi o problemă cu vampirii.

— I-ai văzut vreodată? întrebă Jace. Sau ştii pe cineva care i-a văzut?

Raphael vorbi fără grabă:

— Au fost nişte băieţi, odată, un grup de prieteni. Au crezul că era o idee bună să intre în hotel şi să-i ucidă pe monştrii dinăuntru. Şi-au luat la ei puşti şi cuţite, toate binecuvântate de un preot. N-au mai ieşit niciodată. Mătuşa mea a fost cea care le-a găsit hainele, mai târziu, în faţa casei.

— În faţa casei mătuşii tale? întrebă Jace.

— Şi? Unul dintre băieţi era fratele meu, zise Raphael sec. Aşa că acum ştiţi de ce merg pe-aici în toiul nopţii uneori, când mă întorc de la casa mătuşii mele, şi de ce v-am prevenit să plecaţi. Dacă intraţi acolo n-o să mai ieşiţi niciodată.

— Prietenul meu e acolo, înăuntru, zise Clary. Am venit să-l luăm.

— Ah, zise Raphael, atunci probabil că nu vă pot convinge să plecaţi.

— Nu, zise Jace. Dar nu-ţi face griji. Ceea ce li s-a întâmplat prietenilor tăi n-o să ni se întâmple şi nouă.

Scoase unul dintre pumnalele de înger de la brâu şi-l ridică, lumina slabă ce emana din lamă reflectându-se în adânciturile obrajilor de sub pomeţi, umbrindu-i ochii.

— Am mai omorât o mulţime de vampiri până acum. Inimile lor nu bat, dar tot pot muri.

Raphael trase iute aer în piept şi spuse ceva în spaniolă, cu voce prea joasă şi prea rapid ca să poată înţelege şi Clary ceva. Veni către ei, aproape grămadă, împiedicându-se în graba sa de un morman de ambalaje de plastic mototolite.

— Ştiu ce sunteţi voi… am auzit despre cei din neamul vostru de la bătrânul padre de la St. Cecilia. Am crezut că nu era decât o poveste.

— Toate poveştile sunt adevărate, zise Clary, dar atât de încet, că el nu păru s-o audă.

Se uită la Jace, cu pumnii încleştaţi.

— Vreau să vin cu voi, zise el.

Jace clătină din cap.

— Nu. Categoric nu.

— Pot să vă arăt cum să ajungeţi înăuntru, zise Rapahel.

Jace şovăi, tentaţia citindu-se limpede pe faţa lui.

— Nu te putem lua.

— Bine.

Raphael trecu pe lângă el şi dădu la o parte cu piciorul un morman e gunoi strâns lângă perete. Acolo se afla un grilaj, zăbrelele subţiri fiind acoperite de un strat brun-roşiatic de rugină. Îngenunche, apucă de una dintre zăbrele şi dădu grilajul la o parte.

— Aşa au ajuns înăuntru fratele meu şi prietenii lui. Dă în pivniţă, cred.

Îşi ridică privirile spre Jace şi Clary îi urmă exemplul. Clary îşi ţinu pe jumătate răsuflarea; mirosul de gunoi răscolit era copleşitor şi chiar şi pe întuneric vedea mişcările iuţi ale gândacilor forfotind peste grămezi.

Jace schiţă un zâmbet. Încă mai avea pumnalul de înger în mână. Lumina de vrăjitoare care emana din el îi împrumuta feţei sale un aer fantomatic, care ei îi amintea de Simon şi de faptul că acesta îşi ţinea o lanternă sub bărbie când îi spunea poveşti de groază, pe când aveau amândoi unsprezece ani.

— Mulţumesc, îi zise lui Raphael. Asta o să fie perfect.

Faţa celuilalt băiat era palidă.

— Intraţi acolo şi faceţi pentru prietenul vostru ceea ce n-am putut face eu pentru fratele meu.

Jace strecură pumnalul de seraf înapoi la cingătoare şi-i aruncă o privire lui Clary:

— Vino după mine, zise şi se strecură prin gura de aerisire dintr-o singură mişcare, cu picioarele înainte.

Ea-şi ţinu respiraţia, aşteptând un strigăt de agonie sau de uimire, dar nu se auzi decât bufnitura uşoară a picioarelor lui aterizând pe pământ solid.

— E-n regulă, strigă el spre deschizătură, cu voce înfundată. Sari, că te prind eu.

Ea se uită la Raphael:

— Mulţumesc pentru ajutor.

El nu spuse nimic, doar îi întinse o mână. Ea se folosi de ea ca să se sprijine în timp ce-şi lua poziţia pentru salt. Degetele lui erau reci. Îi dădu drumul, iar ea se lăsă să cadă prin deschizătura din zid. Căderea nu dură decât o secundă, iar Jace o prinse, rochia ei încreţindu-se în sus pe coapse, iar mâna lui trecându-i pe picioarele goale când alunecă în braţele lui. Îi dădu drumul aproape imediat.

— Eşti bine?

Ea îşi trase rochia în jos, bucuroasă că el n-o putuse vedea în întuneric.

— Sunt bine.

Jace scoase pumnalul de înger luminând slab de la brâu şi îl ridică, lăsând lumina lui din ce în ce mai puternică să se plimbe peste ceea ce îi înconjura. Stăteau într-o pivniţă nu prea adâncă, cu tavan jos şi cu podea de beton crăpat. Pătrate de pământ indicau locurile unde podeaua era spartă, iar Clary văzu că viţe negre începuseră să se împletească pe pereţi în sus. O intrare căreia îi lipsea uşa ducea în altă încăpere.

O bufnitură puternică o făcu să tresară speriată şi se întoarse, văzându-l pe Rapahel aterizând, cu genunchii îndoiţi, la doar câţiva paşi distanţă de ea. Venise după ei prin gura de aerisire. Se îndreptă de spate şi rânji ca un maniac.

Jace îl privi furios:

— Ţi-am spus…

— Te-am auzit. Raphael făcu un gest de lehamite cu mâna. Ce o să-mi faci? Nu pot să ies pe unde am intrat, iar tu nu mă poţi lăsa aici ca să-mi găsesc moartea… nu-i aşa?

— Ba cred că pot, zise Jace.

Arăta obosit, văzu Clary cu o oarecare surpriză, având umbrele de sub ochi mult mai pronunţate.

Raphael arătă cu mâna:

— Trebuie s-o luăm pe-acolo, către scări. Ei sunt la caturile de sus ale hotelului. O să vezi.

Trecu pe lângă Jace şi prin deschizătura îngustă a uşii. Jace se uită după el, clătinând din cap.

— Chiar că încep să-i urăsc pe mundani, zise el.

Subsolul hotelului era ca vizuina unei colonii de iepuri, cu un labirint de coridoare ce se deschideau în magazii goale, o spălătorie pustie – stive mucegăite de prosoape de pânză îngrămădite până sus în coşuri de nuiele putrezite – chiar şi o bucătărie fantomatică, cu tejghele de inox întinzându-se până departe în întuneric. Cele mai multe scări care duceau sus dispăruseră; nu putreziseră, ci fuseseră intenţionat retezate, reduse la mormane de surcele împinse pe lângă pereţi, bucăţi din luxoasele covoare persane de odinioară, atârnând încă de ele ca florile unui mucegai gros.

Lipsa scărilor o nedumeri pe Clary. Ce avuseseră vampirii cu scările? Găsiră în sfârşit, una nedeteriorată, înghesuită într-un cotlon, în spatele spălătoriei. Cameristele trebuie s-o fi folosit cândva pentru a căra lenjeria în sus şi-n jos, în zilele de dinaintea lifturilor. Acum, un strat gros de praf acoperea treptele, ca o pătură cenuşie şi uscată de zăpadă care-o făcu pe Clary să tuşească.

— Şşşt! şuieră Raphael. O să te-audă. Suntem aproape de locurile unde dorm ei.

— De unde ştii? întrebă ea, tot în şoaptă.

Nici n-ar fi trebuit să se afle acolo. Ce-i dădea lui dreptul s-o certe că făcea zgomot?

— O pot simţi. I se zbătea colţul ochiului, iar ea văzu că era la fel de speriat ca şi ea. Tu, nu?

Ea clătină din cap. Nu simţea nimic, în afară de o răcoare ciudată; după căldura sufocantă a nopţii de-afară, răcoarea din interiorul hotelului era pătrunzătoare.

În capul scării era o uşă pe care cuvântul „Lobby”, scris cu vopsea, abia se mai putea citi pe sub straturile de mizerie acumulate de-alungul anilor. Uşa împrăştie un norişor de rugină când Jace o împinse, deschizând-o. Clary îşi luă inima în dinţi…

Dar încăperea de dincolo de ea era goală. Se aflau într-un mare foaier, ale cărui covoare putrede erau întoarse pe dos, lăsând să se vadă scândurile duşumelei plesnite de dedesubt. Odinioară, piesa centrală a acestei încăperi fusese o scară mare, graţios arcuită, mărginită de balustrade poleite şi acoperite de covoare bogate în auriu şi stacojiu. Acum, rămăşiţele scării se sfârşeau chiar deasupra capetelor lor, suspendate în aer. Priveliştea era la fel de suprarealistă ca una dintre picturile abstracte ale lui Magritte pe care le adora Jocelyn. Astea de-aici, gândi Clary, s-ar putea numi Scările spre nicăieri.

Vocea ei răsună la fel de uscată ca şi praful ce acoperea totul:

— Ce au vampirii împotriva scărilor?

— Nimic, zise Jace. Doar că lor nu le trebuie.

— E un fel de a arăta că locul acesta este numai al lor.

Ochii lui Raphael erau strălucitori. Părea aproape entuziasmat. Jace se uită la el pieziş.

— Ai văzut vreodată în realitate un vampir, Raphael? întrebă el.

Raphael se uită la el aproape distrat:

— Ştiu cum arată. Sunt mai palizi, mai slabi decât oamenii obişnuiţi, dar foarte puternici. Merg ca pisicile şi sar cu iuţeala şerpilor. Sunt frumoşi şi înfricoşători. Ca hotelul ăsta.

— Ţi se pare că ăsta e frumos? întrebă Clary, surprinsă.

— Să fi văzut cum era cu ani în urmă! Acum e ca o femeie bătrână care a fost cândva frumoasă, dar vremea i-a răpit frumuseţea. Trebuie să-ţi închipui scările astea aşa cum arătau odinioară, cu lămpile de gaz arzând de sus până jos de-a lungul treptelor, ca licuricii în întuneric, şi cu balcoanele pline de lume. Nu aşa cum e acum, atât de…

Se opri, căutând un cuvânt.

— Trunchiat? sugeră Jace sec.

Raphael păru aproape speriat, de parcă Jace îl trezise dintr-un vis. Râse tremurat şi se întoarse cu spatele.

Clary se răsuci spre Jace:

— Unde sunt, de fapt? Vampirii, adică.

— La etaj, probabil. Le place să fie cât mai sus când dorm, ca liliecii. Şi aproape c-o să se crape de ziuă.

Ca nişte căţeluşi cu capetele legate cu sfoară, Clary şi Raphael se uitară amândoi în sus, în acelaşi timp. Nu era nimic deasupra lor, decât tavanul împodobit cu o frescă, crăpat şi înnegrit pe alocuri, de parcă arsese într-un incendiu. O arcadă în stânga lor ducea mai departe în întuneric; coloanele de pe ambele părţi erau gravate cu un motiv de frunze şi flori.

Când Raphael îşi coborî privirea, o cicatrice de la baza gâtului său, foarte albă pe pielea lui măslinie, clipi ca un ochi. Ea se întrebă cum o fi căpătat-o.

— Cred c-ar trebui să ne întoarcem la scările de serviciu, şopti ea. Mă simt prea expusă aici.

Jace dădu din cap.

— Îţi dai seama că, odată ce ajungem acolo, va trebui să-l strigi pe Simon şi să speri că el te poate auzi?

Ea se întrebă dacă frica pe care o simţea i se citea şi pe faţă.

— Eu…

Cuvintele îi fură retezate de un ţipăt care-ţi îngheţa sângele în vine. Clary se răsuci în loc.

Raphael. Dispăruse şi nici o urmă de paşi prin praf nu indica încotro ar fi putut să plece – sau să fie târât. Întinse mâna spre Jace din reflex, dar el deja se pusese în mişcare, alergând către arcul deschis între peretele îndepărtat şi umbrele de dedesubt. Ea nu-l putu vedea, dar se luă după rapida lumină de vrăjitoare pe care o avea el, ca un călător condus printr-o mlaştină de un înşelător foc-viu.

Dincolo de arcadă era ceea ce fusese odată o mare sală de bal. Podeaua distrusă era de marmură albă, acum atât de rău crăpată, încât semăna cu o mare de sloiuri arctice plutitoare. Balcoane rotunjte se înşirau de-a lungul pereţilor, balustradele lor fiind acoperite de rugină. Oglinzi cu rame de aur atârnau la intervale între ele, fiecare încununată de un cap de amoraş poleit. Pânze de păianjeni se legănau în aerul umed, ca nişte văluri vechi de mireasă.

Raphael stătea în centrul încăperii, cu braţele în lături. Clary alergă spre el, iar Jace veni mai încet după ea.

— Eşti teafăr? întrebă ea, cu răsuflarea tăiată.

El dădu din cap, încet.

— Mi s-a părut că văd ceva mişcând în umbră. Nu era nimic.

— Am hotărât să ne întoarcem la scările de serviciu, zise Jace. Nu e nimic la etajul ăsta.

Raphael dădu din cap:

— Bună idee.

O porni spre uşă, fără a se uita să vadă dacă ei veneau după el. Făcuse doar câţiva paşi, când Jace zise:

— Raphael?

Acesta se întoarse, cu ochii deschişi întrebător, iar Jace aruncă pumnalul.

Reflexele lui Raphael erau bune, dar nu destul de bune. Pumnalul îl străpunse, forţa impactului doborându-l. Îşi pierdu echilibrul şi căzu greoi pe podeaua de marmură crăpată. În licărul slab al luminii de vrăjitoare, sângele lui părea negru.

— Jace, şuieră Clary, nevenindu-i să creadă, şocată. Spusese el că urăşte mundanii, dar niciodată n-ar…

Când se întoarse ca să se ducă la Raphael, Jace o îmbrânci brutal la o parte. Se repezi el însuşi spre băiat şi dădu să apuce mânerul pumnalului care i se iţea din piept.

Dar Raphael fu mai rapid. Apucă pumnalul, apoi ţipă când mâna îi veni în contact cu mânerul în formă de cruce. Pumnalul zăngăni pe podeaua de marmură, cu lama mânjită de negru. Jace avea o mână încleştată în piepţii cămăşii lui Raphael, în cealaltă ţinea pumnalul sanvi, care lumina cu aşa o strălucire, încât Clary putu vedea din nou culorile: albastru imperial al tapetului cojit de pe pereţi, firişoarele aurii de pe podeaua de marmură, pata roşie ce se întindea pe pieptul lui Raphael.

Dar Raphael râdea.

— Ai ratat, zise el şi rânji pentru prima oară, arătându-şi incisivii albi şi ascuţiţi. Mi-ai ratat inima.

Jace îl strânse mai tare:

— Te-ai mişcat în ultima clipă, zise. Asta a fost foarte nechibzuit.

Raphael se încruntă şi scuipă, roşu. Clary făcu un pas înapoi, holbându-se, în groaza care începuse s-o cuprindă.

— Când ţi-ai dat seama? întrebă el.

Accentul îi dispăruse, rostind acum cuvintele mult mai precis şi mai scurt.

— Am ghicit încă din gang, zise Jace. Dar mi-am închipuit că o să ne duci înăuntrul hotelului, apoi o să te repezi asupra noastră. Odată ce v-am fi încălcat proprietatea, am fi fost în afara protecţiei Codexului. Joc cinstit. Când n-ai făcut-o, m-am gândit că poate mă înşelasem. Apoi am văzut cicatricea de pe gâtul tău.

Se dădu puţin mai în spate, încă ţinând pumnalul la gâtul lui Raphael.

— Mă gândisem când îţi văzusem prima oară lanţul la gât că părea a fi genul de lanţ de care agăţi o cruce. Şi ai făcut-o, nu-i aşa? Când ai fost pe-afară, să-ţi vezi familia? Ce înseamnă o cicatrice de la o mică arsură, când cei ca tine se vindecă atât de repede?

Raphael râse.

— Asta a fost? Cicatricea mea?

— Când ai părăsit foaierul, picioarele tale n-au lăsat urme în praf. Atunci am ştiut.

— Nu fratele tău a intrat aici să-i caute pe monştri şi n-a mai ieşit niciodată, nu? zise Clary, dându-şi seama. Ci tu ai fost acela.

— Amândoi sunteţi foarte deştepţi, zise Raphael. Cu toate că nu destul de deştepţi. Uitaţi-vă în sus, zise el şi ridică o mână ca să arate spre tavan.

Jace îi dădu peste mână fără să-şi desprindă privirea de la Raphael.

— Clary! Ce vezi?

Ea îşi ridică încet capul, groaza strângându-se ca un ghem în capul pieptului său.

Trebuie să-ţi închipui scările astea aşa cum arătau odinioară, cu lămpile de gaz arzând de sus până jos de-a lungul treptelor, ca licuricii în întuneric, şi cu balcoanele pline de lume. Erau pline de lume, acum, şiruri peste şiruri de

vampiri cu feţe albe ca de mort, cu gurile roşii lăbărţate, uitându-se nedumeriţi în jos.

Jace continua să se uite la Raphael.

— Tu i-ai chemat. Nu-i aşa?

Raphael încă rânjea. Sângele se oprise, nu-i mai curgea din rana de la piept.

— Mai contează? Sunt prea mulţi, chiar şi pentru tine, Wayland.

Jace nu zise nimic. Deşi nu se clintise, gâfâia, iar Clary aproape că simţea tăria dorinţei lui de a-l ucide pe băiatul vampir, de a-i împlânta pumnalul în inimă ca să-i şteargă rânjetul ăla de pe faţă pentru totdeauna.

— Jace, zise ea, prevenindu-l. Nu-l ucide.

— De ce nu?

— Poate-l vom folosi ca ostatic.

Jace făcu ochii mari:

— Ostatic?

Ea îi vedea, şi mai mulţi, umplând intrarea de sub arcadă, mişcându-se la fel de silenţios ca şi Fraţii Tăcuţi din Oraşul Oaselor. Dar Fraţii nu aveau pielea atât de albă şi de lipsită de viaţă, nici gheare înconvoiate la mâini…

Clary îşi umezi buzele uscate.

— Ştiu ce fac. Ridică-l în picioare, Jace.

El se uită la ea, apoi dădu din umeri:

— Bine.

Raphael se răsti:

— Nu-i amuzant.

— De aceea nici nu râde nimeni.

Jace se ridică, săltându-l pe Raphael în picioare, proptind vârful pumnalului între omoplaţii lui. Pot să-ţi străpung inima la fel de uşor şi din spate, zise el. Eu nu m-aş mişca, dac-aş fi în locul tău.

Clary se întoarse cu spatele la ei, pentru a înfrunta siluetele negre care se apropiau. Îşi ridică o mână.

— Staţi pe loc, zise ea, sau el o să înfigă pumnalul ăla în inima lui Raphael.

Un soi de murmur străbătu mulţimea, care ar fi putut fi şi vorbe şoptite, şi râsete.

— Staţi! zise Clary din nou, iar de data asta făcu şi Jace ceva, ea nu văzu ce, care-i smulse lui Raphael un strigăt de durere şi surprindere.

Unul dintre vampiri întinse o mână în lături, ca să-şi oprească tovarăşii. Clary îl recunoscu: era băiatul blond şi slab, cu cercel în formă de ţăruş, pe care-l văzuse la petrecerea lui Magnus.

— Vorbeşte serios, zise el. Sunt vânători de umbre.

Un alt vampir îşi croi drum prin mulţime, oprindu-se alături de cel blond – o fată asiatică frumoasă, cu părul albastru, într-o fustă de foiţă de argint. Clary se întrebă dacă existau şi vampiri urâţi sau măcar unii graşi. Poate că nu făceau vampiri din persoane urâte. Sau poate că persoanele urâte pur şi simplu nu voiau să trăiască veşnic.

— Vânători de umbre care ne-au încălcat teritoriul, zise ea. Sunt în afara protecţiei Codexului. Eu zic să-i omorâm – ei i-au ucis pe mulţi dintre ai noştri.

— Care dintre voi e stăpânul acestui loc? zise Jace, cu voce foarte calmă. Să iasă în faţă.

Fata îşi dezveli dinţii ascuţiţi.

— Nu folosi limbajul Conclavului la noi, vânătorule de umbre. Aţi încălcat preţiosul vostru Codex intrând aici. Legea n-o să vă protejeze.

— Destul, Lily, zise tăios băiatul blond. Stăpâna noastră nu-i aici. E în Idris.

— Cineva trebuie să vă conducă în absenţa ei, observă Jace.

Se lăsă tăcerea. Vampirii de sus, din balcoane, se ţineau atârnaţi de balustrade, ca să audă ce se vorbea jos. În cele din urmă:

— Raphael ne conduce, zise vampirul blond.

Fata cu păr albastru, Lily, scoase un şuierat dezaprobator:

— Jacob…

— Vă propun un târg, zise Clary repede, retezându-i tirada lui Lily şi replica lui Jacob. Până acum probabil aţi aflat că aţi luat acasă prea multe persoane de la petrecerea din seara asta. Una dintre ele era prietenul meu, Simon.

Jacob înălţă din sprâncene:

— Sunteţi prieteni cu un vampir?

— El nu e vampir. Şi nici vânător de umbre, adăugă ea, văzând că Lily îşi mijeşte ochii palizi. Ci doar un băiat obişnuit.

— N-am luat nici un băiat de om acasă cu noi de la petrecerea lui Magnus. Asta ar fi fost o încălcare a Codexului.

— A fost preschimbat în şobolan. Un mic şobolan brun, zise Clary. Cineva trebuie să fi crezut că era un animal de casă sau…

Vocea i se gâtui. Se uitau la ea de parcă n-ar fi fost în toate minţile.

O disperare de gheaţă se strecură în oasele ei.

— Dă-mi voie s-o spun pe scurt, zise Lily. Oferiţi la schimb viaţa lui Raphael pentru un şobolan?

Clary se uită neajutorată în spatele ei, la Jace. El îi aruncă o privire care-i spunea A fost ideea ta. Mergi pe mâna ta, acum.

— Da, zise ea, întorcându-se iar către vampiri. Asta-i târgul pe care vi-l propunem.

Ei se uitară lung la ea, cu feţele lor albe aproape lipsite de expresie. Într-un alt context, Clary ar fi zis că arătau năuciţi.

Îl simţea pe Jace stând în spatele ei, îi auzea şuierul respiraţiei. Se întrebă dacă-şi storcea oare creierii încercând să-şi închipuie de ce-o lăsase el pe ea să-i târască pe-amândoi aici, în primul rând. Se întrebă dacă începuse cumva s-o urască.

— Vrei să spui şobolanul ăsta?

Clary clipi surprinsă. Un alt vampir, un băiat slăbuţ, negru, cu dread-uri, îşi croise drum în faţă prin mulţime. Ţinea ceva în mâini, ceva brun care se zbătea slab.

— Simon? şopti ea.

Şobolanul chiţăi şi începu să se zbată nebuneşte în mâinile băiatului. Acesta se uită în jos la rozătoarea captivă, cu o expresie de dezgust.

— Frate, am crezut că era Zeke. Mă întrebam eu ce-l apucase de se purta aşa. Clătină din cap, săltându-şi codiţele. Eu zic că şi-l poate lua, frate. Deja m-a muşcat de cinci ori.

Clary întinse mâinile după Simon, dorindu-şi fierbinte să-l ţină ea. Dar Lily făcu un pas în faţa ei mai înainte ca ea să fi putut face mai mult de un pas în direcţia lui.

— Stai puţin, zise Lily. De unde ştim că n-o să vă luaţi pur şi simplu şobolanul, şi o să-l ucideţi oricum pe Raphael?

— Vă dăm cuvântul nostru, zise Clary imediat, apoi se crispă, aşteptând râsete din partea lor.

Nu râse nimeni. Raphael înjură încetişor în spaniolă. Lily se uită curioasă la Jace.

— Clary, zise el, cu o notă de disperare în tonul vocii lui. Asta chiar că e…

— Fără jurământ, adio târg, zise Lily imediat, agăţându-se de tonul lui nesigur. Elliott, ţine bine şobolanul ăla.

Băiatul cu dread-uri îl strânse şi mai tare pe Simon, care-şi înfipse sălbatic colţii în mâna lui Elliott.

— Frate, zise el posomorât. Asta a durut.

Clary profită de ocazie pentru a-i şopti lui Jace.

— Jură şi gata. Ce rău ar fi în asta?

— A jura, pentru noi nu este ca pentru voi, mundanii, se răsti el, furios. Eu voi fi legat pentru totdeauna de orice jurământ pe care-l fac.

— O, zău? Ce s-ar întâmpla dacă l-ai încălca?

— Nu l-aş încălca, asta-i ideea…

— Lily are dreptate, zise Jacob. E nevoie de un jurământ. Juraţi că n-o să-i faceţi rău lui Raphael. Chiar dacă vă dăm şobolanul înapoi.

— Nu-i voi face rău lui Raphael, zise Clary imediat. Indiferent de situaţie.

Lily îi zâmbi cu îngăduinţă.

— Nu pentru tine ne facem noi griji.

Aruncă o privire tăioasă spre Jace, care-l ţinea pe Raphael atât de strâns, încât nodurile degetelor i se albiseră. O pată de năduşeală îi întuneca materialul bluzei, chiar între omoplaţi.

El spuse:

— Bine. Jur.

— Rosteşte Jurământul, zise Lily iute. Jură pe Înger. Spune-l pe tot.

Jace clătină din cap.

— Voi să juraţi primii.

Cuvintele lui căzură ca pietrele peste tăcerea celorlalţi, stârnind o undă de murmure prin mulţime. Jacob păru îngrijorat; Lily, furioasă.

— Nici o şansă, vânătorule de umbre.

— Noi îl avem pe conducătorul vostru. Vârful pumnalului lui Jace pătrunse ceva mai adânc în gâtul lui Raphael. Iar voi ce aveţi acolo? Un şobolan.

Simon, imobilizat în mâinile lui Elliott, chiţăi furios. Clary ardea de poftă să-l înşface, dar se abţinu.

— Jace…

Lily se uită către Raphael:

Stăpâne?

Raphael stătea cu capul plecat, buclele lui negre acoperindu-i faţa. Sângele îi păta gulerul cămăşii, şiroind pe pielea brună de dedesubt.

— Un şobolan destul de important, zise el, dac-aţi venit voi până aici după el. Cred că tu vei fi, vânătorule de umbre, cel care va jura primul.

Jace îşi întări convulsiv strânsoarea în care-l ţinea. Clary îi văzu muşchii încordaţi pe sub piele, albeaţa nodurilor degetelor şi colţurile gurii, luptându-se cu furia.

— Şobolanul e un mundan, zise ea tăios. Dacă-l ucideţi, o să aveţi de-a face cu Legea…

— Este pe teritoriul nostru. Cei care ne încalcă teritoriul nu sunt protejaţi de Codex, ştii doar…

— Voi l-aţi adus aici, exclamă Clary. N-a încălcat teritoriul din voia lui.

— Chiţibuşuri, zise Raphael, rânjind la ea în pofida pumnalului de la gâtul lui. De altfel, crezi că noi n-am auzit zvonurile care circulă prin Lumea de Jos ca sângele prin vene? Valentine s-a întors. Foarte curând, nu vor mai fi nici Acorduri, nici Codex.

Jace îşi ridică iute capul.

— De unde ai auzit asta?

Raphael se încruntă dispreţuitor.

— Toată Lumea de Jos o ştie. A plătit un magician să adune o ceată de raveneri, acum nici o săptămână. Şi-a adus damnaţii ca să caute Pocalul Mortal. Când o să-l găsească, n-o să mai existe nici o pace prefăcută între noi, ci doar războiul. Nici o Lege nu mă va opri să-ţi smulg inima din piept în mijlocul străzii, vânătorule de umbre…

Clary nu mai rezistă. Plonjă după Simon, împingând-o cu umărul pe Lily la o parte, şi smulse şobolanul din mâinile lui Elliott. Simon i se căţără pe braţ, agăţându-se înnebunit cu ghearele de mâneca ei.

— E în regulă, şopti ea, e în regulă.

Deşi ştia că nu era. Se întoarse să fugă şi simţi mâini prinzând-o de jachetă, ţinând-o pe loc. Se zbătu, dar eforturile ei să se desprindă din mâinile care o ţineau – Lily, slabă şi osoasă, cu unghii negre – erau îngreunate de teama ei de a nu-l pierde pe Simon, care se agăţase cu ghearele şi dinţii de rochia ei.

— Dă-mi drumul! ţipă ea, dând cu piciorul în fata vampir. Tocul cizmelor ei izbi în plin, iar Lily scoase un strigăt de durere şi de furie.

Se repezi şi o lovi pe Clary pe obraz cu destulă forţă cât să-i dea capul pe spate.

Clary se clătină, gata să cadă. Îl auzi pe Jace strigându-i numele şi se întoarse să vadă că îi dăduse drumul lui Raphael şi alerga spre ea. Clary încercă să pornească, la rândul ei, spre el, dar umerii îi erau acum ţinuţi de Jacob, care îşi înfipsese degetele în pielea ei.

Clary ţipă – dar glasul i se pierdu într-un ţipăt mai amplu când Jace, apucând una dintre sticluţele din jacheta sa, azvârli conţinuiul spre ea. Clary simţi răceala udă izbind-o în faţă şi-l auzi pe Jacob zbierând când apa îi atinse pielea. Din degetele lui se ridică fum şi îi dădu drumul lui Clary, urlând prelung, precum o fiară. Lily ţâşni spre el, strigându-i numele şi, în iadul acela dezlănţuit, Clary simţi pe cineva înşfăcând-o de încheietura mâinii. Se zbătu să se elibereze.

— Opreşte-te, tâmpito, sunt eu, gâfâi Jace la urechea ei.

— Oh!

Se relaxă pentru moment, apoi se încordă iarăşi, zărind o siluetă familiară înălţându-se în spatele lui Jace. Ţipă, iar Jace se feri şi se întoarse exact în clipa în care Raphael sărea asupra lui, cu dinţii dezgoliţi, rapid ca o pisică. Colţii săi îi prinseră bluza lui Jace lângă umăr şi i-o sfâşiară de sus până jos, în timp ce Jace se clătină. Raphael se agăţă de el ca un păianjen, repezindu-şi dinţii spre gâtul lui. Clary scotoci în sacul ei după pumnalul pe care i-l dăduse Jace…

O siluetă brună mică se lansă pe podea, trecu glonţ printre picioarele lui Clary şi se aruncă asupra lui Raphael.

Acesta ţipă. Simon se agăţase cu sălbăticie de antebraţul lui, înfigându-şi adânc în carne colţii ascuţiţi de şobolan. Raphael îi dădu drumul lui Jace, lovind cu mâinile în toate părţile, împroşcând cu sânge şi revărsând pe gură un râu de obscenităţi în spaniolă.

Jace rămase cu gura căscată.

— Fiu de…

Recăpătându-şi echilibrul, Raphael smulse şobolanul de pe braţul lui şi-l izbi de podeaua de marmură. Simon chiţăi o dată de durere, apoi ţâşni ca săgeata spre Clary. Ea se aplecă şi-l culese dintr-o mişcare, strângându-l la piept cât de tare putea, fără să-i facă rău. Îi simţea bătăile inimii lui micuţe pe degetele sale.

— Simon, şopti ea. Simon…

— Nu-i timp de asta. Ţine-l bine.

Jace o apucă de braţul drept, strângând-o cu atâta putere, încât o duru. În mâna cealaltă ţinea un pumnal luminos de seraf.

— Mişcă-te!

Pe jumătate târând-o, pe jumătate împingând-o, începu să se îndrepte spre marginea mulţimii. Vampirii se dădeau la o parte, chircindu-se, din faţa luminii pumnalului de seraf, în timp ce Jace tăia cu el aerul prin faţa lor, cu toţii şuierând ca nişte pisici opărite.

— Nu mai staţi pe margine!

Vorbise Raphael. Braţul îi şiroia de sânge, buzele îi dezveleau incisivii ascuţiţi. Se uită fioros la masa vampirilor mişcându-se în cerc, zăpăciţi..

— Prindeţi-i pe intruşi! strigă el. Ucideţi-i pe-amândoi – şi pe şobolan la fel!

Vampirii porniră spre Jace şi Clary, unii dintre ei mergând, alţii alunecând, alţii coborând în zbor de la balcoanele de sus, ca nişte lilieci. Jace lungi pasul şi amândoi ieşiră din gloată îndreptându-se spre peretele îndepărtat. Clary se foi, întorcându-se pe jumătate să se uite la el. N-ar trebui să stăm spate-n spate sau cam aşa?

— Ce? De ce?

— Nu ştiu. Aşa se face-n filme când sunt în genul ăsta de… situaţie.

Îl simţi tremurând. Era înfricoşat? Nu, râdea.

— Tu, şopti el. Eşti cea mai…

— Cea mai cum? întrebă ea, indignată.

Continuau să se retragă, păşind cu grijă ca să evite bucăţile de mobilier rupt şi de marmură spartă care acopereau podeaua. Jace ţinea pumnalul îngerului sus, deasupra capetelor amândurora. Ea vedea cum vampirii dădeau roată pe la marginea cercului de lumină pe care-l arunca. Se întrebă cât timp avea să-i mai ţină la distanţă.

— Nimic, zise el. Asta nu e o situaţie gravă, bine? O să păstrez cuvântul ăsta pentru atunci când lucrurile o să devină cu adevărat grave.

— Cu adevărat grave? Acum nu-i cu adevărat grav? Ce-ai vrea să fie, o explozie nucleară…

Se întrerupse cu un ţipăt când Lily, înfruntând lumina, făcu un salt spre Jace, cu dinţii dezveliţi într-un mârâit care-ţi seca inima. Jace înşfăcă al doilea pumnal de la cingătoare şi-l aruncă prin aer; Lily căzu pe spate, urlând, o rană lungă sfârâindu-i prin braţ. Când ea se împleticea, alţi vampiri atacară, repezindu-se pe lângă ea. Erau atât de mulţi gândi Clary, atât de mulţi…

Cu degete nerăbdătoare îşi pipăi centura, găsind şi apucând mânerul pumnalului. Îl simţea rece şi străin în mâna ei. Nu ştia cum să se folosească de cuţit. Nu lovise niciodată pe nimeni, darămite să înjunghie pe cineva. Ba chiar chiulise de la ora de sport în ziua în care îi învăţaseră cum să se apere de jefuitori şi violatori cu obiecte obişnuite, la îndemână, de pildă cheile de la maşină sau creioanele. Scoase pumnalul şi-l înălţă, cu o mână tremurătoare…

Ferestrele explodară înăuntru, într-o ploaie de cioburi. Se auzi cum ţipară, văzu vampirii – la nici un braţ distanţă de ea şi de Jace – răsucindu-se uluiţi, cu un amestec de şoc şi groază pe feţele lor. Prin ferestrele sparte năvăliră zeci de siluete zvelte, în patru labe şi aproape de pământ, blana lor sclipind de la razele lunii şi de cioburi. Ochii lor erau albaştri ca focul, iar din gâtlejurile lor venea un mârâit profund, care suna ca tumultul unei cascade.

Lupi.

— Ei, asta chiar că e o situaţie gravă, zise Jace.

LA ANANGHIE.

Lupii se ghemuiră cu burţile la podea, arătându-şi colţii, iar vampirii, stupefiaţi, se dădură înapoi. Numai Raphael rămase pe loc. Încă se se ţinea de braţul rănit, cămaşa fiindu-i totuna de sânge şi mizerie.

— Los Ninos de la Luna, şuieră el.

Până şi Clary, ale cărei cunoştinţe de spaniolă erau aproape inexistente, înţelese ce spusese. Copiii Lunii – vârcolaci.

— Credeam că se duşmănesc, îi şopti ea lui Jace, vampirii şi vârcolacii.

— Da. Niciodată nu calcă unii în bârlogurile celorlalţi. Niciodată. Codexul interzice asta.

Vorbea aproape cu indignare.

— Trebuie să se fi întâmplat ceva. Asta-i rău. Foarte rău.

— De ce să fie mai rău ca până acum?

— Pentru că, zise el, suntem pe cale să ne aflăm în mijlocul unui război.

— CUM ÎNDRĂZNIŢI SĂ INTRAŢI ÎN SĂLAŞUL NOSTRU? zbieră Raphael.

Faţa îi era stacojie, inundată de sânge.

Cel mai mare dintre lupi, un monstru tărcat cu cenuşiu şi colţi ca de rechin, scoase un chicotit gâfâit de câine. Când înaintă, între un pas şi altul păru să se schimbe şi să se transforme, ca un val care se ridică şi se încreţeşte. Acum era un bărbat înalt, solid şi musculos, cu păr lung care atârna în şuviţe sure, ca nişte frânghii. Purta jeanşi şi o jachetă groasă de piele, şi mai avea încă trăsături de lup pe faţa ascuţită, îmbătrânită.

— N-am venit să vărsăm sânge, zise el. Am venit după fată.

Raphael izbuti să arate furios şi uluit totodată.

— Care?

— Fata-om.

Vârcolacul întinse o mână ţeapănă, arătând spre Clary.

Ea era prea şocată ca să facă vreo mişcare. Simon, care se frământa în strânsoarea ei, încremeni. În spatele ei, Jace murmură ceva care suna limpede a blasfemie.

— Nu mi-ai spus că ai fi prietenă cu vreun vârcolac.

Ea înţelese uşoara reţinere din tonul lui sec – era la fel de surprins ca şi ea.

— Nu sunt, zise ea.

— Asta-i rău, spuse Jace.

— Ai mai spus o dată.

— Mi s-a părut că merită să repet.

— Ei bine, nu merită. Clary se dădu înapoi, lipindu-se de el. Jace… Se uită toţi la mine.

Toate feţele erau întoarse către ea; cele mai multe păreau uluite. Raphael se uita printre gene. Se întoarse către vârcolac, încet:

— Nu poţi s-o iei, zise el. Ne-a încălcat teritoriul; prin urmare, e a noastră.

Vârcolacul râse.

— Mă bucur c-ai spus asta, zise el şi făcu un salt înainte.

În aer, corpul lui se văluri şi deodată era iarăşi lup, cu blana zbârlită, cu fălcile căscate, gata să sfâşie. Îl izbi pe Raphael drept în piept şi se rostogoliră împreună într-un ghem, zvârcolindu-se şi mârâind. Cu urlete de furie drept răspuns, vampirii se năpustiră asupra vârcolacilor care-i aşteptau în linie, în mijlocul sălii de bal.

Zgomotul nu semăna cu nimic din ceea ce auzise Clary vreodată. Dacă picturile lui Bosch înfăţişând iadul ar fi venit cu o coloană sonoră, aceasta ar fi sunat ca acum.

Jace fluieră.

— Raphael are cu adevărat o noapte foarte proastă.

— Şi ce? Clary nu avea nici o simpatie pentru vampir. Noi ce facem?

Privi în jur. Se aflau într-un colţ, iar retragerea le era tăiată de masa corpurilor încăierate; deşi nu li se dăduse atenţie până acum, cu siguranţă că n-avea să mai dureze mult. Mai înainte să-şi poată da Clary glas gândurilor, Simon se zvârcoli deodată violent în strânsoarea ei, se eliberă şi căzu pe podea.

— Simon! ţipă ea, când el o zbughi ca săgeata în colţ, spre un maldăr de draperii de catifea mucegăite. Simon, opreşte-te!

Sprâncenele lui Jace se arcuiră întrebător.

— Ce naiba fa…

O apucă de braţ, smucind-o înapoi:

— Clary, nu alerga după şobolan. Fuge. Asta fac şobolanii.

Ea îi aruncă o privire furioasă:

— Nu e şobolan. E Simon. L-a muşcat pe Raphael pentru tine, cretin nerecunoscător ce eşti!

Îşi smulse braţul din strânsoarea lui şi se repezi după Simon, care se ghemuise în faldurile draperiilor, chiţăind agitat şi râcâind cu ghearele. Pricepând cu întârziere ce încerca el să-i spună, dădu brusc draperiile la o parte. Erau pline de mâzgă din pricina mucegaiului, dar în spatele lor era…

—… o uşă, şopti ea. O, şobolan genial!

Simon chiţăi modest când ea îl luă în braţe. Jace era în spatele ei.

— O uşă, ai? Păi, se deschide?

Ea apucă de clanţă şi se întoarse către el, pleoştită.

— E încuiată. Sau înţepenită.

Jace se aruncă în uşă cu putere. Nu se clintea. Înjură.

— N-o să-mi mai revin niciodată cu umărul. Bănuiesc că mă vei îngriji tu pân-o să mă fac bine.

— Sparge uşa odată, bine?

El se uită peste creştetul ei, cu ochii larg deschişi.

— Clary…

Ea se întoarse. Un lup uriaş se desprinsese din învălmăşeală şi gonea către ea, cu urechile lipite de ţeasta îngustă. Era imens, negru-sur şi tigrat, cu limba lungă şi roşie atârnându-i. Clary ţipă. Jace se aruncă iarăşi în uşă, iarăşi înjurând. Ea duse mâna la centură, smulse pumnalul şi-l aruncă.

Nu mai aruncase niciodată cu o armă până atunci, nici măcar nu-i trecuse prin minte să arunce vreuna. Singura oară când se apropiase de arme, înainte de săptămâna din urmă, fusese atunci când le desena, aşadar Clary fu mai surprinsă decât toţi ceilalţi, bănuia ea, când pumnalul zbură, tremurat dar la ţintă, înfigându-se în flancul vârcolacului.

Acesta chelălăi, îşi încetini pasul, dar alţi trei camarazi de-ai lui veneau deja către ei. Unul se opri lângă lupul rănit, însă ceilalţi doi continuară atacul

spre uşă. Clary ţipă din nou, în timp ce Jace se repezi cu umărul în uşă pentru a treia oară. Cedă, cu un exploziv scrâşnet ca de rugină măcinată şi de lemn spart.

— A treia oară-i cu noroc, gâfâi el, ţinându-se de umăr.

Se furişă în spaţiul întunecat care se deschisese în spatele uşii sparte şi se întoarse, nerăbdător, întinzând mâna:

— Clary, haide!

Cu un icnet, ea se repezi după el şi trânti uşa, închizând-o tocmai când cele două trupuri grele bufniră în ea. Căută zăvorul, dar nu mai era, fusese rupt de Jace când forţase uşa.

— Păzea! zise el, iar când ea se feri, stela vâjâi pe deasupra capului ei, tăind linii întunecate în lemnul mucegăit al uşii.

Ea-şi lungi gâtul să vadă ce anume gravase el: o curbă ca o seceră, trei linii paralele, o stea cu raze – Să ţină împotriva urmăritorilor.

— Ţi-am pierdut pumnalul, zise ea. Îmi pare rău.

— Se-ntâmplă.

Îşi băgă stela în buzunar. Ea auzi slabe bufnituri, când lupii se repezeau în uşă iarăşi şi iarăşi, dar aceasta rezistă.

— Runa o să-i ţină în loc, dar nu pentru multă vreme. Să ne grăbim.

Ea-şi ridică privirea. Se aflau pe un culoar igrasios; un şir îngust de scări urca în întuneric. Treptele erau de lemn, balustradele acoperite de praf. Simon îşi scoase nasul afară din buzunarul jachetei lui Clary, ochii lui ca doi nasturi negri sclipind în lumina slabă.

— Bine, dădu ea din cap către Jace. Tu, primul.

Jace arăta de parcă ar fi vrut să rânjească, dar era prea obosit.

— Ştii cât îmi place mie să fiu primul. Dar, uşurel, adăugă el. Nu sunt sigur că ne ţin scările.

Nici Clary nu era sigură. Treptele trosneau şi gemeau în timp ce urcau, ca o bătrână văitându-se de junghiurile şi durerile ei. Clary se apucă de balustradă pentru echilibru, o bucată din ea plesni în mâna ei, făcând-o să scheaune şi storcând un chicotit epuizat din partea lui Jace.

El o luă de mână:

— Poftim. Ţine-te!

Simon scoase un sunet care, pentru un şobolan, suna foarte aproape de un fornăit. Jace nu păru să-l audă. Se împleticeau pe trepte în sus, călcând cât de repede îndrăzneau. Scara se ridica într-o spirală înaltă prin clădire. Trecură palier după palier, fără să întâlnească nici o uşă. Ajunseseră la a patra întoarcere identică, când o explozie înfundată zgâlţâi casa scărilor şi un nor de praf se ridică de jos.

— Au trecut de uşă, zise Jace sumbru. Fir-ar, am crezut c-o să ţină mai mult.

— Acum fugim? întrebă Clary.

— Acum fugim, zise el.

Şi-o rupseră la fugă pe scările care ţipară şi se tânguiră sub greutatea lor, cuiele sărind precum gloanţele. Erau la al cincilea palier acum – se auzea uşorul buf-buf al labelor lupilor pe treptele de jos sau poate că era doar

închipuirea ei. Ştia că nu exista în realitate o răsuflare fierbinte în ceafa ei, dar mârâiturile şi urletele, devenind mai puternice pe măsură ce se apropiau, erau reale şi înspăimântătoare.

Al şaselea palier se ridică în faţa lor şi aproape că se aruncară pe el. Clary gâfâia, respiraţia forfecându-i dureros plămânii, dar izbuti să scoată un mic strigăt de triumf când văzu o uşă. Era de oţel gros, ţintuită cu piroane şi proptită cu o cărămidă ca să stea întredeschisă. Abia avu timp să se întrebe de ce oare, când Jace o deschise cu o lovitură de picior, o îmbrânci înăuntru şi, venind după ea, trânti uşa, închizând-o. Auzi un declic hotărât când el o încuie în urma lor. Slavă Domnului, gândi ea.

Apoi se întoarse.

Cerul nopţii se rotea deasupra ei, presărat cu stele, ca o mână de diamante aruncate la întâmplare. Nu era negru, ci de un albastru întunecat şi senin, culoarea de dinainte de ivirea zorilor. Se aflau pe un acoperiş gol, fără ţigle, pe care se vedeau doar turnurile coşurilor de cărămidă. Un fost turn de apă, înnegrit de vreme, stătea pe o platformă înălţată la unul dintre capete; o prelată groasă ascundea o grămadă de lemne, la celălalt capăt.

— Pe-aici trebuie să fi intrat şi ieşit ei, zise Jace, aruncând o privire în spate, la uşă.

Clary putu să-l vadă mai bine acum, în lumina palidă, şi-i observă cutele de încordare din jurul ochilor, ca nişte tăieturi nu prea adânci. Sângele de pe hainele lui, în cea mai mare parte al lui Raphael, părea negru.

— Zboară până aici, sus. Nu că asta ne ajută pe noi cine ştie ce.

— Poate există o scară de incendiu, sugeră Clary.

Porniră împreună, călcând cu atenţie, pe marginea acoperişului. Lui Clary nu-i plăcuseră niciodată înălţimile, iar distanţa de zece etaje până la stradă îi stârni un gol în stomac. La fel şi vederea scării de incendiuo bucată de metal contorsionată, de nefolosit, care încă se mai ţinea de o latură a hotelului, aproape de faţada de piatră.

— O, nu! zise ea.

Aruncă o privire înapoi la uşa pe care veniseră. Era fixată într-un soi de cabină, în mijlocul acoperişului. Cabina vibra, clanţa săltând nebuneşte. Ar mai fi rezistat doar câteva minute, poate mai puţin.

Jace îşi apăsă dosul palmelor peste ochi. Aerul greu ca plumbul îi strivea, dându-i lui Clary furnicături în ceafă. Vedea năduşeala şiroind pe sub gulerul lui Jace. Îşi dori, fără nici o legătură, să fi plouat. Ploaia ar fi spart balonul ăsta de dogoare ca pe un blister.

Jace murmura pentru el:

— Gândeşte, Wayland, gândeşte…

Ceva începu să prindă contur într-un cotlon al minţii lui Clary. O rună dansa în spatele pleoapelor ei: două triunghiuri cu vârful în jos, unite de o singură linie orizontală – o rună ca o pereche de aripi…

— Asta e, zise repede Jace, lăsându-şi mâinile în jos şi, pentru o clipă, Clary se întrebă dacă el îi citise gândurile.

Părea febril, iar ochii lui cu ape aurii erau foarte strălucitori.

— Nu pot să cred că nu m-am gândit la asta până acum.

Se repezi până la marginea îndepărtată a acoperişului, apoi se opri şi se uită înapoi, la Clary. Ea rămăsese pe loc, încă năucită, cu gândurile asaltate de desene sclipitoare.

— Haide, Clary!

Îl urmă, alungându-şi din minte gândurile despre rune. El apucase de prelată şi trăgea de marginile ei. Se dădu la o parte, descoperind nu vechituri, ci crom scânteietor, piele bine prelucrată şi vopsea lucioasă.

— Motociclete?

Jace o luă pe cea mai apropiată, un Harley imens, roşu-întunecat, cu flăcări aurii pe rezervor şi pe apărătorile roţilor. Îşi trecu un picior peste ea şi se uită peste umăr la Clary.

— Suie-te!

Clary făcu ochii mari.

— Glumeşti? Ştii măcar cum să conduci chestia aia? Ai chei?

— Nu-mi trebuie chei, îi explică el cu nesfârşită răbdare. Funcţionează cu energie demonică. Acum, ai de gând să te urci sau vrei să conduci una tu însăţi?

Înspăimântată, Clary se căţără pe motocicletă, în spatele lui. Undeva, într-un colţ al creierului ei, o voce firavă ţipa la ea că era o idee cât se poate de proastă.

— Bine, zise Jace. Acum pune-ţi braţele în jurul meu.

Ea îl ascultă, simţindu-i muşchii pietroşi ai abdomenului contractându-se când el se aplecă în faţă şi înfipse vârful stelei în contact. Spre uluirea ei, motocicleta durui prinzând viaţă. În buzunar, Simon chiţăi tare.

— Totul e în regulă, zise ea, cât de liniştitor putu. Jace! ţipă ea, acoperind zgomotul motorului. Ce faci?

El îi strigă ceva care semăna cu „Apăs şocul!”.

Clary clipi nedumerită.

— Păi, grăbeşte-te! Uşa…

Ca la semnal, uşa acoperişului se deschise brusc cu un trosnet, smulsă din balamale. Lupii se revărsară prin ea, gonind pe acoperiş drept spre ei. Deasupra lor zburau vampirii, şuierând şi ţipând, umplând noaptea cu strigăte de prădători.

Ea simţi braţul lui Jace zvâcnind înapoi când motocicleta ţâşni înainte, făcându-i stomacul să se strivească de şira spinării. Se încleştă convulsiv de cureaua lui Jace când porniră precum glonţul, roţile alunecând pe ardezia acoperişului, împrăştiind lupii, care chelălăiau şi săreau în lături. Îl auzi pe Jace ţipând ceva, cuvintele pierzându-se în vâjâitul roţilor, al vântului şi al motorului. Marginea acoperişului se apropia vertiginos, nespus de repede, iar Clary ar fi vrut să închidă ochii, dar ceva o făcu să-i ţină larg deschişi când motocicleta sări peste parapet şi căzu ca plumbul spre pământ, zece etaje mai jos.

Mai târziu, Clary nu-şi mai amintea dacă ţipase. Fusese ca prima cădere pe un montagnes russes, când şinele se prăbuşesc şi tu te simţi azvârlit în gol, cu mâinile fluturând zadarnic prin aer şi stomacul în gât. Când motocicleta se redresă cu un bufnet şi-o smucitură, ea aproape că nu fu

surprinsă. În loc să plonjeze către asfalt, acum se ridicau spre cerul presărat cu diamante.

Clary aruncă o privire în urmă şi văzu ciorchinele de vampiri stând pe acoperişul hotelului, înconjuraţi de lupi. Îşi întoarse privirea – cu atât mai bine, dacă nu avea să mai vadă vreodată hotelul acela.

Jace striga, ţipa şi chiuia de bucurie, de încântare şi de uşurare. Clary se apleca în faţă, cu braţele strânse în jurul lui.

— Mama îmi spunea mereu că dacă mă prinde vreodată că mă plimb cu un băiat pe motocicletă, o să mă omoare, strigă ea peste zgomotul vântului fluierându-i pe la urechi şi al huruitului asurzitor al motorului.

Nu-l putu auzi râzând, dar îi simţi corpul tresăltând.

N-ar mai fi spus asta dacă m-ar fi cunoscut pe mine, îi răspunse el, încrezător. Sunt un motociclist excelent.

Cu întârziere, Clary îşi aminti ceva.

— Parc-ai spus că numai unele dintre motocicletele vampirilor pot zbura, nu?

Cu abilitate, Jace cârmi în jurul unui semafor care se pregătea să-şi schimbe culoarea de la roşu la verde. Dedesubt, Clary auzi maşinile claxonând, sirenele ambulanţelor ţiuind şi autobuzele pufnind în staţiile lor, dar nu îndrăzni să privească în jos.

— Numai unele dintre ele pot!

— Şi cum ai ştiut că asta era una din ele?

— N-am ştiut! strigă el vesel şi făcu o manevră care ridică motocicleta aproape vertical în văzduh.

Clary ţipă şi se încleşta din nou de centura lui.

— Ar trebui să te uiţi în jos! strigă Jace. E trăsnet!

Pura curiozitate îşi croi cu forţa calea dincolo de groază şi vertij. Înghiţind în sec, Clary deschise ochii.

Erau mai sus decât îşi închipuise ca şi, pentru un moment, pământul se legănă ameţitor sub ea, un peisaj neclar de umbre şi lumini.

Zburau către răsărit, îndepărtându-se de parc, către autostrada care şerpuia de-a lungul malului drept al oraşului.

În mâini, Clary simţea o amorţeală, iar în piept, o apăsare puternică. Era minunat, asta putu să-şi dea seama: centrul oraşului ridicându-se pe lângă ea ca o pădure înaltă de argint şi sticlă, sclipirile stinse, cenuşii, pe East River, tăindu-şi calea printre Manhattan şi orăşelele limitrofe ca o cicatrice. Vântul era rece prin părul ei, pe picioarele ei goale, încântător după atâtea zile de zăduf şi umezeală. Totuşi, nu zburase niciodată, nici măcar cu avionul, iar spaţiul adânc dintre ei şi pământ o îngrozea. Nu se putu abţine să nu închidă ochii strâns când trecură în goană peste râu. Imediat după Queensboro Bridge, Jace întoarse motocicleta spre sud şi se îndreptă spre marginea insulei. Cerul începuse să se lumineze, iar Clary zări în depărtare Brooklyn Bridge, cu arcul său sclipitor, şi, dincolo de el, ca o pată albă la orizont, Statuia Libertăţii.

— Eşti bine? strigă Jace.

Clary nu răspunse, doar îl strânse mai tare. El înclină motocicleta şi deodată zburau către pod, iar Clary văzu stelele printre cablurile de suspensie. Un tren de dimineaţă zdroncănea pe el – transportând o mulţime de navetişti adormiţi. Se gândi cât de des fusese şi ea în trenul acela. Un val de ameţeală o înecă şi strânse tare din ochi, icnind de greaţă.

— Clary? strigă Jace. Clary, eşti bine?

Ea clătină din cap, cu ochii încă închişi, singură în întuneric şi în vântul sfâşietor, doar cu bătăile inimii ei. Ceva ascuţit îi zgârie pieptul. Nu-i dădu atenţie până când nu se repetă, mai insistent. Deschizând cu greu un ochi, văzu că era Simon, care-şi scosese nasul din buzunarul ei, trăgând-o agitat de rochie cu o gheruţă.

— E-n regulă, Simon, zise ea cu o sforţare, fără să privească în jos. Doar de la pod…

Simon o zgârie din nou, apoi îndreptă grăbit o lăbuţă spre malul Brooklynului, care se înălţa în stânga lor. Ameţită şi suferind de greaţă, ea desluşi, dincolo de contururile depozitelor şi ale fabricilor, scânteia unui răsărit de soare auriu, abia vizibil, ca marginea unei monede uşor poleită.

— Da, foarte frumos, zise Clary, închizând ochii la loc. Frumos răsărit!

Jace înţepeni deodată, de parcă ar fi fost împuşcat.

— Răsărit? zbieră el şi smuci motocicleta brusc la dreapta.

Clary deschise ochii pe când plonjau către apa ce începuse să licărească albastru de la zorii ce se apropiau.

Clary se apropie cât de mult putu de Jace, aşa încât să nu-l strivească pe Simon între ei.

— Ce-i aşa de rău cu răsăritul?

— Ţi-am spus! Motocicleta funcţionează cu energii demonice!

Trase de coarne, încât acum se aflau exact la nivelul râului, tăind suprafaţa apei, iar roţile stârnind în urmă un nor de stropi. Apa de râu o împroşcă pe Clary în faţă.

— De îndată ce soarele apare…

Motocicleta începu să se înece. Jace înjură colorat, înfigându-şi pumnul în accelerator. Motocicleta mai făcu un salt înainte, apoi tuşi, cabrându-se sub ei ca un cal nărăvaş. Jace încă mai înjura, când soarele se ivi pe deasupra debarcaderelor prăbuşite ale Brooklynului, luminând lumea cu o devastatoare claritate. Clary văzu fiecare bolovan şi fiecare pietricică de sub ei când părăsiră râul şi se aruncară pe malul îngust. Dedesubtul lor era autostrada, pe care deja curgea traficul de dimineaţă. O traversară din scurt, roţile zgâriind acoperişul unui camion în trecere. Dincolo de ea se afla parcarea plină de gunoaie a unui enorm supermarket.

— Ţine-te bine de mine! strigă Jace, în vreme ce motocicleta zvâcnea şi scuipa sub ei. Ţine-te de mine, Clary, şi nu da…

Motocicleta se înclină şi lovi asfaltul parcării, întâi cu roata din faţă. Ţâşni înainte, zdruncinându-se violent, şi făcu o lungă aterizare, ciocnindu-se şi lovindu-se de terenul denivelat de dedesubt, smucindu-i capul lui Clary înainte şi înapoi, cu forţă, gata să-i rupă gâtul. Mirosea a cauciuc ars. Dar motocicleta încetinea, oprindu-se cu un scrâşnet de roţi – şi apoi lovi o

barieră de ciment a parcării cu atâta violenţă, încât fu ridicată în aer şi aruncată într-o parte, mâna ei desprinzându-i lui Jace centura de la brâu. Abia avu timp să se protejeze strângându-se ghem, ţinându-şi braţele în faţă cât mai ferm cu putinţă şi rugându-se ca Simon să nu fie strivit când vor lovi pământul.

Ea se izbi cu putere, simţind o durere agonizantă în braţ. Ceva o stropi în plină faţă, iar ea tuşi, rostogolindu-se şi întorcându-se pe spate. Duse mâna la buzunar. Era gol. Încercă să rostească numele lui Simon dar n-avea suflu. Horcăi şi căscă gura după aer. Faţa îi era udă, şi lichidul acela îi şiroia pe gât.

Ăsta-i sânge? Deschise ochii, înceţoşaţi. Îşi simţea toată faţa o rană, braţele o dureau şi o usturau ca şi când ar fi fost carne vie. Se rostogoli pe o rână şi rămase zăcând pe jumătate într-o baltă de apă murdară. Soarele răsărise de-a binelea – văzu rămăşiţele motocicletei micşorându-se şi prefăcându-se într-o grămadă de cenuşă de nerecunoscut, pe măsură ce razele soarelui o atingeau.

Şi îl văzu şi pe Jace ridicându-se anevoie în picioare. Îl văzu grăbindu-se către ea, apoi încetinind când se apropie. Mâneca jachetei îi fusese smulsă şi de-a lungul braţului său stâng era o lungă julitură însângerată. Faţa lui, sub casca de cârlionţi auriu-închis năclăită de sudoare, praf şi sânge, era albă ca hârtia. Se întrebă de ce arăta astfel. Oare piciorul ei fusese smuls şi zăcea undeva în parcare într-o baltă de sânge?

Făcu eforturi să se ridice şi simţi o mână pe umăr.

— Clary?

— Simon!

Stătea în genunchi lângă ea, clipind des de parcă nici lui nu-i venea să creadă. Hainele îi erau boţite şi murdare, ochelarii şi-i pierduse cine ştie unde, dar altminteri părea nevătămat. Fără ochelari arăta mai tânăr, lipsit de apărare şi un pic năuc. Întinse mâna să-i atingă faţa, dar ea se trase înapoi, chircindu-se:

— Au!

— Eşti bine? Arăţi minunat, zise el, cu reţinere în glas. Cel mai frumos lucru pe care l-am văzut vreodată…

— Asta pentru că n-ai ochelarii la ochi, zise ea slab, dar, dacă se aştepta la o replică înfumurată, n-o primi.

În schimb, el îşi aruncă braţele în jurul ei, ţinând-o strâns la piept. Hainele lui miroseau a sânge, năduşeală şi murdărie, iar inima îi bătea cu o sută la oră, şi o apăsa pe răni şi vânătăi, dar era totuşi o uşurare să fie ţinută în braţe de el şi să ştie, chiar să ştie, că el era teafăr.

— Clary, zise el gâtuit. Am crezut… am crezut că tu…

— Că n-o să mă întorc după tine? Dar bineînţeles că am venit, zise ea. Bineînţeles că am venit.

Îşi petrecu braţele în jurul lui. Totul la el îi era familiar, de la materialul decolorat de atâtea spălări al tricoului său până la unghiul ascuţit il mărului lui Adam care se afla acum chiar sub bărbia ei. El îi rosti numele, iar ea îl mângâie pe spate, liniştitor. Când aruncă o privire înapoi, doar pentru o clipă,

îl văzu pe Jace întorcându-se cu spatele, de parcă strălucirea soarelui proaspăt răsărit îi rănea ochii.

ÎNGERI CĂZÂND.

Hodge era furios. Stătuse în foaier, Isabelle şi Alec pândind în spatele lui; când Clary şi băieţii intraseră şchiopătând, murdari şi plini de sânge, el se pornise imediat într-o predică moralizatoare care ar fi făcut-o mândră pe mama lui Clary. Nu uită să includă şi partea legată de faptul că-l minţiseră în privinţa locului în care se duseseră – ceea ce Jace, aparent, făcuse – nici partea legată de faptul că nu va mai avea niciodată încredere în Jace, adăugând chiar şi alte lucruri plăcute, cum ar fi frânturi despre încălcarea Legii, expulzarea din Conclav, atragerea ruşinii asupra mândrului şi străvechiului nume de Wayland. Revenind la subiect, îl ţintui pe Jace cu o privire întunecată:

— Ai pus alte persoane în pericol cu încăpăţânarea ta. Apropo de incidentul ăsta, nu-ţi voi îngădui doar să ridici din umeri.

— Nici n-aveam de gând, zise Jace. Nu pot ridica din umeri pentru nimic. Am umărul dislocat.

— De parcă eu te-aş crede că suferinţa fizică ar fi într-adevăr o piedică pentru tine, zise Hodge, cu furie mocnită. Dar o să-ţi petreci numai câteva zile la infirmerie cu Alec şi Isabelle agitându-se pe lângă tine. Şi probabil că o să-ţi facă şi plăcere.

Hodge avusese două treimi dreptate: Jace şi Simon primiră amândoi îngrijiri la infirmerie, dar numai Isabelle se agita pe lângă ei, când Clary – care plecase să se spele – se întoarse la ei, câteva ore mai târziu. Hodge îi tratase julitura umflată de pe braţ şi, douăzeci de minute sub duş îi scoseseră cea mai mare parte din asfaltul care îi intrase în piele, dar simţea dureri în tot corpul.

Alec, aşezat pe pervaz şi arătând ca un nor de furtună, se încruntă când uşa se închise în urma ei:

— Oh! Tu erai.

Ea nu-i dădu atenţie.

— Hodge a spus că o să vină imediat şi speră că amândoi veţi izbuti să vă agăţaţi de scânteile voastre pâlpâitoare de viaţă până ajunge el aici, le zise ea lui Jace şi lui Simon. Sau cam aşa ceva.

— Mi-ar plăcea să se grăbească, zise Jace supărat. Şedea în capul oaselor în pat, sprijinit între două perne pufoase, albe, încă purtând hainele lui murdare.

— De ce? Te doare? întrebă Clary.

— Nu. Am un prag de durere destul de ridicat. De fapt, e mai puţin un prag şi mai mult un foaier mare şi decorat fără gust. În schimb, mă plictisesc uşor.

Se uită cu atenţie la ea:

— Mai ţii minte când eram la hotel şi tu ai promis că, dacă scăpăm cu viaţă, te vei îmbrăca în halat de soră medicală şi mă vei spăla cu buretele?

— Drept să-ţi spun, cred că ai înţeles tu greşit, zise Clary. Simon a fost cel care ţi-a promis spălatul cu buretele.

Jace se uită fără să vrea la Simon, care îi zâmbi cu gura până la urechi.
— De îndată ce mă pun pe picioare, frumosule.
— Şiam eu c-ar fi trebuit să te lăsăm şobolan, zise Jace.
Clary râse şi se duse până la Simon, care părea din cale-afară de incomodat de cele zece perne care-l înconjurau şi de păturile îngrămădite peste picioare.
Clary se aşeză pe marginea patului lui Simon.
— Cum te simţi?
— Ca şi când mi-ar fi făcut cineva masaj cu o răzătoare de brânză, zise Simon, strâmbându-se când îşi trase picioarele sus. Mi-am rupt un os de la picior. Era atât de umflat, încât Isabelle a trebuit să-mi taie pantoful.
— Mă bucur că te îngrijeşte bine.
Clary lăsă să i se strecoare în voce un pic de acreală.
Simon se aplecă, privind-o ţintă pe Clary:
— Vreau să stau de vorbă cu tine.
Clary dădu din cap, încuviinţând, deşi pe jumătate fără chef.
— Mă duc în camera mea. Vino să mă vezi după ce te examinează Hodge, bine?
— Desigur.
Spre surprinderea ei, el se aplecă şi o sărută pe obraz. Fusese un sărut ca o atingere de fluture, o trecere rapidă a buzelor pe piele, dar când ea se dădu înapoi, ştiu că roşise. Probabil, gândi ea, stând în picioare, pentru că toţi ceilalţi se holbau la ei.
Ieşind pe hol, îşi duse mâna la obraz, amuzată. Un pupic pe obraz nu însemna mult, dar era atât de necaracteristic din partea lui Simon! Poate că încerca doar să-i facă în ciudă lui Isabelle? Bărbaţii, gândi Clary, sunt atât de înşelători. Ca Jace, făcându-şi numărul obişnuit de prinţ rănit. Îl părăsise înainte să poată el începe să se vaite despre asprimea cearşafurilor.
— Clary!
Se întoarse, mirată. Alec venea repede după ea, grăbindu-se s-o prindă din urmă. Se opri odată cu ea.
— Trebuie să stau de vorbă cu tine.
Se uită la el, surprinsă.
— Despre ce?
El şovăi. Cu tenul lui palid şi ochii de un albastru-închis era o apariţie la fel de frapantă ca şi sora lui, dar, spre deosebire de Isabelle, el făcuse tot ce putuse să-şi minimalizeze înfăţişarea atrăgătoare. Sveterele uzate şi părul care arăta de parcă şi l-ar fi tuns singur, pe întuneric, erau doar o parte din eforturile acestea. Arăta inconfortabil în propria lui piele.
— Cred că ar trebui să pleci. Du-te acasă, zise el.
Ea ştiuse că nu o plăcea, dar tot simţi spusele lui ca pe o palmă.
— Alec, ultima oară când am fost acasă, am găsit-o colcăind de damnaţi. Şi raveneri. Cu colţi. Nimeni nu şi-ar dori mai mult decât mine să se ducă acasă, dar…
— Trebuie să ai nişte rude la care să poţi sta, nu?
Exista o notă de disperare în glasul lui.

— Nu. De altfel, Hodge vrea să rămân, zise ea scurt.
— Nu se poate. Vreau să spun, nu după tot ce ai făcut…
— Ce-am făcut?
El înghiţi cu greutate.
— Aproape l-ai ucis pe Jace.
— Aproape… despre ce naiba vorbeşti?
— Alergând aşa după prietenul tău… ai idee în ce primejdie l-ai pus pe el? Ai idee…
— Pe el? Adică pe Jace? îl întrerupse Clary la jumătatea frazei. Pentru informarea ta, toată povestea a fost ideea lui. El l-a întrebat pe Magnus unde era bârlogul. El s-a dus la biserică după arme. Şi dacă n-aş fi mers eu, el s-ar fi dus oricum.
— Nu înţelegi, zise Alec. Tu nu-l cunoşti. Eu îl cunosc. EI crede că trebuie să salveze lumea; ar fi bucuros să-şi dea viaţa încercând. Uneori cred că vrea cu adevărat să moară, dar asta nu înseamnă că trebuie să-l încurajezi tu s-o facă.
— Nu pricep, zise ca. Jace este un nefilim. Asta e ceea ce faceţi voi, salvaţi oameni, ucideţi demonii, vă puneţi singuri în pericol. De ce a fost diferită noaptea trecută?
Lui Alec, stăpânirea de sine i se sfărâmă.
— Pentru că m-a lăsat pe mine în urmă! strigă el. În mod obişnuit, aş fi fost cu el, apărându-l, păzindu-i spatele, având grijă de siguranţa lui. Dar tu… tu eşti o povară, o mundană.
Scuipă cuvântul de parcă ar fi fost o obscenitate.
— Nu, zise Clary. Nu sunt. Sunt nefilim, la fel ca voi.
Buzele lui schiţară un surâs dispreţuitor.
— Poate, zise el. Dar fără nici o pregătire, fără nimic, tot nu eşti de prea mare folos, nu? Mama ta te-a crescut în lumea mundanilor şi, acolo este locul tău. Nu aici, făcându-l pe Jace să se poarte de parcă… de parcă n-ar fi unul dintre noi. Făcându-l să-şi încalce jurământul faţă de Conclav, făcându-l să încalce Legea…
— Ştire de ultimă oră, se răsti Clary. Eu nu îl fac pe Jace să facă nimic. El face ce vrea el. Ar fi trebuit să ştii asta.
Alec se uită la ea de parcă ar fi fost un soi de demon deosebit de scârbos, pe care nu-l mai văzuse niciodată până atunci.
— Voi, mundanii, sunteţi complet egoişti, nu-i aşa? N-ai nici cea mai mică idee ce a făcut el pentru tine, ce mare risc personal şi-a asumat? Nu vorbesc numai de siguranţa lui aici. Ar fi putut pierde totul. Deja şi-a pierdut tatăl şi mama; ţii să fi sigură că o să-şi piardă şi familia care i-a mai rămas?
Clary se dădu îndărăt. Furia se ridicase în ea ca un val negru – furie împotriva lui Alec, pentru că în parte avea dreptate, şi furie împotriva tuturor lucrurilor şi a persoanelor: împotriva drumului îngheţat care-i răpise tatăl înainte de a se fi născut ea, împotriva lui Simon pentru că fusese cât pe-aci să fie ucis, împotriva lui Jace pentru că era un martir şi pentru că nu-i păsa dacă avea să trăiască sau avea să moară. Împotriva lui Luke care pretinsese că ţinea la ea, când de fapt nu era decât o minciună. Şi împotriva mamei

sale, pentru că nu era mama plictisitoare, obişnuită, comună care pretinsese totdeauna că este, ci cu totul altcineva: cineva eroic, şi spectaculos, şi curajos, de care Clary nu avusese nici o clipă habar. Cineva care nu era acum aici, când Clary avea disperată nevoie de ea.

— N-ar trebui să vorbeşti tocmai tu de egoism, şuieră ea, atât de veninos, încât el se dădu un pas înapoi. Tu, care n-ai putea să ţii mai mult la nimeni pe lumea asta în afară de tine însuţi, Alec Lightwood. Nu-i de mirare că n-ai ucis nici măcar un singur demon la viaţa ta – pentru că îţi e prea frică.

Alec părea uluit.

— Cine ţi-a spus asta?

— Jace.

Făcu o faţă de parcă l-ar fi pălmuit.

— Nu se poate. N-ar fi spus el asta.

— Ba da.

Vedea acum cât de tare îl rănise şi asta o bucură. Trebuia măcar să sufere altcineva ca despăgubire.

— Poţi să perorezi tu cât vrei despre onoare şi cinste, şi despre cum mundanii nu o au nici pe una, nici pe cealaltă, dar dacă tu ai fi cinstit, ai admite că tot scandalul ăsta e pentru că îl iubeşti. Ceea ce n-are nimic de-a face cu…

Alec se mişcă orbitor de rapid. Un trosnet ascuţit răsună în ţeasta ei. O îmbrâncise în perete cu atâta forţă, încât o lovise cu baza craniului de lambriurile de lemn. Faţa lui era la numai câţiva centimetri de a ei, ochii imenşi şi fioroşi:

— Să nu îndrăzneşti niciodată, şopti el, cu buzele crispate şi albe, să-i spui lui ceva de genul ăsta, altminteri te omor. Jur pe Înger că te omor.

Durerea din braţele ei, acolo unde o strângea el, era insuportabilă. Icni, în pofida voinţei sale. El clipi ca trezit brusc dintr-un vis şi-i dădu drumul, trăgându-şi brusc mâinile la o parte de parcă pielea ei l-ar fi ars.

Fără alt cuvânt, se întoarse şi porni grăbit înapoi, spre infirmerie. Se clătina, mergând ca un om beat sau ameţit.

Clary îşi frecă braţele învineţite, uitându-se lung după el, îngrozită de ceea ce făcuse. Bună treabă, Clary. Acum l-ai făcut să te urască de-adevăratelea.

Ar fi trebuit să adoarmă imediat ce se întinsese în pat, dar, în pofida epuizării, somnul o ocolea. În cele din urmă, îşi scoase caietul de schiţe din rucsac, îl puse pe genunchi şi începu să deseneze. Mâzgălituri anemice, la început – un detaliu din faţada dărăpănată a hotelului vampirilor: un gargui cu ochi bulbucaţi şi colţi. O stradă pustie, un felinar, aruncând o baltă galbenă de lumină, o siluetă în umbră, stând la marginea conului de lumină. Îl desenă pe Raphael în cămaşa lui albă, însângerată, cu cicatricea lui în formă de cruce pe gât. Şi apoi îl desenă pe Jace stând pe acoperiş, uitându-se în jos la vidul de zece etaje de dedesubt. Nu înfricoşat, ci de parcă vidul acela îl provoca – de parcă n-ar fi existat nici un gol pe care să nu-l fi umplut el cu încrederea sa în propria invincibilitate. Ca în visul ei, îl desenă cu aripi care se

ridicau în spatele umerilor într-un arc, asemenea aripilor statuii îngerului din Oraşul Oaselor.

Încercă s-o deseneze pe mama ei, în sfârşit. Îi spusese lui Jace că nu se simţea cu nimic diferită după ce citise din Cartea Gri, şi, în mare, era adevărat. Acum totuşi, când încercă să vizualizeze chipul mamei sale, îşi dădu seama că exista un lucru diferit în amintirile ei despre Jocelyn. Îi vedea cicatricele, semnele micuţe şi albe care-i acopereau spatele şi umerii, de parcă ar fi privit-o stând într-o ninsoare.

Revelaţia o duru, ştiind că felul în care o văzuse întotdeauna pe mama ei, toată viaţa ei, fusese o minciună. Strecură caietul de schiţe sub pernă, simţind că-i ard ochii.

Se auzi o bătaie în uşă – uşor, şovăielnic. Ea se şterse repede la ochi.

— Intră.

Era Simon. Ea nu observase cu adevărat în ce hal era. El nu făcuse duş, iar hainele lui erau sfâşiate şi pătate, părul încurcat. Şovăi în prag, neobişnuit de protocolar.

Ea se dădu mai la marginea patului, făcându-i loc să stea şi el. Nu era nimic ciudat în a sta în pat cu Simon; dormiseră unul în casa celuilalt ani de-a rândul, făcând corturi şi forturi din pături, când fuseseră mici, stând treji până târziu să citească reviste de benzi desenate, când mai crescuseră.

— Ţi-ai găsit ochelarii, zise ea.

O lentilă era crăpată.

— Erau în buzunar. Au trecut prin toată nebunia asta mult mai bine decât mă aşteptam. Va trebui să scriu un bilet de mulţumire firmei Lenscrafters.

Se aşeză lângă ea, cu grijă.

— Te-a tratat Hodge?

El dădu din cap.

— Mda. Încă mă mai simt ca şi când aş fi fost lucrat cu levierul pe tot corpul, dar n-am nimic rupt – nu mai am.

Se întoarse să se uite la ea. Ochii lui din spatele ochelarilor fărâmaţi erau ochii pe care şi-i aducea ea aminte: întunecaţi şi serioşi, tiviţi de gene dintr-acelea de care băieţilor nu le pasă, dar pentru care fetele ar fi în stare să ucidă.

— Clary, faptul că ai venit după mine… că ai riscat atât de mult…

— Nu. Ridică o mână cu stângăcie. Şi tu ai fi făcut-o pentru mine.

— Bineînţeles, zise el, fără aroganţă sau pretenţie, dar întotdeauna am crezut că aşa stăteau lucrurile între noi. Ştii.

Ea îşi schimbă poziţia, astfel încât să-l poată privi în faţă; avea un aer de nedumerire.

— Ce vrei să spui?

— Vreau să spun, zise Simon, parcă surprins să se trezească pus să explice ceva ce ar fi trebuit să fie evident, că eu întotdeauna am fost cel care a avut nevoie de tine mai mult decât ai avut tu de mine.

— Nu-i adevărat!

Clary era îngrozită.

— Ba da, zise Simon cu acelaşi calm de speriat. Tu n-ai părut a avea niciodată nevoie de cineva, Clary. Ai fost întotdeauna atât de… stăpână pe tine. Tot ce ai avut vreodată nevoie au fost creioanele tale şi lumile tale imaginare. De atâtea ori trebuia să spun lucrurile de şase, şapte ori până să-mi răspunzi, într-atât de departe erai. Şi după aceea te întorceai spre mine şi zâmbeai cu zâmbetul ăla ciudat, iar eu ştiam că uitaseşi cu desăvârşire de mine şi tocmai îţi amintiseşi în clipa aceea – dar nu m-am supărat niciodată pe tine. Jumătate din atenţia ta valora mai mult decât întreaga atenţie a oricui altcuiva.

Ea încercă să-l ia de mână, dar îl apucă de încheietură. Îi simţi pulsul sub piele.

— Eu n-am iubit decât trei oameni în viaţa mea, zise ea. Pe mama, pe Luke şi pe tine. Pe ei i-am pierdut, te mai am doar pe tine. Să nu-ţi închipui vreodată că nu eşti important pentru mine… nici să nu-ţi treacă prin minte.

— Mama spune că nu ai nevoie decât de trei persoane pe care să te poţi bizui pentru a atinge realizarea-sinelui14, zise Simon.

Tonul lui era degajat, dar vocea i se gâtui când rosti „realizarea-sinelui”.

— Ea spune că tu pari să ai un sine destul de bine realizat.

Clary zâmbi la el jalnic.

— Mama ta mai are şi alte revelaţii în ceea ce mă priveşte?

— Mda. El îi răspunse la zâmbet cu unul tot atât de strâmb. Dar n-o să-ţi spun care sunt alea.

— Nu-i drept să ţii secrete!

— Am spus eu vreodată că lumea e dreaptă?

În cele din urmă, se aşezară unul lângă altul, cum se aşezau când erau copii: umăr la umăr, piciorul lui Clary aruncat peste al lui Simon. Degetele piciorului ei abia treceau de genunchiul lui. Stând întinşi pe spate, se uitau în sus la tavan în timp ce vorbeau, un obicei rămas de pe vremea când tavanul lui Clary fusese acoperit cu abţibilduri de stele fosforescente. Dacă Jace mirosea a săpun şi a lămâie, Simon mirosea ca o persoană care s-ar fi tăvălit printr-o parcare a unui supermarket, dar pe Clary n-o deranja.

— Lucrul cel mai straniu, spuse Simon răsucindu-i o şuviţă de păr pe deget, este că eu glumeam cu Isabelle despre vampiri chiar înainte de a se fi întâmplat toate astea. Doar încercam s-o fac să râdă, ştii? „Ce îi bagă în sperieţi pe vampirii evrei? Stelele de argint ale lui David? Ficatul tocat? Notele de plată de optsprezece dolari?”

Clary râse.

Simon păru încântat.

— Isabelle n-a râs.

Clary se gândi la o mulţime de lucruri pe care nu i le spusese şi ar fi vrut să i le spună.

— Nu sunt sigură că ăsta e genul de umor pe care-l gustă Isabelle.

Simon îi aruncă o privire dintr-o parte, pe sub gene:

— Se culcă cu Jace?

Exclamaţia de surpriză a lui Clary se transformă în tuse. Se uită aspru la el.

— A, nu. Sunt aproape rude. N-ar face asta.

Făcu o pauză.

— Nu cred c-ar face-o, mă rog.

Simon ridică din umeri.

— Nu că mi-ar păsa, zise el, ferm.

— Fireşte că nu.

— Păi, nu! Se rostogoli pe-o parte. Ştii, la început am crezut că Isabelle părea, nu ştiu… cool. Excitantă. Deosebită. Apoi, la petrecere, mi-am dat seama că de fapt e ţicnită.

Clary îl privi cu ochii mijiţi.

— Ea ţi-a spus să bei cocktailul albastru?

El clătină din cap.

— A fost doar greşeala mea. Am văzut că tu plecaseşi cu Jace şi cu Alec şi, nu ştiu… Tu arătai atât de altfel decât de obicei! Păreai atât de altfel! Mă tot gândeam că te schimbaseşi deja, iar lumea asta nouă a ta avea să mă lase pe-afară. Voiam să fac ceva prin care să devin mai… o parte din ea. Aşa că, atunci când a venit tipul ăla verde, mărunţel, cu tava de băuturi…

Clary oftă.

— Eşti un idiot.

— N-am susţinut niciodată contrariul.

— Scuze. A fost oribil?

— Să fiu şobolan? Nu. La început, am fost dezorientat. Eram deodată la nivelul gleznelor tuturor. Am crezut că am băut o poţiune care te făcea mic, dar nu-mi puteam explica de ce simţeam nevoia aceea subită de a ronţăi ambalaje de gumă de mestecat.

Clary chicoti.

— Nu. Mă refeream la hotelul vampirilor – a fost oribil?

Ochii îi fulgerară. Îşi întoarse privirea.

— Nu. Nu-mi amintesc prea multe între petrecere şi aterizarea în parcare.

— Probabil că e mai bine aşa.

El începu să spună ceva, dar fu oprit de un căscat. Lumina din încăpere se estompase treptat. Desfăcându-se de Simon şi de cearşafurile încurcate, Clary se ridică şi trase draperiile la o parte. Afară, oraşul era scăldat în văpaia roşie a asfinţitului. Acoperişul argintiu de la Chrysler Building, la cincizeci de clădiri distanţă spre centru, lumina ca un vătrai lăsat prea mult în foc.

— Apune soarele. Poate ar trebui să mergem să căutăm ceva de mâncare.

Nu primi nici un răspuns. Întorcându-se, îl văzu pe Simon adormit, cu braţele sub cap, picioarele răşchirate. Oftă, se duse până la pat, îi luă ochelarii de pe nas şi îi aşeză pe noptieră. Nici nu mai ştia de câte ori adormise el cu ochelarii pe nas şi se trezise la zgomotul lentilelor sparte.

Şi acum eu unde o să dorm? Nu că ar fi deranjat-o să împartă patul cu Simon, dar practic el nu-i prea mai lăsase loc. Se gândi dacă să-l

înghiontească şi să-l trezească, dar arăta atât de liniştit. De altfel, ei nu îi era somn. Tocmai căuta caietul de schiţe sub pernă, când auzi o bătaie în uşă.

Lipăi în picioarele goale până la uşă şi apăsă pe clanţă, încet. Era Jace. Curat, în jeanşi şi o bluză cenuşie, cu părul proaspăt spălat, ca un nimb de aur umed. Rănile de pe faţa lui deja începuseră să treacă, schimbându-se din purpuriu în verde-pal, iar mâinile şi le ţinea la spate.

— Dormeai? întrebă el.

Nu era nici urmă de regret în vocea lui, ci doar curiozitate.

— Nu. Clary ieşi pe culoar, închizând uşa în urma ei. De ce crezi asta?

El aruncă o privire spre bustieră ei din bumbac bleu şi pantalonii scurţi de pijama.

— Fără motiv.

— Am stat în pat aproape toată ziua, zise ea, ceea ce era practic adevărat.

Văzându-l pe el, nivelul de nervozitate îi crescuse brusc cu aproape o sută de procente, dar nu consideră c-ar avea vreun motiv să-i împărtăşească această informaţie.

— Dar tu? Nu eşti epuizat?

El clătină din cap.

— Tot cam ca serviciul de poştă, vânătorii de demoni nu dorm niciodată. „Nici zăpada, nici ploaia, nici arşiţa, nici întunericul nopţii nu-i opresc pe aceşti…”

— Ai fi în mare încurcătură dacă întunericul nopţii te-ar opri, remarcă ea.

El rânji. Spre deosebire de părul lui, dinţii nu-i erau perfecţi. Un incisiv era uşor, adorabil ciobit.

Ea îşi încrucişă braţele, ţinându-se de coate. Era frig pe culoar şi simţea că începe să i se facă pielea ca de găină în sus, pe braţe.

— Ce cauţi aici, totuşi?

— Aici” ca în dormitorul tău sau „aici” ca în marea întrebare spirituală despre scopul nostru pe această planetă? În caz că mă întrebi dacă totul este o coincidenţă cosmică sau există un scop mai măreţ, metaetic, al vieţii, ei bine asta-i o enigmă de secole. Vreau să spun, reducţionismul ontologic simplu este în mod evident un argument eronat, dar…

— Mă duc înapoi la culcare. Clary întinse mâna după clanţă.

El se strecură agil între ea şi uşă.

— Sunt aici, zise el, pentru că Hodge mi-a adus aminte că e ziua ta.

Clary pufni, exasperată.

— Nu până mâine.

— Asta nu-i un motiv să nu începem să sărbătorim încă de-acum.

Ea-l cercetă cu privirea.

— Îi eviţi pe Alec şi pe Isabelle.

El dădu din cap.

— Amândoi încearcă să se certe cu mine.

— Din acelaşi motiv?

— N-aş putea spune. Aruncă pe furiş o privire în sus şi-n jos pe hol. Hodge, de asemenea. Toată lumea vrea să stea de vorbă cu mine, cu excepţia ta. Pariez că tu nu vrei să stai de vorbă cu mine.

— Nu, zise Clary. Eu vreau să mănânc. Mi-e foame.

El îşi aduse în faţă mâna pe care o ţinuse la spate. În ea avea o pungă de hârtie, uşor mototolită.

— Am şterpelit nişte mâncare din bucătărie, când nu se uita Isabelle.

Clary rânji.

— Un picnic? E niţel cam târziu pentru Central Park, nu crezi? E plin de…

El flutură din mână.

—… spirite. Ştiu.

— Eu voiam să spun hoţi, zise Clary. Deşi îl compătimesc pe hoţul care s-ar lua de tine.

— Asta e o atitudine înţeleaptă şi te laud pentru ea, zise Jace, părând încântat de sine. Dar nu mă gândeam la Central Park. Ce-ai zice să mergem în seră?

— Acum? Noaptea? N-o să fie… întuneric?

El zâmbi ca la un secret.

— Vino! O să-ţi arăt.

FLOAREA DE LA MIEZUL NOPŢII.

În semiîntuneric, camerele mari şi goale prin care trecură pe drumul lor spre acoperiş păreau la fel de pustii ca scenele de teatru, mobilierul acoperit cu pânze albe înălţându-se dintre umbre ca aisbergurile prin ceaţă.

Când Jace deschise uşa serei, parfumul o izbi pe Clary, suav precum loveşte o pisicuţă cu pernuţele lăbuţelor: mirosul negru şi bogat al pământului şi mireasma insinuantă, mai puternică, a florilor ce se deschid noaptea – regina-nopţii, trompeta-îngerilor albă, barba-împăratului şi unele pe care nu le recunoştea, cum ar fi o plantă care avea o floare în formă de stea, galbenă, ale cărei petale se uneau într-un medalion de polen auriu. Prin sticla pereţilor serei vedea luminile Manhattanului arzând rece ca nişte giuvaiere.

— Uau! Se întoarse încet, ca să cuprindă ansamblul. E atât de frumos aici, noaptea!

Jace rânji.

— Şi n-o să ne deranjeze nimeni. Alec şi Isabelle urăsc să vină aici, sus. Au alergii.

Clary se înfioră, deşi nu-i era frig deloc.

— Ce fel de flori sunt astea?

Jace ridică din umeri şi se aşeză cu atenţie lângă o tufă verde cu frunze lucioase, punctată peste tot cu boboci de floare strâns închişi.

— Habar n-am. Crezi c-am fost atent la orele de botanică? Nu vreau să devin arhivar. Nu-mi trebuie să ştiu toate chestiile astea.

— Ţie îţi trebuie să ştii doar cum să ucizi?

Îşi ridică privirea spre ea şi zâmbi. Arăta ca un înger blond dintr o pictură de Rembrandt, mai puţin gura aceea drăcească.

— Exact.
Scoase din punga de hârtie un pachet învelit într-un şervet şi i-l oferi.
— De asemenea, adăugă, ştiu să fac un sendviş cu brânză acceptabil. Încearcă unul.
Clary zâmbi de voie, de nevoie şi se aşeză în faţa lui. Podeaua de piatră a serei era rece pentru picioarele ei goale, dar era plăcut, după atâtea zile la rând de caniculă. Din punga de hârtie, Jace scoase câteva mere, un baton de fructe, nuci şi ciocolată şi o sticlă de apă.
— Nu-i rea captura, zise ea admirativ.
Sendvişul cu brânză era cald şi un pic fleşcăit, dar avea gust bun. Dintr-unul din nenumăratele buzunare interioare ale jachetei sale, Jace scoase un cuţit cu mâner de os, care arăta în stare să spintece şi un grizzly. Se apucă să taie merele, meticulos, în câte opt felii.
— Ei, nu e chiar un tort aniversar, zise el, întinzându-i o felie, dar să sperăm că e mai bun decât nimic.
— Nimic e ceea ce aşteptam, aşa că mulţumesc.
Muşcă o dată. Mărul avea gust de necopt şi proaspăt.
— Nimeni n-ar trebui să nu primească nimic de ziua lui.
Curăţa al doilea măr, iar coaja se desprindea în fâşii lungi şi cârlionţate.
— Zilele de naştere ar trebui să fie speciale. Ziua mea de naştere era întotdeauna cea în care tata spunea că puteam să fac sau să am orice voiam.
— Orice? râse ea. Şi cam ce fel de orice voiai tu?
— Păi, la cinci ani, am vrut să fac o baie în spaghete.
— Dar el nu te-a lăsat, aşa-i?
— Nu, asta-i chestia. M-a lăsat. A spus că nu era foarte scump şi de ce nu, dacă asta era ceea ce îmi doream? Şi-a pus servitorii să umple o cadă cu apă clocotită şi paste, iar când s-au răcit… Ridică din umeri. Am făcut o baie în ele.
Servitori? Gândi Clary. Cu voce tare întrebă:
— Şi cum a fost?
— Alunecos.
— Cred şi eu.
Încercă să şi-l închipuie băieţel, râzând prosteşte, îngropat până la urechi în spaghete. Imaginea nu se închega. Cu siguranţă, Jace nu râdea prosteşte niciodată, nici măcar la vârsta de cinci ani.
— Ce altceva ai mai cerut?
— Arme, de cele mai multe ori, răspunse el, ceea ce sunt sigur că nu te surprinde. Cărţi. Am citit o mulţime din ce am vrut eu.
— Nu ai fost la şcoală?
— Nu, zise el şi vorbi încet, ca şi cum se apropiaseră de un subiect despre care n-ar fi vrut să discute.
— Dar prietenii tăi…
— Eu n-am avut nici un prieten, zise el. În afară de tata. El era tot ce aveam nevoie.
Ea se uită lung la el.
— Nici un prieten?

El îi înfruntă privirea cu fermitate.
— Prima oară când l-am văzut pe Alec, a zis el, aveam zece ani, aceea a fost şi prima oară când am întâlnit un alt copil de vârsta mea. Prima oară când am avut un prieten.
Ea îşi lăsă ochii în jos. Acum, imaginea se închega, nepoftită, în capul ei: se gândi la Alec, la modul în care se uitase la ea. N-ar fi trebuit să spună lucrul ăla..
— Să nu-ţi pară rău pentru mine, zise Jace, ca şi când i-ar fi ghicit gândurile, deşi nu pentru el simţise ea păreri de rău. El mi-a dat cea mai bună educaţie, cea mai bună pregătire. M-a dus peste tot, prin toată lumea. Londra. Sankt Petersburg. Egipt. De obicei, ne plăcea să călătorim.
Ochii lui erau întunecaţi.
— N-am mai fost nicăieri de când a murit. N-am mai ieşit din New York.
— Eşti norocos, zise Clary. Eu n-am ieşit niciodată în viaţa mea din statul ăsta. Mama nu mă lăsa nici măcar în excursiile la iarbă verde în D. C.[15] Cred că acum ştiu de ce, adăugă ea, cu regret.
— Se temea c-o să te sperii? O să începi să vezi demoni prin Casa Albă?
Ea ronţăi o bucată de ciocolată.
— Sunt demoni la Casa Albă?
— Glumeam, zise Jace. Cred. Ridică din umeri, filosofic. Sunt sigur că ar fi pomenit cineva despre asta.
— Eu cred că nu voia să mă îndepărtez prea mult de ea. Mama, adică. După ce a murit tata, s-a schimbat mult.
Spusele lui Luke îi răsunară în minte: Nu ţi-ai mai revenit niciodată de când s-a întâmplat, dar Clary nu e Jonathan.
Jace ridică din sprânceană, privind-o.
— Îţi mai aduci aminte de tatăl tău?
Ea clătină din cap.
— Nu. A murit înainte să mă fi născut.
— Eşti norocoasă, zise el. Aşa, nu ţi-e dor de el.
Dacă oricine altcineva ar fi spus asta, ar fi fost oribil; şi, în plus, nu era nici pic de amărăciune în glasul lui, ci numai un dor însingurat după tatăl său.
— Trece? întrebă ea. Dorul de el, adică?
El se uită la ea pieziş, dar nu răspunse.
— Te gândeşti la mama ta?
Nu. Nu s-ar fi gândit la mama ei în felul acesta.
— La Luke, de fapt.
— Nu că ăsta ar fi numele lui adevărat.
Muşcă o dată din mărul lui, îngândurat, şi spuse:
— M-am mai gândit la el. Ceva din felul în care s-a purtat nu se potriveşte…
— E un laş. Vocea lui Clary era înverşunată. L-ai auzit şi tu. Nu va acţiona împotriva lui Valentine. Nici măcar pentru mama.
— Dar exact asta…
Un dangăt prelung, vibrant, îl întrerupse. Undeva, bătea un clopot.
— Miezul nopţii, spuse Jace, lăsând cuţitul jos.

Se ridică în picioare, întinzând mâna ca s-o ajute să se ridice şi ea şi o trase lângă el. Degetele îi erau puţin lipicioase de la sucul de măr.

— Acum, priveşte!

El se uita fix la tufa verde lângă care stătuseră, cu zecile sale de boboci închişi. Se pregătea să-l întrebe la ce anume ar fi trebuit să se uite, dar el ridică o mână, anticipându-i intenţia. Avea ochi strălucitori.

— Aşteaptă, zise.

Frunzele tufei atârnau calme şi nemişcate. Deodată, unul dintre bobocii strâns închişi începu să se înfioare şi să tremure. Se umflă de două ori cât era şi se deschise brusc. Era ca şi cum te-ai fi uitat la un film care arăta pe viteză rapidă cum se deschide o floare: sepalele verzi delicate se deschiseseră, eliberând mănunchiul de petale dinăuntru. Erau prăfuite cu polen galben-pal, la fel de fin ca talcul.

— Oh! zise Clary şi ridică ochii, descoperind că Jace îi urmărea reacţia. Înfloresc în fiecare noapte?

— Numai la miezul nopţii, zise el. La mulţi ani, Clarissa Fray.

Era ciudat de emoţionată.

— Mulţumesc.

— Am ceva pentru tine, zise el.

Scotoci în buzunar şi scoase ceva pe care i-l apăsă în palmă. Era o piatră cenuşie, uşor neregulată, tocită şi lustruită în câteva locuri.

— Hm, zise Clary, întorcând-o pe toate părţile. Ştii, când majoritatea fetelor spun că-şi doresc ceva zdrobitor, nu se referă, înţelegi, literal la un obiect cu care să zdrobească.

— Foarte amuzant, sarcastica mea prietenă. Nu e o piatră, propriu-zis. Toţi vânătorii de umbre au o piatră-rună lampa-vrăjitoarei.

— Oh!

Se uită la ea cu reînnoit interes, strângându-şi degetele în jurul ei aşa cum îl văzuse pe Jace făcând în pivniţă. Nu era sigură, dar i se păru că vedea o sclipire de lumină strecurându-i-se printre degete.

— O să-ţi dea lumină, spuse Jace, chiar şi printre cele mai negre umbre din această lume şi din celelalte.

Ea o strecură în buzunar.

— Ei bine, mulţumesc. E drăguţ din partea ta, orice dar mi-ai face.

Tensiunea dintre ei părea să apese asupra ei ca aerul umed.

— Mai bine decât o baie în spaghete, oricând.

El spuse, posomorât:

— Dacă împărtăşeşti această mică informaţie cu oricine, s-ar putea să fiu silit să te ucid.

— Ei bine, când aveam eu cinci ani, am vrut ca mama să mă lase să mă învârtesc şi eu în maşina de uscat, odată cu rufele, zise Clary. Deosebirea este că ea nu m-a lăsat.

— Probabil pentru că să te învârteşti într-o maşină de uscat poate fi fatal, sugeră Jace, pe când spaghetele sunt rareori fatale. Cel puţin, dacă nu le găteşte Isabelle.

Florile de la miezul nopţii deja îşi scuturau petalele. Cădeau pe poddea, sclipind argintiu ca lumina stelelor.

— Când aveam vreo doisprezece ani, am vrut un tatuaj, zise Clary. Mama n-a vrut să mă lase să-mi fac nici asta.

Jace nu râse.

— Majoritatea vânătorilor de umbre îşi fac primele peceţi la doisprezece ani. Probabil ai avut-o în sânge.

— Poate. Deşi mă îndoiesc că majoritatea vânătorilor de umbre îşi fac un tatuaj cu Donatello, din Ţestoasele Ninja Mutanţii Adolescenţi, pe umărul drept.

Jace arăta nedumerit.

— Voiai o ţestoasă pe umăr?

— Voiam să-mi acopăr cicatricea de la varicelă. Îşi trase puţin la o parte breteluţă bustierei, arătându-i semnul alb în formă de stea de pe umărul ei. Vezi?

El îşi întoarse privirea.

— S-a făcut târziu, zise. Ar trebui să coborâm.

Clary îşi trase breteluţă înapoi, stingherită. De parcă ar fi vrut el să-i vadă cicatricele ei stupide.

Următoarele cuvinte îi ieşiră de pe buze fără să vrea:

— Tu şi Isabelle aţi fost vreodată… împreună?

Acum chiar se uită la ea. Lumina lunii îi ştergea culoarea din ochi. Acum erau mai curând de argint decât de aur.

— Isabelle? zise el, blocat.

— Am crezut…

Acum se simţea şi mai stingherită.

— Simon se întreba.

— Poate ar trebui s-o întrebe pe ea.

— Nu cred că vrea s-o întrebe, zise Clary. Oricum, s-o lăsăm baltă. Nu-i treaba mea.

El zâmbi năucitor.

— Răspunsul e nu. Adică, poate c-a existat o vreme când vreunul dintre noi s-a gândit la posibilitatea asta, dar ea e aproape ca o soră pentru mine. Ar fi ciudat.

— Vrei să spui că tu şi Isabelle niciodată…

— Niciodată, zise Jace.

— Mă urăşte, observă Clary.

— Nu, nu te urăşte, zise el, spre surprinderea ei. Doar c-o faci să se simtă nervoasă, pentru că ea a fost întotdeauna singura fată dintr-o ceată de băieţi care o adorau, iar acum nu mai este.

— Dar e atât de frumoasă!

— Şi tu, zise Jace, şi foarte deosebită de felul în care este ea, iar ea nu poate să nu remarce lucrul ăsta. Ea întotdeauna şi-a dorit să fie micuţă şi delicată, ştii. Urăşte să fie mai înaltă decât majoritatea băieţilor.

Clary nu spuse nimic la asta, pentru că nu avea nimic de spus. Frumoasă. El o numise pe ea frumoasă. Nimeni nu-i mai spusese asta până

atunci, în afară de mama ei, care nu se punea. Mamelor li se cere să creadă că eşti frumoasă. Se uită lung la el.

— Ar trebui probabil să coborâm, zise el din nou.

Nu era sigură dacă îl făcea să se simtă stingherit fiindcă se uita lung la el, dar părea să nu fie în stare să se oprească.

— Bine, zise ea, în cele din urmă.

Spre uşurarea ei, vocea îi sunase normal. Fusese o uşurare şi faptul că reuşise să-şi ia privirea de la el, când se întorsese. Luna, acum drept deasupra capetelor lor, lumina aproape ca ziua. Între un pas şi altul, ea zări pe podea o sclipire albă: era cuţitul pe care Jace îl folosise ca să taie merele, zăcând într-o parte. Grăbită, făcu un salt înapoi ca să evite să calce pe el, iar umărul ei se ciocni de al lui – el întinse o mână ca s-o sprijine, tocmai când ea se întoarse să-şi ceară scuze, şi atunci se trezi cumva în braţele lui, iar el o sărută.

La început, părea că n-ar fi vrut s-o sărute: gura lui era crispată pe a ei, inflexibilă; apoi el îşi puse ambele braţe în jurul ei şi o trase spre el. Buzele i se relaxară. Ea îi simţi bătăile accelerate ale inimii, gustul dulce al merelor încă rămas pe gura lui. Îşi împleti degetele în părul lui, aşa cum voise s-o facă încă de prima oară când îl văzuse. Părul i se învârtea pe degete, mătăsos şi fin. Inima ei bătea cu putere, iar în urechi avea un soi de foşnet, ca o bătaie de aripi…

Jace se desprinse de ea cu o exclamaţie înăbuşită, deşi braţele lui rămaseră încă în jurul ei.

— Nu te speria, dar avem pe cineva în public.

Clary întoarse capul. Cocoţat pe creanga unui copac din apropiere era Hugo, privindu-i ţintă cu ochii lui negri, strălucitori. Aşadar, sunetul pe care-l auzise ea fusese într-adevăr o bătaie de aripi, şi nu pasiune înnebunită. Era dezamăgită.

— Dacă el e aici, Hodge nu e prea departe în urma lui, zise Jace, în şoaptă. Ar trebui s-o ştergem.

— Te spionează? şopti şi Clary. Hodge, adică.

— Nu. Îi place pur şi simplu să vină aici, sus, şi să se gândească. Păcat. – aveam aşa o conversaţie sclipitoare.

Râse pe muteşte.

Coborâră înapoi pe unde veniseră, dar drumul i se păru lui Clary cu totul altfel. Jace îi păstrase mâna într-a lui, trimiţându-i mici descărcări electrice care-i alergau în sus şi-n jos prin vene prin orice punct în care o atingea el: degete, încheietura mâinii, palmă. Mintea îi zbârnâia de întrebări, dar îi era prea teamă să risipească atmosfera punându-i vreuna dintre ele. El spusese „păcat”, aşa că ea bănui că seara se sfârşise, cel puţin partea cu sărutatul.

Ajunseră la uşa ei. Clary se sprijini cu spatele de perete, lângă ea, ridicându-şi privirile spre el.

— Mulţumesc pentru picnicul aniversar, zise ea, încercând să-şi păstreze un ton neutru.

El nu părea că vrea să-i dea drumul la mână.

— Te duci la culcare?
E doar politicos, îşi spuse ea. Pe de altă parte totuşi, acesta era Jace. El nu era niciodată politicos. Se hotărî să-i răspundă la întrebare cu o altă întrebare.
— Nu eşti obosit?
Cu voce joasă, îi răspunse:
— N-am fost niciodată mai treaz.
Se aplecă s-o sărute, luându-i faţa în căuşul celeilalte mâini. Buzele li se atinseră, mai întâi uşor, ia apoi din ce în ce mai puternic. Exact în clipa aceea, Simon deschise brusc uşa dormitorului şi ieşi pe hol.
Clipea nedumerit, şi ciufulit, şi fără ochelari, dar vedea destul de bine.
— Ce dracu'? întrebă el atât de tare, încât Clary sări de lângă Jace de parcă atingerea lui ar fi ars-o.
— Simon! Ce cauţi… vreau să spun, credeam că…
—… că dorm? Am dormit, zise el.
Pometţii i se coloraseră într-un roşu-întunecat pe sub pielea bronzată, aşa cum se întâmpla totdeauna când era stingherit sau supărat.
— Apoi m-am trezit şi tu nu mai erai aici, aşa că am crezut…
Clary nu găsea nimic în minte să-i spună. De ce nu se gândise că se putea întâmpla una ca asta? De ce nu spusese că ar fi trebuit să se ducă în camera lui Jace? Răspunsul era la fel de simplu pe cât era de îngrozitor: uitase cu desăvârşire de Simon.
— Îmi pare rău, zise ea, nefiind foarte sigură cui îi spunea asta.
Cu coada ochiului, crezu că-l vede pe Jace aruncându-i o privire plină de furie albă – dar când se uită la el, arăta cum arăta el întotdeauna: degajat, sigur pe el, uşor plictisit.
— Pe viitor, Clarissa, zise el, ar fi bine să precizezi că ai deja un bărbat în patul tău, pentru a evita astfel de situaţii plictisitoare.
— L-ai invitat pe el în pat? întrebă Simon, părând zdruncinat.
— Ridicol, nu-i aşa? zise Jace. N-am fi încăput niciodată cu toţii.
— Nu l-am invitat în pat! se răsti Clary. Doar ne sărutam.
— Doar ne sărutam? Tonul lui Jace o zeflemisea cu falsa lui îndurerare. Cât de rapid tranşezi tu dragostea noastră!
— Jace…
Îi văzu maliţia usturătoare din ochi şi lăsă fraza neterminată. N-avea nici un rost. Simţi deodată o apăsare în piept.
— Simon, e târziu, zise ea, obosită. Îmi pare rău că te-am trezit.
— Şi mie.
Intră cu paşi mari înapoi în dormitor, trântind uşa după el.
Zâmbetul lui Jace era la fel de plat ca untul pe pâine.
— Haide, du-te după el. Mângâie-l pe cap şi spune-i că tot el e băiatul tău super special. Nu asta vrei să faci?
— Încetează, zise ea. Nu mai fi aşa.
Zâmbetul lui deveni mai larg.
— Aşa cum?

— Dacă eşti supărat, spune-o şi gata. Nu te purta ca şi cum pe tine nu te-ar atinge nimic vreodată. De parcă tu n-ai simţi niciodată absolut nimic.

— Poate că ar fi trebuit să se te gândeşti la asta mai înainte de a mă săruta, zise el.

Ea se uită la el, nevenindu-i să creadă:

— Eu te-am sărutat pe tine?

El se uită la ea cu sclipiri maliţioase.

— Nici o grijă, zise el, n-a fost aşa de memorabil nici pentru mine.

Îl privi plecând şi simţi o confuză dorinţă de a izbucni în plâns şi de a alerga după el cu scopul precis de a-i trage una la gioale. Ştiind că niciuna, nici cealaltă acţiune a ei nu l-ar fi umplut de satisfacţie, nu făcu nimic, ci se întoarse fără nici un chef în dormitor.

Simon stătea în mijlocul odăii, părând pierdut. Îşi puse ochelarii înapoi pe nas. Ea încă mai auzea vocea lui Jace în urechi, spunându-i răutăcios: Mângâie-l pe cap şi spune-i că tot el e băiatul tău super special.

Făcu un pas spre el, apoi se opri, dându-şi seama ce ţinea el în mână. Caietul ei de schiţe, deschis la desenul la care lucrase ultima oară, acela cu Jace cu aripi de înger.

— Frumos, zise el. Toate orele alea de la Tisch trebuie că dau roade.

În mod normal, Clary l-ar fi certat pentru că se uitase în caietul ei de schiţe, dar acum nu era momentul.

— Simon, uite…

— Recunosc că, să plec de lângă voi ca să mă bosumflu în dormitorul tău poate că n-a fost cea mai bună mişcare, o întrerupse el sever, aruncându-i caietul de schiţe înapoi pe pat. Dar trebuia să-mi iau lucrurile.

— Unde te duci? întrebă ea.

— Acasă. Am stat prea mult pe-aici, cred. Mundanii ca mine n-au ce căuta într-un loc ca ăsta.

Ea oftă.

— Uite, îmi pare rău, bine? Nu avusesem de gând să-l sărut; s-a întâmplat pur şi simplu. Ştiu că ţie nu-ţi place de el.

— Nu, zise Simon, şi mai aspru încă. Nu îmi place apa minerală plată. Nu îmi place pop-ul de rahat al trupelor de băieţi. Nu îmi place să fiu blocat în trafic. Nu îmi place tema la matematică. Pe Jace îl urăsc. Vezi diferenţa?

— El ţi-a salvat viaţa, îi atrase atenţia Clary, simţind-o ca pe o escrocherie – la urma urmelor, Jace venise până la Dumort numai pentru că se temuse că va avea neplăceri dacă ea avea să fie ucisă.

— Amănunte, zise Simon dispreţuitor. E un nesimţit. Credeam că tu poţi mai mult de-atât.

Clary luă foc:

— Oh, şi-acum faci pe arogantul cu mine? se răţoi ea. Tu eşti cel care trebuia să se ducă s-o invite pe fata cu cel mai „trăsnet corp” la Fall Fling.

Imitase vorbirea leneşă a lui Eric. Gura lui Simon se strânse de mânie.

— Şi ce dacă Jace e un nesimţit câteodată? Nu eşti fratele meu, nu eşti tatăl meu, nu eşti obligat să-l placi. Mie nu mi-a plăcut niciodată vreuna dintre prietenele tale, dar cel puţin am avut decenţa s-o ţin pentru mine.

— Asta, zise Simon printre dinţi, e altceva.
— De ce? De ce e altceva?
— Pentru că am văzut cum te uiţi tu la el! strigă el. Iar eu nu m-am uitat niciodată la niciuna dintre fetele alea în felul ăsta! Era doar ceva de făcut, un mod de a face exerciţii, până când…
— Până când ce?
Clary ştia, vag, că se purtase oribil, că toată povestea asta era oribilă; ei doi nu avuseseră până acum nici o ceartă mai serioasă decât o ciondăneală pe tema cine mâncase ultima Pop-Tart din cutie în căsuţa din copac, dar părea că nu se putea opri:
— Până când să vină Isabelle? Nu pot să cred că-mi faci morală despre Jace, când tu te-ai făcut de râs alergând pe lângă ea!
Vocea ei crescuse până la ţipăt.
— Încercam să te fac pe tine geloasă! ţipă şi Simon. Îşi ţinea pumnii încleştaţi, pe lângă coapse. Eşti atât de proastă, Clary. Eşti atât de proastă, chiar nu poţi să vezi nimic?
Ea făcu ochii mari la el, buimăcită. La ce naiba se referea?
— Încercai să mă faci geloasă? De ce încercai să faci asta?
Văzu imediat că ăsta era cel mai rău lucru pe care l-ar fi putut întreba.
— Pentru că, zise el, cu atâta amărăciune încât o şocă, sunt îndrăgostit de tine de zece ani, aşa că m-am gândit că ar fi timpul să aflu dacă simţi acelaşi lucru pentru mine. Ceea ce, bănuiesc, nu simţi.
Ar fi putut la fel de bine să-i dea un pumn în plex. Nu mai putea vorbi; îi ieşise deodată tot aerul din plămâni. Se uita lung la el, încercând să-şi construiască un răspuns, orice răspuns.
El îi reteză acid intenţia:
— Nu. Nu e cazul să spui nimic.
Îl privi cum se îndreaptă spre uşă, ca paralizată; nu se putea mişca să-l oprească, oricât ar fi vrut s-o facă. Ce i-ar fi putut spune? „Şi eu te iubesc”? Dar nu-l iubea – nu-i aşa?
El se opri puţin la uşă, cu mâna pe clanţă, şi se întoarse să se uite la ea. Ochii lui, dincolo de ochelari, păreau acum mai degrabă obosiţi decât mânioşi:
— Chiar vrei să ştii ce altceva a mai spus mama despre tine? întrebă el.
Ea clătină din cap.
El nu păru să observe.
— A spus că o să-mi frângi inima, zise el şi plecă.
Uşa se închise în urma lui cu un declic hotărât, iar Clary rămase singură.
După ce plecă el, se prăbuşi pe pat şi îşi luă caietul cu schiţe. Îl strânse la piept, fără să vrea să deseneze, doar simţind poftă să atingă şi să miroasă lucruri familiare: cerneală, hârtie, cretă.
Se gândi să alerge după Simon, să încerce să-l prindă din urmă. Dar ce i-ar fi pus? Ce ar fi fost cu putinţă să-i spună? Eşti atât de proastă, Clary, îi zisese el. Chiar nu poţi să vezi nimic?

Se gândi la sutele de lucruri pe care le spusese sau le făcuse el, la glumele pe care Eric şi ceilalţi le făceau despre ei, la conversaţiile întrerupte când ea intra în cameră. Jace o ştiuse de la bun început. Râdeam de voi pentru că întotdeauna mă amuză declaraţiile de dragoste, mai ales când e neîmpărtăşită. Ea nu se oprise să se gândească la ce anume se referea, dar acum ştia.

Îi spusese lui Simon, mai devreme, că ea nu iubise decât trei persoane în viaţa ei: pe mama ei, pe Luke şi pe el. Se întrebă dacă într-adevăr era cu putinţă ca, în decurs de o săptămână, să pierzi pe toată lumea pe care ai iubit-o. Se întrebă dacă ăsta era genul de eveniment căruia îi supravieţuieşti sau nu. Şi totuşi – pentru acele scurte momente, sus pe acoperiş cu Jace, ea uitase de mama ei. Uitase de Luke, uitase de Simon. Şi fusese fericită. Şi asta era partea cea mai rea, că fusese fericită.

Poate că asta, gândi ea, pierderea lui Simon, poate că asta e pedeapsa mea pentru egoismul de a fi fericită, chiar şi pentru câteva momente, când mama mea lipseşte încă. Niciunul din ele nu fusese real, oricum. Jace poate că săruta excepţional, dar nu-i păsa deloc de ea. O spusese chiar el.

Îşi lăsă încet caietul de schiţe în poală. Simon avusese dreptate; era un bun portret al lui Jace. Îi prinsese bine linia aspră a gurii, ochii absurd de vulnerabili. Aripile păreau atât de reale, încât îşi închipui că dacă le-ar atinge cu degetele, le-ar simţi, moi. Îşi lăsă mâna să treacă uşor peste pagină, cu mintea hoinărind…

Şi îşi trase brusc mâna înapoi, uitându-se ţintă. Degetele ei atinseseră nu hârtia uscată, ci puful moale al penelor. Ochii îi fugiră fulgerător în colţul de sus al paginii, unde schiţase runele. Străluceau, la fel cum văzuse strălucind runele pe care Jace le desenase cu stela lui.

Inima începu să-i bată repede, constant. Dacă o rună putea aduce un desen la viaţă, atunci poate că…

Fără să-şi ia ochii de la desen, scotoci după creioane. Ţinându-şi respiraţia, întoarse o pagină nouă, curată, şi începu grăbită să desenezie primul lucru care-i veni în minte. Era cana de cafea de pe noptiera de lângă patul ei. Desenând din ce-şi mai amintea de la orele de natură moartă pe care le urmase, o înfăţişă cu toate detaliile: marginea murdărită, crăpătura de pe coadă. Când termină, era cât de exactă ar fi putut s-o facă. Mânată de un instinct pe care nu-l prea înţelegea, întinse mâna după cană şi o aşeză pe hârtie. Apoi, cu foarte multă grijă, începu să schiţeze runele, alături.

POCALUL MORTAL.

Jace rămase întins pe patul lui, prefăcându-se adormit – pentru binele lui, nu al altcuiva – până când bătăile din uşă deveniră în sfârşit prea mult pentru el. Se ridică din pat, tresărind de durere.

Oricât se prefăcuse că era absolut teafăr în seră, îl durea tot corpul de la bătaia din noaptea trecută.

Ştiu pe cine avea să vadă, înainte de a deschide uşa. Poate că Simon izbutise să se prefacă singur în şobolan, din nou. De data asta, putea să rămână un blestemat de şobolan câte zile avea, dacă era după ceea ce el, Jace Wayland, era pregătit să facă în privinţa asta.

Ea îşi ţinea caietul de schiţe la piept, cu părul ei viu-colorat scăpat din codiţe. El se rezemă de catul uşii, neluând în seamă explozia de adrenalină pe care i-o provocă vederea ei. Se întrebă de ce, nu pentru prima oară. Isabelle îşi folosea frumuseţea cum îşi folosea şi biciul, dar Clary habar n-avea că era frumoasă. Poate că tocmai de-asta.

Îi venea în minte un singur motiv pentru care ea se afla aici, deşi n-avea nici un sens, după câte îi spusese el. Cuvintele sunt arme, tatăl lui îl învăţase asta, iar el voise s-o rănească pe Clary mai mult decât voise vreodată să rănească orice altă fată. De fapt, nu era sigur că îşi dorise vreodată până atunci să rănească o fată. De obicei, le voia pur şi umplu, după care îşi dorea să-l lase în pace.

— Nu-mi spune, zise el, tărăgănând cuvintele în modul acela pe care ştia că ea nu-l poate suferi. Simon s-a preschimbat într-un leopard şi vrei de la mine să fac ceva, până nu face Isabelle o etolă din el. Ei bine, va trebui să aşteptaţi până mâine. Sunt afară din tură.

Arătă cu degetul mare spre el însuşi – era îmbrăcat în pijamale albastre, cu o gaură în mânecă:

— Uite. Pijămăluţă.

Clary păru că nici nu-l aude. Abia atunci îşi dădu seama că ţinea ceva strâns în braţe – caietul ei de schiţe.

Jace, zise ea. Asta e important.

— Nu-mi spune, zise el. Ai o urgenţă de desenat. Îţi trebuie un model nud. Ei bine, nu am dispoziţia necesară. Poţi să-l rogi pe Hodge, zise el, de parcă s-ar fi gândit mai bine. Am auzit că ar face orice pentru o…

— JACE! îl întrerupse ea, vocea urcându-i până la ţipăt. Doar taci o secundă şi ascultă, bine?

El clipi surprins.

Ea trase adânc aer în piept şi se uită din nou la el. Ochii ei erau plini de nesiguranţă. O dorinţă neobişnuită crescu atunci în el: dorinţa de a o lua în braţe şi de a-i spune că era bine. N-o făcu. Din experienţa lui, lucrurile erau rareori bine.

— Jace, zise ea, atât de încet, încât fu nevoit să se aplece ca să audă ce spune. Cred că ştiu unde a ascuns mama Pocalul Mortal. Într-un tablou.

— Ce?

Jace se uita la ea de parcă îi spusese că îl găsise pe unul dintre Fraţii Tăcuţi făcând roata, dezbrăcat, pe hol.

— Vrei să spui că l-a ascuns în spatele unui tablou? Toate tablourile din apartamentul vostru au fost smulse din rame.

— Ştiu.

Clary aruncă o privire peste el, în dormitorul lui. Nu arăta ca şi când ar mai fi fost cineva înăuntru, spre marea ei uşurare.

— Uite, pot să intru? Vreau să-ţi arăt ceva.

El se dădu leneş la o parte din uşă.

— Dacă trebuie.

Ea se aşeză pe pat, potrivindu-şi caietul pe genunchi. Hainele pe care el le purtase mai devreme erau aruncate pe cuvertură, dar în restul camerei

era ordine ca-ntr-o chilie de călugăr. Nu existau tablouri pe pereţi, nici postere, nici fotografii cu prieteni sau cu familia. Păturile erau albe şi întinse bine şi drept pe pat. Nu tocmai dormitorul tipic al unui băiat adolescent.

— Poftim, zise ea, răsfoind paginile din caiet până găsi desenul cănii de cafea. Uită-te la asta.

Jace se aşeză lângă ea, dând la o parte din cale tricoul dezbrăcat mai devreme.

— E o cană de cafea.

Ea îşi auzi iritarea din propria voce:

— Ştiu că e o cană de cafea.

— Abia aştept să desenezi ceva cu adevărat complicat, cum ar fi Brooklyn Bridge sau un homar. O să-mi trimiţi probabil o telegramă cântătoare16.

Ea nu-i luă în seamă remarca.

— Uită-te. Asta voiam să vezi.

Îşi trecu mâna peste desen; apoi, cu o mişcare scurtă, fulgerătoare, intră cu mâna în hârtie. Când îşi trase mâna înapoi, în clipa următoare, apăru şi cana de cafea, legănându-se între degetele sale.

Ea îşi închipuise că Jace o să sară din pat uluit şi-o să exclame ceva de genul „Sfinte Sisoe!”. Asta nu se întâmplă – în bună măsură, bănui ea, pentru că Jace văzuse mult mai multe lucruri stranii la viaţa lui şi, de asemenea, pentru că nimeni nu mai folosea expresia „Sfinte Sisoe!”. Ochii lui se deschiseră totuşi larg:

— Tu ai făcut asta?

Ea dădu din cap.

— Când?

— Adineauri, în dormitor la mine, după… după ce-a plecat Simon.
Privirea lui deveni tăioasă, dar nu continuă în direcţia asta.

— Ai folosit rune? Pe care?

Ea clătină din cap, pipăind pagina acum goală.

Nu ştiu. Au venit deodată în capul meu şi eu le-am desenat exact aşa cum le-am văzut.

— Unele pe care le-ai văzut mai devreme în Cartea Gri?

— Nu ştiu. Continua să clatine din cap. N-aş putea să-ţi spun.

— Şi nu ţi-a arătat nimeni cum să faci asta? Mama ta, de pildă?

— Nu. Ţi-am mai spus, mama îmi spunea mereu că nu există lucruri ca magia…

— Pariez că ea te-a învăţat, o întrerupse el. Şi te-a făcut să uiţi, după aceea. Magnus a zis într-adevăr că amintirile îţi vor reveni treptat.

— Poate.

— Bineînţeles.

Jace se ridică în picioare şi începu să se plimbe prin odaie.

— Este probabil împotriva Legii să foloseşti rune ca astea, cel puţin dacă nu ai fost împuternicit. Dar asta nu contează în momentul de faţă. Crezi că mama ta a pus Pocalul într-un tablou? La fel cum ai făcut tu cu această cană?

Clary dădu din cap.
— Dar nu într-unul dintre tablourile din apartament.
— Dar de unde? Dintr-o galerie? Ar putea fi oriunde…
— Nu într-un tablou, de fapt, zise Clary. Într-o carte.
Jace se opri puţin, întorcându-se spre ea.
— O carte?
— Mai ţii minte pachetul de cărţi de tarot de la Madame Dorothea? Cele pe care mama le-a pictat pentru ea?
El dădu din cap.
— Şi mai ţii minte când eu am tras asul de cupă? Mai târziu, când am văzut statuia îngerului, cupa mi s-a părut familiară. Şi asta pentru că o văzusem mai înainte, pe as. Mama a pictat Pocalul Mortal în pachetul de tarot al lui Madame Dorothea.
Jace punea firele cap la cap, cu un pas în urma ei.
— Pentru că ştia că ar fi în siguranţă cu un monitor şi era o metodă de a i-l da lui Madame Dorothea fără să-i spună, propriu-zis, ce anume era sau de ce trebuia să-l ţină ascuns.
— Sau nici măcar că trebuia să-l ţină ascuns. Dorothea nu iese niciodată în oraş, nu l-ar da niciodată altcuiva…
— Iar mama ta era ideal plasată ca să stea cu ochii şi pe Pocal, şi pe ea.
Jace părea aproape impresionat.
— O mişcare destul de deşteaptă.
— Cred că da. Clary se lupta să-şi stăpânească tremurul din glas. Mi-aş fi dorit să nu fi fost atât de pricepută la ascunsul Pocalului.
— Ce vrei să spui?
— Vreau să spun că dacă ei l-ar fi găsit, poate că ar fi lăsat-o în pace. Dacă tot ce voiau era Pocalul…
— Ar fi ucis-o, Clary, zise Jace, iar ea ştiu că era adevărat. Ăştia sunt aceiaşi oameni care l-au ucis pe tatăl meu. Singurul motiv pentru care ar mai putea fi în viaţă acum este că ei nu pot găsi Pocalul. Fii bucuroasă că l-a ascuns atât de bine.
— Nu văd deloc ce are-a face vreunul dintre toate lucrurile astea cu noi, zise Alec, uitându-se la ei din spatele părului căzut în ochi.
Jace îi trezise pe ceilalţi rezidenţi ai Institutului de cum se crăpase de ziuă şi îi târâse în bibliotecă pentru, după cum spusese, „a concepe strategiile de luptă”. Alec era încă în pijamale, Isabelle, într-un peignoir roz. Hodge, în costumul său obişnuit de tweed impecabil, bea cafea dintr-o cană de ceramică albastră ciobită. Numai Jace, cu ochi strălucitori în pofida vânătăilor, pe cale să-i treacă, arăta cu adevărat treaz.
— Am înţeles că de-acum căutarea Pocalului e în mâinile Conclavului.
— Doar că e mai bine s-o facem noi înşine, zise Jace, cu nerăbdare. Hodge şi cu mine am discutat asta deja şi asta am hotărât.
— Ei bine, Isabelle îşi dădu după ureche una dintre codiţele împletite şi legate cu panglică roz, eu sunt pentru.

— Eu nu, zise Alec. Există grupuri operative de-ale Conclavului în oraş chiar în clipa asta, căutând Pocalul. Transmiteţi-le lor informaţia şi lăsaţi-i pe ei să-l găsească.

— Nu e aşa de simplu, zise Jace.

— Ba e simplu. Alec se aplecă, încruntându-se. Asta nu are nimic de-a face cu noi, ci e numai şi numai în legătură cu… dependenţa ta de pericol.

Jace clătină din cap, evident exasperat.

— Nu înţeleg de ce te cerţi cu mine pentru asta.

Pentru că nu vrea să fii rănit, gândi Clary, mirându-se de totala sa inabilitate de a vedea ce se petrecea cu adevărat cu Alec. Pe de altă parte totuşi, şi ei îi scăpase acelaşi lucru la Simon. Cine era ea să vorbească?

— Uite, Dorothea – proprietara sanctuarului – nu are încredere în Conclav. Îi urăşte, mai bine zis. Dar are încredere în noi.

— Are încredere în mine, zise Clary. Nu ştiu dacă şi-n tine. Nu sunt sigură că te place, mai precis.

Jace nu îi dădu atenţie.

— Haide, Alec. O să fie amuzant. Şi gândeşte-te ce glorie, dacă ducem noi Pocalul Mortal înapoi în Idris! Numele noastre nu vor fi niciodată uitate.

— Nu-mi pasă mie de glorie, zise Alec, ochii lui nedezlipindu-se o clipă de la faţa lui Jace. Îmi fac griji doar să nu comitem vreo prostie

— În cazul ăsta totuşi, Jace are dreptate, zise Hodge. Dacă ar fi să vină Conclavul la sanctuar, ar fi un dezastru. Dorothea ar fugi cu tot cu Pocal şi n-ar mai fi probabil găsită niciodată. Nu, Jocelyn în mod limpede a vrut ca o singură persoană să fie în stare să găsească Pocalul, iar aceea este Clary şi numai Clary.

— Atunci să se ducă ea singură, zise Alec.

Până şi Isabelle scoase o mică exclamaţie la asta. Jace, care se aplecase peste birou, cu mâinile lipite de tăblia lui, se îndreptă şi se uită la Alec cu răceală. Numai Jace, gândi Clary, putea să arate bine în pantaloni de pijama şi un tricou vechi, dar impunea, probabil, prin pură forţă a voinţei.

— Dacă ţi-e frică de câţiva damnaţi, atunci categoric stai acasă, zise el cu blândeţe.

Alec se făcu alb la faţă.

— Nu mi-e frică, zise el.

— Bine, spuse Jace. Atunci nu e nici o problemă, aşa-i? Se uită roată prin încăpere. Suntem cu toţii de acord să participăm.

Alec mormăi o încuviinţare, în vreme ce Isabelle dădu din cap viguros:

— S-a făcut, zise ea. Sună amuzant.

— Eu nu ştiu dacă-i amuzant, zise Clary. Însă merg, fireşte.

— Dar Clary, zise Hodge repede, dacă îţi faci griji în privinţa pericolului, nu-i nevoie să te duci. Putem anunţa Conclavul…

— Nu, zise Clary, surprinzându-se pe sine. Mama a vrut ca eu să-l găsesc. Nu Valentine, şi nici Conclavul. Nu de monştri s-a ascuns ea, spusese Magnus. Dacă ea chiar şi-a petrecut toată viaţa încercând să ţină departe pe Valentine de obiectul ăsta, măcar atât pot face şi eu!

Hodge zâmbi la ea.

— Cred că a ştiut că vei spune asta, zise el.
— Nu-ţi face griji, oricum, zise Isabelle. O să fii în regulă. Ne putem descurca noi cu vreo doi damnaţi. Sunt nebuni, dar nu sunt prea isteţi.
— Şi mult mai lesne de înfruntat decât demonii, zise Jace. Nu sunt atât de înşelători. O, şi o să avem nevoia de o maşină, adăugă el. Preferabil una mare.
— De ce? întrebă Isabelle. N-am avut niciodată nevoie de o maşină până acum.
— N-a trebuit niciodată să ne facem griji până acum că am avea la noi un obiect de o valoare inestimabilă. Nu vreau să-l duc cu metroul, explică Jace.
— Există taxiuri, zise Isabelle. Şi camionete de închiriat.
Jace clătină din cap.
— Vreau un mediu pe care să-l putem controla. Nu vreau să am de-a face cu şoferi de taxi sau companii de închiriat mundane, când facem ceva atât de important.
— Tu nu ai carnet de conducere sau maşină? o întrebă Alec pe Clary, uitându-se la ea cu ostilitate mascată. Credeam că toţi mundanii au din astea.
— Nu când au cincisprezece ani, zise Clary supărată. Urma să-mi iau anul ăsta, dar încă nu am.
— Că de mare folos ne mai eşti!
— Cel puţin, prietenii mei pot conduce, i-o întoarse ea. Simon are carnet.
Regretă numaidecât c-o spusese.
— Serios? zise Jace, pe un ton gânditor, şi mai neplăcut.
— Dar n-are maşină, adăugă ea repede.
— Deci conduce maşina părinţilor lui? întrebă Jace.
Clary oftă, rezemându-se cu spatele de birou.
— Nu. De obicei, conduce camioneta lui Eric. De pildă, când merg la concerte şi chestii. Uneori, Eric îl lasă s-o împrumute şi pentru altele. De pildă, când are câte-o întâlnire cu vreo fată.
Jace pufni dispreţuitor.
— Îşi duce fetele la întâlnire într-o camionetă? Nu-i de mirare că are atâta trecere la doamne.
— E o maşină, zise Clary. Eşti doar ofticos că Simon are ceva ce tu n-ai.
— Are multe lucruri pe care nu le am eu, zise Jace. Cum ar fi miopie, ţinută proastă şi o îngrozitoare lipsă de coordonare.
— Ştii, zise Clary, cei mai mulţi psihologi sunt de părere că ostilitatea este de fapt doar atracţie sexuală sublimată.
— Ah, zise Jace vesel, asta ar putea explica de ce dau eu atât de adesea peste persoane care par să nu mă poată suferi.
— Eu te pot suferi, zise Alec repede.
— Asta pentru că împărţim o afecţiune frăţească, zise Jace, mergând până la birou.
Luă telefonul negru şi i-l întinse lui Clary:

— Sună-l.
— Pe cine să sun? zise Clary, trăgând de timp. Pe Eric? Nu mi-ar împrumuta niciodată maşina lui.
— Pe Simon, zise Jace. Sună-l pe Simon şi întreabă-l dacă vrea să ne ducă el până la tine acasă.
Clary mai făcu o ultimă încercare:
— Printre vânătorii de umbre nu ştiţi pe nimeni cu maşini?
— În New York? Rânjetul lui Jace se şterse. Uite, toată lumea e în Idris, pentru Acorduri, şi oricum ar insista să vină şi ei cu noi. Ori asta, ori nimic.
Îşi încrucişă privirile cu el doar o clipă. Exista o provocare în ei şi ceva mai mult, de parcă o desfidea să îşi explice reticenţa. Cu o căutătură mânioasă, ea se duse în capătul biroului şi-i smulse receptorul din mână.
N-a trebuit să se gândească înainte de a forma. Numărul lui Smon îi era la fel de familiar ca şi al ei. Îşi făcuse curaj ca să discute cu mama lui sau cu vreuna dintre surorile lui, dar răspunse chiar el, de la al doilea apel.
— Alo?
— Simon?
Tăcere.
Jace se uita la ea. Clary închise ochii strâns, încercând să-şi închipuie că nu era acolo.
— Sunt eu, zise ea. Clary.
— Ştiu cine e. Păru enervat. Dormeam, ştii.
— Ştiu. E devreme. Scuze.
Învârti firul telefonului pe deget:
— Trebuie să te rog să-mi faci o favoare.
Păstră o clipă de tăcere, după care râse trist.
— Glumeşti.
— Nu glumesc, zise ea. Ştim unde se află Pocalul Mortal şi ne-am pregătit să mergem să-l luăm. Singura problemă e că avem nevoie de o maşină.
El râse din nou.
— Scuze, îmi spui cumva că tovarăşii tăi spintecători de demoni trebuie duşi la noua lor misiune privind forţele întunericului de către mama mea?
— De fapt, m-am gândit că l-ai putea întreba pe Eric dacă-ţi poate împrumuta camioneta.
— Clary, dacă tu crezi că eu…
— Dacă luăm Pocalul Mortal, voi avea un mijloc să-mi recapăt mama. E singurul motiv pentru care Valentine n-a ucis-o sau nu i-a dat drumul până acum.
Simon slobozi un suspin lung, şuierător.
— Şi crezi c-o să fie aşa de simplu să faci un târg? Clary, nu ştiu.
— Nici eu nu ştiu. Ştiu doar că există o şansă.
— Obiectul ăsta e puternic, nu-i aşa? În Dungeons and Dragons de regulă e mai bine să nu te bagi la obiecte puternice până nu ştii ce fac ele.
— N-am de gând să mă folosesc de el. O să-l utilizez numai ca să-mi recapăt mama.

— Asta n-are nici o noimă, Clary.

— Asta nu e D&D, Simon! aproape că ţipă ea. Nu e un joc amuzant, unde cel mai rău lucru care ţi se poate întâmpla este să primeşti un zar prost. Aici vorbim despre mama mea, iar Valentine s-ar putea s-o tortureze. Ar putea s-o ucidă. Trebuie să fac orice ca s-o aduc înapoi la fel cum am făcut pentru tine.

Pauză.

— Poate că ai dreptate. Nu ştiu, dar asta chiar nu e lumea mea. Uite, unde trebuie să mergem, mai exact? Ca să-i pot spune lui Eric.

— Nu-l aduce şi pe el, zise ea grăbită.

— Ştiu, răspunse el, cu răbdare exagerată. Nu sunt prost.

— Mergem acasă la mine. E în casa mea.

Urmă o tăcere scurtă – stupefacţie, de data asta.

— În casa ta? Parcă ziceai că e plină de zombi.

— Luptători damnaţi. Nu sunt zombi. Oricum, Jace şi ceilalţi se pot ocupa de ei până iau eu Pocalul.

— De ce trebuie să iei tu Pocalul? Părea alarmat.

— Pentru că eu sunt singura care poate, zise ea. Vino să ne iei de la colţ cât de repede poţi.

Mormăi ceva aproape de nedesluşit, apoi:

— Bine.

Ea deschise ochii. Lumea înota înaintea ei într-o ceaţă de lacrimi.

— Mulţumesc, Simon, zise ea. Eşti un…

Dar el închisese.

Mie mi se pare, zise Hodge, că dilemele puterii sunt întotdeauna, aceleaşi.

Clary se uită la el cu suspiciune.

— Ce vrei să spui?

Ea stătea pe pervazul ferestrei din bibliotecă, iar Hodge în jilţul său, cu Hugo alături. Rămăşiţele micului dejun – gem lipicios, firmituri de pâine prăjită şi urme de unt – zăceau pe un teanc de farfurii de pe măsuţa joasă pe care nimeni nu părea dornic s-o cureţe. După micul dejun, se împrăştiaseră ca să se pregătească, iar Clary fusese cea dintâi care se întorsese. Asta nu era surprinzător, având în vedere că tot ce avusese de făcut era să-şi îmbrace jeanşii şi un tricou, şi să-şi treacă peria prin păr, în vreme ce toţi ceilalţi trebuia să se înarmeze din greu.

După ce pierduse pumnalul lui Jace în hotel, singurul obiect vag supranatural pe care îl mai avea la ea era piatra lampa-vrăjitoarei din buzunarul ei.

— Mă gândeam la Simon al tău, zise Hodge, şi la Alec şi Jace, printre alţii.

Ea privi afară, pe fereastră. Ploua, picături mari şi grele împroşcau sticla. Cerul era de un cenuşiu impenetrabil.

— Ce au de-a face unul cu celălalt?

— Unde există senzaţia că nu există răsplată, zise Hodge, apare un dezechilibru între puteri. E un dezechilibru uşor de exploatat, dar asta nu e o

cale înţeleaptă. Unde este dragoste, este de asemenea la fel de adesea şi ură. Pot exista umăr la umăr.

— Simon nu mă urăşte.

— Ar putea să dezvolte sentimentul acesta, în timp, dacă simte că îl foloseşti.

Hodge ridică o mână:

— Ştiu că tu nu ai această intenţie şi că, în anumite cazuri necesitatea calcă în picioare delicateţea sentimentelor. Dar situaţia asta mi-a adus aminte de o alta. Mai ai fotografia aceea pe care ţi-am dat-o?

Clary clătină din cap.

— Nu la mine. E în camera mea. Pot să mă duc s-o aduc…

— Nu. Hodge mângâie penele de abanos ale lui Hugo. Când mama ta era tânără, a avut un prieten foarte bun, întocmai cum îl ai tu pe Simon. Erau la fel de apropiaţi ca fraţii. De fapt, erau adesea confundaţi drept frate şi soră. Când au crescut, a devenit limpede pentru toată lumea din jurul lor că el o iubea pe ea, dar ea n-a văzut asta niciodată. Ea întotdeauna l-a numit pe el „prieten”.

Clary se uită cu atenţie la Hodge.

— Te referi la Luke?

— Da, zise Hodge. Lucian a crezut întotdeauna că el şi Jocelyn vor fi împreună. Când ea l-a întâlnit şi l-a iubit pe Valentine, Lucian n-a putut suporta. După ce ei doi s-au căsătorit, el a părăsit cercul, a dispărut – şi ne-a lăsat pe toţi să credem că murise.

— N-a spus niciodată… n-a făcut niciodată vreo aluzie de genul ăsta, zise Clary. În toţi anii ăştia, ar fi putut s-o ceară de nevastă…

— Ştia care ar fi fost răspunsul, zise Hodge, uitându-se dincolo de ea, spre luminatorul spălat de ploaie. Lucian n-a fost niciodată omul care să se amăgească singur. Nu, s-a mulţumit doar să fie lângă ea – crezând, probabil, că în timp sentimentele ei s-ar putea schimba.

— Dar dacă o iubea, de ce le-a spus acelor oameni că nu-i păsa ce se întâmpla cu ea? De ce a refuzat să-i lase să-i spună unde se afla ea?

— Aşa cum am mai spus, unde e dragoste, e şi ură, zise Hodge. Ea l-a rănit adânc, cu ani în urmă. Ea s-a întors înapoi la el. Şi cu toate acestea, el a jucat rolul credinciosului câine de companie în tot timpul de atunci încoace, niciodată reproşând, niciodată acuzând, niciodată confruntând-o pe ea cu sentimentele lui. Probabil că a văzut o ocazie să întoarcă roata. S-o rănească şi el pe ea, aşa cum fusese şi el rănit.

— Luke n-ar fi făcut asta.

Dar Clary îşi amintea tonul său de gheaţă când îi spusese să nu-i ceară lui favoruri. Văzuse privirea aspră din ochii lui când stătuse faţă-n faţă cu oamenii lui Valentine. Acela nu fusese Luke pe care-l ştia ea, cu care crescuse ea. Acel Luke n-ar fi vrut niciodată s-o pedepsească pe mama ei pentru că nu îl iubise destul sau în felul în care ar fi vrut el.

— Dar ea l-a iubit, zise Clary, vorbind tare fără să-şi dea seama. Numai că nu în felul în care o iubea el pe ea, nu-i aşa? Nu-i destul atât?

— Probabil că el n-a gândit astfel.

— Ce se va întâmpla după ce luăm Pocalul? întrebă ea. Cum ajungem la Valentine ca să-i dăm de veste că e la noi?

— O să-l găsească Hugo.

Ploaia bătea cu furie în ferestre. Clary se înfioră.

— Mă duc să-mi iau o jachetă, zise ea, coborând de pe pervaz.

Îşi găsi hanoracul verde cu roz înghesuit pe fundul rucsacului. Când îl îmbrăcă, auzi ceva foşnind. Era fotografia Cercului, cu mama ei şi Valentine. Se uită la poză un lung moment, după care o vârî la loc în rucsac.

Când se întoarse în bibliotecă, erau cu toţii strânşi aici: Hodge, stând atent pe birou cu Hugo pe umărul lui, Jace, din cap până-n picioare îmbrăcat în negru, Isabelle, cu cizmele ei de călcat demoni şi biciul de aur, şi Alec, cu o tolbă de săgeţi pusă pe umăr şi o apărătoare de piele protejându-i braţul drept de la încheietura mâinii până la cot. Toată lumea, mai puţin Hodge, era acoperită cu peceţi proaspăt aplicate, fiecare centimetru de piele la vedere fiind imprimat cu desene spiralate. Jace avea mâneca stângă suflecată, bărbia în piept, şi se încrunta în timp ce-şi scrijelea o pecete octogonală pe braţ.

Alec îl urmărea.

— O strici, zise el. Dă-mi să ţi-o fac eu.

— Sunt stângaci, îi atrase atenţia Jace, dar vorbise blând şi îşi întinse stela.

Alec păru uşurat când o luă, de parcă n-ar fi fost sigur până în clipa aceea, dacă fusese iertat pentru purtarea de mai devreme.

— E un iratze de bază, spuse Jace, când Alec îşi aplecă întunecatul său cap peste braţul lui Jace, trasând cu grijă liniile runei tămăduitoare.

Jace tresări când stela alunecă pe pielea lui, închizând ochii pe jumătate şi strângându-şi pumnii până ce muşchii braţului drept îi ieşiră în afară ca nişte frânghii.

— Pe Înger, Alec...

— Încerc să umblu cu grijă, zise Alec. Dădu drumul braţului lui Jace şi făcu un pas înapoi, să-şi admire opera. Gata!

Jace îşi descleştă pumnul, lăsându-şi braţul în jos.

— Mersi.

Atunci păru să remarce prezenţa lui Clary şi, aruncând o privire spre ea, îşi miji ochii.

— Clary.

— Păreţi să fiţi gata, zise ea, în timp ce Alec, roşind brusc, se îndepărtă de Jace şi îşi făcu de lucru cu săgeţile.

— Suntem, zise Jace. Mai ai pumnalul pe care ţi l-am dat?

— Nu. L-am pierdut în Dumort, nu mai ştii?

— Aşa e. Jace se uită la ea, mulţumit. Aproape că ai ucis un vârcolac cu ăla. Îmi aduc aminte.

Isabelle, care stătea lângă fereastră, îşi rostogoli ochii în cap.

— Am uitat că asta te face pe tine foarte furios şi plictisit Jace, fete ucigând creaturi.

— Îmi place oricine ucide creaturi, zise el, echitabil. Şi mai ales, îmi place de mine.

Clary se uită neliniştită spre ceasul de pe birou.

— Ar trebui să coborâm. Simon va fi aici dintr-un minut într-altul.

Hodge se ridică din jilţul său. Arăta foarte obosit, gândi Clary, parcă n-ar mai fi închis un ochi de mai multe zile.

— Fie ca Îngerul să vă ocrotească pe voi toţi, zise el, iar Hugo se înălţă în zbor de pe umărul lui, croncănind puternic, exact când pendula începea să bată de amiază.

Încă mai picura când Simon trase camioneta la colţ şi claxonă de doua ori. Lui Clary îi sări inima – o parte din ea fusese îngrijorată că nu avea să se arate.

Jace se uită strângând din ochi să vadă prin picăturile mărunte de ploaie. Toţi patru îşi găsiseră adăpost sub o cornişă de piatră sculptată.

— Asta e camioneta? Arată ca o banană putredă.

Ceea ce nu se putea contesta – Eric vopsise camioneta într-o nuanţă de galben-neon şi era brăzdată de crestături şi rugină, ca urmelele de degradare. Simon claxonă din nou. Clary îl zări – o siluetă înceţoşată – prin geamurile ude. Oftă şi îşi puse gluga pe cap, să-şi protejeze părul.

— Să mergem.

Pleoscăiră prin bălţile murdare care se adunaseră pe trotuar, enormele cizme ale lui Isabelle scoţând un sunet satisfăcător de fiecare dată când punea piciorul jos. Simon, lăsându-şi motorul la ralanti, se târî în spate, ca să tragă uşa într-o parte, dând la iveală banchetele a căror tapiţerie avea gropi pe unde putrezise pe jumătate. Arcuri cu aspect primejdios se iţeau prin găuri. Isabelle strâmbă din nas.

— Nu-i periculos să te aşezi?

— Mai puţin decât să fii legat de acoperiş, zise Simon glumeţ, care este cealaltă opţiune a voastră.

Îi salută, cu un semn din cap, pe Jace şi pe Alec, ignorând-o pe Clary cu desăvârşire:

— Salut.

— Salut, că bine zici, zise Jace şi ridică geanta de voiaj de prelată, care zăngăni, plină de arme. Unde putem să punem astea?

Simon le arătă partea din spate, unde băieţii îşi ţineau de regulă instrumentele muzicale, în vreme ce Alec şi Isabelle se suiră în dubă şi se cocoţară pe banchete.

— În faţă! anunţă Clary, când Jace se întoarse pe lângă dubă.

Alec îşi înşfăcă arcul, pe care-l ţinea legat cu o curea pe spate:

— Poftim?

— Vrea să spună că vrea ea locul mortului, zise Jace, scoţându-şi părul ud din ochi.

— Mişto arc, zise Simon, cu un semn din cap spre Alec.

Alec clipi, ploaia curgând de pe genele sale.

— Ştii ceva despre tirul cu arcul? întrebă el, pe un ton care sugera că se îndoia.

— Am tras cu arcul în tabără, zise Simon. Şase ani la rând.

Răspunsul la declaraţia aceasta a constat din trei priviri blocate şi un zâmbet încurajator din partea lui Clary, pe care Simon nu-l băgă în seamă. Se uită în sus, la norii ce se lăsau spre pământ.

— Ar trebui să mergem până nu începe iar să toarne.

Locul mortului din maşină era plin de ambalaje Doritos şi firimituri de Pop-Tart. Clary le dădu la o parte, cât putu. Simon porni maşina mai înainte să fi terminat ea, aruncând-o la pornire cu spatele de speteaza scaunului.

— Au! făcu ea cu reproş.

— Scuze.

Dar nu se uită la ea.

Clary îi auzea pe ceilalţi în spate, discutând cu voce joasă între ei – probabil despre strategiile de luptă şi cea mai bună metodă de a decapita un demon fără a te umple de umoare neagră pe noile tale ghete de piele. Deşi nu era nimic care să separe locurile din faţă de restul dubei, Clary simţea tăcerea delicată dintre ea şi Simon de parcă ar fi fost singuri.

— Deci care-i treaba cu acel „Salut!”? întrebă ea, când Simon încadra maşina pe FDR, autostrada care se întinde de-a lungul malului lui East River.

— Care „Salut!”? răspunse el, tăind calea unui SUV negru, al cărui ocupant, un bărbat în costum, cu un celular în mână, făcu un gest obscen către ei prin ferestrele colorate.

— Acel „Salut!” pe care băieţii îl spun mereu. De pildă, când i-ai văzut pe Jace şi Alec, tu le-ai spus „Salut!”, iar ei ţi-au răspuns la fel. Ce-i în neregulă cu „bună”?

Ea crezu că vede un muşchi tresărind pe obrazul lui.

— Bună” e pentru fete, o informă el. Bărbaţii adevăraţi sunt precişi. Elocvenţi.

— Deci cu cât eşti mai bărbat, vorbeşti cu atât mai elocvent?

— Exact, dădu Simon din cap.

Lângă el, ea vedea ceaţa umedă coborând peste East River, învăluind clădirile de pe mal într-o pătură cenuşie, pufoasă. Apa însăşi avea culoarea plumbului, învâltorată până la consistenţa smântânii de vântul puternic.

— D-aia când marii bulangii se salută între ei prin filme nu spun nimic, doar dau din cap. Când dai din cap înseamnă „Eu sunt un bulangiu şi recunosc că şi tu eşti un bulangiu”, dar nu-şi spun nimic pentru că sunt Wolverine şi Magneto şi li s-ar încurca energiile dacă s-ar explica.

— Habar n-am despre ce vorbiţi voi, zise Jace, de pe bancheta din spate.

— Asta-i bine, zise Clary şi fu recompensată cu cel mai vag zâmbet dintre zâmbetele vagi ale lui Simon, care întoarse duba pe Manhattan Bridge, îndreptându-se către Brooklyn şi către casa ei.

Când ajunseră la casa lui Clary, ploaia se oprise în sfârşit. Raze de soare absorbeau scamele de ceaţă, iar bălţile de pe trotuare se uscau. Jace, Alec şi Isabelle îi lăsară pe Simon şi pe Clary să aştepte lângă maşină, în timp ce ei se duseră să verifice, cum spusese Jace, „nivelurile de activitate demonică”.

Simon îi urmări din priviri pe cei trei vânători de umbre care se îndreptau pe aleea cu dale roz către casă.

— Nivelurile de activitate demonică? Au vreun aparat care măsoară dacă demonii din casă fac yoga?

— Nu, zise Clary, dându-şi jos gluga udă ca să se poată bucura de mângâierea soarelui în părul jilav. Senzorul le spune cât de puternici sunt demonii – dacă există vreun demon.

Simon păru impresionat.

— Asta chiar că e folositor.

Ea se întoarse către el:

— Simon, în legătură cu noaptea trecută…

El ridică o mână:

— Nu trebuie să vorbim despre asta. Pe bune, mi-ar plăcea să nu vorbim.

— Doar lasă-mă să spun un singur lucru. Vorbi repede. Ştiu că, atunci când ai spus că mă iubeşti, ce ţi-am răspuns eu nu era ceea ce voiai tu să auzi.

— Adevărat. Întotdeauna am sperat că, atunci când în sfârşit o să-i spun „Te iubesc” unei fete, ea îmi va răspunde „Ştiu”, cum i-a răspuns Leia lui Han, în Întoarcerea lui Jedi.

— Asta-i aşa de emoţionant, zise Clary, neputând să se abţină.

El se uită sever la ea.

— Pardon, zise ea. Ascultă, Simon, eu…

— Nu, zise el. Tu ascultă, Clary. Uită-te bine la mine, ca să mă vezi aşa cum sunt. Poţi să faci asta?

Ea se uită la el. Se uită la ochii lui întunecaţi, înspicaţi cu nuanţe mai deschise de culoare spre marginile irisurilor, la sprâncenele familiare, uşor inegale, la genele lungi, la părul negru şi la zâmbetul şovăielnic, şi la mâinile graţioase de muzician, care toate făceau parte din Simon, care erau o parte din ea. Dacă ar fi trebuit să spună adevărul, oare chiar ar fi spus că nu ştiuse niciodată că el o iubea? Sau că nu ştiuse niciodată ce avea să facă dacă el i-o spunea?

Oftă.

— Să vezi prin iluzia magică e simplu. Cu oamenii e mai greu.

— Cu toţii vedem ceea ce vrem să vedem, zise el, liniştit.

— Nu şi Jace, zise ea, incapabilă să se stăpânească, gândindu-se la acei ochi limpezi, impasibili.

— El, mai mult ca oricare.

Ea se încruntă.

— Şi mă rog ce…

— E-n regulă, se auzi vocea lui Jace, întrerupându-i.

Clary se întoarse grăbită.

— Am verificat în toate cele patru colţuri ale casei – nimic. Activitate scăzută. Probabil sunt numai damnaţi, iar ăştia nici măcar n-o să ne bată la cap, dacă nu încercăm să intrăm în apartamentul de la etaj.

— Şi dacă totuşi o fac, zise Isabelle, cu rânjetul la fel de sclipitor ca şi biciul ei, o să fim pregătiţi pentru ei.

Alec trase geanta grea de prelată din spatele dubei, lăsând-o jos, pe trotuar.

— Suntem gata să pornim, anunţă el. Hai să tăbăcim spinările câtorva demoni!

Jace îl cercetă cu o privire curioasă.

— Eşti bine?

— Bine.

Fără să se uite la el, Alec renunţă la arcul şi săgeţile sale, în favoarea unei lănci cu pene, din lemn lustruit, şi cu două lame care apărură la o simplă atingere a degetelor sale.

— Asta-i mai bună.

Isabelle se uită cu îngrijorare la fratele ei.

— Dar arcul…

Alec îi tăie vorba:

— Ştiu ce fac, Isabelle.

Arcul rămăsese pe bancheta din spate, strălucind în lumina soarelui. Simon întinse mâna după el, dar şi-o retrase când un grup de tinere femei care râdeau apăru pe stradă, împingând cărucioare, îndreptându-se spre parc. Femeile nu dădură nici o atenţie celor trei adolescenţi înarmaţi până-n dinţi, ghemuiţi lângă duba galbenă.

— Cum se face că eu vă pot vedea, băieţi? întrebă Simon. Ce s-a întâmplat cu invizibilitatea aia magică a voastră?

— Poţi să ne vezi, zise Jace, pentru că acum ştii adevărul despre lucrurile şi persoanele la care te uiţi.

— Mda, zise Simon, cred că ştiu.

Protestă puţin când îi cerură să rămână la maşină, dar Jace îl convinse când îi spuse cât de important era să aibă un vehicul tras la intrare, gata să pornească imediat.

— Lumina soarelui e fatală pentru demoni, dar n-o să-i atingă pe damnaţi. Dacă ne urmăresc? Dacă poliţia ridică maşina între timp?

Ultimul lucru pe care Clary îl văzu din Simon, când se întoarse îi făcă semn cu mâna de pe veranda de la intrare, fusese imaginea picioarelor lui lungi cocoţate pe bord, în timp ce căuta prin colecţia de CD-uri a lui Eric. Lăsă să-i scape un suspin de uşurare. Cel puţin, Simon era în siguranţă.

Mirosul o izbi din clipa în care trecură de pragul uşii de la intrare, ca de ouă stricate, carne cu viermi şi alge de mare putrezind pe o plajă încinsă. Isabelle strâmbă din nas, iar Alec se făcu verde la faţă, dar Jace arăta de parcă inhala un parfum rar.

— Demonii au trecut pe-aici, anunţă el, cu o încântare rece. Ba chiar de curând.

Clary se uită la el, neliniştită.

— Dar nu mai sunt încă…

— Nu. Clătină din cap. I-am fi detectat. Totuşi.

Făcu semn din bărbie spre uşa lui Madame Dorothea, închisă bine, fără nici o rază de lumină scăpând de dincolo de ea.

— S-ar putea să fie nevoie să răspundă la câteva întrebări, dacă aude Conclavul că s-a întreţinut cu demonii.

— Mă îndoiesc că, dacă aude, Conclavul va fi mulţumit de oricare dintre treburile de aici, zise Isabelle. Faptele puse în balanţă, ea probabil va scăpa mai ieftin decât noi.

— N-o să le pese celor din Conclav, câtă vreme le ducem Pocalul, la sfârşit. Alec îşi rotea privirile în jur, ochii lui albaştri observând foaierul uriaş, scările arcuite care conduceau la etaj, petele de pe pereţi. Mai ales dacă mai spintecăm şi vreo câţiva damnaţi, între timp.

Jace clătină din cap.

— Sunt în apartamentul de la etaj. După părerea mea, n-o să ne deranjeze, dacă nu vom încerca să intrăm.

Isabelle îşi înlătură o şuviţă de păr ce i se lipise de faţă şi se încruntă la Clary:

— Ce-aştepţi?

Clary se uită fără să vrea la Jace, care îi dărui un zâmbet pieziş. Dă-i înainte, ziceau ochii lui.

Ea traversă foaierul spre uşa lui Dorothea, păşind cu grijă. Cu luminatorul întunecat de mizerie şi becul de la intrare încă nefuncţional, singura iluminare venea de la lampa-vrăjitoarei a lui Jace. Aerul era fierbinte şi închis, iar umbrele păreau să se ridice înaintea ei ca plantele care cresc cu viteză într-o pădure de coşmar. Ridică mâna să bată la uşa lui Madame Dorothea, o dată uşor, iar apoi cu mai multă forţă.

Se deschise, răspândind un val de lumină aurie în foaier. Dorothea stătea faţa ei, masivă şi impozantă, cu mătăsurile ei verzi şi oranj fluturând. Astăzi, avea un tulpan galben-neon, împodobit cu un canar împăiat şi o bentiţă de mătase în zigzag. Cercei ca nişte candelabre îi săltau pe lângă păr, iar uriaşele sale picioare erau desculţe. Clary rămase surprinsă – n-o mai văzuse niciodată pe Dorothea desculţă sau purtând altceva decât papucii ei pluşaţi şi decoloraţi.

Unghiile de la picioare erau date cu ojă sidefată roz-pal, de bun-gust.

— Clary! exclamă ea şi o smulse pe Clary într-o copleşitoare îmbrăţişare.

Pentru oclipă, Clary se zbătu, încurcată în marea de carne parfumată, valurile de catifea şi ciucurii şalului purtat de Dorothea.

— Doamne, Dumnezeule, fată, zise vrăjitoarea, clătinând din cap până când cerceii i se balansară precum clopoţeii de vânt într-o furtună. Ultima oară când te-am văzut, dispăreai prin Portalul meu. Unde-ai aterizat?

— Williamsburg, zise Clary, regăsindu-şi răsuflarea.

Dorothea ridică o sprânceană spre cer:

— Şi se spune că nu există mijloace de transport public convenabile în Brooklyn.

Deschise larg uşa şi-i făcu semn să intre.

Apartamentul părea neschimbat de ultima oară când îl văzuse Clary: aceleaşi cărţi de tarot şi globuri de cristal împrăştiate pe masă. O ardeau degetele după cărţi, să le înşface numaidecât şi să vadă ce era înăuntrul fiecărei suprafeţe pictate.

Dorothea se lăsă mulţumită să cadă într-un fotoliu şi-i cercetă pe vânătorii de umbre cu o privire la fel de sticloasă ca ochii canarului împăiat de pe tulpanul ei. De o parte şi de alta a mesei, în farfurioare, ardeau lumânări parfumate, care nu izbuteau să alunge miasma ce pătrunsese în fiecare colţişor al casei.

— Înţeleg că nu ai aflat unde se află mama ta? o întrebă ea pe Clary.

Fata clătină din cap:

— Nu, dar ştiu cine a luat-o.

Ochii femeii trecură iute de la Clary la Alec şi Isabelle, care examinau Mâna Destinului de pe perete. Jace, arătând absolut detaşat în rolul său de bodyguard, stătea tolănit într-un fotoliu. Asigurată că niciunul dintre bunurile sale nu aveau să fie distruse, Dorothea îşi întoarse privirea spre Clary.

— A fost cumva…

— Valentine, confirmă Clary. Da.

Dorothea oftă.

— De-asta mi-a fost frică. Se instală mai bine între perne. Ştii cumva ce-are de împărţit cu ea?

— Ştiu că a fost căsătorită cu el…

Vrăjitoarea mormăi:

— Dragostea a mers prost. Foarte prost.

La aceasta, Jace scoase un sunet slab, abia auzit – un chicotit. Dorothea îşi ciuli urechile ca o pisică:

— Ce-i atât de amuzant, băiete?

— Ce ştii dumneata despre asta? zise el. Despre dragoste, adică.

Dorothea îşi împreună mâinile albe şi pufoase în poală.

— Mai mult decât ai putea crede, zise ea. Nu ţi-am citit în frunzele de ceai, vânătorule de umbre? Te-ai îndrăgostit de cine nu trebuia, până acum?

Jace spuse:

— Din nefericire, Patroană a Refugiului, singura mea adevărată iubire rămâne cea pentru persoana mea.

Dorothea scoase un muget, apoi zise:

— Aşa, cel puţin, n-o să mai ai de ce să te temi că vei fi respins, Jace Wayland.

— Nu neapărat. Mă mai resping singur, din când în când, doar ca să menţin interesul.

Dorothea mugi din nou. Clary o întrerupse:

— Probabil te întrebi de ce suntem aici, Madame Dorothea.

Femeia se calmă şi-şi şterse ochii.

— Te rog, zise ea, poţi să mi te adresezi cu titlul meu adevărat, cum a făcut şi băiatul. Poţi să-mi spui Patroană. Şi îmi dau seama, adăugă ea, că n-aţi venit pentru plăcerea companiei mele. Greşesc?

— Nu am timp pentru plăcerea companiei nimănui. Trebuie să-mi ajut mama şi, ca să fac asta, îmi trebuie ceva.

— Şi ce anume?

— Este ceva numit Pocalul Mortal, zise Clary, iar Valentine a crezut că e la mama mea. De aceea a răpit-o.

Dorothea păru cu adevărat stupefiată.

Pocalul Îngerului? zise ea, cu neîncredere în voce. Cupa lui Raziel, în care a amestecat el sângele de îngeri şi sângele de oameni, şi i-a dat acest amestec unui om să-l bea, şi a creat astfel primul vânător de umbre?

— Acela ar fi, zise Jace, cu un ton ceva mai sec în glas.

— De ce naiba ar fi crezut el că îl avea ea? întrebă Dorothea. Tocmai Jocelyn, din toată lumea?

Înţelegerea îi lumină faţa mai înainte să poată răspunde Clary.

— Pentru că ea nu era deloc Jocelyn Fray, bineînţeles, zise ea. Ea era Jocelyn Fairchild, soţia lui. Cea despre care toată lumea a crezut că murise; în schimb, ea luase Pocalul şi fugise, nu-i aşa?

Un fulger apăru în ochii vrăjitoarei, dar îşi coborî pleoapele atât de repede, încât Clary crezu că poate-şi închipuise ea.

— Aşadar, zise Dorothea, ştiţi ce trebuie să faceţi acum? Oriunde l-ar fi ascuns ea, nu poate fi uşor de găsit – dacă ţineţi să-l găsiţi. Valentine ar putea face lucruri cumplite dacă pune mâna pe Pocal.

— Eu vreau să-l găsesc, zise Clary. Noi vrem să…

Jace îi tăie vorba, blând:

— Ştim unde se află, zise el. E doar o chestiune de a-l recupera.

Ochii lui Dorothea se căscară larg.

— Ei, unde este?

— Aici, zise Jace, pe un ton atât de îngâmfat, încât Isabelle şi Alec care se plimbau studiind atent titlurile cărţilor din bibliotecă, se întoarseră să vadă ce se petrece.

— Aici? Vrei să spui că îl aveţi la voi?

— Nu tocmai, dragă Patroană, zise Jace, care, simţi Clary, se delecta într-un mod cu adevărat înspăimântător. Vreau să spun că dumneata îl ai.

Gura lui Dorothea se închise cu zgomot.

— Asta nu-i amuzant, zise ea, atât de tăios, încât Clary începu să se teamă că întâlnirea lor avea să iasă foarte prost. De ce oare Jace trebuia să irite pe toată lumea?

— Ba chiar este la dumneata, interveni Clary grăbită, dar nu…

Dorothea se ridică din fotoliu cu întreaga măreţie a înălţimii ei şi se încruntă în jos la ei.

— Vă înşelaţi, zise ea rece. Atât când vă închipuiţi că eu am Pocalul, cât şi când îndrăzniţi să veniţi aici şi să mă numiţi mincinoasă.

Mâna lui Alec se dusese către lancea sa cu pene.

— O, Doamne, zise el, cu voce joasă.

Descumpănită, Clary clătină din cap:

— Nu, zise ea repede, eu nu te numesc mincinoasă, promit. Spun că Pocalul este aici, dar dumneata n-ai ştiut niciodată.

Madame Dorothea se holbă la ea. Ochii ei, aproape ascunşi în pliurile feţei sale, erau duri ca marmura.

— Explică! îi ceru ea.

— Spun că mama l-a ascuns aici, zise Clary. Cu ani în urmă. Nu ţi-a spus niciodată, pentru că nu voia să te implice şi pe dumneata.

— Aşa că ţi l-a dat deghizat, explică Jace, în forma unui dar.

Dorothea se uită la el fără să reacţioneze.

Nu-şi aminteşte? se gândi Clary, nedumerită.

— Pachetul de tarot, zise ea. Cărţile pe care le-a pictat pentru dumneata.

Privirea vrăjitoarei se îndreptă spre cărţile care stăteau pe masă, legate în panglici de mătase.

— Cărţile?

În timp ce ochii ei se măreau, Clary făcu un pas până la masă şi ridică pachetul. Cărţile erau calde la atingere, aproape alunecoase. Acum, cum nu fusese în stare data trecută, simţea puterea runelor pictate pe dosul lor pulsându-i prin vârfurile degetelor. Găsi asul de cupă după pipăit şi îl scoase, aşezând restul cărţilor înapoi, pe masă.

— Iată-l, zise ea.

Se uitau cu toţii la ea, aşteptând, perfect nemişcaţi. Încet, ea întoarse cartea invers şi se uită din nou la opera mamei sale: mâna subţire pictată, cu degetele înfăşurate pe piciorul de aur al Pocalului Mortal.

— Jace, zise ea, dă-mi stela ta.

El i-o apăsă în palmă, caldă şi vie la atingere. Ea întoarse cartea invers şi trasă deasupra runele pictate pe spate – o răsucire aici, o linie colo şi însemnau deodată ceva total deosebit. Când întoarse cartea din nou cu faţa în sus, pictura se schimbase subtil: degetele îşi desfăcuseră strânsoarea de pe piciorul Pocalului, iar mâna parcă îi oferea Pocalul, spunându-i: Poftim, ia-l.

Îşi strecură stela în buzunar. Apoi, deşi cartonul pictat nu era mai mare decât mâna ei, intră în el ca într-o deschizătură largă. Mâna ei se strânse în jurul bazei Pocalului – degetele se lipiră bine de el – şi, în timp ce-o retrăgea ţinând bine Pocalul, i se păru că aude un suspin foarte slab în faţa cărţii, acum goală, prefăcută în cenuşă, curgându-i printre degete pe covorul de pe podea.

ABBADON.

Clary nu prea ştia la ce se aşteptase – exclamaţii de încântare, probabil un ropot de aplauze. În schimb, domnea tăcerea, întreruptă doar când Jace spuse:

— Nu ştiu de ce, îmi închipuiam c-ar fi mai mare.

Clary se uită la Pocalul din mâna ei. Era, probabil, de mărimea unui pahar obişnuit de vin, numai că mult mai greu. Puterea pulsa prin el, ca sângele prin venele cuiva viu.

— E de mărimea perfectă, zise ea, cu indignare.

— O, e destul de mare, zise el, vorbindu-i de sus, dar cumva mă aşteptam la ceva… ştii.

Dădu din mâini, indicând ceva cam de mărimea unei pisici de casă.

— E Pocalul Mortal, Jace, nu Vasul de Toaletă Mortal, zise Isabelle. Am terminat acum? Putem pleca?

Dorothea îşi ţinea capul înclinat într-o parte, şi ochii ei vioi străluceau plini de interes.

— Dar e deteriorat! exclamă ea. Cum s-a întâmplat asta?

— Deteriorat?

Clary se uită la Pocal, uluită. Ei i se părea în regulă.

— Uite, zise vrăjitoarea, stai să-ţi arăt!

Şi făcu un pas spre Clary, întinzând mâinile cu unghiile roşii după Pocal. Clary, fără să ştie de ce, se feri, înapoi. Deodată, Jace era între ele, cu mâna deasupra săbiei de la brâu.

— Fără supărare, zise el calm, dar nimeni nu atinge Pocalul Mortal în afară de noi.

Dorothea se uită la el pentru o clipă şi acelaşi ciudat văl impenetrabil i se lăsă pe ochi.

— Ei, zise ea, hai să nu ne pripim. Valentine ar fi foarte nemulţumit dacă s-ar întâmpla ceva cu Pocalul.

Cu un uşor hârşti! sabia lui Jace ieşi din teaca de la brâu. Vârful se legănă pe sub bărbia lui Dorothea. Chipul lui Jace părea hotărât.

— Nu ştiu despre ce vorbeşti, zise el, dar noi plecăm.

Ochii bătrânei sclipiră.

— Fireşte, vânătorule de umbre, zise ea, dându-se cu spatele înapoi spre peretele acoperit de draperie.

— Aţi vrea să folosiţi Portalul?

Vârful săbiei lui Jace se clătină puţin, când el se uită la ea, pe moment derutat. Apoi, Clary îi văzu obrazul crispat.

— Nu te-atinge de…

Dorothea chicoti şi iute ca fulgerul smulse draperia care atârna de-a lungul peretelui. Aceasta căzu, cu un sunet moale. Portalul din spatele ei era deschis.

Clary îl auzi pe Alec, în spatele ei, trăgând aer în piept, de surpriză:

— Ce-i aia?

Clary zări doar pentru o clipă ce se vedea dincolo de uşă – nori roşii vălătucindu-se, sfâşiaţi de fulgere negre, şi o formă înspăimântător de întunecată care se năpusti către ei – când Jace strigă la ei să se culce la podea. Se aruncă la podea, smucind-o şi pe Clary odată cu el. Stând pe burtă pe covor, ea-şi înălţă capul exact în momentul în care forma o izbi rapid pe Madame Dorothea, care ţipă, aruncându-şi braţele în sus. În loc s-o doboare la pământ, acel ceva negru se înfăşură în jurul ei ca un giulgiu, negreala sa părând să se infiltreze în ea precum cerneala într-o hârtie. Spinarea ei se cocoşă monstruos, tot corpul ei lungindu-se şi ridicându-se din ce în ce mai mult în aer, conturul întinzându-se şi replămădindu-se. Un zornăit ascuţit de obiecte lovind podeaua o făcu pe Clary să se uite în jos: erau brăţările lui Madame Dorothea, strâmbate şi rupte. Risipite printre bijuterii erau nişte pietricele mici şi albe. Lui Clary îi luă câteva clipe până să-şi dea seama că erau dinţi.

Lângă ea, Jace şopti ceva. Sunase ca o exclamaţie de stupoare. În partea cealaltă de el, Alec, cu voce gâtuită, spuse:

— Dar ai zis că nu era prea multă activitate demonică, ai zis că nivelurile erau scăzute!

— Erau scăzute, mârâi Jace.

— Concepţia ta despre scăzut trebuie să fie alta decât a mea! strigă Alec.

Creatura care odată fusese Dorothea dădu un urlet şi se răsuci. Părea să se lăbărţeze, gheboasă şi noduroasă şi grotesc deformată...

Clary îşi desprinse cu greu ochii de la ea, când Jace se ridică în picioare, trăgând-o după el. Isabelle şi Alec se ridicară şi ei, apucându-şi armele. Mâna în care Isabelle ţinea biciul tremura uşor.

— Mişcă! Jace o îmbrânci pe Clary spre uşa apartamentului.

Când ea încercă să se uite înapoi peste umăr, văzu doar o vălătucire groasă, cenuşie, ca norii de furtună, o siluetă neagră în centru...

Toţi patru se năpustiră în foaier, cu Isabelle în frunte. Ea alergă la uşa din faţă, încercă s-o deschidă şi se întoarse, cu o expresie şocată:

— Se opune. Trebuie să fie o vrajă...

Jace înjură şi se scotoci prin jachetă.

— Unde naiba e stela mea...?

— E la mine, zise Clary, amintindu-şi.

Când băgă mâna în buzunar, un zgomot ca un tunet explodă în încăpere. Podeaua tresăltă sub picioarele ei. Ea se poticni şi aproape căzu, prinzându-se de balustradă. Când îşi ridică privirea, văzu căscându-se o spărtură în peretele ce despărţea apartamentul lui Madame Dorothea de foaier, iar printre marginile ei zimţate, cu aşchii de lemn şi moloz, se căţăra ceva – aproape se prelingea...

— Alec! ţipă Jace.

Alec stătea în faţa spărturii, alb la faţă şi cu o expresie îngrozită. Înjurând, Jace alergă la el şi-l apucă de braţ, târându-l înapoi, exact în clipa în care acel ceva ce se prelingea, se smulse, desprinzându-se din perete şi ateriză în foaier.

Clary simţi că i se taie răsuflarea. Carnea creaturii era lividă şi părea strivită. Prin pielea care supura împungeau în afară oasele – nu oase albe, proaspete, ci oase care arătau de parcă stătuseră îngropate o mie de ani, negre şi crăpate şi murdare. Degetele sale erau jupuite şi scheletice, iar în carnea flască de pe braţe avea plăgi negre, supurânde, prin care se vedeau, dezvelite, oasele îngălbenite. Faţa îi era doar un craniu, nasul şi ochii, doar găuri goale. Degetele-i cu gheare atârnau până la podea. Înfăşurate în jurul încheieturilor şi al umerilor erau fâşii de pânză viu-colorate: tot ce mai rămăsese din eşarfele de mătase şi turbanul lui Madame Dorothea. Avea pe puţin trei metri înălţime.

Se uită în jos la cei patru adolescenţi, cu orbitele goale:

— Daţi-mi, zise cu un glas ca vântul rostogolind gunoaiele pe asfaltul gol, Pocalul Mortal. Daţi-mi-l şi o să vă las în viaţă.

Cuprinsă de panică, Clary se uită la ceilalţi. Isabelle arăta de parcă vederea creaturii îi trăsese un pumn în plex. Alec era încremenit. Ca de obicei, vorbi Jace:

— Cine eşti tu? întrebă, cu voce stăpânită, deşi arăta mult mai zdruncinat decât îl văzuse Clary vreodată.

Creatura îşi înclină capul.

— Eu sunt Abaddon. Sunt Demonul Abisului. Ale mele sunt spaţiile vide dintre lumi. Al meu este vântul, al meu întunericul urlător. Sunt tot atât de diferit faţă de creaturile miorlăitoare pe care le numiţi voi demoni ca un vultur faţă de muşte. Nu puteţi spera să mă învingeţi. Îmi daţi Pocalul sau muriţi.

Biciul lui Isabelle tremura.

— E un demon-căpetenie, zise ea. Jace, dacă i-am…

— Şi Dorothea? Întrebarea lui Clary îi ieşi stridentă din gură, mai înainte s-o poată opri. Ce s-a întâmplat cu ea?

Găvanele goale ale demonului se întoarseră s-o privească.

— A fost doar un vas de transport, zise. Ea a deschis Portalul, iar eu am luat-o în stăpânire. Moartea i-a fost rapidă.

Privirea i se mută asupra Pocalului din mâna ei.

— Nu va fi al tău.

Începu să se mişte spre ea. Jace îi tăie calea, cu sabia sclipitoare într-o mână şi-un pumnal de seraf în cealaltă. Alec îl urmărea, cu o expresie bolnavă de groază.

— Pe Înger, zise Jace, măsurând cu privirea demonul de sus până jos. Ştiam că demonii-căpetenii trebuiau să fie urâţi, dar nimeni nu m-a prevenit despre duhoare.

Abbadon deschise gura şi şuieră. În gura lui se vedeau două şiruri de dinţi zimţaţi, ascuţiţi ca nişte cioburi.

— Nu sunt foarte sigur despre treaba cu vântul ăla şi cu întunericul urlător, continuă Jace. Mie-mi miroase mai degrabă a groapă de gunoi. Eşti sigur că nu eşti din Staten Island?

Demonul sări asupra lui. Jace îşi repezi sabia şi pumnalul în sus şi în afară cu o viteză aproape înfricoşătoare; amândouă armele pătrunseră adânc în partea cea mai cărnoasă a demonului, pântecele. Demonul urlă şi îl lovi, măturându-l din cale la fel cum un motan ar da de-a dura un pisoi. Jace se rostogoli şi se ridică în picioare, dar Clary văzu după felul în care-şi ţinea braţul că fusese rănit.

Asta fusese de-ajuns pentru Isabelle. Ţâşni înainte şi plesni demonul cu biciul ei. Acolo unde biciul atinse blana cenuşie, apăru o crevasă roşie, din care curgea sânge. Abbadon n-o băgă în seamă, mişcându-se către Jace.

Cu mâna sănătoasă, Jace scoase un al doilea pumnal de seraf. Îi şopti ceva şi lama ţâşni strălucitoare şi luminând. Jace ridică pumnalul, în timp ce demonul se apropia de el; părea imposibil de mic în faţa lui, ca un copil diminuat de un monstru. Şi rânjea, chiar şi când demonul întinse mâna după el. Isabelle, ţipând, îl biciui, împroşcând podeaua cu un jet gros de sânge.

Demonul lovi, mâna lui cu gheare ascuţite sfâşiind aerul în jos, spre Jace. Jace se clătină, dându-se înapoi, dar era neatins. Cineva se aruncase între el şi demon, o umbră neagră, subţire, cu o armă lucioasă în mâini. Alec. Demonul ţipă – lancea lui Alec îi străpunsese pielea. Cu un mârâit, lovi din nou, ghearele osoase repezindu-se cu furie la Alec, smulgându-l de pe picioare şi aruncându-l în peretele din capătul celălalt. Se izbi de perete cu un trosnet înfiorător şi se prelinse inert pe podea.

Isabelle îl strigă pe nume pe fratele ei. El nu se clinti. Coborându-şi biciul, începu să fugă spre el. Demonul, răsucindu-se, o lovi cu dosul mâinii, trimiţând-o învârtindu-se la podea. Scuipând sânge, Isabelle încercă să se ridice; Abbadon o trânti din nou la podea, iar de data asta rămase nemişcată.

Demonul se îndreptă spre Clary.

Jace încremenise, uitându-se la trupul prăbuşit al lui Alec ca şi cum ar fi fost captiv într-un vis. Clary ţipă când Abbadon se apropie de ea. Începu să se retragă spre scări, împiedicându-se de treptele sparte. Stela îi ardea pielea. Dacă ar fi avut măcar o armă, orice…

Isabelle, ajutându-se de mâini, se ridicase cu greu în capul oaselor. Dându-şi la o parte părul negru năclăit de sânge, strigă la Jace. Clary îşi auzi propriul nume în ţipetele lui Isabelle şi îl văzu pe Jace, clipind ca pălmuit din somn, răsucindu-se către ea. Începu să alerge. Demonul era acum destul de aproape şi Clary vedea plăgile negre din carnea lui. Îi vedea pe cei care se târau înăuntrul lor. El întinse mâna spre ea…

Dar Jace era acolo, pocnindu-l peste mână pe Abbadon. Îşi aruncă pumnalul de seraf spre demon; acesta se înfipse în pieptul creaturii, lângă celelalte două lame care erau deja acolo. Demonul mârâi de parcă lamele n-ar fi făcut decât să-l sâcâie.

— Vânătorule de umbre, mârâi el, o să mă bucur să te ucid, să-ţi aud oasele trosnind ca ale prietenului tău…

Căţărându-se pe balustradă, Jace se aruncă asupra lui Abbadon. Forţa săriturii îl dădu pe demon înapoi; se clătină, cu Jace agăţat în spinarea lui. Smulse un pumnal de seraf din pieptul lui, din rană ţâşnind un jet de umoare, şi repezi pumnalul în jos, o dată, şi încă o dată, şi-ncă o dată, în spinarea demonului, umplându-i umerii de şiroaie de fluid negru.

Arătându-şi colţii, Abbadon se retrase cu spatele spre zid. Jace fu nevoit să-i dea drumul, altminteri ar fi fost strivit. Căzu la pământ, ateriză uşor şi ridică iarăşi pumnalul. Dar Abbadon era prea rapid pentru el: mâna lui ţâşni în afară, trântindu-l pe Jace de scări. Jace rămase jos, cu un cerc de gheare la gâtul lui.

— Spune-le să-mi dea Pocalul, mârâi Abbadon, ghearele fremătând imediat deasupra lui Jace. Spune-le să mi-l dea, iar eu o să-i las în viaţă.

Jace înghiţi în sec.

— Clary…

Dar Clary nu avea să mai afle niciodată ce ar fi vrut să-i spună, pentru că în momentul acela uşa de la intrare se deschise brusc. Pentru o fracţiune de secundă, nu reuşi să vadă decât o pată strălucitoare. Apoi, după ce clipi

să alunge lumina orbitoare imprimată pe retină, îl văzu pe Simon stând în pragul uşii deschise. Simon. Uitase că era afară, aproape că uitase că exista.

El o văzu, ghemuită pe scări, îşi trecu privirea peste ea şi peste Abbadon şi Jace. Întinse mâna în spate, peste umăr. Ţinea arcul lui Alec, îşi dădu ea seama, iar tolba îi atârna pe spinare. Scoase o săgeată, o potrivi în coardă şi ridică arcul cu o mişcare expertă, de parcă ar fi făcut lucrul ăsta de sute de ori înainte.

Săgeata ţâşni. Scotea în zbor un bâzâit fierbinte, ca un uriaş bondar, şi, trecând pe deasupra capului lui Abbadon, se avântă spre acoperiş…

Şi sparse luminatorul. Cioburi negre de mizerie căzură ca o ploaie; prin geamul spart se revărsă lumina soarelui, suliţe groase de aur înfigându-se în podea şi inundând foaierul cu lumină.

Abbadon ţipă şi se clătină pe picioare, apărându-şi capul diform cu mâinile. Jace duse o mână la gâtul lui neatins, uitându-se fără să-i vină să creadă la demonul care se chirci, urlând, pe podea. Clary se aştepta să-l vadă izbucnind în flăcări, dar, în loc de asta, el începu să se zbârcească, strângându-se în el însuşi. Picioarele îi căzură pe tors, craniul mototolindu-se ca hârtia sub flacără, şi, în nici un minut, dispăru cu totul, lăsând în urmă doar urme de arsură.

Simon lăsă arcul în jos. Clipea năuc în spatele ochelarilor, cu gura întredeschisă. Arăta la fel de uluit cum se simţea Clary.

Jace zăcea pe scări, acolo unde-l azvârlise demonul. Se căznea să se ridice, iar Clary coborî treptele, îngenunchind lângă el.

— Jace…

— N-am nimic. Se ridică în capul oaselor, ştergându-şi sângele de la gură. Tuşi, apoi scuipă roşu. Alec…

— Stela ta, îl întrerupse ea, ducând mâna la buzunar. Ai nevoie de ea să te tămăduieşti?

El se uită la ea. Soarele năvălind prin luminatorul spart îi îmbăia faţa. Arăta de parcă făcea un efort uriaş să se abţină.

— N-am nimic, zise el din nou şi o împinse la o parte, destul de brutal.

Se ridică în picioare, se împletici şi aproape căzu – primul lucru lipsit de graţie pe care îl văzu făcând, de când îl cunoscuse.

— Alec?

Clary îl urmări cum şchiopătează prin foaier spre prietenul lui, lipsit de cunoştinţă. Atunci, puse Pocalul Mortal în buzunarul hanoracului ei, trase fermoarul şi se ridică în picioare. Isabelle se târâse în patru labe până la fratele ei şi îi luase capul în poală, mângâindu-i părul.

Pieptul lui se ridica şi cobora – încet, dar respira. Simon, rezemat de zid, îi privea, părând cu totul stors de vlagă. Clary îi strânse mâna, trecând pe lângă el.

— Îţi mulţumesc, şopti ea. A fost uluitor.

— Nu-mi mulţumi mie, zise el, mulţumeşte-i programului de tir cu arcul din tabăra de vară de la B'nai B'rith.

— Simon, eu nu…

— Clary! O strigă Jace. Adu-mi stela.

Simon îşi călcă pe inimă şi o lăsă să plece. Ea îngenunche lângă vânătorul de umbre, Pocalul Mortal înghiontind-o în coaste. Faţa lui Alec era albă, pistruiată doar cu stropi de sânge, iar ochii, nenatural de albaştri. Îl strângea pe Jace de încheietura mâinii stângi, lăsându-i pete de sânge.

— L-am… începu el, apoi păru s-o vadă pe Clary, ca pentru prima oară.

Era ceva în privirea lui la care ea nu se aşteptase. Triumf.

— L-am ucis?

Chipul lui Jace se schimonosi, chinuit.

— Tu…

— Da, zise Clary. E mort.

Alec se uită la ea şi râse. Sângele îi bolborosi pe gură. Jace îşi eliberă încheietura mâinii şi îşi lipi degetele de-o parte şi de alta a feţei lui Alec.

— Nu, zise el. Stai nemişcat, doar stai nemişcat.

Alec închise ochii.

— Fă ce trebuie să faci, şopti el.

Isabelle îi întinse lui Jace stela ei.

— Ia-o.

El dădu din cap şi întoarse vârful stelei spre pieptul lui Alec. Materialul bluzei se despică de parcă ar fi fost tăiat cu un cuţit. Isabelle îl privea cu ochi înnebuniţi, în timp ce el deschise larg bluza lui Alec, descoperindu-i pieptul. Pielea lui era foarte albă, însemnată ici şi colo cu vechi cicatrice translucide. Mai existau şi alte răni: un grilaj întunecat de urme de gheare, fiecare ca un şanţ adânc, şiroind de sânge. Cu dinţii strânşi, Jace lipi stela pe pielea lui Alec, mişcând-o în sus şi-n jos cu uşurinţa unei practici îndelungate. Dar se întâmpla ceva. De îndată ce desena peceţile tămăduitoare, ele păreau să dispară de parcă le-ar fi scris pe apă.

Jace aruncă stela la o parte.

— Fir-ar să fie!

Glasul lui Isabelle era ascuţit:

— Ce se întâmplă?

— L-a rănit cu ghearele, zise Jace. Are otravă de demon în el. Peceţile nu pot avea efect.

Îi atinse iarăşi faţa lui Alec, cu blândeţe.

— Alec, zise, poţi să mă auzi?

Alec nu se mişcă. Umbrele de sub ochii lui păreau albăstrii şi la fel de întunecate ca vânătăile. Dacă n-ar fi respirat, Clary ar fi crezut că murise deja.

Isabelle îşi plecă fruntea, părul ei acoperindu-i faţa lui Alec. Îl cuprinsese cu braţele.

— Poate, şopti ea, am putea…

— Să-l ducem la spital.

Vorbise Simon, care venise lângă ei, cu arcul atârnând în mână.

— Vă ajut eu să-l ducem până la dubă. E spitalul Metodist, pe Seventh Avenue…

— Nici un spital, zise Isabelle. Trebuie să-l ducem la Institut.

— Dar…

— N-o să ştie ce să-i facă la spital, zise Jace. A fost rănit de un demon-căpetenie. Nici un doctor mundan n-o să ştie cum să-i trateze rănile astea.

Smion dădu din cap.

— Bine. Hai să-l ducem la maşină.

Printr-un noroc, maşina nu fusese ridicată de poliţie. Isabelle puse o pătură murdară pe bancheta din spate şi îl aşezară pe Alec de-a lungul ei, cu capul în poala lui Isabelle. Jace se ghemui pe podea, lângă prietenul lui. Bluza lui avea pete întunecate de sânge, pe mâneci şi pe piept, de demon şi de om. Când el se uită la Simon, Clary văzu că aurul părea şters din ochii lui de ceva ce ea nu mai văzuse niciodată în ei înainte: panică.

— Să conduci repede, mundane, zise el. Să conduci ca şi când iadul ar fi pe urmele tale.

Simon aşa conduse.

Coborâră panta pe Flatbush şi ţâşniră ca racheta pe pod, ţinându-se la aceeaşi viteză cu trenul care traversa mugind apa albastră. Soarele era dureros de strălucitor pentru ochii lui Clary şi arunca scântei fierbinţi care se reflectau în râu. Ea se ţinu cu mâinile de scaun când Simon o luă pe rampa curbă, la ieşirea de pe pod, cu o sută la oră.

Se gândi la lucrurile urâte pe care i le spusese ea lui Alec, la modul în care se aruncase el asupra lui Abbadon, expresia de triumf de pe faţa lui. Când îşi întoarse acum capul, îl văzu pe Jace îngenuncheat lângă prietenul lui, al cărui sânge trecuse prin pătură. Se gândi la băieţelul cu şoimul mort. A iubi înseamnă a distruge.

Clary se întoarse iarăşi cu faţa la drum, având în gât un nod dureros. O vedea pe Isabelle în oglinda retrovizoare prost orientată înfăşurând pătura în jurul gâtului lui Alec. Când ea îşi ridică privirea, îi întâlni ochii lui Clary.

— Cât mai avem?

— Cam zece minute. Simon conduce cât de repede poate.

— Ştiu, zise Isabelle. Simon… ceea ce ai făcut tu a fost incredibil. Te-ai mişcat atât de repede! N-aş fi crezut că un mundan s-ar fi putut gândi la ceva de genul ăsta.

Simon nu păru tulburat de laudele venite dintr-o direcţie atât de neaşteptată; ochii lui erau la drum.

— Te referi la spargerea luminatorului? Mi-a trecut prin minte de îndată ce aţi intrat în clădire. Mă gândeam la luminator şi cum voi aţi spus că demonii nu suportă lumina directă a soarelui. Aşa că, în realitate, mi-a luat destul timp până să acţionez. Nu-i cazul să vă simţiţi jenaţi, adăugă el, n-aţi fi putut vedea luminatorul ăla decât dacă ştiaţi că e acolo.

Eu ştiam că e acolo, gândi Clary. Eu ar fi trebuit să fac ceva în privinţa asta. Chiar dacă n-aveam un arc cu săgeţi ca Simon, aş fi putut arunca în geam cu ceva sau să-i fi spus lui Jace despre el. Se simţi proastă şi nefolositoare şi înceată la minte, de parcă ar fi avut capul umplut cu vată. Adevărul era că fusese speriată. Prea speriată să mai gândească drept. Simţi un val orbitor de ruşine care-i ardea în spatele pleoapelor ca un soare micuţ.

Atunci, vorbi Jace:

— A fost o treabă bună, zise el.

Simon îşi miji ochii:
— Deci, dacă nu vă deranjează să-mi spuneţi şi mie, chestia aia, demonul, de unde a venit?
— Era Madame Dorothea, zise Clary. Adică, într-un fel era ea.
— N-a fost ea niciodată foarte sexy, dar nu-mi amintesc să fi arătat chiar aşa de rău.
— Cred că a fost posedată, zise Clary încet, încercând să pună lucrurile cap la cap. A fost de acord să-mi dea Pocalul. Apoi a deschis portalul…
— A fost deştept, zise Jace. Demonul a posedat-o, apoi şi-a ascuns majoritatea formelor sale eterice imediat dincolo de Portal, unde senzorul nu îl detecta. Aşa că am intrat, aşteptându-ne să ne luptăm cu vreo câţiva damnaţi. În loc de asta, ne-am trezit cu un demon-căpetenie: Abbadon – unul dintre Cei Vechi. Stăpânul Celor Căzuţi.
— Păi, după toate aparenţele, Căzuţii vor trebui să înveţe să se descurce fără el de-acum încolo, zise Simon, luând curba şi intrând pe stradă.
— Nu e mort, zise Isabelle. Nici nu cred că a ucis vreodată cineva un demon-căpetenie. Trebuie să-i ucizi în formele lor fizice şi eterice ca să moară. Noi doar l-am pus pe fugă.
— Oh! Simon păru dezamăgit. Şi Madame Dorothea? O să fie bine acum că…
Se întrerupse, fiindcă Alec începu să tuşească, respiraţia auzindu-i-se ca un horcăit în piept. Jace înjură în barbă, cu precizie sălbatică.
— De ce n-am ajuns încă?
— Ba am ajuns. Doar că nu vreau să mă izbesc de vreun zid.
Când Simon trase cu grijă la colţ, Clary văzu că uşa Institutului era deschisă, iar Hodge stătea în cadrul ei, sub arcadă.
Duba se zgâlţâi oprindu-se, iar Jace sări imediat jos, întorcându-se să-l ia în braţe pe Alec ca şi cum n-ar fi cântărit mai mult decât un copil. Isabelle îl urmă pe Jace, ţinând în mână lancea însângerată a fratelui ei. Uşa Institutului se trânti închizându-se în urma lor.
Cu oboseala infiltrată în toată făptura ei, Clary se uită la Simon.
— Îmi pare rău. Nu ştiu cum o să-i explici tot sângele ăsta lui Eric.
— Îl dau naibii pe Eric, zise el convingător. Tu eşti bine?
— N-am nici o zgârietură. Toţi ceilalţi au fost răniţi, numai eu nu.
— E treaba lor, Clary, zise el blând. Să se lupte cu demonii asta e ceea ce fac ei. Nu şi ce faci tu.
— Şi ce fac eu, Simon? întrebă ea, cercetându-i faţa în căutarea unui răspuns. Ce fac eu?
— Păi… tu ai luat Pocalul, zise el. Nu?
Ea dădu din cap şi se bătu uşurel peste buzunar.
— Da.
El păru uşurat.
— Aproape că nu-mi venea să întreb, zise el. Asta-i bine, nu?
— Este, zise ea. Se gândi la mama ei, iar mâna i se încleştă pe Pocal. Ştiu că e bine.

Church îi ieşi în întâmpinare în capul scărilor, miorlăind prelung ca o sirenă de ceaţă, şi o conduse la infirmerie. Uşa dublă era deschisă, iar înăuntru îl văzu pe Alec, cu faţa ca o mască, neclintit, pe unul dintre paturile albe. Hodge era aplecat deasupra lui; Isabelle, pe lângă bătrân, ţinea o tavă de argint în mâini.

Jace nu era cu ei. Nu era cu ei pentru că stătea afară din infirmerie, sprijinit cu spinarea de perete şi cu mâinile goale, însângerate, duse la spate. Când Clary se opri în faţa lui, deschise pleoapele brusc, iar ea văzu că pupilele îi erau dilatate, tot aurul irisurilor fiind înghiţit de negru.

— Cum mai e? întrebă ea, cât de blând putu.

— A pierdut o grămadă de sânge. Otrăvurile de demon sunt comune, dar fiindcă a fost un demon-căpetenie, Hodge nu e sigur că antidoturile pe care le foloseşte el de obicei vor fi potrivite.

Ea întinse mâna şi-i atinse braţul:

— Jace…

El tresări, dându-se la o parte.

— Nu.

Ea-şi ţinu respiraţia.

— N-aş fi vrut niciodată să i se întâmple ceva lui Alec. Îmi pare atât de rău!

Jace se uită la ea de parcă atunci ar fi văzut-o prima oară.

— Nu este vina ta, zise el, ci a mea.

— A ta? Jace, nu este…

— O, ba este, zise el, cu vocea fragilă ca o pojghiţă de gheaţă. Mea culpa, mea maxima culpa.

Asta ce înseamnă?

— Vina mea, traduse el, vina mea proprie, cea mai dureroasă vină. E în latină. Îi dădu la o parte o şuviţă de păr de pe frunte, absent, de parcă nu-şi dădea seama ce face. E din mesă.

— Parcă tu nu credeai în religie.

Poate că nu cred în păcat, zise el, dar simt vina. Noi, vânătorii de Umbre, trăim după un cod, iar codul acela nu este flexibil. Onoare, vină, ispăşire, lucrurile acestea sunt reale pentru noi şi n-au nimic de-a face cu religia, dar au directă legătură cu ceea ce suntem noi. Asta sunt eu, Clary, zise el disperat. Sunt unul din Conclav. E în sângele şi în oasele mele. Aşa că spune-mi, dacă eşti atât de sigură că nu e vina mea, de ce primul gând din mintea mea când l-am văzut pe Abbadon n-a fost pentru tovarăşii mei luptători, ci pentru tine?

Îşi scoase şi cealaltă mână; îi ţinea faţa prizonieră între palmele sale.

— Ştiu, am ştiut că Alec nu era în apele lui. Ştiam că e ceva în în regulă. Dar nu m-am putut gândi la nimic decât la tine…

Îşi înclină capul, lipindu-şi fruntea de a lui Clary. Ea îi simţea răsuflarea pe gene. Închise ochii, lăsând ca apropierea de el s-o învăluie ca un şuvoi de apă.

— Dacă moare, va fi ca şi cum eu l-am omorât, zise el. L-am lăsat pe tata să moară, iar acum mi-am ucis singurul frate pe care l-am avut vreodată.

— Nu e adevărat, şopti ea.
— Ba da, este.
Erau destul de aproape ca să se sărute. Şi totuşi el o ţinea strâns, de parcă nimic nu-l putea încredinţa că ea era reală.
— Clary, zise el. Ce se întâmplă cu mine?
Ea scotoci prin minte după un răspuns – şi auzi pe cineva dregându-şi glasul. Deschise ochii. Hodge stătea în uşa infirmeriei, costumul lui elegant având pete ruginii.
— Am făcut tot ce-am putut. E sedat, nu suferă, dar… Clătină din cap. Trebuie să-i contactez pe Fraţii Tăcuţi. Cazul ăsta e mai presus de competenţa mea.
Jace se îndepărtă fără grabă de Clary.
— Cât o să le ia să ajungă aici?
— Nu ştiu. Hodge porni pe culoar, clătinând din cap. Eu o să-l trimit imediat pe Hugo, dar Fraţii vin când doresc ei.
— Însă pentru asta…
Până şi Jace se căznea să se ţină după Hodge, care mergea cu paşi mari; Clary rămăsese neajutorată în urma amândurora şi fu silită să ciulească urechea să audă ce-şi spuneau.
— Altminteri ar putea să moară.
— Ar putea.
Acesta fu singurul răspuns pe care i-l dădu Hodge.
Biblioteca era întunecată şi mirosea a ploaie: una dintre ferestre fusese uitată deschisă şi o mică baltă se adunase sub draperii. Hugo cârâi şi sări pe stinghia lui, când Hodge se îndreptă spre el, oprindu-se doar să aprindă lampa de pe biroul lui.
— Mare păcat, zise Hodge, întinzând mâna după hârtie şi stilou, că n-aţi recuperat Pocalul. I-ar fi adus, cred, o oarecare alinare lui Alec şi cu siguranţă şi…
— Dar eu am recuperat Pocalul, zise Clary, uluită. Nu i-ai spus, Jace?
Jace clipea buimac, deşi Clary n-ar fi putut spune dacă din pricina surprizei sau a luminii aprinse brusc.
— N-am avut timp… l-am adus pe Alec la etaj…
Hodge încremenise, cu stiloul nemişcat între degete.
— Ai Pocalul?
— Da.
Clary scoase Pocalul din buzunar. Era încă rece, ca şi cum contactul cu trupul ei n-ar fi putut încălzi metalul. Rubinele sclipiră ca nişte ochi roşii.
— Îl am aici.
Stiloul alunecă de tot din mâna lui Hodge şi se izbi de podea, la picioarele lui. Lumina lămpii, îndreptată în sus, nu era deloc blândă cu faţa lui răvăşită – îi scotea în evidenţă fâecare cută de cruzime, îngrijorare şi disperare.
— Ăsta este Pocalul Îngerului?
— Chiar el, zise Jace. A fost…

— Lasă asta acum, zise Hodge. Puse hârtia înapoi pe birou şi se duse către Jace, prinzându-şi pupilul de umeri. Jace Wayland, ai idee ce ai făcut?

Jace îşi ridică ochii la Hodge, surprins. Clary observă contrastul: faţa răvăşită a bătrânului şi cea netedă a tânărului, buclele palide de păr care-i cădeau lui Jace în ochi făcându-l să arate şi mai tânăr încă.

— Nu cred că ştiu la ce te referi, zise Jace.

Răsuflarea lui Hodge ieşea ca un şuier printre dinţi:

— Semeni atât de mult cu el!

— Cu cine? zise Jace, uluit; în mod clar nu-l mai auzise niciodată pe Hodge vorbind astfel.

— Cu tatăl tău, zise Hodge şi îşi ridică ochii în sus, spre Hugo, care, bătând aerul umed cu aripile negre, se rotea chiar deasupra lor.

Hodge îşi miji ochii:

— Hugin! zise el.

Şi, cu un croncănit nepământean, pasărea se lăsă în zbor drept spre faţa lui Clary, cu ghearele desfăcute.

Clary îl auzi pe Jace strigând, după care lumea deveni un vârtej de pene şi lovituri de cioc şi gheare. O durere ascuţită înflori în obrazul ei, iar ea ţipă, ridicându-şi instinctiv mâinile ca să-şi acopere capul.

Simţi cum îi este smuls din mână Pocalul Mortal.

— Nu! strigă ea, întinzând degetele să-l apuce.

O durere sfâşietoare îi străbătu braţul. Picioarele parcă-i fugiră de sub ea. Alunecă şi căzu, izbind dureros podeaua tare cu genunchii. Ghearele îi scrijeleau fruntea.

— Destul, Hugo! zise Hodge, cu vocea lui calmă.

Ascultătoare, pasărea se întoarse de lângă Clary. Gâfâind, ea clipi să-şi înlăture sângele din ochi. Îşi simţea faţa sfâşiată toată.

Hodge nu se mişcase; stătea unde fusese şi înainte, ţinând în mâini Pocalul Mortal. Hugo îi dădea târcoale în cercuri largi, agitate, croncănind încetişor. Iar Jace – Jace zăcea pe podea, la picioarele lui Hodge, neclintit, de parcă adormise brusc.

Toate celelalte gânduri îi pieriră din minte.

— Jace!

Nu putea vorbi de durere – arsura din obrazul ei era înfricoşătoare; simţea gustul sângelui în gură. Jace nu se mişca.

— Nu e rănit, zise Hodge.

Clary încercă să se ridice în picioare, cu intenţia de a se arunca asupra lui – apoi se dădu înapoi ca împinsă de o forţă invizibilă, dar la fel de dură ca sticla. Înfuriată, lovi aerul cu pumnul.

— Hodge! strigă ea.

Lovi cu piciorul, aproape scrântindu-şi glezna în acelaşi perete invizibil.

— Nu fi prost! Când Conclavul o să afle ce ai făcut…

— O să fiu de mult plecat până atunci, zise el, îngenunchind lângă Jace.

— Dar…

Un şoc o zdruncină din cap până-n picioare, o descărcare electrică a revelaţiei.

— N-ai trimis niciodată vreun mesaj Conclavului, nu-i aşa? De aceea mi-ai răspuns atât de ciudat când te-am întrebat despre asta. Voiai Pocalul pentru tine.

— Nu pentru mine, zise Hodge.

Clary avea gâtul uscat ca iasca.

— Lucrezi pentru Valentine, şopti ea.

— Nu lucrez pentru Valentine, zise Hodge.

Îi ridică mâna lui Jace şi scoase ceva de pe degetul lui. Era inelul gravat pe care Jace îl purta totdeauna. Hodge şi-l puse pe propriul deget.

— Dar sunt omul lui Valentine, asta-i adevărat.

Cu o mişcare rapidă, răsuci inelul de trei ori. Pentru o clipă, nu se întâmplă nimic; apoi Clary auzi o uşă deschizându-se şi se întoarse instinctiv să vadă cine intra în bibliotecă. Întorcând capul înapoi, zări aerul din apropierea lui Hodge sclipind tremurat, ca suprafaţa unui lac văzut de la distanţă. Zidul de aer sclipitor se despărţi ca o cortină de argint şi, în clipa următoare, un bărbat înalt stătea lângă Hodge, de parcă se închegase din aerul umed.

— Starkweather, zise el. Ai Pocalul?

Hodge ridică Pocalul în mâinile lui, dar nu spuse nimic. Părea paralizat, fie de frică, fie de uimire, era cu neputinţă de spus. Dintotdeauna i se păruse înalt lui Clary, dar acum arăta adus de spate şi mic.

— Stăpâne Valentin, zise el, în cele din urmă. Nu te aşteptam atât de repede.

Valentine. Nu mai semăna aproape deloc cu băiatul chipeş din fotografie, deşi ochii lui negri erau încă pătrunzători. La faţă nu arăta aşa cum se aşteptase ea: era o faţă sobră, închisă, îngândurată, faţa unui preot, cu ochi plini de tristeţe. Ieşind la vedere de sub manşetele negre ale costumului clasic, mâinile erau pline de cicatrice albe care trădau anii lungi de stelă.

— Ţi-am spus că o să vin la tine printr-un Portal, zise el. Glasul era vibrant şi ciudat de familiar. Nu m-ai crezut?

— Ba da. Numai că… am crezut că o să-l trimiţi pe Pangborn sau pe Blackwell, nu c-ai să vii tu însuţi.

— Crezi că i-aş fi trimis pe ei să-mi aducă Pocalul? Nu sunt prost. Cunosc puterea lui de atracţie.

Valentine întinse mâna, iar Clary văzu, sclipind pe degetul lui, un inel care era de două ori mai mare decât al lui Jace.

— Dă-mi-l.

Dar Hodge ţinu Pocalul strâns.

— Mai întâi vreau ce mi-ai făgăduit.

— Mai întâi? N-ai încredere în mine, Starkweather? Valentine zâmbi, un zâmbet fără pic de amuzament în el. O să fac precum ai cerut. Un târg e un târg. Deşi trebuie să spun că am rămas uimit când am primit mesajul tău. N-aş fi crezut că te deranjează o viaţă de contemplare într-un loc ascuns, ca să zic aşa. N-ai fost niciodată prea atras de câmpul de bătălie.

— Nu ştii cum e, zise Hodge, expirând cu un şuierat gâfâit. Să-ţi fie frică tot timpul…

— Asta-i adevărat. Nu ştiu.

Vocea lui Valentine era la fel de tristă ca şi ochii lui, de parcă l-ar fi compătimit pe Hodge. Dar era şi neplăcere în ochii lui, o undă de dispreţ.

— Dacă nu aveai de gând să-mi dai mie Pocalul, zise el, n-ar fi trebuit să mă chemi aici.

Hodge făcea feţe-feţe.

— Nu e uşor să-i trădezi pe cei în care ai crezut… pe cei care au crezut în tine.

— Te referi la cei doi Lightwood sau la copiii lor?

— Şi, şi.

— Ah, cei doi Lightwood.

Valentine întinse mâna şi mângâie globul de alamă care se afla pe birou, plimbându-şi degetele sale lungi pe contururile continentelor şi ale mărilor.

— Dar ce le datorezi tu, de fapt? Tu ai suferit pedeapsa care ar fi trebuit să fie a lor. Dacă ei n-ar fi avut aşa înalte protecţii în Conclav, ar fi fost anatemizaţi odată cu tine. În loc de asta, ei sunt liberi să vină şi să plece, să meargă la lumina zilei ca oamenii obişnuiţi. Sunt liberi să se ducă acasă.

Rostise „acasă” cu toată încărcătura emoţiei stârnite de înţelesul acestui cuvânt. Degetele i se opriră pe glob; Clary era sigură că atingea acum locul unde s-ar fi aflat Idris.

Hodge îşi mută repede privirea în altă parte.

— Au făcut ceea ce ar fi făcut oricine.

— Tu n-ai fi făcut-o. Eu n-aş fi făcut-o. Să las un prieten să sufere în locul meu? Şi, de bună seamă, trebuie să-ţi stârnească o oarecare amărăciune, Starkweather, gândul că ei au permis cu atâta uşurinţă să ai parte de această soartă…

Umerii lui Hodge se cutremurară.

— Dar nu e vina copiilor. Ei n-au făcut nimic…

— Nu te-am ştiut până acum atât de ataşat de copii, Starkweather, zise Valentine, de parcă ideea l-ar fi bine dispus.

Răsuflarea se auzi ca un hârâi în pieptul lui Hodge.

— Jace…

— N-ai să-mi vorbeşti despre Jace.

Pentru prima oară, Valentine păru mânios. Aruncă o privire la silueta nemişcată de pe podea.

— Sângerează, observă el. De ce?

Hodge strânse Pocalul la piept. Nodurile degetelor sale se albiseră.

— Nu e sângele lui. Şi-a pierdut cunoştinţa, dar nu e rănit.

Valentine îşi înălţă capul, cu un zâmbet plăcut.

— Mă întreb, zise el, ce-o să creadă despre tine când o să se trezească. Trădarea nu e niciodată plăcută, dar să trădezi un copil… asta e dublă trădare, nu crezi?

— N-ai să-i faci rău, şopti Hodge. Ai jurat că n-ai să-i faci rău.

— Niciodată n-am jurat, zise Valentine. Haide, acum!

Se îndepărtă de birou, luând-o către Hodge, care se dădu speriat înapoi, ca un mic animal încolţit. Clary îi vedea suferinţa.

— Şi ce ai fi făcut tu dacă aş fi zis că într-adevăr plănuisem să-i fac rău? Te-ai fi luptat cu mine? Ai fi ţinut Pocalul departe de mine? Chiar dacă m-ai fi putut ucide, Conclavul nu ţi-ar fi ridicat niciodată osânda.

O să stai ascuns aici până la moarte, îngrozit şi să deschizi prea mult fereastra. Ce n-ai fi dat la schimb, doar să nu-ţi mai fie frică? La ce nu ai fi renunţat, doar ca să te întorci din nou acasă?

Clary îşi mută privirea în altă parte. Nu mai putea îndura expresia de pe chipul lui Hodge. Cu o voce gâtuită, el spuse:

— Spune-mi că n-o să-i faci rău şi o să ţi-l dau.

— Nu, zise Valentine, chiar şi mai blând. O să mi-l dai oricum.

Şi întinse mâna.

Hodge închise ochii. Pentru o clipă, faţa lui deveni faţa unuia dintre îngerii de marmură de sub birou, îndurerată, gravă şi zdrobită de o cumplită povară. Apoi înjură, jalnic, în şoaptă, şi întinse Pocalul Mortal spre Valentine, deşi mâna îi tremura ca o frunză în vânt.

— Mulţumesc, zise Valentine.

Luă Pocalul şi-l privi gânditor.

— Sunt sigur că i-ai îndoit marginea.

Hodge nu spuse nimic. Faţa lui era cenuşie. Valentine se aplecă şi îl ridică pe Jace; când îl luă în braţe cu nespusă uşurinţă, Clary îi văzu sacoul impecabil croit întinzându-se pe braţele şi spatele lui, şi îşi dădu scama că, deşi nu părea, era un om deosebit de masiv, cu un tors cât trunchiul unui stejar. Jace, atârnând fără vlagă în braţele sale, arăta ca nu copil în comparaţie cu el.

— Va fi curând împreună cu tatăl său, zise Valentine, uitându-se în jos, la faţa albă a lui Jace. Acolo unde îi e locul.

Hodge tresări. Valentine se întoarse cu spatele la el şi se îndreptă spre cortina sclipitoare de aer prin care venise. Probabil că lăsă Portalul deschis în urma lui, îşi dădu seama Clary. Când te uitai la el era ca şi când te-ai fi uitat la lumina soarelui reflectată într-o oglindă.

Hodge întinse o mână imploratoare.

— Stai! strigă el. Cum rămâne cu promisiunea pe care mi-ai făcut-o? Ai jurat să pui capăt blestemului meu!

— Asta-i adevărat, zise Valentine.

Se opri şi se uită aspru la Hodge, care căscă gura şi făcu un pas înapoi, mâna zburându-i la piept de parcă l-ar fi înjunghiat ceva în inimă. Un fluid negru se scurse printre degetele lui deschise, şiroind pe covor. Hodge îşi ridică faţa speriată către Valentine.

— S-a făcut? întrebă el, înnebunit. Blestemul… s-a ridicat?

— Da, zise Valentine. Şi fie ca libertatea cumpărată să-ţi aducă bucurie.

Cu acestea, păşi prin cortina de aer luminos. Pentru un moment, imaginea lui păru să tremure, ca şi când ar fi stat sub apă. Apoi dispăru, luându-l pe Jace cu el.

GANGUL ŞOBOLANILOR.

Hodge, gâfâind, se uită lung după el, închizând şi deschizând pumnii pe lângă corp. Mâna lui stângă era înmănuşată cu lichidul întunecat ce i se scursese din piept. Expresia de pe chipul lui era un amestec de exaltare şi de scârbă de sine.

— Hodge!

Clary bătu cu palma în peretele invizibil dintre ei. Durerea îi străbătu tot braţul, dar nu era nimic în comparaţie cu aceea din pieptul ei. Se simţea de parcă inima ei avea să-şi croiască drum afară din cuşca sa de coaste. Jace, Jace, Jace – cuvintele răsunau în ecou în mintea ei, dorind să fie strigate din rărunchi. Le înăbuşi.

— Hodge, lasă-mă să ies!

Hodge se întoarse, clătinând din cap.

— Nu pot, zise el, folosind batista lui imaculată pentru a-şi şterge petele de pe mână.

Glasul lui suna plin de sincer regret.

— Ai să-ncerci să mă omori.

— Nu, zise ea. Promit.

— Dar tu nu ai fost crescută ca un vânător de umbre, zise el, iar promisiunea ta nu valorează nimic.

Marginea batistei lui fumega acum, de parcă o înmuiase în acid, iar mâna lui era nu mai puţin înnegrită. Încruntându-se, se lăsă păgubaş.

— Dar, Hodge, zise ea disperată, nu l-ai auzit? O să-l ucidă pe Jace.

— N-a spus asta.

Hodge era la biroul lui acum, deschizând un sertar din care scoase o foaie de hârtie. Luă un stilou din buzunar, lovindu-l cu putere de marginea biroului ca să-l facă să curgă cerneala. Clary se holbă la el. Scria o scrisoare?

— Hodge, zise ea precaută, Valentine a spus că Jace o să fie curând împreună cu tatăl său. Tatăl lui Jace e mort. Ce altceva ar fi putut să însemne ce a spus?

Hodge nu-şi ridică ochii de pe hârtia pe care mâzgălea de zor.

— E complicat. N-ai înţelege.

— Am înţeles destul. Simţea că amărăciunea o să-i ardă limba. Am înţeles că Jace a avut încredere în dumneata şi că dumneata l-ai vândut unui om care l-a urât pe tatăl lui şi probabil că îl urăşte şi pe Jace, numai pentru că eşti prea laş ca să trăieşti cu o anatemă, pe care de altfel o meritai.

Capul lui Hodge ţâşni în sus.

— Asta crezi tu?

— Asta ştiu.

El lăsă stiloul jos, clătinând din cap. Arăta obosit şi atât de bătrân, cu mult mai bătrân decât Valentine, deşi aveau aceeaşi vârstă.

— Nu ştii decât bucăţele şi fragmente, Clary. Şi e mai bine să rămâi departe de toate astea.

Împături într-un pătrat perfect hârtia pe care o scrisese şi o aruncă în foc, care se învioră brusc, cu o strălucire verde ca de acid, înainte de de a se stinge.

— Ce faci? vru să ştie Clary.
— Trimit un mesaj.
Hodge se întoarse de la foc. Stătea aproape de ea, separaţi doar de peretele invizibil. Ea îşi apăsă degetele pe el, dorindu-şi să i se poată înfige în ochi – deşi erau tot atât de trişti pe cât fuseseră ai lui Valentine de mânioşi.
— Eşti tânără, zise el. Trecutul nu înseamnă nimic pentru tine, nici măcar o altă ţară cum este pentru bătrâni, sau un coşmar cum este pentru vinovaţi. Conclavul m-a anatemizat pentru că l-am ajutat pe Valentine. Dar e limpede că n-am fost eu singurul membru al Cercului care l-a servit – n-au fost cei doi Lightwood la fel de vinovaţi ca şi mine? N-au fost şi cei doi Wayland? Totuşi, eu am fost singurul osândit să-mi petrec toată viaţa fără să am voie să pun nici măcar un picior dincolo de prag, nici măcar să scot o mână pe fereastră.
— Asta nu-i vina mea, zise Clary. Nu e vina lui Jace. De ce îl pedepseşti pe el pentru ce a făcut Conclavul? Pot să înţeleg de ce i-ai dai Pocalul lui Valentine, dar pe Jace? O să-l ucidă pe Jace, întocmai cum l-a ucis şi pe tatăl lui…
— Valentine, zise Hodge, nu l-a ucis pe tatăl lui Jace.
Un suspin scăpă din pieptul lui Clary.
— Nu te cred! Tot ce faci este să torni minciuni! Tot ce ai spus vreodată n-a fost decât o minciună!
— Ah, zise el, absolutismul moral al tinereţii, care nu permite nici o concesie. Nu poţi să vezi, Clary, că, în felul meu, eu încerc să fiu un om bun?
Ea clătină din cap.
— Nu merge aşa. Lucrurile bune pe care le faci nu le anulează pe cele rele. Dar… îşi muşcă buza. Dacă mi-ai spune unde a fost Valentine…
— Nu. Rosti cuvântul fără să respire. Se spune că nefilimii sunt copiii oamenilor şi ai îngerilor. Toată această moştenire angelică dată nouă e doar o distanţă mai lungă de căzut. Atinse suprafaţa nevăzută a peretelui cu vârful degetelor. Tu n-ai fost crescută ca una dintre noi. Nu ai nici un rol în această viaţă marcată de ucideri şi cicatrice. Încă mai poţi să scapi. Părăseşte Institutul, Clary, cât mai repede. Pleacă şi nu te mai întoarce niciodată.
Ea clătină din cap.
— Nu pot, zise. Nu pot să fac asta.
— Atunci, condoleanţele mele, zise el şi ieşi din încăpere.
Uşa se închise în urma lui Hodge, lăsând-o pe Clary în linişte. Nu se auzea decât propria sa respiraţie grea şi râcâitul buricelor degetelor pe bariera transparentă de neînlăturat între ea şi uşă. Făcu exact ceea ce îşi spusese ei însăşi că n-o să facă şi se aruncă în peretele acela, încă o dată şi încă o dată, până ce rămase epuizată, cu dureri în tot corpul. Atunci se lăsă la podea şi încercă să nu plângă.
Undeva, de partea cealaltă a acestei bariere, Alec murea, în vreme ce Isabelle îl aştepta pe Hodge să vină să-l salveze. Undeva, dincolo de încăperea asta, Jace era zgâlţâit şi trezit fără menajamente de Valentine. Undeva, şansele mamei sale se diminuau, clipă de clipă, secundă de

secundă. Iar ea era captivă aici, la fel de nefolositoare şi de neajutorată ca şi copilul care fusese.

În clipa aceea, se ridică drept în capul oaselor, amintindu-şi momentul de la Madame Dorothea de-acasă, când Jace îi pusese apăsat stela în palmă. I-o mai dăduse oare înapoi? Ţinându-şi respiraţia, pipăi buzunarul stâng al jachetei; era gol. Încet, mâna ei se strecură în buzunarul drept, degetele ei năduşite adunând scamele şi apoi alunecând pe un obiect dur, neted şi rotund – stela.

Sări în picioare, cu inima bătându-i puternic, şi pipăi cu mâna stângă până găsi peretele invizibil. După ce-l găsi, îşi făcu imediat curaj, apropiind încet vârful stelei cu mâna dreaptă până ce întâlni aerul neted, uniform. Deja o imagine se forma în mintea ei, ca un peşte ridicându-se dintr-o apă tulbure, modelul solzilor săi devenind din ce în ce mai clar, pe măsură ce se apropia de suprafaţă. La început încet, apoi mai încrezătoare, plimbă stela peste perete, lăsând linii pârjolitor de strălucitoare, alb-cenuşii, plutind în aer, în faţa ei.

Simţi când runa fu gata şi îşi coborî mâna, respirând greu. Pentru o clipă, totul rămase nemişcat şi tăcut, iar runa atârna ca neonul aprins, arzându-i ochii. Apoi se auzi un zgomot, cel mai asurzitor zgomot de prăvălire pe care-l auzise vreodată, de parcă ar fi stat sub o cascadă de pietre ascultând cum se zdrobesc de pământul din jurul ei. Runa pe care o desenase se înnegri şi se şterse precum cenuşa; podeaua tremură sub picioarele ei; apoi totul se sfârşi, iar ea ştiu, fără nici o îndoială, că era liberă.

Ţinând încă stela în mână, alergă la fereastră şi trase draperia la o parte. Apunea soarele şi străzile de dedesubt erau scăldate într-o lumină roşu-violetă. Îl zări limpede pe Hodge traversând o stradă, capul lui cărunt săltând pe deasupra mulţimii trecătorilor.

Se repezi afară din bibliotecă şi coborî scările, oprindu-se doar ca să îndese la loc stela în buzunarul jachetei. Coborî scările în fugă şi ajunse în stradă, având un început de crampă în partea stângă. Oamenii care-şi plimbau câinii în apusul umed, săriră la o parte când ea se năpusti pe pasarela de pe malul lui East River. Se zări pentru o clipi în vitrina întunecată a unui imobil de apartamente, în timp ce cârmea după un colţ. Părul ei năduşit i se lipise de frunte, pe faţă avea sânge închegat.

Ajunse la intersecţia unde îl văzuse pe Hodge. Pentru o clipă, crezu că îl pierduse. Se repezi prin mulţimea din apropierea intrării în staţia de metrou, îmbrâncind cu umărul oamenii la o parte, folosindu-şi genunchii şi coatele ca arme. Transpirată şi plină de răni, Clary ieşi din mulţime la timp ca să zărească o frântură de costum cenuşiu dispărând după colţul unui îngust gang de serviciu dintre două clădiri.

Ocoli un tomberon şi coti spre gura gangului. Gâtlejul îi ardea de fiecare dată când trăgea aer în piept. Deşi pe stradă fusese amurg, aici, pe alee, era întuneric ca noaptea. Totuşi, îl putu zări pe Hodge, la capătul celălalt al gangului unde acesta se închidea cu partea din spate a unui restaurant fast-food. Gunoaiele de la restaurant erau îngrămădite alături: mormane de pungi cu mâncare, farfurii de unică folosinţă murdare şi

tacâmuri de plastic ce trosneau neplăcut sub ghetele ei. El se întoarse şi se uită la ea. Îi veni în minte o poezie pe care o citise ea la ora de engleză: Cred că suntem şobolani într-un gang/Unde morţii şi-au pierdut oasele.

— M-ai urmărit, zise el. N-ar fi trebuit.

— Te las în pace numai dacă-mi spui unde este Valentine.

— Nu pot face asta, zise el. O să-şi dea seama că eu ţi-am spus, iar libertatea îmi va fi la fel de scurtă ca şi viaţa.

— O să fie astfel oricum, când Conclavul va afla că tu i-ai dat Pocalul Mortal lui Valentine, sublinie Clary. Asta după ce ne-ai păcălit şi ne-ai lăsat să-l căutăm pentru tine. Cum poţi să mai ai conştiinţa uşoară, ştiind ce plănuieşte el să facă mai departe cu Pocalul?

El îi tăie vorba, râzând scurt.

— Mă tem de Valentine mai mult decât de Conclav, şi la fel ai face şi tu dacă ai avea minte, zise el. Ar fi găsit oricum Pocalul, în cele din urmă, cu sau fără ajutorul meu.

— Şi nu-ţi pasă că o să-l folosească pentru a ucide copii?

O tresărire ca un spasm îi traversă faţa şi făcu un pas înainte; ea văzu ceva strălucind în mâna lui.

— Chiar contează atât de mult pentru tine toate astea?

— Ţi-am mai spus, zise ea, nu pot pur şi simplu să întorc spatele şi să plec.

— Foarte rău, zise el şi ea îl văzu ridicând braţul.

Îşi aminti deodată că Jace îi spusese că arma preferată a lui Hodge fusese discul zburător, chakhram. Se feri chiar mai înainte de a vedea cercul strălucitor de metal învârtindu-se către capul ei; trecu pe lângă ea zumzăind, la numai câţiva centimetri de faţa ei, şi se înfipse în scara metalică de incendiu din stânga ei.

Ea-şi ridică privirea. Hodge se uita la ea, ţinând al doilea disc de metal în mâna dreaptă.

— Încă mai poţi să fugi, zise el.

Instinctiv, ea-şi ridică mâinile, deşi logica îi spunea că chackhram-ul le va tăia pur şi simplu în două.

— Hodge…

Ceva se repezi în faţa ei, ceva mare, negru-cenuşiu şi viu. Ea-l auzi pe Hodge strigând îngrozit. Dându-se poticnit înapoi, Clary îl văzu mai clar, în timp ce se plimba între ea şi Hodge. Era un lup de aproape doi metri lungime, cu o blană neagră ca smoala, străbătută de o singură dungă sură.

Hodge, cu discul de metal strâns în mână, era alb ca varul la faţă.

— Tu, şopti el, şi cu o senzaţie de uimire îndepărtată, Clary îşi dădu seama că îi vorbea lupului. Am crezut că ai fugit…

Lupul îşi dezveli colţii, iar ea îi văzu limba roşie, atârnându-i din bot. În ochii lui, care se uitau la Hodge, se citea ură, ură pură şi omenească.

— Ai venit după mine sau după fată? zise Hodge.

Broboane de năduşeală îi şiroiau pe tâmple, dar mâna nu-i tremura.

Lupul se îndreptă încet spre el, mârâind gros din gâtlej.

— Mai e încă timp, zise Hodge. Valentine te-ar primi înapoi…

Cu un urlet, lupul sări. Hodge strigă din nou, apoi urmară un fulger argintiu şi un zgomot dezgustător, când chakhram-ul se înfipse în coastele lupului. Lupul se ridică pe labele sale din spate, iar Clary văzu marginea discului ieşind din blana lupului, cu sângele şiroind, în clipa în care îl atacă pe Hodge.

Hodge ţipă o dată şi căzu, fălcile lupului clămpănind şi închizându-se deasupra umărului său. Sângele ţâşni în aer ca un jet de vopsea dintr-o cutie spartă, împroşcând roşu zidul de beton. Lupul îşi înălţă botul din corpul fără vlagă al tutorelui şi îşi întoarse privirea cenuşie, lupească, spre Clary, dintre colţi picurându-i bale stacojii.

Ea nu ţipă. Nu avea aer în plămâni îndeajuns cât să poată scoate vreun sunet; se chinui să-şi poruncească picioarelor s-o asculte şi fugi spre gura gangului şi spre luminile familiare de neon ale străzii; fugii spre siguranţa lumii reale. Auzi lupul mârâind în urma ei, îi simţi răsuflarea fierbinte în picioarele ei goale. Mai făcu un ultim sprint, aruncându-se către stradă…

Fălcile lupului se închiseră în jurul piciorului ei, smucind-o înapoi. Cu o clipă înainte să dea cu capul de asfaltul tare şi să se cufunde în beznă, descoperi că de fapt avea destul aer în plămâni ca să ţipe totuşi.

Zgomotul apei picurând o trezi. Încet, Clary deschise ochii. Nu erau prea multe de văzut. Zăcea pe un pat mare de campanie, aflat pe podeaua unei cămăruţe murdare. Sprijinită de un perete se afla o masă fragilă. Pe ea era un sfeşnic de alamă, ieftin, în care ardea o lumânare roşie, groasă, singura sursă de lumină din încăpere. Tavanul era crăpat şi jilav, umezeala prelingându-se printre crăpăturile din piatră. Clary avu o vagă senzaţie că lipsea ceva din încăpere, dar gândul ăsta îi fu copleşit de puternicul miros de câine ud.

Se ridică în capul oaselor şi imediat văzu ceea ce nu şi-ar fi dorit să vadă. O durere ascuţită îi trecu prin ţeastă ca o suliţă, urmată de spargerea unui val de greaţă. Dacă ar fi avut ceva în stomac, ar fi vomat.

O oglindă atârna deasupra patului, fixată de un cui bătut între două pietre. Se privi în ea şi se îngrozi. Nu era de mirare că o durea toată faţa – crestături lungi, paralele, se întindeau de la colţul ochiului drept până la marginea gurii. Pe obrazul drept avea o crustă de sânge uscat, şi tot cu sânge îi era mânjit şi gâtul, tot pieptul bluzei şi jacheta. Într-un subit acces de panică, duse mâna la buzunar, apoi se destinse. Mai avea încă stela.

Abia atunci îşi dădu seama ce i se păruse ciudat la camera aceea. Unul dintre pereţi era din gratii: gratii de fier gros, din podea până-n tavan. Era într-o celulă de închisoare.

Cu adrenalina inundându-i venele, Clary se ridică în picioare, clătinându-se. Un val de ameţeală o străbătu şi se prinse de masă, ca să se sprijine. N-o să leşin, îşi spuse ea îndârjit. Atunci, auzi paşi.

Cineva venea pe culoar. Clary se lipi cu spatele de masă.

Era un bărbat. Ducea o lampă în mână şi, cum lumina ei era mai puternică decât aceea a lumânării, o făcu pe Clary să clipească orbită şi să nu mai zărească din om decât o umbră. Văzu umerii înalţi, solizi, părul ciufulit; însă abia când deschise uşa celulei şi intră, îşi dădu seama cine era.

Arăta neschimbat: jeanşi tociţi, cămaşă din denim, bocanci de lucru, acelaşi păr zbârlit, aceiaşi ochelari coborâţi mult pe nas. Cicatricele care i le observase pe o parte a gâtului, ultima oară când îl văzuse, erau acum petice de piele însănătoşită şi nouă.

Luke.

Asta era prea mult pentru Clary. Epuizarea, somnul şi mâncarea pe sponci, groaza şi pierderea de sânge o prinseră din urmă într-un val impetuos. Îşi simţi genunchii cedând şi alunecă spre podea.

În aceeaşi secundă, Luke era în capătul celălalt al odăii. Se mişcă atât de repede, încât ea nu avu timp să atingă podeaua înainte s-o prindă el, întorcând-o şi ridicând-o în braţe dintr-o singură mişcare, cum făcea pe când era ea mică. O aşeză pe patul de campanie şi făcu un pas înapoi, cercetând-o îngrijorat.

— Clary? zise el, întinzând mâna spre ea. Te simţi bine?

Ea se feri, aruncându-şi mâinile în sus ca să-l ţină la distanţă.

— Nu mă atinge.

O expresie de durere profundă îi traversă chipul. Încet, îşi trecu o mână peste frunte.

— Cred că merit asta.

— Da. Meriţi.

Expresia de pe faţa lui îi trăda tulburarea.

— Nu mă aştept să ai încredere în mine…

— Asta-i bine. Pentru că n-am.

— Clary… începu să se plimbe în sus şi-n jos prin celulă. Ceea ce am făcut eu… nu mă aştept să înţelegi. Ştiu că simţi că te-am abandonat…

— Dar chiar m-ai abandonat, zise ea. Mi-ai spus să nu te mai sun niciodată. Nu ţi-a păsat niciodată de mine. Nu ţi-a păsat niciodată de mama. Ai minţit despre toate.

— Nu, zise el, nu despre toate.

— Deci adevăratul tău nume este Luke Garroway?

Umerii i se pleoştiră vizibil.

— Nu, zise el, apoi privi în jos.

O pată roşie se întindea pe pieptul cămăşii lui de denim.

Clary se ridică în capul oaselor.

— Ăla e sânge? întrebă ea, uitând pentru moment să fie furioasă.

— Da, răspunse Luke, ţinându-şi mâna pe locul rănit. Probabil mi s-a deschis rana, când te-am ridicat.

— Ce rană? nu se putu opri Clary să întrebe.

El spuse, deliberat:

— Discurile lui Hodge sunt ascuţite, deşi braţul cu care le aruncă nu mai e ce-a fost odinioară. Cred că mi-a ciobit o coastă.

— Hodge? zise Clary. Când l-ai…?

El se uită la ea, fără să spună nimic, iar ea îşi aduse deodată aminte de lupul din gang, cu blană neagră, mai puţin o dungă cenuşie pe o parte, îşi aduse aminte şi de discul care îl rănise, şi atunci înţelese.

— Eşti vârcolac.

El îndepărtă mâna de cămaşă; degetele îi erau roşii de sânge.
— Da, zise el, laconic.
Se duse spre zid şi bătu în el rapid, o dată, de două ori, de trei ori. Apoi se întoarse iarăşi spre ea.
— Sunt.
— L-ai ucis pe Hodge, îşi zise ea, amintindu-şi.
— Nu. Clătină din cap. L-am rănit, destul de rău cred, dar când m-am întors după el, dispăruse. Probabil că s-a târât.
— I-ai sfâşiat umărul, zise ea. Te-am văzut.
— Da. Deşi nu contează că el încerca să te ucidă, în momentul ăla. A mai rănit şi pe altcineva?
Clary îşi muşcă tare buza. Simţi gust de sânge, dar era sânge vechi, de la rănile făcute de Hugo, când o atacase.
— Jace, zise ea şoptit. Hodge l-a lăsat fără cunoştinţă şi l-a dat pe mâna lui… Valentine.
— Lui Valentine? zise Luke, uluit. Ştiam că Hodge i-a dat Pocalul Mortal Valentine, chiar nu mi-am dat scama…
— De unde ştiai asta? întrebă Clary, dar apoi îşi aminti. M-ai auzit pe mine vorbind cu Hodge în gang, zise ea. Înainte să sari pe el.
— Am sărit pe el, cum spui tu, pentru că se pregătea să-ţi taie capul, zise Luke.
Apoi îşi întoarse privirea, căci uşa celulei se deschise din nou şi intrară un bărbat înalt, urmat de o femeie mică, atât de scundă, încât părea un copil. Amândoi purtau haine obişnuite, simple – jeanşi şi bluze de bumbac – şi amândoi aveau acelaşi păr nepieptănat, rebel. Deşi al femeii era blond, iar al bărbatului negru, tărcat cu cenuşiu, ca al unui bursuc. Amândoi aveau aceleaşi feţe tinere-bătrâne, nezbârcite, dar cu ochi obosiţi.
— Clary, zise Luke, ţi-i prezint pe secundul şi terţul meu, Gretel şi Alaric.
Alaric îşi înclină capul masiv către ea:
— Ne-am cunoscut.
Clary făcu ochii mari, alarmată:
— Da?
— La Hotel Dumort, zise el. Ţi-ai înfipt cuţitul în coastele mele.
Ea se făcu mică, lângă perete.
— Eu, a… îmi pare rău!
— N-ai de ce, zise el. A fost o aruncare excelentă.
Strecură mâna în buzunar şi scoase pumnalul lui Jace, cu piatra lui roşie care clipea ca un ochi. I-l întinse:
— Cred că ăsta îţi aparţine.
Clary se uită lung.
— Dar…
— Nici o grijă, o linişti el. I-am curăţat lama.
Fără cuvinte, ea îl luă. Luke chicotea sub barbă.
— Privind retrospectiv, zise el, probabil că raidul la Dumort n-a fost atât de bine plănuit cum ar fi trebuit. Trimisesem un grup de lupi de-ai mei să te

urmărească şi să intervină, dacă li se pare că ai fi în primejdie. Când aţi intrat în Dumort…

— Jace şi cu mine ne-am fi descurcat şi singuri.

Clary vârî pumnalul la cingătoare. Gretel îi azvârli un zâmbet îngăduitor.

— De asta ne-ai chemat aici, domnule?

— Nu, zise Luke. Îşi atinse coastele. Mi s-a deschis rana, iar Clary, aici de faţă, are şi ea nişte răni pentru care i-aţi putea da nişte îngrijiri. Dacă nu vă deranjează să aduceţi proviziile…

Gretel înclină capul:

— Mă întorc cu trusa vindecătoare, zise ea şi plecă, Alaric urmând-o precum o umbră supradimensionată.

— Ţi-a spus „domnule”, zise Clary, în clipa în care uşa celulei se închise în urma lor. Şi ce-ai vrut să spui cu secundul şi terţul? Secundul şi terţul ce?

— La comandă, zise Luke încet. Eu sunt liderul acestei haite de lupi. De aceea, Gretel mi se adresează cu „domnule”. Crede-mă, am muncit ceva ca s-o fac să se dezbare de obiceiul de a-mi spune „stăpâne”.

— Mama ştia?

— Ce să ştie?

— Că erai vârcolac.

— Da. A ştiut încă de când s-a întâmplat.

— Niciunul dintre voi, bineînţeles, nu s-a gândit să-mi spună şi mie despre treaba asta.

— Eu ţi-aş fi spus, zise Luke. Dar mama ta era de neclintit în hotărârea ei ca tu să nu afli nimic despre vânătorii de umbre sau despre Lumea din Umbră. Nu puteam să-ţi explic, pur şi simplu, că eu eram un vârcolac, ca pe un soi de incident izolat, Clary. Totul face parte dintr-o schemă mai largă, pe care mama ta n-a vrut s-o ştii. Nu ştiu ce-ai aflat…

— O mulţime, zise Clary sec. Ştiu că mama a fost vânător de umbre. Ştiu că a fost căsătorită cu Valentine şi că ea a furat Pocalul Mortal de la el, după care s-a ascuns de toată lumea. Ştiu că, după ce m-a născut pe mine, m-a dus la Magnus Bane, o dată la doi ani, ca să-mi ia Vederea. Ştiu că atunci când Valentine a încercat să te facă să-i spui unde se afla Pocalul, propunându-ţi la schimb viaţa mamei mele, tu i-ai spus că ea nu conta pentru tine.

Luke se uita în gol.

— Nu ştiam unde era Pocalul, zise el. Ea nu mi-a spus niciodată.

— Ai fi putut să încerci să negociezi…

— Valentine nu negociază. Niciodată n-a făcut-o. Dacă avantajul nu este al lui, nici măcar nu se va prezenta la discuţii. Este cu desăvârşire încăpăţânat şi cu totul lipsit de compasiune şi, în pofida faptului că poate a iubit-o cândva pe mama ta, nu va sta pe gânduri s-o ucidă. Nu, nu aveam de gând să negociez cu Valentine.

— Aşa că ai hotărât s-o abandonezi, pur şi simplu? întrebă Clary, furioasă. Eşti liderul unei întregi haite de vârcolaci şi ai hotărât că ea nu avea, de fapt, nevoie de ajutorul tău. Ştii, era destul de rău când mă

gândeam că şi tu erai vânător de umbre şi i-ai întors spatele din pricina mai ştiu eu cărui stupid de jurământ al vânătorilor de umbre; dar acum ştiu că eşti doar un repudiat josnic, căruia nici măcar nu-i pasă că toţi anii ăştia ea te-a tratat ca pe un prieten, ca pe un egal, şi uite cum o răsplăteşti tu!

— Ascultă-te, zise Luke, liniştit. Vorbeşti exact ca un Lightwood.

Ea-şi miji ochii.

— Nu vorbi tu despre Alec şi Isabelle ca şi când i-ai cunoaşte.

— Mă refeream la părinţii lor, zise Luke. Pe care i-am cunoscut încă foarte bine, pe când eram cu toţii vânători de umbre.

Ea căscă gura, surprinsă.

— Ştiam că ai fost în Cerc, dar cum i-ai făcut să nu afle că erai vârcolac? N-au ştiut, nu?

— Nu, zise Luke, pentru că eu nu m-am născut vârcolac. Am fost făcut vârcolac. Şi deja îmi dau seama că, dacă e să fii convinsă să asculţi ceva din ce aş avea eu să-ţi spun, atunci trebuie să auzi toată povestea. E o poveste lungă, dar cred că avem timp pentru ea.

Partea a Treia.

Coborârea ademeneşte.

Cum te-a ademenit urcuşul, te-ademeneşte apoi şi coborârea.

— William Carlos Williams, Coborârea.

POVESTEA VÂRCOLACULUI

— Adevărul este că o cunosc pe mama ta încă de când eram copii. Am crescut împreună, în Idris. E un loc frumos şi am regretat mereu că tu nu l-ai văzut niciodată: te-ai fi îndrăgostit de pinii săi lucioşi, iarna, de pământul său negru şi de râurile sale reci şi cristaline. Acolo se află o mică reţea de târguşoare şi un singur oraş, Alicante, unde se întruneşte Conclavul. Ei îl numesc Oraşul de Sticlă, pentru că turnurile sale sunt construite din aceeaşi substanţă alungătoare de demoni din care sunt făcute şi stelele noastre; iar în lumina soarelui, scânteiază ca sticla.

Când Jocelyn şi cu mine am împlinit vârsta potrivită, am fost trimişi la Alicante, la şcoală. Acolo l-am întâlnit eu pe Valentine.

Era mai mare cu un an decât mine. De departe cel mai popular băiat din şcoală. Era frumos, isteţ, bogat, pasionat, un luptător incredibil. Eu nu eram nimic din toate astea – nici bogat, nici deştept, provenit dintr-o familie care nu avea nimic remarcabil. Şi mă munceam cu studiile mele. Jocelyn era un vânător de umbre înnăscut; eu, nu. Nu puteam purta nici cea mai uşoară pecete sau deprinde cele mai simple tehnici. Mă gândeam uneori să renunţ, să mă întorc acasă, acoperit de ruşine. Chiar să devin un mundan. Într-atât de nefericit eram.

Valentine a fost cel care m-a salvat. A venit în camera mea – nici nu-mi trecea prin minte că mi-ar şti numele. S-a oferit să mă pregătească el. A spus că ştia că mi-era greu şi că făceam mari eforturi, dar mi-a zis că văzuse în mine sămânţa de mare vânător de umbre. Iar sub tutela sa chiar am făcut progrese. Mi-am trecut examenele, mi-am purtat primele peceţi, am ucis primul demon.

L-am adorat. Am crezut că soarele răsare şi apune cu Valentine Morgenstern. N-am fost singurul inadaptat pe care l-a salvat el, bineînţeles. Au mai fost şi alţii. Hodge Starkweather, care se înţelegea cu cărţile sale mai bine decât cu oamenii; Maryse Trueblood, al cărei frate s-a căsătorit cu o mundană; Robert Lightwood, care era îngrozit de peceţi – Valentine i-a luat pe toţi sub aripa lui. Eu credeam că era bunătate, pe-atunci; acum nu mai sunt atât de sigur. Acum cred că îşi construia un cult al propriei persoane.

Valentine era obsedat de ideea că, de la o generaţie la alta, numărul de vânători de umbre scădea – că eram o seminţie pe moarte. Era sigur că dacă ar fi vrut Conclavul să se folosească mai mult de Pocalul lui Raziel, s-ar fi putut face mai mulţi vânători de umbre. Pentru profesorii noştri, ideea asta era un sacrilegiu – nu-i este dat oricui să aleagă cine poate şi cine nu poate deveni vânător de umbre. Cu obrăznicie, Valentine întreba de ce să nu-i facem atunci pe toţi oamenii vânători de umbre? De ce să nu le dăruim tuturor abilitatea de a vedea Lumea din Umbră? De ce să ţinem, egoişti, puterea asta numai pentru noi?

Când profesorii i-au răspuns că majoritatea oamenilor nu supravieţuiau tranziţiei, Valentine a susţinut că minţeau, că încercau să ţină puterea nefilimilor limitată la doar o elită de câţiva aleşi. Aceasta a fost revendicarea lui, la vremea aceea – acum, cred că e probabil convins că daunele colaterale justifică rezultatul final. În orice caz, a convins micul nostru grup că el avea dreptate. Am înfiinţat Cercul, cu intenţia declarată de a salva de la extincţie rasa vânătorilor de umbre. Bineînţeles, având şaptesprezece ani, nu eram foarte siguri cum aveam s-o facem, dar eram siguri că în cele din urmă vom realiza ceva semnificativ.

Apoi a urmat noaptea în care tatăl lui Valentine a fost ucis într-un raid de rutină într-o tabără de vârcolaci. Când Valentine s-a întors la şcoală, după înmormântare, purta peceţile roşii ale doliului. Se schimbase şi în alte privinţe. Bunătatea lui era acum împletită cu izbucniri de mânie care frizau cruzimea. Eu am pus comportamentul lui pe seama durerii pierderii tatălui său şi am încercat mai mult ca niciodată să-i fiu pe plac. Nu-i răspundeam niciodată la mânie cu mânia mea. Îl simţeam, nefericit, că îl dezamăgisem.

Singura care îi putea calma crizele de furie era mama ta. Ea întotdeauna se ţinuse puţin mai la o parte de grupul nostru, uneori numindu-ne, în zeflemea, clubul fanilor lui Valentine. Lucrurile s-au schimbat când a murit tatăl lui. Durerea lui i-a trezit simpatia mamei tale. S-au îndrăgostit.

Şi eu îl iubeam pe el: era cel mai bun prieten al meu şi am fost fericit s-o văd pe Jocelyn cu el. Când am părăsit şcoala, ei s-au căsătorit şi au plecat să locuiască la moşia familiei lui Jocelyn. Şi eu m-am întors acasă, dar Cercul a continuat să fiinţeze. Începuse ca un soi de aventură de şcolari, dar crescuse în proporţii şi putere, iar Valentine crescuse odată cu el. Cercul încă mai revendica Pocalul Mortal, dar de la moartea tatălui său, Valentine devenise un susţinător deschis al războiului împotriva tuturor repudiaţilor, nu doar împotriva acelora care încălcau Acordurile. Lumea asta era pentru oameni, susţinea el, nu pentru jumătate-demoni. În demoni nu puteai niciodată să ai deplină încredere.

Eu nu m-am simţit împăcat cu noua orientare a Cercului, dar am rămas împreună cu ei – în parte pentru că tot nu puteam îndura să-l dezamăgesc pe Valentine, în parte pentru că Jocelyn mă rugase să continui. Ea nutrea o oarecare speranţă că eu voi fi în stare să aduc moderaţie în Cerc, dar asta a fost imposibil. Nu exista nimic să-l modereze pe Valentine, iar Robert şi Maryse Lightwood, între timp căsătoriţi, erau aproape la fel de înverşunaţi. Numai Michael Wayland nu era foarte convins, la fel ca şi mine, însă în pofida reticenţelor noastre, l-am urmat totuşi; ca grup, am vânat neobosit repudiaţii, căutându-i pe aceia care comiseseră fie şi cea mai mică infracţiune. Valentine n-a ucis niciodată vreo creatură care să nu fi încălcat Acordurile, dar a făcut alte rele. L-am văzut lipind monede de argint pe pleoapele unei copile vârcolac, orbind-o, în încercarea de-a o face să-i spună unde se afla fratele ei… L-am văzut – dar nu e nevoie să auzi toate astea. Nu. Îmi pare rău…

Ceea ce s-a întâmplat după aceea a fost că Jocelyn a rămas însărcinată. În ziua în care ea mi-a împărtăşit vestea, mi-a mărturisit deasemenea, că începuse să-i fie frică de soţul ei. Comportamentul lui devenise staniu, dement. Dispărea uneori în pivniţele lor nopţi de-a rândul. Câteodată, ea auzea ţipete prin pereţi…

M-am dus să-i vorbesc. A râs, desconsiderând spaimele lui Jocelyn ca fiind nevroze ale unei femei la prima ei sarcină. M-a invitat să vânez cu el, în noaptea aceea. Tot mai încercam să stârpim cuibul vârcolacilor care îi uciseseră tatăl, cu ani înainte. Eram parabatai, o echipă perfectă de vânătoare, doi luptători care şi-ar fi dat viaţa unul pentru celălalt. Aşadar, când Valentine mi-a spus că el avea să-mi păzească spatele, în noaptea aceea, eu l-am crezut. Nu l-am văzut pe lup până ce nu mi-a sărit în spinare. Îmi amintesc colţii care s-au încleştat în umărul meu, şi nimic altceva din acea noapte. Când m-am trezit, zăceam în casa lui Valentine, cu umărul bandajat, vegheat de Jocelyn.

Nu toate muşcăturile de vârcolac conduc la licantropie. M-am vindecat în urma rănii şi mi-am petrecut următoarele săptămâni într-o chinuitoare aşteptare. Aşteptam luna plină. Conclavul m-ar fi închis într-o celulă de observaţie, dac-ar fi aflat. Dar Valentine şi Jocelyn au tăcut. Trei săptămâni mai târziu, luna a răsărit, plină şi strălucitoare, iar eu, am început să mă preschimb. Prima preschimbare e întotdeauna cea mai grea. Îmi amintesc stupoarea agoniei, o întuncare a minţii şi trezirea, câteva ore mai târziu, într-o pajişte, la mulţi kilometri depărtare de oraş. Eram plin de sânge, cu leşul sfâşiat al unui mic animal de pădure la picioarele mele.

M-am întors la conac, iar ei m-au întâmpinat la uşă. Jocelyn a căzut la pieptul meu, plângând, dar Valentine a tras-o la o parte. Eu stăteam, însângerat şi tremurând din cap până-n picioare. Abia puteam să gândesc, iar în gură încă mai aveam gust de carne crudă. Nu ştiu la ce mă aşteptasem, dar presupun că ar fi trebuit să ştiu ce urmează.

Valentine m-a târât pe trepte şi în pădure, după el. Mi-a spus că ar fi trebuit să mă ucidă cu mâna lui, dar că, văzându-mă atunci, nu se putea hotărî să o facă. Mi-a dat un pumnal, care odinioară îi aparţinuse tatălui său –

era de argint şi mă ardea când îl atingeam. Mi-a spus că ar trebui să mă port cu onoare şi să-mi iau singur viaţa. A sărutat pumnalul înainte de a mi-l da şi s-a întors la conac, baricadând uşa.

Am fugit la adăpostul nopţii, uneori ca om, alteori ca lup, până am trecut graniţa. Am dat buzna în mijlocul unei tabere de vârcolaci, agitând pumnalul şi cerând să mă lupt corp la corp cu licantropul care mă muşcase şi mă prefăcuse într-unul de-al lor. Râzând, ei mi l-au arătat pe liderul clanului. Cu mâinile şi colţii încă însângeraţi de la vânătoare, el s-a ridicat să mă înfrunte.

Nu mi-a plăcut niciodată lupta dreaptă. Arma mea era arcul; ocheam şi nimeream ţinta excelent. Iar în lupta corp la corp nu fusesem niciodată cine ştie ce; Valentine era cel mai priceput la lupta cu mâinile goale. Însă eu nu voiam decât să mor şi să iau cu mine în moarte creatura care mă nenorocise. Presupun că am crezut că dacă m-aş fi putut răzbuna şi să-i ucid pe lupii care îi uciseseră tatăl, Valentine ar fi plâns pierderea mea. Când ne-am prins în luptă, uneori ca oameni, alteori ca lupi, am observat că el era surprins de ferocitatea mea. Când s-a crăpat de ziuă, el a început să obosească, dar furia mea nu s-a domolit nici o clipă. Iar când soarele a început din nou să apună, eu mi-am înfipt pumnalul în gâtul lui, iar el a murit, scăldându-mă cu sângele lui.

Mă aşteptam ca toată haita să sară pe mine şi să mă sfâşie. Însă ei au îngenuncheat la picioarele mele şi şi-au descoperit gâtlejurile, în semn de supunere. Lupii au o lege: oricine ucide liderul clanului îi ia locul. Eu venisem în tabăra lupilor şi, în loc să-mi găsesc moartea şi răzbunarea acolo, mi-am găsit o viaţă nouă.

Am lăsat în urmă tot ceea ce fusesem şi aproape că am uitat cum era să fii vânător de umbre. Dar nu o uitasem pe Jocelyn. Gândul la ea mi-a fost un tovarăş permanent. M-am temut pentru ea, rămasă în compania lui Valentine, dar ştiam că dacă m-aş fi apropiat de conac, Cercul m-ar fi vânat şi m-ar fi ucis.

În cele din urmă, ea a venit la mine. Dormeam, în tabără, când secundul meu a venit să-mi spună că o tânără femeie-vânător de umble venise să mă vadă. Am ştiut imediat cine trebuia să fi fost. Am putut zări dezaprobarea în ochii lui, dar am dat fuga s-o întâlnesc. Toţi lupii ştiau că fusesem cândva vânător de umbre, bineînţeles, dar era considerat un secret ruşinos, despre care nu se vorbea niciodată. Valentine ar fi râs.

Ea mă aştepta aproape de tabără. Nu mai era însărcinată şi arăta trasă la faţă şi palidă. Născuse, mi-a spus ea, un băiat, şi îl numise Jonathan Christopher. Ea a plâns când m-a văzut. Era furioasă că nu-i dădusem de ştire că mai eram în viaţă. Valentine le spusese celor din Cerc că fusesem silit să mă sinucid, dar ea nu crezuse. Ştia că n-aş fi făcut niciodată aşa ceva. Am simţit că încrederea ei în mine era nejustificată, dar eram atât de bucuros s-o văd din nou, că n-am contrazis-o. Am întrebat-o cum mă găsise. Ea a spus că umblau zvonuri prin Alicante despre un vârcolac care fusese odinioară vânător de umbre. Şi Valentine auzise zvonurile acelea, iar ea venise călare

ca să mă prevină. A ajuns şi el, curând după aceea, dar m-am ascuns din calea lui, cum numai un vârcolac poate, iar el a plecat fără vărsare de sânge.

După aceea, am început să mă întâlnesc cu Jocelyn în secret. A fost în anul Acordurilor, şi toată lumea repudiaţilor vuia despre ele şi despre Valentine care probabil plănuia să le întrerupă. Am auzit că pleda pătimaş în Conclav împotriva Acordurilor, însă nu avusese succes. Atunci, Cercul pusese la cale un nou plan, ţinut în mare secret. S-au aliat cu demonii – cei mai mari duşmani ai vânătorilor de umbre – cu scopul de a-şi procura arme, pe care să le poată aduce fără a fi detectate, în Sala mare a Îngerului, unde aveau să fie semnate Acordurile. Iar cu ajutorul unui demon, Valentine a furat Pocalul Mortal. A lăsat în locul lui o copie. Au trecut luni până când Conclavul şi-a dat seama că Pocalul lipsea, iar atunci era deja prea târziu.

Jocelyn încercase să afle ce intenţiona să facă Valentine cu Pocalul, dar nu reuşise. Ştia însă că Cercul plănuise să atace prin surprindere repudiaţii neînarmaţi şi să-i ucidă în Sală. După un astfel de măcel de amploare, Acordurile aveau să cadă.

În pofida haosului, într-un mod ciudat, acelea au fost zile fericite. Jocelyn şi cu mine am trimis pe furiş mesaje către spiritele naturii, magicieni şi chiar şi acelor duşmani de când e lumea ai spiţei vârcolacilor, vampirii, prevenindu-i despre planurile lui Valentine şi îndemnându-i să se pregătească de bătălie. Am lucrat împreună, vârcolac şi nefilim.

În ziua Acordurilor, am urmărit dintr-un loc ascuns cum Jocelyn şi Valentine au părăsit conacul. Îmi amintesc cum ea s-a aplecat să sărute capul blond-alb al fiului ei. Îmi amintesc felul în care lucea soarele în părul ei; îmi amintesc de zâmbetul ei.

Au venit în Alicante cu trăsura; eu i-am urmat, alergând pe patru picioare, iar haita mea m-a însoţit. Marea Sală a Îngerului era plină de întreaga adunare a Conclavului şi zeci şi zeci de reprezentanţi ai repudiaţilor. Când Acordurile au fost prezentate la semnat, Valentine s-a ridicat în picioare, iar Cercul s-a ridicat odată cu el, dându-şi la o parte pelerinele pentru a-şi scoate armele. Când Sala a explodat în haos, Jocelyn a fugit la uşile duble al Sălii şi le-a deschis larg.

Haita mea a fost prima ajunsă la uşă. Am dat năvală în Sală, sfâşiind noaptea cu urletele noastre, şi am fost urmaţi de cavalerii spiritelor cu arme de sticlă şi de ghimpi împletiţi. După ei, veneau Copiii Nopţii cu colţii dezgoliţi şi magicienii, mânuind flăcări şi fier. După ce mulţimea cuprinsă de panică a fugit din Sală, i-am atacat pe membrii Cercului.

Niciodată nu s-a mai văzut în Sala Îngerilor o asemenea vărsare de sânge. Am încercat să nu le facem rău acelor vânători de umbre care nu aparţineau Cercului; Jocelyn i-a însemnat, unul câte unul, cu o vrajă a unui magician. Dar mulţi au murit şi mă tem că pentru vreo câţiva noi am fost responsabili. Cu siguranţă, mai târziu, am fost acuzaţi pentru şi mai mulţi. Cât despre Cerc, existau mult mai mulţi adepţi decât ne imaginaserăm noi, iar aceştia s-au luptat sălbatic cu repudiaţii. Eu m-am zbătut să-mi croiesc drum prin mulţime spre Valentine. Singurul meu gând fusese la el – că eu aş putea să fiu cel care avea să-l ucidă, că eu aş putea avea această onoare. L-

am găsit, în sfârşit, lângă marea statuie a Îngerului, când tocmai spinteca un cavaler spiriduş cu o lovitură grea a pumnalului său plin de sânge. Când m-a văzut, a zâmbit, feroce şi sălbatic.

— Un vârcolac care luptă cu sabia şi pumnalul, a zis el, e la fel de nenatural ca un câine care mănâncă servindu-se de furculiţă şi cuţit.

— Ştii şi sabia, şi pumnalul, i-am răspuns eu. Ştii şi cine sunt eu. Dacă trebuie să-mi vorbeşti, foloseşte-mi numele.

— Nu cunosc numele jumătăţilor de oameni, a zis Valentine. Odinioară am avut un prieten, un om de onoare care mai degrabă ar fi murit decât să-şi lase sângele întinat. Acum un monstru fără nume cu faţa aceluia stă în faţa mea! Ar fi trebuit să te ucid când am avut ocazia, a strigat el şi s-a repezit la mine cu sabia ridicată.

Am parat lovitura şi ne-am luptat, în sus şi-n jos pe platforma de discursuri, în vreme ce bătălia făcea ravagii în jurul nostru şi unul câte unul membrii Cercului cădeau. I-am văzut pe soţii Lightwood lăsându-şi armele jos şi fugind; Hodge deja o ştersese. Şi apoi am văzut-o pe Jocelyn alergând pe scări în sus către mine, cu faţa ca o mască a groazei.

— Valentine, opreşte-te! i-a strigat ea. Acesta e Luke, prietenul tău, aproape fratele tău…

Cu un mârâit dispreţuitor, Valentine a apucat-o şi a tras-o în faţa lui, punându-i pumnalul la gât. Mi-am lăsat sabia jos. Nu voiam să risc să-i facă vreun rău. El a văzut ce era în ochii mei.

— Întotdeauna ai vrut-o, a şuierat el. Iar acum amândoi aţi uneltit trădarea mea. O să regretaţi tot restul zilelor voastre ce-aţi făcut.

Cu acestea, i-a smuls medalionul lui Jocelyn de la gât şi l-a azvârlit înspre mine. Argintul lănţişorului m-a ars ca o lovitură de bici. Am ţipat şi am căzut pe spate, şi în clipa aceea a dispărut în învălmăşeală, târând-o şi pe ea cu el. I-am urmat, ars şi sângerând, dar el a fost prea rapid, tăindu-şi drum prin grosul mulţimii şi peste morţi.

Am ieşit, cu greu, în lumina lunii. Sala ardea, iar cerul era luminat de flăcări. Vedeam ca-n palmă pajiştile verzi ale capitalei până la râul întunecat şi drumul de-a lungul malului râului, pe unde oamenii fugiseră în noapte. Am găsit-o pe Jocelyn lângă malul râului, în sfârşit. Valentine plecase, şi ea era îngrozitor de îngrijorată pentru soarta lui Jonathan, disperată să ajungă acasă. Am găsit un cal şi ea s-a năpustit înainte. Reluându-mi forma de lup, am urmat-o îndeaproape.

Lupii sunt rapizi, dar un cal odihnit e mai rapid. Am rămas mult în urma ei şi ea a sosit la conac înainte să ajung eu.

Am ştiut de când m-am apropiat de casă că era ceva groaznic de nelalocul lui. Şi aici mirosul de incendiu atârna greu în aer, deopotrivă cu altceva care-l copleşea, ceva gros şi dulceag, miasma vrăjitoriei demonice. M-am preschimbat iarăşi în om şi am şchiopătat pe lunga alee de la intrare, albă în lumina lunii, ca un râu de argint ducând către… ruine. Pentru că marele conac fusese făcut scrum, strat pe strat de cenuşă albă se cernuse peste pajişti, adusă de vânt. Numai temeliile, ca nişte oase calcinate, se mai puteau vedea; ici o fereastră, colo un horn de sobă stând să cadă – dar corpul

casei, cărămizile şi mortarul, nepreţuitele cărţi şi anticele tapiserii lăsate moştenire din generaţie în generaţie vânătorilor de umbre erau doar praf zburând peste faţa lunii.

Valentine distrusese casa, cu foc demonic. Aşa trebuie să fi făcut. Nici un foc de pe lumea asta nu arde atât de iute, nu lasă atât de puţine în urmă.

Mi-am croit drum printre ruinele încă fumegând. Am găsit-o pe Jocelyn îngenuncheată pe ceea ce fuseseră treptele de la intrare. Erau înnegrite de foc. Şi, acolo, erau oasele. Şi ele arse scrum, dar puteai totuşi să le recunoşti că erau de om, cu petice de veşminte ici şi colo, şi fărâme de bijuterii pe care focul nu le mistuise. Fire roşii şi aurii încă mai atârnau de oasele mamei lui Jocelyn, iar văpaia îi topise pumnalul tatălui ei în mâna sa scheletică. Printre alte grămezi de oase, strălucea amuleta de argint a lui Valentine, cu simbolul Cercului încă arzând, gata să se topească, pe o faţă… iar printre rămăşiţe, risipite de parcă ar fi fost prea fragile ca să se poată ţină laolaltă, erau oasele unui copil.

O să regretaţi ce-aţi făcut, spusese Valentine. Şi când am îngenuncheat cu Jocelyn pe dalele de piatră arsă, am ştiut că avusese dreptate. Regretând cu adevărat şi am regretat în fiecare zi de-atunci.

Am călărit înapoi în oraş, în noaptea aceea, printre alte focuri încă nestinse şi oameni care ţipau, apoi am ieşit în câmp, dincolo de el. A trecut o săptămână până când Jocelyn a putut să vorbească din nou. Am scos-o din Idris. Am fugit la Paris. Nu aveam nici un ban, dar a refuzat să se ducă la Institutul de-acolo şi să ceară ajutor. O terminase cu vânătorii de umbre, mi-a spus ea, terminase cu Lumea din Umbră. Am stat în acea cameră mică şi ieftină de hotel pe care o închiriaserăm şi am încercat să discut cu ea şi să-i schimb gândul, dar fără nici un rezultat. Era încăpăţânată. În cele din urmă, mi-a mărturisit şi de ce: purta în pântece un copil, ştia acest lucru de mai multe săptămâni. Avea să-şi construiască o viaţă nouă pentru ea şi pentru copilul ei şi nu voia ca măcar o şoaptă despre Conclav sau Codex să-i întunece vreodată viitorul. Mi-a arătat amuleta pe care o luase din maldărul de oase; în piaţa de vechituri de la Clignacourt a vândut-o şi, cu banii aceia şi-a cumpărat un bilet de avion. N-a vrut să-mi spună unde se duce. Cu cât pleca mai departe de Idris, a zis ea, cu atât mai bine.

Am ştiut că să-şi lase vechea viaţă în urmă însemna să mă lase şi pe mine în urmă, deopotrivă, şi am protestat, dar în zadar. Am ştiut că dacă n-ar fi fost copilul pe care-l purta în pântec, şi-ar fi luat viaţa; aşadar, pentru că s-o pierd în lumea mundană era mai bine decât s-o fi pierdut în moarte, am fost de acord, în cele din urmă, cu planul ei. Şi astfel s-a întâmplat că i-am spus la revedere la aeroport. Ultimele cuvinte pe care Jocelyn mi le-a spus în acea posomorâtă sală de aşteptare m-au îngheţat până-n măduva oaselor:

— Valentine nu e mort.

După plecarea ei, m-am întors la haita mea, dar nu mi-am mai găsit pacea acolo. Întotdeauna era un gol dureros înlăuntrul meu şi întotdeauna mă trezeam cu numele ei, nerostit, pe buze. Nu mai eram liderul de dinainte; îmi dădeam seama de asta. Eram drept şi cinstit, dar retras; nu-mi puteam găsi prieteni printre oamenii-lup, nici parteneră. Eram, la urma urmelor, prea

mult uman – prea mult vânător de umbre – ca să fiu liniştit printre licantropi. Vânam, dar vânătoarea nu-mi aducea nici o satisfacţie; iar când a venit vremea ca Acordurile să fie semnate, în sfârşit, m-am dus în oraş ca să le semnez.

În Sala Îngerului, curăţată de petele de sânge, vânătorii de umbre şi patru ramuri de-ale repudiaţilor s-au aşezat din nou pentru a semna actele care aveau să aducă pacea printre noi. Am fost uluit să-i văd pe soţii Lightwood, care s-au arătat la fel de uimiţi că nu murisem. Ei, mi-au spus, împreună cu Hodge Starkweather şi Michael Wayland erau singurii membri ai fostului Cerc care scăpaseră de la moarte în noaptea aceea din Sală. Michael, răvăşit de durerea pierderii soţiei sale, se ascunsese departe, pe domeniul său de la ţară, cu tânărul său fiu. Conclavul îi pedepsise pe ceilalţi trei cu exilul: aveau să plece la New York, să conducă Institutul de-acolo. Soţii Lightwood, care aveau legături cu cele mai înalte familii din Conclav, scăpaseră cu o sentinţă mult mai uşoară decât Hodge. Pe capul lui fusese aruncat un blestem: avea să plece cu ei, dar dacă vreodată ar fi vrut să părăsească pământul sfinţit al Institutului, ar fi căzut pe loc ucis. El era devotat studiilor sale, au zis soţii Lightwood, şi avea să fie un tutore foarte bun pentru copiii lor.

După ce am semnat Acordurile, m-am ridicat de pe scaunul meu şi am plecat din tribunal; am mers până la râu, acolo unde o găsisem pe Jocelyn în noaptea Răzmeriţei. Privind apele întunecate care curgeau, am înţeles că nu aveam să-mi mai găsesc niciodată pacea în ţara mea de baştină: trebuia să fiu cu ea şi nicăieri în altă parte. M-am hotărât s-o caut.

Mi-am părăsit haita, numind pe altcineva în locul meu; cred c-au fost cu toţii uşuraţi să mă vadă plecând. Am călătorit aşa cum poate călători un lup fără haită: singur, noaptea, ţinându-mă tot pe drumurile lăturalnice şi pe cele de ţară. M-am întors la Paris, dar acolo n-am aflat nimic. Apoi m-am dus la Londra. Din Londra, am luat un vapor până la Boston.

Am stat o vreme în oraşe, apoi în munţii White din nordul îngheţat. Am călătorit destul de mult, dar din ce în ce mai des mă trezeam gândindu-mă la New York şi la vânătorii de umbre exilaţi acolo. Într-un fel, şi Jocelyn era în exil. În cele din urmă, am sosit în New York cu o singură geantă de voiaj şi fără să am vreo idee unde aş putea s-o găsesc pe mama ta. Mi-ar fi fost destul de uşor să găsesc o haită de lupi şi să mă alătur lor, dar am rezistat. Aşa cum făcusem şi în celelalte oraşe, am trimis mesaje printre repudiaţi, căutând orice urmă de Jocelyn, dar nu exista nimic, nici un cuvânt măcar, de parcă ar fi dispărut pur şi simplu în lumea mundană fără urmă. Începusem să disper.

Până la urmă, am găsit-o din întâmplare. Colindam pe străzile din Soho, fără ţintă. Oprindu-mă pe Broome Street, un tablou expus în vitrina unei galerii mi-a atras atenţia.

Era un studiu al unui peisaj pe care l-am recunoscut imediat: cel care se vedea de la fereastra conacului familiei sale, pajiştile verzi întinzându-se până la şirul copacilor ce ascundeau drumul de dincolo de ei. I-am recunoscut stilul, maniera de a picta, totul. Am bătut la uşa galeriei, dar era închis şi

încuiat. M-am întors la tablou şi de data asta i-am văzut semnătura. Era prima oară când îi vedeam noul num: Jocelyn Fray.

În acea seară, am găsit-o locuind într-un imobil care avea câte un apartament la fiecare dintre cele cinci etaje ale sale, în refugiul acela al Artiştilor, East Village. Am urcat scările sinistre, pe jumătate luminate, cu inima bătându-mi gata să-mi spargă pieptul, şi am ciocănit la uşa ei. Mi-a deschis o fetiţă cu codiţe roşu-închis şi ochi cercetători. Iar apoi, în spatele ei, am văzut-o pe Jocelyn, venind către mine, cu mâinile pline de vopsele şi cu acelaşi chip pe care-l avea când eram noi copii…

Restul îl ştii.

RUINELE RENWICK.

Mult timp după ce Luke terminase de vorbit, în cameră domni tăcerea. Singurul sunet era picurul uşor al apei pe zidurile de piatră. În cele din urmă, el zise:

— Spune ceva, Clary.

— Ce vrei să-ţi spun?

El oftă.

— Poate că ai înţeles?

Clary îşi auzea sângele vuindu-i în urechi. Se simţea de parcă toată viaţa ei fusese construită pe o pojghiţă de gheaţă subţire ca hârtia şi acum gheaţa începuse să se crape, iar ea era ameninţată să se scufunde în întunericul rece de dedesubt. În adâncul apei întunecate, gândi ea, unde toate secretele mamei sale erau duse de curenţi, rămăşiţe uitate ale unei vieţi naufragiate.

Îşi ridică privirile spre Luke. Părea să tremure, nedesluşit, de parcă se uita la el prinţr-o sticlă aburită.

— Tatăl meu, zise ea. Fotografia aceea pe care mama a ţinut-o mereu pe policioară…

— Acela nu a fost tatăl tău, zise Luke.

— Dar măcar a existat vreodată? Clary ridică vocea. A existai vreodată un John Clark, sau l-a inventat mama şi pe el?

— John Clark a existat. Dar nu a fost tatăl tău. El era fiul unor vecini de-ai mamei tale, pe când locuiaţi voi în East Village. A murit într-un accident de maşină, aşa cum ţi-a spus mama ta, însă ea nu l-a cunoscut niciodată. Avea fotografia aceea pentru că vecinii o rugaseră să le picteze un portret de-al lui în uniforma militară. Ea le-a dat portretul, dar a păstrat fotografia şi a pretins că bărbatul din ea era tatăl tău. Cred că s-a gândit că era mai uşor în felul acesta. La urma urmelor, dacă ar fi susţinut că fugise în lume sau dispăruse, ai fi vrut să-l cauţi. Un mort…

—… nu-ţi contrazice minciunile, sfârşi Clary în locul lui cu amărăciune. Nu s-a gândit, în toţi anii ăştia, că nu era bine să mă lase să cred că tatăl meu murise, când adevăratul meu tată…

Luke nu spuse nimic, lăsând-o pe ea să găsească finalul frazei. Lăsând-o să gândească de una singură gândul de negândit.

—… e Valentine. Vocea îi tremura. Asta îmi spui, nu? Că Valentine a fost – este – tatăl meu?

Luke dădu din cap, singurul semn al încordării lui fiind degetele împletite.

— Da.

— O, Doamne!

Clary sări în picioare, nemaiputând să stea într-un loc. Se duse până la gratiile celulei.

— Nu-i cu putinţă. Pur şi simplu nu-i cu putinţă.

— Clary, te rog, nu te supăra…

— Să nu mă supăr? Îmi spui că tatăl meu e un tip care practic e un mare conducător malefic şi vrei să nu mă supăr?

— N-a fost malefic de la început, zise Luke, cu o voce de parcă ar fi cerut iertare.

— Oh, dă-mi voie să nu fiu de acord. Cred că a fost evident malefic. Toată poliloghia aia pe care o turna el – despre a ţine rasa umană pură şi importanţa sângelui neîntinat – era ca una de-a tipilor ăia înfiorători din Puterea Albă17. Iar voi doi aţi crezut-o cu naivitate.

— Nu eu am pomenit de repudiaţi „josnici”, în urmă cu doar câteva minute, zise Luke, calm. Sau despre cât de multă încredere poţi avea în ei.

— Nu e acelaşi lucru! Clary îşi auzea lacrimile tremurându-i în glas. Am avut un frate, continuă ea, vocea frângându-i-se. Şi bunici. Sunt morţi?

Luke dădu din cap, uitându-se în jos la palmele sale mari, deschise pe genunchi.

— Sunt morţi.

— Jonathan, zise ea încet. Ar fi fost mai mare decât mine? Cu un an mai mare?

Luke nu răspunse.

— Dintotdeauna mi-am dorit un frate, zise ea.

— Nu, zise el, jalnic. Nu te chinui singură. Poţi înţelege de ce mama ta a vrut să te ţină departe de toate astea, nu-i aşa? Cu ce te-ar fi ajutat să ştii ce ai pierdut mai înainte de a te fi născut?

— Caseta aceea, zise Clary, mintea lucrându-i febril, cea cu iniţialele J. C. Pe ea. Jonathan Christopher. De asta plângea ea mereu deasupra ei, aceea era şuviţa lui de păr – a fratelui meu, nu a tatălui meu.

— Da.

— Şi când ai spus tu „Clary nu e Jonathan”, te refereai la fratele meu. Mama a fost atât de exagerat de protectoare cu mine pentru că deja avusese un copil care murise.

Înainte ca Luke să-i poată răspunde, uşa celulei se deschise cu un zăngănit şi intră Gretel. „Trusa vindecătoare”, pe care Clary şi-o închipuise ca pe o cutie din plastic dur, cu însemnul Crucii Roşii gravat pe ea, se dovedi a fi o tavă mare de lemn, plină cu bandaje împăturite, boluri aburinde, cu lichide necunoscute, şi ierburi care lăsau să se împrăştie un miros pătrunzător de lămâie. Gretel aşeză tava jos, lângă patul de campanie, şi-i făcu semn lui Clary să ia loc, ceea ce ea făcu, deşi fără tragere de inimă.

— Aşa, eşti fetiţă cuminte, zise femeia-lup, înmuind o compresă într-unul dintre boluri şi ridicând-o spre faţa lui Clary.

Cu delicateţe, îi curăţă sângele uscat.

— Ce ţi s-a întâmplat? întrebă ea, dezaprobator, de parcă ar fi bănuit-o pe Clary că îşi frecase faţa cu o râzătoare de brânză.

— Asta m-am întrebat şi eu, zise Luke, privind desfăşurarea îngrjirilor medicale, cu braţele încrucişate.

— M-a atacat Hugo.

Clary încercă să nu se strâmbe de durere când lichidul astringent îi înţepă rănile.

— Hugo? repetă Luke, nedumerit.

— Pasărea lui Hodge. Cred că era o pasăre, oricum. Poate era a lui Valentine.

— Hugin, zise Luke încet. Hugin şi Munin erau păsările de companie ale lui Valentine. Numele lor înseamnă „Gândire” şi „Amintire”.

— Păi, ar trebui să însemne „Atac” şi „Ucidere”, zise Clary. Hugo aproape că mi-a scos ochii.

— Asta au fost dresate să facă. Luke bătea darabana cu degetele unei mâini pe braţul celălalt. Hodge trebuie s-o fi luat cu el, după Răzmeriţă. Dar tot pasărea lui Valentine rămâne.

— Cum a rămas şi Hodge, zise Clary, tresărind când Gretel îi curăţă rana de-a lungul braţului, care prinsese crustă de mizerie şi sânge uscat.

Apoi, Gretel începu s-o bandajeze frumos.

— Clary…

— Nu mai vreau să vorbesc despre trecut, zise ea cu înverşunare. Vreau să ştiu ce o să facem acum. Valentine îi are pe mama, pe Jace şi Pocalul. Iar noi nu avem nimic.

— N-aş spune că nu avem nimic, zise Luke. Avem o puternică haită de lupi. Problema e că nu ştim unde se află Valentine.

Clary clătină din cap. Şuviţe lungi de păr îi căzuseră în ochi, iar ea şi le dădu la o parte, nerăbdătoare. Doamne, ce murdară era! Singurul lucru pe care şi-l dorea mai mult decât orice – aproape mai mult decât orice – era un duş.

— Valentine are vreun soi de ascunzătoare? Un bârlog secret?

— Dacă are, zise Luke, a păstrat într-adevăr secretul.

Gretel îi dădu drumul lui Clary, care-şi mişcă braţul, cu grijă. Alifia verzuie cu care Gretel mânjise tăietura îi calmase durerea, dar îşi simţea braţul încă amorţit şi înţepenit.

— Stai puţin, zise Clary.

— N-am înţeles niciodată de ce spun oamenii asta, zise Luke, fără a se adresa cuiva anume. Nu plecam nicăieri.

— Ar putea fi Valentine undeva în New York?

— Posibil.

— Când l-am văzut la Institut, venise printr-un Portal. Magnus a zis că există numai două Portaluri în New York. Unul la Dorothea, şi celălalt la Renwick. Cel de la Dorothea a fost distrus, şi cum nu-l pot vedea ascunzându-se acolo oricum, atunci…

— Renwick? Luke arăta dezorientat. Renwick nu e un nume de vânător de umbre.

— Şi dacă Renwick nu e o persoană, totuşi? zise Clary. Dacă este un nume de loc? La Renwick. Ca un restaurant sau… sau un hotel sau mai ştiu eu ce.

Ochii lui Luke se căscară deodată mari. Se întoarse spre Gretel, care se îndrepta către el, cu trusa medicală.

— Adu-mi o carte de telefon, zise el.

Ea se opri la mijlocul drumului, ridicând tava spre el, cu un semn acuzator.

— Dar, domnule, rănile dumneavoastră…

— Lasă rănile mele şi adu-mi o carte de telefon, se răsti el. Suntem într-o secţie de poliţie. Ai zice că trebuie să fie o mulţime de astfel de cărţi vechi pe-aici.

Cu o privire de exasperată desconsideraţie, Gretel puse tava pe jos şi ieşi din încăpere. Luke se uită la Clary peste ochelarii care-i alunecaseră spre vârful nasului.

— Bun raţionament.

Ea nu răspunse. Avea un ghem dureros în capul pieptului. Se trezi străduindu-se să respire. Începutul unui gând pâlpâia la marginea minţii sale, dorindu-şi să se contureze, ieşind la lumina deplinei înţelegeri. Dar ea îl respinse hotărât, înapoi în adâncuri şi departe. Nu-şi putea îngădui să-şi consume resursele, energia, pe nimic altceva decât pe problemele imediate de rezolvat.

Gretel se întoarse cu nişte pagini umede şi îngălbenite, pe care i le trânti în braţe lui Luke. El răsfoi cartea stând în picioare, în timp ce femeia-lup se ocupa de coastele lui rănite, cu bandaje şi borcănaşe lipicioase de alifie.

— Sunt şapte Renwick în cartea de telefon, zise el, în cele din urmă. Nici un restaurant, hotel sau alt local public. Îşi ridică ochelarii pe nas; ei alunecară instantaneu înapoi. Niciunul nu e vânător de umbre, zise el, şi mi se pare greu de crezut ca Valentine să-şi fi stabilit cartierul general în casa unui mundan sau a vreunui repudiat. Deşi, poate că…

— N-ai un telefon? îl întrerupse Clary.

— Nu la mine.

Luke, încă ţinând cartea de telefon, se uită cercetător pe sub ea către Gretel.

— Poţi s-aduci telefonul?

Pufnind a dezgust, ea aruncă tamponul însângerat din mână pe podea şi ieşi ţanţoşă a doua oară din încăpere. Luke aşeză cartea de telefon pe masă, luă o rolă de pansament şi începu să-şi bandajeze rana de la coaste.

— Scuze, zise el, în timp ce Clary îl privea. Ştiu că e dezgustător.

— Dacă îl prindem pe Valentine, întrebă ea abrupt, putem să-l omorâm?

Luke aproape că scăpă pansamentele.

— Ce?

Ea se juca trecând printre degete o aţă ieşită din buzunarul jeanşilor.

— El l-a ucis pe fratele meu mai mare. Mi-a ucis bunicii. Nu-i aşa?

Luke puse pansamentele pe masă şi îşi trase bluza jos:

— Şi dacă-l omori ce crezi c-o să se-ntâmple? Se şterg toate lucrurile astea?

Gretel se întoarse până s-apuce Clary să răspundă ceva. Femeia avea o expresie de martir când îi întinse lui Luke un telefon mobil care arăta greoi şi de modă veche. Clary se întrebă cine plătea facturile pentru telefon.

Clary întinse mâna:

— Lasă-mă să dau un telefon.

Luke păru să ezite:

— Clary…

— E în legătură cu Renwick. N-o să dureze decât o secundă.

El îi întinse telefonul, cu prudenţă. Ea formă numărul şi se întoarse pe jumătate din faţa lui, ca să-şi creeze iluzia de convorbire privată.

Simon răspunse la al treilea apel.

— Alo?

— Sunt eu.

Glasul lui sui o octavă:

— Eşti teafără?

— Sunt bine. De ce? Ai auzit ceva de la Isabelle?

— Nu. Ce-ar fi trebuit să aud de la Isabelle? S-a întâmplat ceva? Alec?

— Nu, zise Clary, care nu voia totuşi să mintă şi să spună că Alec era bine. Nu e vorba de Alec. Ascultă, trebuie să cauţi ceva pe Google pentru mine.

Simon pufni:

— Glumeşti. N-au un computer acolo? Ştii ceva, nu-mi răspunde la asta.

Ea auzi zgomotul unei uşi deschise, un bufnet şi-un mieunat când pisica mamei lui Simon fu gonită de pe locul ei preferat, tastatura computerului lui Simon. Îl văzu în minte pe Simon, cu destulă claritate când se aşeză şi începu să-şi mişte repede degetele pe tastatură.

— Ce vrei să-ţi caut?

Ea îi spuse. Simţea ochii îngrijoraţi ai lui Luke studiind-o, în timp ce ea vorbea. În acelaşi fel se uitase la ea pe când avea unsprezece ani şi făcuse gripă, cu febră mare. Îi adusese cuburi de gheaţă ca să le ţină sub limbă şi îi citise din cărţile ei preferate, pe voci.

— Ai dreptate, zise Simon, smulgând-o din visare. E un local. Sau cel puţin, a fost unul. Este abandonat acum.

Mâna ei năduşită alunecă pe telefon, iar ea îl ţinu mai strâns.

— Spune-mi ce scrie despre el.

— Cel mai faimos dintre azilurile de alienaţi mintali, închisorile datornicilor şi spitalele construite pe Insula Roosevelt în anii 1800, citi Simon conştiincios. Spitalul de Variolă Renwick a fost proiectat de arhitectul Jacob Renwick şi a fost consacrat carantinei săracilor, victime ale epidemiei incontrolabile de variolă din Manhattan. Majoritatea celor care au intrat în

macabra clădire gotică au murit între zidurile ei. În timpul secolului următor, spitalul a fost abandonat şi a căzut în ruină. Accesul publicului este interzis."

— Bine, ajunge, zise Clary, cu inima bătându-i repede. Ăsta trebuie să fie. Insula Roosevelt? Acolo nu locuiesc oameni?

— Nu, toată lumea locuieşte în Slope18, prinţesă, zise Simon cu un curat sarcasm zeflemitor. Oricum, aveţi nevoie de mine să vă duc iarăşi cu maşina sau altceva?

— Nu! Sunt bine, n-am nevoie de nimic. Voiam doar informaţii.

— În regulă.

Păru puţin vexat, gândi Clary, dar îşi spuse că nu conta. Era în siguranţă acasă la el şi asta era cel mai important.

Închise telefonul, întorcându-se către Luke.

— E un spital abandonat, în capătul sudic al Insulei Roosevelt, numit Renwick. Cred că ascunzătoarea lui Valentine este acolo.

Luke îşi ridică din nou ochelarii.

— Insula Blackwell's. Bineînţeles.

— Cum adică Blackwell's? Am spus…

O întrerupse cu un gest.

— Aşa se numea înainte Insula Roosevelt. Blackwell's. A fost proprietatea unei vechi familii de vânători de umbre. Ar fi trebuit să ghicesc.

Se întoarse către Gretel:

— Cheamă-l pe Alaric. O să avem nevoie de toată lumea aici, înapoi, cât mai curând cu putinţă.

Buzele i se arcuiră într-o jumătate de zâmbet care îi aminti lui Clary de rânjetul rece al lui Jace pe care-l afişa în timpul luptelor.

— Spune-le să se pregătească de bătălie.

Îşi croiră drum către stradă printr-un labirint indirect de celule şi culoare care, în cele din urmă, se deschideau în ceea ce fusese odată sala de aşteptare a unei secţii de poliţie. Clădirea era abandonată în prezent, iar lumina piezişă a după-amiezii târzii arunca umbre ciudate asupra birourilor goale, a dulapurilor încuiate cu lacăt, găurite de termite, a plăcilor de gresie crăpate de pe jos, care formau motoul Poliţiei din New York: Fidelis ad Mortem.

— Credincios până la moarte, zise Luke, urmărindu-i privirea.

— Dă-mi voie să ghicesc, spuse Clary. Înăuntru este o secţie de poliţie abandonată; pe din afară, mundanii văd numai un imobil de locuinţe gata să se dărâme, sau un teren viran sau…

— De fapt, de-afară arată ca un restaurant chinezesc, zise Luke. Numai catering, nu cu servire la masă.

— Un restaurant chinezesc? repetă Clary, nevenindu-i să creadă.

El ridică din umeri.

— Suntem în cartierul chinezesc. Asta a fost a doua clădire importantă, cândva.

— Probabil că oamenii trebuie să socotească ciudat că nu există nici un număr de telefon pentru a face comenzi.

Luke rânji.

— Există un telefon. Numai că nu răspundem foarte des. Uneori, dacă se plictisesc, trimit câţiva căţelandri să livreze cuiva nişte mu shu pork.

— Glumeşti.

— Deloc. Bacşişurile se fac uşor.

Deschise uşa de la intrare, lăsând să pătrundă un şuvoi de raze de soare.

Deşi tot nu ştia sigur dacă era o glumă sau nu, Clary îl urmă pe Luke traversând Baxter Street, unde era parcată maşina lui. Cabina furgonetei era liniştitor de familiară. Mirosul slab de bucăţi de lemn şi de hârtie veche şi săpun, perechea decolorată de zaruri de pluş auriu pe care i-o dăruise ea pe când avea zece ani, pentru că arătau ca zarurile de aur atârnate de oglinda retrovizoare a lui Millennium Falcon[19]. Ambalaje de gumă de mestecat aruncate şi pahare de cafea goale se rostogoliră pe podea. Clary se aşeză pe locul pasagerului, sprijinindu-şi capul de tetieră, cu un oftat. Era mai obosită decât i-ar fi plăcut să recunoască.

Luke închise uşa după ce urcă ea.

— Aşteaptă aici.

Privi cum vorbeşte cu Gretel şi Alaric, care stăteau pe treptele fostei secţii de poliţie, aşteptând răbdători. Clary se amuză lăsându-şi ochii să-şi piardă şi să-şi reia concentrarea, urmărind iluzia magică apărând şi dispărând. La început, era o secţie de poliţie veche, apoi faţada părăginită a unui local, pe a cărui tendă galbenă scria LUPUL ISTOVIT – BUCĂTĂRIE CHINEZEASCĂ.

Luke le spunea ceva secundului şi terţului său, arătându-le de-a lungul străzii. Camioneta lui era prima dintr-un şir de dube, motociclete, jeepuri, ba chiar şi un vechi autobuz de şcoală, cu aspect prăpădit. Vehiculele se întindeau în linie de-a lungul clădirii şi după colţ. Un convoi de vârcolaci. Clary se întrebă cum ceruseră, împrumutaseră, furaseră sau rechiziţionaseră atât de multe vehicule, într-un timp atât de scurt. Partea cea bună era că, cel puţin, nu aveau să fie obligaţi să meargă toţi cu telecabina.

Luke acceptă o pungă de hârtie albă de la Gretel şi, cu o înclinare a capului, se întoarse repede la furgonetă. Strecurându-şi trupul slăbănog la volan, îi întinse ei punga.

— Asta-i în sarcina ta.

Clary o măsură din priviri, cu suspiciune.

— Ce-i înăuntru? O armă?

Umerii lui Luke se zgâlţâiră, el râdea fără zgomot.

— De fapt, corăbioare, zise el, ieşind cu furgoneta în stradă. Şi cafea.

Clary rupse punga şi o deschise, în vreme ce se îndreptau spre nordul oraşului, stomacul ei chiorăind cu furie. Muşcă din corăbioară, savurând aroma puternică de carne sărată de porc şi cimbru, şi elasticitatea aluatului alb. Îşi ajută dumicatul înghiţit cu o sorbitură hulpavă de cafea extradulce şi-i oferi o corăbioară şi lui Luke:

— Vrei una?

— Sigur.

Era aproape ca pe vremuri, gândi ea, în timp ce se legănau pe Canal Street, atunci când îşi luau câte-o pungă de colţunaşi fierbinţi de la brutăria Golden Carriage şi mâncau jumătate din ei pe drumul spre casă, peste podul Manhattan.

— Acum povesteşte-mi despre acest Jace, zise Luke.

Clary aproape că se înecă. Întinse mâna după cafea, potolindu-şi accesul de tuse cu lichidul fierbinte.

— Ce-i cu el?

— Ai vreo idee ce ar vrea Valentine de la el?

— Nu.

Luke se încruntă în lumina soarelui de la apus.

— Credeam că Jace e unul dintre copiii soţilor Lightwood.

— Nu. Clary muşcă din a treia corăbioară. Numele lui de familie Wayland. Tatăl lui a fost…

— Michael Wayland?

Ea confirmă.

— Iar când Jace avea vreo zece ani, Valentine l-a ucis. Pe Michael vreau să spun.

— Pare plauzibil pentru apucăturile lui, zise Luke.

Tonul lui era neutru, totuşi exista ceva în vocea lui care o făcu pe Clary să se uite la el dintr-o parte. N-o crezuse?

— Jace l-a văzut murind, adăugă ea, parcă pentru a-şi întări depoziţia.

— Groaznic, zise Luke. Bietul copil confuz.

Traversau acum Fifty-ninth Street Bridge. Clary aruncă o privire în jos şi văzu râul prefăcut în aur şi în sânge de asfinţit. Putea zări de aici capătul sudic al Insulei Roosevelt, deşi doar ca o pată în partea de nord.

— Nu o duce chiar atât de rău, zise ea. Soţii Lightwood au avut grijă de el.

— Îmi închipui. Dintotdeauna au fost prieteni foarte apropiaţi cu Michael, observă Luke, cotind pe strada din stânga.

În oglinda din partea ei, Clary vedea caravana vehiculelor din urma lor schimbându-şi direcţia ca să-i urmeze.

— Cu dragă inimă ar fi îngrijit de copilul lui.

— Deci ce se întâmplă dacă răsare luna? întrebă ea. O să vă preschimbaţi cu toţii în lupi sau cum?

Luke îşi căută cuvintele.

— Nu chiar. Numai cei tineri, care abia au suferit prima schimbare, nu-şi pot controla transformarea. Cei mai mulţi dintre noi, ceilalţi, am învăţat cum s-o facem, de-a lungul anilor. Numai luna plină în faza ei maximă mă poate schimba forţat acum.

— Deci când luna nu e încă plină, te simţi doar un pic mai lup? întrebă Clary.

— Ai putea spunea şi-aşa.

— Păi, poţi să conduci mai departe şi să-ţi scoţi capul pe fereastră, dacă simţi nevoia.

Luke râse.

— Sunt vârcolac, nu golden retriever.
— De cât timp eşti liderul clanului? întrebă ea abrupt.
Luke şovăi.
— De vreo săptămână.
Clary se răsuci să se uite la el:
— O săptămână?
El oftă.
— Am ştiut că Valentine a luat-o pe mama ta, zise el, fără nici o inflexiune în glas. Am ştiut că aş fi avut slabe şanse împotriva lui dacă aş fi fost singur şi nu mă puteam aştepta la nici un ajutor din partea Conclavului. Mi-a luat o zi întreagă până să dau de tabăra celei mai apropiate haite de licantropi.
— Şi l-ai ucis pe liderul clanului ca să-i poţi lua locul?
— A fost cea mai rapidă cale la care m-am putut gândi ca să obţin un număr important de aliaţi într-o perioadă scurtă de timp, zise Luke fără regret în glas, deşi nici cu mândrie.
Ea îşi aminti cum îl spionase în propria lui casă, cum îi observase zgârieturile adânci de pe mâini şi de pe faţă, şi modul în care tresărise când îşi mişcase braţul.
— Am mai făcut-o şi înainte. Eram foarte sigur că o pot face şi acum. Ridică din umeri. Mama ta dispăruse. Ştiam că pe tine te făcusem să mă urăşti. Nu mai aveam nimic de pierdut.
Clary îşi cocoţă picioarele încălţate cu tenişii verzi pe bord. Prin parbrizul crăpat, deasupra vârfurilor tenişilor ei, luna se ridica peste pod.
— Ei bine, zise ea, o faci acum.
Spitalul din capătul sudic al Insulei Roosevelt era luminat din plin noaptea, conturul său fantomatic fiind în mod curios vizibil pe fundalul întunecat al râului şi al Manhattanului, încă mai puternic luminat. Luke şi Clary se cufundaseră în tăcere când furgonetă o luă pe la marginea micuţei insule, pe unde drumul asfaltat se transforma la un moment dat în pietriş şi, în cele din urmă, în noroi. Drumul urmărea curba unui gard înalt de plasă, în vârful căruia era legată în spirală sârmă ghimpată, ca o ghirlandă de sărbătoare.
Când drumul deveni prea plin de hârtoape ca să mai merite să înainteze, Luke opri furgoneta şi stinse farurile. Se uită la Clary:
— E vreo şansă să asculţi, dacă te rog să mă aştepţi aici?
Ea clătină din cap.
— N-aş fi neapărat mai în siguranţă dacă aş sta în maşină. Cine ştie pe cine-a pus Valentine să patruleze în perimetrul ăsta?
Luke râse încetişor.
— Perimetru. Ce cuvinte foloseşti!
Se dădu jos din furgonetă şi veni pe partea ei, ajutând-o să coboare. Ea ar fi putut sări şi singură din maşină, dar era plăcut să-l aibă pe el s-o ajute, în felul în care o făcuse pe când era prea mică să coboare singură.
Picioarele ei loviră noroiul uscat, ridicând norişori de praf. Maşinile care îi urmaseră opreau acum şi ele, una după alta, alcătuind un soi de cerc în

jurul camionetei lui Luke. Farurile lor măturau priveliştea din faţa ochilor ei, luminând gardul de sârmă în alb-argintiu. Dincolo de gard, spitalul însuşi era o ruină scăldată în lumina puternică a reflectoarelor care îi scoteau în evidenţă starea dărăpănată: zidurile fără acoperiş se ridicau vertical din solul accidentat, ca nişte dinţi sparţi, parapetele de piatră crenelate erau acoperite de covoare verzi de iederă.

— E o ruină, se auzi ea spunând cu voce slabă şi cu un fior de teamă strecurat în ea. Nu văd cum ar fi cu putinţă ca Valentine să se ascundă aici.

Luke privi peste ea, către spital.

— E o puternică iluzie magică, zise el. Încearcă să vezi dincolo de reflectoare.

Alaric se îndrepta către ei de-a lungul drumului, briza uşoară făcându-i jacheta de denim să fluture deschisă, dezvelindu-i pieptul plin de cicatrice de dedesubt. Vârcolacii care veneau în spatele lui arătau ca nişte oameni absolut obişnuiţi, gândi Clary. Dacă i-ar fi văzut laolaltă, într-un grup pe undeva, şi-ar fi zis că se cunoşteau cumva între ei – exista o anumită asemănare, nu fizică, în modul lor de a privi, direct şi atent, în vigoarea expresiilor de pe chipurile lor. S-ar fi gândit că erau fermieri, de vreme ce majoritatea erau mai bronzaţi, mai slabi şi mai ciolănoşi decât locuitorul tipic al oraşului, sau poate i-ar fi luat drept o gaşcă de motociclişti. Însă nu arătau nici pe departe a monştri.

Se strânseră pentru o scurtă consfătuire lângă furgoneta lui Luke, ca într-o grămadă de rugbi. Clary, simţindu-se foarte străină de ei, se întoarse cu spatele, ca să se uite din nou la spital. De data asta, încercă să se uite pe lângă lumini, sau printre ele, aşa cum poţi privi din când în când pe sub un strat fin de vopsea dintr-o pictură ca să vezi ce e dedesubt. Ca de obicei, gândindu-se la cum l-ar desena îi fu de ajutor. Luminile părură să se şteargă, iar acum se uita peste o pajişte presărată cu stejari către o clădire neogotică împodobită, care părea să se înalţe deasupra copacilor precum carena unei corăbii mari. Ferestrele de la etajele inferioare erau întunecate şi acoperite de obloane, dar lumina se revărsa în afară prin arcurile cu cornişe ale ferestrelor de la al treilea etaj, ca un front de flăcări arzând de-a lungul crestelor unui lanţ muntos. Un portic masiv de piatră, ieşit în afară, ascundea intrarea principală.

— Îl vezi? o întrebă Luke care venise în spatele ei călcând fără zgomot, cu paşi de… mă rog, lup.

Ea încă se mai uita fix.

— Arată mai mult a castel decât a spital.

Luând-o de umeri, Luke o întoarse, ca să-l privească în faţă.

— Clary, ascultă-mă. O strângea dureros de tare. Vreau să stai lângă mine. Să te mişti când mă mişc eu. Să te agăţi de mâneca mea dacă trebuie. Ceilalţi vor sta în jurul nostru, protejându-ne, dar dacă ieşi din cerc, n-o să fie în stare să te apere. O să ne îndreptăm aşa către uşă.

Îşi lăsă mâinile jos de pe umerii ei, iar când se mişcă, ea văzu sclipirea unui obiect metalic în jacheta lui. Nu-şi dăduse seama că el purta armă, dar

îşi aminti ce spusese Simon despre lucrurile cu care îşi umpluse Luke vechea geantă de voiaj din prelată, şi presupuse că se lega.

— Promiţi c-o să faci ce spun eu?

— Promit.

Gardul era real, nu făcea parte din iluzia magică. Alaric, încă în frunte, îl zgâlţâi de încercare, apoi ridică o mână leneşă. Gheare lungi ţâşniră de sub unghiile lui şi râcâi cu ele gardul de sârmă, spintecând metalul în fire mici. Acestea căzură zuruind într-o grămăjoară, ca beţişoarele dintr-o trusă-jucărie de construit.

— Hai!

Le făcu semn celorlalţi să treacă. Ţâşniră înainte ca o singură persoană, o mare cu mişcări coordonate. Apucând-o pe Clary de braţ, Luke o împinse în faţa lui, el aplecându-se, ca s-o urmeze. Dincolo de gard, îşi ridicară privirile în sus, către spitalul de varicelă, unde mai multe forme întunecate, îngrămădite în portic, începură să coboare treptele.

Alaric îşi înălţă capul, adulmecând vântul.

— Duhoarea morţilor apasă greu în aer.

Răsuflarea lui Luke îi părăsi pieptul într-un şuier brusc:

— Damnaţi.

O împinse pe Clary în spatele lui; ea îşi ocupă poziţia, împiedicându-se puţin de pământul denivelat. Haita începu să se mişte către ea şi Luke; când se apropiară, se lăsară în patru labe, cu buzele dezvelindu-şi colţii pe toată lungimea lor, membrele întinzându-se în patru extremităţi îmblănite, hainele fiindu-le înghiţite de blana care îi acoperi. O voce mică, instinctivă, dintr-un cotlon al creierului lui Clary începu să ţipe la ea: Lupi! Fugi! Dar se luptă să nu-i dea ascultare şi să rămână unde era, deşi putea simţi zvâcnetul şi tremurul nervilor prin mâinile ei.

Haita îi înconjurară, cu boturile îndreptate în afară. Şi mai mulţi lupi se alăturară pe flancuri. Era de parcă ea şi Luke ar fi fost centrul unei stele. În formaţia asta începură să se mişte către porticul frontal al spitalului. Încă în spatele lui Luke, Clary nici măcar nu-l văzu pe cel dintâi damnat când îl doborâră. Auzi un lup urlând, ca de durere. Urletul se făcu din ce în ce mai ascuţit, transformându-se rapid într-un mârâit. Urmă o bufnitură, apoi un strigăt horcăit şi un zgomot ca o hârtie sfâşiată…

Clary se trezi întrebându-se dacă damnaţii erau comestibili.

Îşi ridică privirea spre Luke. Părea netulburat. Acum îi vedea pe damnaţi, dincolo de cercul lupilor, scena fiind luminată orbitor de reflectoare şi de licăririle luminilor Manhattanului: zeci de damnaţi, cu pielea lividă ca de cadavre în lumina lunii, stigmatizată de rune ca nişte arsuri. Ochii lor erau goi când se repeziră asupra lupilor, iar lupii îi loviră frontal, ghearele sfâşiind, colţii înfigându-se şi sfâşiind. Văzu unul dintre războinicii damnaţilor – o femeie – căzând pe spate, cu beregata sfâşiată, mişcând încă spasmodic din braţe. Un altul ciopârţea un lup cu o mână, în vreme ce braţul celălalt zăcea pe pământ, la un metru distanţă, sângele gâlgâind din ciot. Sânge negru, cu iz stătut ca apa de mlaştină, cursese în şiroaie, făcând ca iarba să fie

alunecoasă, astfel încât lui Clary îi alunecă piciorul. Luke o prinse înainte să cadă:

— Rămâi lângă mine.

Sunt aici, ar fi vrut ea să spună, dar cuvintele refuzară să-i iasă din gură. Grupul încă înainta pe pajişte către spital, agonizant de încet.

Luke o ţinea strâns cu o mână rigidă ca fierul. Clary n-ar fi putut spune cine învingea, dacă învingea careva. Lupii aveau de partea lor dimensiunea şi viteza, dar damnaţii se mişcau cu o implacabilitate sumbră şi erau surprinzător de greu de ucis. Văzu marele lup tărcat care era Alaric doborându-l pe unul, smulgându-i picioarele de sub el apoi sărind la gâtul lui. Damnatul continuă să se mişte chiar şi în timp ce era sfârtecat, toporul lui deschizând o rană lungă şi roşie în blana sclipitoare a lui Alaric.

Neatentă, Clary nu observă damnatul care pătrunsese prin cercul protector, decât abia în clipa în care se înălţă în faţa ei, de parcă ar fi sărit din iarba de jos. Cu ochii albi, cu părul încurcat, acesta ridică un cuţit.

Ea ţipă. Luke se răsuci, o trase deoparte şi-i prinse creaturii încheietura, apoi i-o răsuci. Ea auzi trosnetul de os, iar cuţitul căzu în iarbă. Mâna damnatului atârna inertă, dar continuă să vină spre ei, fără să arate nici un semn de durere. Luke strigă răguşit după Alaric. Clary încerca să ajungă la pumnalul ei de la brâu, dar Luke îi strângea braţul prea puternic. Mai înainte să fi putut să strige la el să-i dea drumul, o limbă subţire de foc argintiu se repezi între ei. Era Gretel. Ateriză cu labele din faţă pe pieptul damnatului, răsturnându-l la pământ. Un sălbatic scheunat de furie se ridică din gâtlejul lui Gretel, dar damnatul era mai puternic: o azvârli într-o parte ca pe o păpuşă de cârpe şi se rostogoli, ridicându-se în picioare.

Ceva o ridică pe Clary de la pământ. Ţipă, dar era Alaric, pe jumătate în formă de lup, pe jumătate în formă de om, cu mâinile terminându-se în gheare ascuţite. Cu toate acestea o ţinea blând, în braţele lui.

Luke făcea semne spre ei:

— Scoateţi-o de-aici! Duceţi-o spre uşi! strigă el.

— Luke! Clary se răsuci în braţele lui Alaric.

— Nu te uita, zise Alaric cu un mârâit.

Dar ea se uită. Destul cât să-l vadă pe Luke pornind către Gretel cu sabia în mână, dar era prea târziu. Damnatul îşi luă cuţitul care îi căzuse în iarba udă de sânge şi îl înfipse în spinarea lui Gretel, o dată şi încă o dată, în timp ce ea lovea cu ghearele şi se zbătea, până când se prăbuşi în cele din urmă, iar lumina din ochii ei argintii începu să se întunece treptat. Cu un strigăt, Luke îşi repezi pumnalul la gâtul damnatului…

— Ţi-am spus să nu te uiţi, mârâi Alaric, întorcându-se astfel încât raza ei vizuală să fie blocată de corpul lui înalt.

Alergau acum pe trepte, râcâitul ghearelor lui de la picioare scrâşnind pe granit ca unghiile pe o tablă de scris.

— Alaric, zise Clary.

— Da?

— Îmi pare rău că am aruncat un pumnal în tine.

— Să nu-ţi fie. A fost o lovitură bine plasată.

Încercă să se mai uite peste el.
— Unde-i Luke?
— Sunt aici, zise Luke.
Alaric se întoarse. Luke urca treptele, vârându-şi înapoi sabia în teaca prinsă în curele sub jacheta lui. Lama era neagră şi lipicioasă.
Alaric o lăsă pe Clary jos, în portic. Ea ateriză şi se întoarse. Nu-i putu vedea pe Gretel sau pe damnatul care o ucisese, ci doar o masă de corpuri agitată şi sclipiri de metal. Faţa ei era udă. Îşi ridică mâna liberă să cerceteze dacă sângera, dar îşi dădu seama că de fapt plângea. Luke se uita la ea în jos, curios:
— Era doar o repudiată, zise el.
Ochii lui Clary îl fulgerară:
— Nu spune asta!
— Înţeleg.
Se întoarse către Alaric:
— Îţi mulţumesc pentru că ai avut grijă de ea. Cât timp ne ducem noi…
— Merg cu voi, zise Alaric.
Aproape că îşi încheiase transformarea în om, dar ochii lui încă erau ochi de lup, iar buzele erau retrase de pe dinţii lungi şi ascuţiţi ca nişte scobitori. Îşi îndoi braţele cu unghii lungi.
Ochii lui Luke erau îngrijoraţi.
— Alaric, nu!
Glasul mârâit al lui Alaric deveni plat:
— Tu eşti conducătorul haitei. Eu sunt secundul tău acum, că a murit Gretel. N-ar fi drept să te las singur.
— Eu…
Luke se uită la Clary şi înapoi spre pajiştea din faţa spitalului.
— Am nevoie de tine aici, afară, Alaric. Îmi pare rău. E un ordin.
Ochii lui Alaric îl fulgerară plini de resentiment, dar se dădu la o parte. Uşa spitalului era din lemn greu, cioplită cu ornamente, simboluri cunoscute lui Clary – rozele din Idris, rune spiralate, sori cu raze. Uşa cedă cu un zgomot sec al încuietorii sparte când Luke o lovi cu piciorul. El o împinse pe Clary înainte, când uşa se deschise larg.
— Treci înăuntru.
Ea se împletici pe lângă el şi se întoarse în prag. Îl zări doar pentru o singură clipă pe Alaric uitându-se după ei, cu ochii lui sclipitori de lup. În spatele lui, pajiştea din faţa spitalului era presărată cu trupuri, pământul era pătat cu sânge, roşu şi alb. Când uşa se trânti, închizându-se în urma lor şi obturându-i priveliştea, ea se simţi recunoscătoare.
Stăteau în semiîntuneric, într-un vestibul de piatră luminat de o singură torţă. După larma bătăliei, tăcerea era ca o mantie înăbuşitoare, iar Clary se trezi trăgând aer în piept cu nesaţ, aer care nu era greu de umezeală şi de miros de sânge.
Luke îi puse o mână pe umăr:
— Te simţi bine?
Ea îşi şterse obrajii de lacrimi.

— N-ar fi trebuit să spui aşa. Despre Gretel, că a fost doar o repudiată. Eu nu cred asta.

— Mă bucur să aud asta. Întinse mâna după torţa din suportul de metal. Nu suportam ideea că Lightwood te-ar fi putut preface într-o copie de-a lor.

— Ei bine, nu.

Torţa nu voia să se desprindă din perete. Luke se încruntă. Scotocind prin buzunarul ei, Clary scoase piatra-rună pe care Jace i-o dăruise de ziua ei şi o ridică deasupra capului. Lumina izbucni printre degetele ei, de parcă ar fi spart o sămânţă de întuneric, lăsând să se reverse strălucirea închisă înăuntru. Luke renunţă la torţă.

— Lampa-vrăjitoarei? zise el.

— Jace mi-a dat-o.

O simţea pulsând în mâna ei, ca bătăile de inimă a unei păsări mici. Se întrebă dacă Jace se afla în aglomeraţia aceea de odăi de piatră cenuşie, dacă era înfricoşat, dacă îşi făcea griji că n-o s-o mai vadă vreodată.

— Au trecut ani buni de când n-am mai luptat la lampa-vrăjitoarei, zise Luke şi porni să urce scările. Treptele trosneau puternic sub ghetele lui. Vino după mine!

Strălucirea pulsatilă a lămpii-vrăjitoarei le arunca umbrele, straniu alungite, pe granitul neted al zidurilor. Se opriră puţin pe un palier de piatră care se curba într-un arc de cerc. Deasupra lor puteau vedea lumină.

— Aşa arăta spitalul şi acum câteva sute de ani? întrebă Clary în şoaptă.

— Oh, scheletul construcţiei lui Renwick e încă aici, zise Luke. Dar aş crede că Valentine, Blackwell şi alţii au renovat clădirea făcând-o un pic mai pe gustul lor. Uită-te aici!

Râcâi cu bocancul în lungul podelei: Clary se uită în jos şi văzu o rună cioplită în granitul de sub picioarele lor: un cerc, în centrul căruia era o deviză în latină: In Hoc Signo Vinces.

— Ce înseamnă? întrebă ea.

— Înseamnă „Prin acest semn vom cuceri”. A fost motoul Cercului.

Ea se uită în sus, spre lumină.

— Deci sunt aici.

— Sunt aici, zise Luke, şi se desluşi anticipare în uşoara încordare a tonului său. Vino!

Urcară pe scara în spirală, rotindu-se sub lumină până când fură cu totul învăluiţi de ea şi ajunseră la intrarea într-un culoar lung şi îngust. Torţe ardeau de-a lungul pasajului. Clary închise pumnul peste lampa-vrăjitoarei şi aceasta se stinse ca o stea.

Existau mai multe uşi, la diverse intervale de-a lungul culoarului, toate închise bine. Ea se întrebă dacă pe vremea când aici fusese spital, acestea erau saloane sau rezerve. Mergând pe culoar, Clary observă urme de ghete înnămolite în iarba de-afară, care străbăteau pasajul în cruciş şi-n curmeziş. Cineva trecuse pe-aici de curând.

Prima uşă pe care o încercară se deschise cu uşurinţă, însă camera de dincolo de ea era goală – numai podeaua de lemn lustruit şi pereţii de piatră

– luminată nepământean de razele lunii care pătrundeau pe fereastră. Vuietul înfundat al bătăliei de-afară umplea încăperea, la fel de ritmic precum glasul oceanului. A doua încăpere era plină de arme: săbii, ghioage şi topoare. Lumina lunii se reflecta în ape argintii în şiruri peste şiruri de oţel rece, scos din teacă. Luke fluieră abia auzit.

— O adevărată colecţie.

— Crezi că Valentine foloseşte toate astea?

— Puţin probabil. Bănuiesc că sunt pentru armata lui.

Luke se întoarse şi plecă.

A treia cameră era un dormitor. Baldachinul din jurul patului cu patru stâlpi era albastru, covorul persan avea modele în albastru, negru şi gri, iar mobilierul era vopsit în alb, ca acela dintr-o cameră de copii. Un fin şi fantomatic strat de praf acoperea totul, sclipind slab în lumina lunii.

În pat se afla Jocelyn, dormind.

Era întinsă pe spate, cu o mână aruncată fără griji peste piept şi cu părul împrăştiat pe pernă. Purta un soi de cămaşă de noapte albă, pe care Clary nu i-o mai văzuse niciodată, şi respira regulat şi liniştit. În lumina puternică a lunii, Clary vedea zbaterea pleoapelor mamei sale, în timp ce aceasta visa.

Cu o mică exclamaţie, Clary se repezi înainte – dar braţul lui Luke se aşeză în cale ca o barieră de fier, în dreptul pieptului, ţinând-o pe loc.

— Aşteaptă, zise el, cu vocea încordată de efort. Trebuie să fim prudenţi.

Clary îi aruncă o privire furioasă, dar el se uita peste ea, cu o expresie de mânie amestecată cu durere. Ea îi urmă direcţia privirii şi văzu ceea ce nu voise să vadă mai devreme. Cătuşe de argint îi erau prinse lui Jocelyn de încheieturile mâinilor şi de glezne, capetele lanţurilor fiind înfipte adânc în podeaua de piatră de o parte şi de alta a patului. Măsuţa de lângă pat era acoperită cu o ciudată gamă de ţevi şi cutii, borcane de sticlă şi nişte lungi instrumente chirurgicale de oţel, care sclipeau, primejdios de ascuţite. Un tub cauciucat ducea de la un borcan de sticlă până la o venă a braţului ei stâng.

Clary se smuci din mâna lui Luke care-o ţinea în loc şi se aruncă spre pat, înconjurând cu braţele trupul inert al lui Jocelyn. Dar era ca şi cum ar fi încercat să îmbrăţişeze o păpuşă prost asamblată. Jocelyn rămase nemişcată şi ţeapănă, cu uşoara ei respiraţie netulburată.

Cu o săptămână în urmă, Clary ar fi plâns ca în acea noapte cumplită când descoperise că mama ei lipsea, ar fi plâns şi ar fi strigat. Dar acum nici o lacrimă nu-i curse, când îi dădu drumul mamei sale şi se îndreptă de spate. Nu exista nici urmă de groază acum în ea, nici de autocompătimire: numai o furie veninoasă şi nevoia de a-l găsi pe omul care făcuse aşa ceva, singurul responsabil pentru toate acestea.

— Valentine, zise ea.

— Bineînţeles.

Luke venise lângă ea, atingând uşor faţa mamei sale, ridicându-i pleoapele. Sub ele, ochii erau la fel de albi ca bilele de marmură.

— Nu e sedată, zise el. Vreun soi de vrajă, cred eu.

Clary lăsă să-i scape un mic suspin, strâns ţinut în frâu, când răsuflă.
— Cum o scoatem de-aici?
— Eu nu mă pot atinge de cătuşe, zise Luke. Argint. Ai cumva…
— În sala armelor, zise Clary, ridicându-se. Am văzut un topor acolo. Mai multe, chiar. Am putea tăia lanţurile astea…
— Lanţurile sunt de nesfărâmat.
Glasul celui care vorbise din uşă era gros, îndrăzneţ şi cunoscut. Clary se răsuci şi-l văzu pe Blackwell. El rânjea; purta aceeaşi robă ca şi înainte, de culoarea sângelui închegat, cu gluga lăsată pe spate, de sub poalele căreia i se vedeau ghetele murdare de noroi.
— Graymark, zise el, ce surpriză plăcută!
Luke se ridică.
— Dacă eşti surprins, atunci eşti idiot, zise el. N-am ajuns chiar în linişte.
Obrajii lui Blackwell se împurpurară ceva mai intens, dar el nu schiţă nici o mişcare spre Luke.
— Iar şef de clan, nu-i aşa? zise el şi râse neplăcut. Nu te poţi dezbăra de obiceiul de a-i pune pe repudiaţi să facă treaba ta murdară? Trupele lui Valentine se ocupă să-i împrăştie bucăţi pe toată pajiştea iar tu eşti aici sus, în siguranţă, cu puicuţele tale. Rânji în direcţia lui Clary. E un pic cam tânără pentru tine, Lucian.
Clary roşi de mânie, strângându-şi pumnii, dar vocea lui Luke, când răspunse, era politicoasă:
— Eu nu i-aş numi chiar trupe pe aceia de jos, Blackwell. Sunt damnaţi. Foste fiinţe umane chinuite. Dacă îmi amintesc eu bine, Conclavul nu priveşte deloc cu ochi buni toate astea – torturarea oamenilor, recurgerea la magie neagră. Pot să-mi închipui că nu vor fi prea încântaţi.
— Să-l ia naiba de Conclav, mârâi Blackwell. Nu avem nevoie de ei şi de toleranţa lor faţă de rasele impure. De altfel, damnaţii nu vor fi damnaţi multă vreme. Odată ce Valentine foloseşte Pocalul pe ei, vor fi vânători de umbre la fel ca noi, ceilalţi – mai buni decât cei care trec drept războinici ai Conclavului în zilele astea. Papă-lapte iubitori de repudiaţi! îşi dezveli el dinţii tociţi.
— Dacă ăsta e planul vostru pentru Pocal, zise Luke, de ce nu e pus deja în faptă? Ce mai aşteaptă?
Sprâncenele lui Blackwell se ridicară:
— N-ai ştiut? Şi-a regăsit…
Un râs mătăsos îl întrerupse. Pangborn apăruse lângă el, îmbrăcat în negru din cap până-n tălpi, cu o curea de piele peste umăr.
— Destul, Blackwell, zise el. Vorbeşti prea mult, ca de obicei. Îşi arătă scurt dinţii ascuţiţi către Luke. Interesantă mişcare, Graymark. Nu credeam că ai avea nerv pentru a-ţi conduce noul clan într-o misiune suicidară.
Un muşchi se zbătu pe obrazul lui Luke.
— Jocelyn, zise el. Ce i-aţi făcut?
Pangborn chicoti muzical.
— Credeam că nu te interesează.

— Nu văd ce-ar mai vrea el de la ea acum, continuă Luke, neluându-i în seamă ironia. A obţinut Pocalul. Ea nu-i mai poate fi de folos de-acum încolo. Valentine n-a fost niciodată cel care să aprobe uciderea fără rost. Crima fără rost. Aici s-ar putea să fie o altă poveste.

Pangborn dădu din umeri cu indiferenţă.

— Pe noi nu ne afectează în nici un fel ce face el cu ea, zise el. A fost nevasta lui. Probabil o urăşte. Asta e un motiv.

— Las-o să plece, zise Luke, iar noi vom pleca odată cu ea, îmi voi aduna clanul şi ne vom retrage. Ca să-ţi plătesc favoarea pe care ne-o faci.

— Nu!

Izbucnirea furioasă a lui Clary îi făcu pe Pangborn şi pe Blackwell să-şi întoarcă privirile uimite asupra ei. Amândoi arătau uşor nedumeriţi, de parcă ea ar fi fost un gândac de bucătărie vorbitor. Clary se întoarse spre Luke.

— Mai este şi Jace. E şi el pe-aici, pe undeva.

Blackwell chicoti.

— Jace? N-am auzit niciodată de vreun Jace, zise el. Acum, aş putea să-i cer lui Pangborn s-o lase să plece. Dar mai bine nu. Ea a fost întotdeauna o javră pentru mine, asta a fost Jocelyn. Se credea mai bună decât noi toţi, cu înfăţişarea ei şi cu familia ei. Doar o javră cu pedigree, atâta tot. S-a măritat cu el numai ca să-l aţâţe împotriva noastră, a tuturor…

— Eşti dezamăgit că n-ai reuşit să te căsătoreşti tu însuţi cu ea, Blackwell?

Doar acestea fuseseră cuvintele pe care le rostise Luke drept răspuns, dar Clary îi auzi furia rece din glas.

Blackwell, cu faţa împurpurată, făcu un pas mânios în încăpere.

Dar Luke, mişcându-se atât de iute, încât Clary aproape că nu-l văzu făcând-o, apucă un scalpel de pe masa de lângă pat şi-l azvârli. Acesta se învârti de două ori prin aer şi se înfipse cu vârful în gâtul lui Blackwell, tăindu-i replica mârâită. Blackwell se înecă, îşi arătă albul ochilor şi căzu în genunchi, ducându-şi mâinile la gât. Lichid stacojiu gâlgâia printre degetele lui răsfirate. Deschise gura parcă pentru a vorbi, însă numai un şuvoi subţire de sânge i se scurse din ea. Mâinile îi alunecară de la gât şi el se prăbuşi la pământ ca un copac retezat.

— Vai de mine, zise Pangborn, uitându-se cu un dezgust superior la trupul căzut al tovarăşului său. Ce neplăcut!

Sângele din gâtul tăiat al lui Blackwell se prelingea pe podea, formând o baltă vâscoasă. Luke, apucând-o pe Clary de umăr, îi şopti ceva la ureche. Fără nici un înţeles. Clary nu auzea decât zumzetul înfundat din capul ei. Îşi aminti o altă poezie de la ora de engleză, ceva despre cum, după prima moarte pe care ai văzut-o, nici o altă moarte nu mai înseamnă nimic. Poetul ăla habar n-avea despre ce vorbea.

Luke îi dădu drumul.

— Cheile, Pangborn, zise el.

Pangborn, care-l împungea pe Blackwell cu piciorul, îşi ridică privirile. Arăta enervat.

— Sau ce? O să arunci cu o seringă în mine? Nu era decât o singură lamă pe masa aia. Nu, adăugă el, ducând mâna la spate şi trăgând de la umărul lui o sabie lungă, fioroasă la vedere, mă tem că dacă vrei cheile, va trebui să vii să le iei. Nu pentru că mi-ar păsa mie de Jocelyn Morgenstern într-un fel sau altul, înţelegi, ci numai pentru că eu, unul, aşteptam de mult ocazia să te ucid… de atâţia ani.

Rostise tărăgănat ultimele cuvinte, savurându-le cu bucurie şi entuziasm, în timp ce înainta în odaie. Sabia lui sclipi ca suliţa unui fulger în lumina lunii. Clary îl văzu pe Luke întinzând o mână spre ea – o mână ciudat de alungită, terminată cu unghii ca nişte pumnale mai mici – şi îşi dădu seama de două lucruri: că el se preschimba şi că la ureche îi şoptise un singur cuvânt.

Fugi!

Şi o luă la fugă. Trecu în zigzag pe lângă Pangborn, care abia de-i aruncă o privire, ocoli cadavrul lui Blackwell şi ieşi din cameră, pe culoar, cu inima bătându-i nebuneşte, mai înainte ca transformarea lui Luke să fie încheiată. Nu se uită înapoi, dar auzi un urlet, prelung şi pătrunzător, zgomotul de metal pe metal, şi ceva spărgându-se. Sticlă spartă, gândi ea. Probabil dăduseră peste masa de lângă pat.

Se repezi pe hol către sala armelor. Înăuntru, întinse mâna după un topor înnegrit de vreme, cu mâner de oţel. Dar acesta se ţinu zdravăn de perete, oricât smuci ea de el. Încercă o sabie, apoi o lance cu pene – chiar şi un mic pumnal – dar nu reuşi să desprindă nici măcar o armă. În cele din urmă, cu unghiile rupte şi degetele însângerate de efort, se văzu silită să se lase păgubaşă. Era magie în camera asta, şi nu o magie runică: ceva sălbatic şi ciudat, ceva întunecat.

Ieşi din încăpere. Nu era nimic la etajul ăsta care s-o poată ajuta. Şchiopătă pe culoar – începuse să simtă în picioare şi în braţe crampele adevăratei epuizări – şi ajunse la răscrucea scării. În sus sau în jos? În jos, îşi aminti ea, fusese întuneric şi pustiu. Bineînţeles, avea lampa-vrăjitoarei în buzunar, dar ceva din ea se cutremura la gândul de a intra în spaţiile acelea goale de una singură. În sus văzuse arzând mai multe lumini, zărise şi-o pâlpâire, ceva care părea să se mişte.

Urcă. Tălpile o dureau, picioarele o dureau, tot corpul o durea. Rănile îi fuseseră bandajate, dar tot simţea înţepături. Faţa, acolo unde Hugo îi sfâşiase obrazul, o ardea, iar în gură avea un gust metalic şi amar.

Ajunse la ultimul palier. Se arcuia uşor ca prova unei corăbii, în aceeaşi linişte care domnise şi la etajele de jos; nici un zvon din bătălia de afară nu-i mai ajungea la urechi. Un alt culoar lung se întindea în faţa ei, cu aceleaşi şiruri de uşi, dar aici unele erau deschise, răspândind mai multă lumină pe culoar. Merse înainte şi un nelămurit instinct o mână spre ultima uşă de pe partea dreaptă. Cu prudenţă, aruncă o privire înăuntru.

La început, camera îi aminti de una dintre reconstituirile istorice expuse la Muzeul Metropolitan de Artă. Era de parcă ar fi păşit în trecut – pereţii lambrisaţi luceau de parcă ar fi fost lustruiţi de curând, la fel ca şi lunga masă de sufragerie, pe care era aşezată vesela de porţelan delicat. O oglindă cu

ramă aurită, bogată, împodobea peretele îndepărtat, între două portrete în ulei, în rame grele. Totul strălucea sub lumina torţelor: platourile de pe masă, încărcate cu mâncare, paharele zvelte de forma florilor de cală, faţa de masă şi şerveţele orbitor de albe. În capătul celălalt al camerei erau două ferestre mari, acoperite cu draperii grele de catifea. Jace stătea în picioare la una dintre ferestre, atât de nemişcat, încât pentru o clipă ea crezu că era o statuie, până când îşi dădu seama că putea vedea lumina lucind în părul lui. Mâna lui stângă ţinea draperia la o parte şi în geamul întunecat ea văzu reflecţia zecilor de lumânări din cameră, captive în sticlă ca nişte licurici.

— Jace, zise ea.

Îşi auzi propria voce ca de la mare distanţă: uluire, recunoştinţă, dor atât de fierbinte, încât era dureros. El se întoarse, lăsând draperia să cadă la loc, iar ea văzu expresia de mirare de pe faţa lui.

— Jace! zise ea din nou şi alergă spre el.

El o prinse când ea se aruncă la pieptul lui. Braţele lui se încolăciră strâns în jurul ei.

— Clary. Vocea lui era aproape de nerecunoscut. Clary, ce cauţi aici?

Gura ei era afundată în cămaşa lui:

— Am venit după tine.

— N-ar fi trebuit.

Îi dădu brusc drumul din braţe; făcu un pas înapoi, ţinând-o la distanţă de el.

— Dumnezeule, zise el, atingându-i faţa. Idiotule, bună treabă ai făcut!

Vocea lui era mânioasă, dar privirea continua să-i cerceteze faţa, degetele care îi dădeau uşor părul la o parte erau tandre. Nu-l mai văzuse niciodată arătând astfel; era ceva fragil în el, de parcă nu l-ai fi putut atinge, căci l-ai fi rănit.

— De ce nu te-ai gândit măcar o dată? şopti el.

— M-am gândit, zise ea. M-am gândit la tine.

El închise ochii o clipă.

— Dacă ţi s-ar fi întâmplat ţie ceva… Mâinile lui urmăriră conturul braţelor ei uşor, de la umeri până la încheieturi, de parcă ar fi vrut să se asigure că ea era cu adevărat acolo. Cum m-ai găsit?

— Luke, răspunse ea. Am venit cu Luke. Să te salvez.

Încă ţinând-o de mâini, îşi întoarse privirea de la faţa ei la fereastră, cu o uşoară încruntare şi o strâmbătură a gurii.

— Deci aceia sunt… ai venit cu haita de lupi? întrebă el, pe un ton ciudat.

— E a lui Luke, zise ea. El este vârcolac şi…

— Ştiu. Jace îi tăie vorba. Ar fi trebuit să ghicesc – cătuşele. Aruncă o privire spre uşă. El unde e?

— Jos, zise Clary încet. L-a ucis pe Blackwell. Eu am urcat să te caut pe tine…

— Va trebui să le ordone să plece, zise Jace.

Ea se uită la el, fără să înţeleagă.

— Cum?

— Luke, zise Jace. Va trebui să-şi retragă haita. A fost o neînţelegere.

— Ce, te-ai răpit singur? Ar fi vrut s-o spună ironic, dar vocea îi era prea pierită. Haide, Jace.

Ea-l trase de încheietura mâinii, dar el se opuse. Se uita la ea fix, iar ea realiză cu o tresărire ceea ce nu observase în primele sale momente de uşurare.

Ultima oară când îl văzuse, era rănit şi plin de vânătăi, cu hainele mânjite de murdărie şi sânge, cu părul năclăit de umoare de-a domonului şi de praf. Acum era îmbrăcat într-o cămaşă albă, largă, şi pantaloni închişi la culoare, părul lui proaspăt spălat încadrându-i faţa, blond-pal şi fluturând. Îşi înlătură câteva şuviţe din ochi cu mâna lui subţire, iar ea văzu că inelul greu de argint era din nou pe degetul său.

— Astea sunt hainele tale? întrebă ea, zăpăcită. Şi… eşti pansat bine… vocea i se pierdu. Valentine pare să aibă deosebit de multă grijă de tine.

El îi zâmbi cu obosită afecţiune.

— Dacă-ţi spun adevărul, o să spui că sunt ţicnit, zise el.

Ea-şi simţi inima zbătându-se iute în piept, ca aripile unei păsări colibri.

— Nu, n-am să spun.

— Tata mi-a dat hainele astea.

Zbaterea deveni o bătaie apăsată şi rapidă.

— Jace, zise ea cu grijă, tatăl tău e mort.

— Nu, clătină el din cap.

Ea avea senzaţia că Jace era ţinut în frâu de vreun sentiment extrem, precum groaza sau încântarea – sau amândouă.

— Eu am crezut că a murit, dar nu e aşa. Totul a fost o greşeală.

Ea-şi aminti ceea ce spusese Hodge despre Valentine şi despre abilitatea lui de a spune minciuni fermecătoare şi convingătoare.

— Asta ţi-a spus-o Valentine? Pentru că el e un mincinos, Jace. Adu-ţi aminte ce spunea Hodge. Dacă el îţi spune că tatăl tău trăieşte, asta e o minciună ca să te convingă să faci ce vrea el.

— L-am văzut pe tatăl meu, zise Jace. Am stat de vorbă cu el. El mi-a dat asta.

Trase de cămaşa lui nouă şi curată de parcă ar fi fost o dovadă incontestabilă.

— Tatăl meu nu e mort. Valentine nu l-a ucis. Hodge m-a minţit. În toţi aceşti ani, am crezut că e mort, dar nu e.

Înnebunită, Clary îşi roti privirea în jur, prin încăperea cu porţelanul ei strălucitor şi torţe cu flăcări dansatoare, şi oglinzi goale, orbitoare.

— Păi, dacă tatăl tău chiar este aici, atunci unde e? L-a răpit Valentine şi pe el?

Ochii lui Jace străluceau. Gulerul cămăşii lui era descheiat, iar ea putu vedea cicatricele subţiri, albe, care erau ascunse de guler, ca nişte crăpături în pielea netedă, aurie.

— Tatăl meu…

Uşa camerei, pe care Clary o închisese în urma ei, se deschise cu un scârţâit şi înăuntru intră un bărbat.

Era Valentine. Părul lui argintiu, tăiat scurt, strălucea ca un coif şlefuit de argint, iar gura îi era severă. Purta la brâu, prinsă de centura sa lată, o teacă din care se iţea mânerul unei săbii lungi.

— Deci, zise el, odihnindu-şi o mână pe sabie, ţi-ai adunat lucrurile? Damnaţii noştri pot ţine piept oamenilor-lupi numai pentru…

Văzând-o pe Clary, se opri la mijlocul frazei. Nu era bărbatul care să fi fost vreodată prins într-adevăr cu garda jos, dar ea văzu sclipirea de uimire din ochii lui.

— Ce înseamnă asta? întrebă el, întorcându-şi privirea spre Jace.

Dar Clary deja dusese mâna la brâu după pumnal. Îl apucă de mâner, scoţându-l brusc din teacă, şi îşi duse mâna înapoi, pregătindu-se să lovească. Furia îi pulsa în spatele ochilor, ca bătăile de tobă. Putea să-l ucidă pe omul ăla. Avea să-l ucidă.

Jace o prinse de încheietură.

— Nu.

Ea nu-şi putu înfrâna stupefacţia.

— Dar, Jace…

— Clary, zise el ferm. El e tatăl meu.

VALENTINE

— Văd că v-am întrerupt, zise Valentine, cu vocea uscată ca o după-amiază în deşert. Fiule, vrei să-mi spui cine este aceasta? Unul dintre copiii Lightwood, probabil?

— Nu, spuse Jace.

Glasul lui suna obosit şi nefericit, dar mâna nu-şi slăbi strânsoarea pe încheietura ei.

— Ea e Clary. Clarissa Fray. E o prietenă de-a mea. Ea…

Ochii negri ai lui Valentine o scanară încet, din creştetul capului ei ciufulit, până în vârful tenişilor tociţi. Şi se opriră pe pumnalul pe care încă îl mai ţinea ea în mână.

O expresie greu de descris îi traversă faţa – în parte, amuzament; în parte, enervare.

— De unde-ai făcut rost de pumnalul ăla, tânără lady?

Clary îi răspunse cu răceală:

— Jace mi l-a dat.

— Bineînţeles că ţi l-a dat, zise Valentine. Tonul lui era blând. Pot să-l văd?

— Nu!

Clary făcu un pas în spate, de parcă ar fi crezut că el s-ar putea repezi la ea, şi simţi că pumnalul îi este smuls pur şi simplu din mână. Jace se uita la ea, cerându-şi parcă iertare din priviri.

— Jace, şuieră ea, punând în rostirea singurei silabe a numelui său fiecare miligram din trădarea pe care o simţea.

Tot ce spuse el fu:

— Încă nu înţelegi, Clary.

Cu un soi de grijă respectuoasă care ei îi făcea greaţă, se apropie di Valentine şi îi întinse lui pumnalul:

— Poftim, tată.
Valentine luă pumnalul în mâna lui mare, osoasă şi îl examină.
— Ăsta e un kindjal, un pumnal cerchez. Acesta de faţă este unul dintr-o pereche de pumnale asemănătoare. Uite, se vede steaua Morgenstern, gravată pe lamă. Îl întoarse, arătându-i inscripţia lui Jace. Mă mir că soţii Lightwood n-au observat-o niciodată.
— Nu l-am arătat niciodată lor, zise Jace. Mă lăsau să am lucruri personale. Nu mă spionau.
— Fireşte că nu, zise Valentine. Îi dădu înapoi kindjal-ul lui Jace. Credeau că tu erai fiul lui Michael Wayland.
Jace, strecurând pumnalul cu mâner roşu la cingătoare, îşi ridică privirile.
— Şi eu am crezut la fel, zise el încet.
În clipa aceea, Clary văzu că nu era nici un fel de glumă, că Jace nu juca teatru pentru cine ştie ce plan personal. Chiar credea că Valentine era tatăl lui, care se întorsese la el.
O disperare rece se răspândea prin venele lui Clary. Cu un Jace supărat, un Jace ostil, furios, s-ar fi putut descurca, însă acest nou Jace, fragil şi strălucind în lumina miracolului personal, era un străin pentru ea.
Valentine se uită la ea, peste capul auriu al lui Jace; ochii lui erau învioraţi de amuzament.
— Probabil, zise el, ar fi o idee bună să iei loc acum, Clary?
Ea îşi încrucişă încăpăţânată mâinile la piept:
— Nu.
— Cum doreşti.
Valentine trase un scaun şi se aşeză în capul mesei. După o clipă, Jace se aşeză şi el, lângă o sticlă de vin pe jumătate plină.
— Dar o să auzi nişte lucruri care s-ar putea să te facă să regreţi că n-ai stat jos.
— O să te anunţ, îi spuse Clary, dacă se întâmplă asta.
— Prea bine.
Valentine se lăsă pe spate, cu mâinile sub cap. Gulerul cămăşii lui se deschise mai mult, arătându-i cicatricele de pe clavicule. Plin de cicatrice, ca şi fiul lui, ca toţi nefilimii. O viaţă marcată de ucideri şi cicatrice, spusese Hodge.
— Clary, spuse el din nou, de parcă testa sonoritatea numelui ei. Prescurtare de la Clarissa? Nu-i un nume pe care l-aş fi ales eu.
Buzele lui afişau un zâmbet sumbru. Ştie că eu sunt fiica lui, gândi Clary. Cumva, o ştie. Dar n-o spune. De ce n-o spune oare?
Din cauza lui Jace, îşi dădu ea seama. Jace ar crede – nu-şi putu închipui ce ar crede el. Valentine îi văzuse îmbrăţişaţi, când intrase pe uşă. Trebuie să fi ştiut că avea această devastatoare informaţie în mâinile lui. Undeva în spatele acelor ochi negri, impenetrabili, mintea lui ascuţită lucra febril, încercând să decidă cum să folosească mai bine ceea ce ştia.
Ea aruncă încă o privire imploratoare către Jace, însă el se uita în jos, la paharul de vin din mâna lui stângă, umplut pe jumătate cu lichidul purpuriu.

Îi putu vedea rapida ridicare şi coborâre a pieptului când respira; era mai supărat decât o arăta.

— Nu-mi pasă pe care l-ai fi ales tu, zise Clary.

— Sunt sigur, replică Valentine, aplecându-se în faţă, că nu-ţi pasă.

— Tu nu eşti tatăl lui Jace, zise ea. Încerci să ne păcăleşti. Tatăl lui Jace este Michael Wayland. Soţii Lightwood o ştiu. Toată lumea o ştie.

— Soţii Lightwood sunt greşit informaţi, zise Valentine. Ei au crezut cu adevărat – au crezutcă Jonathan este fiul prietenului lor, Michael. La fel a crezut şi Conclavul. Nici măcar Fraţii Tăcuţi nu ştiu cine este el de fapt. Deşi, foarte curând, o s-o afle.

— Dar inelul lui Wayland…

— Ah, da, zise Valentine, uitându-se la mâna lui Jace, unde inelul sclipea ca solzii de şarpe. Inelul. Interesant, nu-i aşa, cum un M răsturnat seamănă cu un W. Bineînţeles, dacă ai fi catadicsit să te gândeşti la asta, ai fi găsit, probabil, destul de ciudat că stema familiei Wayland e o stea căzătoare. Dar n-ar mai fi fost nimic ciudat dacă stema ar fi fost a neamului Morgenstern.

Clary făcu ochii mari.

— Habar n-am despre ce vorbeşti.

— Am uitat ce regretabil de slabă este educaţia mundană, zise Valentine. Morgenstern înseamnă „steaua dimineţii”. Ca în „Cum ai căzut tu din ceruri, o, Lucifer, fiu al dimineţii! Cum ai fost aruncat la pământ, tu, biruitor de neamuri!”20.

Pe Clary o trecu un mic fior.

— Vrei să spui, Satan.

— Sau orice mare putere pierdută, zise Valentine, din pricina refuzului de a servi. Cum a fost al meu. Eu n-am vrut să servesc un guvem corupt, iar pentru asta mi-am pierdut familia, pământurile, aproape viaţa…

— Răzmeriţa a fost din vina ta! se răsti Clary. Au murit oameni atunci! Vânători de umbre ca şi tine!

— Clary! Jace se aplecă, aproape răsturnând paharul de la cotul lui. Doar ascultă-l, vrei? Nu e aşa cum ai crezut tu. Hodge ne-a minţit.

— Ştiu, răspunse Clary. Ne-a trădat lui Valentine. A fost pionul lui Valentine.

— Nu, zise Jace. Nu. Hodge a fost cel care a vrut Pocalul Mortal tot timpul. El a fost cel care a trimis ravenerii după mama ta. Tatăl meu… Valentine a aflat asta numai după ce s-a întâmplat totul, şi a venit ca să-l oprească. A adus-o pe mama ta aici ca s-o vindece, nu ca s-o rănească.

— Şi tu crezi porcăria asta? zise Clary, cu dezgust. Nu e adevărat. Hodge lucra pentru Valentine. Au acţionat împreună, ca să obţină Pocalul. Ne-a minţit, ce-i drept, dar el era doar o unealtă.

— Dar el a fost cel care a avut nevoie de Pocalul Mortal, zise Jace. Ca să se poată elibera de blestem şi să fugă mai înainte ca tatăl meu să spună Conclavului tot ce făcuse el.

— Eu ştiu că nu e adevărat! zise Clary înfierbântată. Am fost acolo! Se întoarse către Valentine. Eram în cameră când ai venit să iei Pocalul. N-ai

putut să mă vezi, dar am fost acolo. Te-am văzut. Tu ai luat Pocalul şi tu i-ai ridicat blestemul lui Hodge. El n-ar fi putut s-o facă de unul singur. A şi spus-o.

— E adevărat că i-am ridicat blestemul, zise Valentine măsurându-şi vorbele, dar pentru că am fost mişcat, de milă. Părea atât de nenorocit!

— Ba n-ai simţit milă. N-ai simţit nimic.

— Destul, Clary! zise Jace.

Ea se uită la el. Obrajii lui erau aprinşi de parcă ar fi băut vinul de la cotul lui, iar ochii îi străluceau prea tare.

— Nu vorbi aşa cu tatăl meu.

— Nu este el tatăl tău!

Jace arăta de parcă l-ar fi pălmuit.

— De ce eşti atât de hotărâtă să nu ne crezi?

— Pentru că te iubeşte, zise Valentine.

Clary simţi cum i se scurge tot sângele din obraji. Se uită la el, neştiind ce să spună mai departe, dar temându-se să-l audă. Se simţea de parcă se îndrepta către o prăpastie, spre o îngrozitoare cădere în nimic şi în nicăieri. Vertijul îi strânse tot stomacul.

— Ce? Jace păru surprins.

Valentine se uita la Clary cu amuzament, de parcă ar fi putut spune că o ţintuise acolo ca pe un fluture în insectar.

— Se teme că eu te-am influenţat, zise el. Că ţi-am spălat creierul. Nu este aşa, bineînţeles. Dacă ai căuta prin amintirile tale, Clary, ai şti şi tu.

— Clary.

Jace se ridică în picioare, cu ochii ţintă la ea. Ea îi zări cearcănele, încordarea în care se afla.

— Eu…

— Stai jos, zise Valentine. Las-o să înţeleagă singură, Jonathan.

Jace se supuse instantaneu, lăsându-se la loc în scaun. Dincolo de ameţeala care-o cuprinsese, Clary bâjbâia să înţeleagă. Jonathan?

— Credeam că numele tău e Jace, zise ea. Te-a minţit şi despre asta?

— Nu. Jace e o poreclă.

Ea era foarte aproape de marginea prăpastiei acum, atât de aproape, încât se putea uita în jos.

— De la ce?

El o privi de parcă n-ar fi înţeles de ce făcea atâta caz pentru un detaliu atât de mărunt.

— De la iniţialele mele, zise el. J. C.

Prăpastia se căscă în faţa ei. Putu vedea căderea lungă în beznă.

— Jonathan, zise ea slab. Jonathan Christopher.

Jace se încruntă.

— De unde ştii…?

Valentine interveni. Vocea lui era liniştitoare.

— Jace, m-am gândit să te cruţ. M-am gândit că povestea unei mame care a murit ar fi mai puţin dureroasă pentru tine decât a unei mame care te-a abandonat mai înainte să fi împlinit tu un an.

Degetele subţiri ale lui Jace se strânseră convulsiv pe piciorul paharului. Clary se gândi o clipă că îl va sparge.

— Mama mea e în viaţă?

— Da, zise Valentine. Este în viaţă; e adormită într-una dintre camerele de la etajul de mai jos, chiar în clipa asta. Da, zise el, tăindu-i vorba lui Jace mai înainte că el să apuce să spună ceva, Jocelyn este mama ta, Jonathan. Iar Clary… Clary este sora ta.

Jace îşi trase brusc mâna înapoi. Paharul de vin se răsturnă, lichidul stacojiu înspumat se împrăştie pe faţa de masă albă.

— Jonathan, zise Valentine.

Jace căpătase o culoare înspăimântătoare, un soi de alb-verzui.

— Nu-i adevărat, zise el. Trebuie să fie o greşeală. Nu-i cu putinţă să fie adevărat.

Valentine se uită ferm la fiul lui.

— Un motiv de bucurie, zise el, cu voce joasă, contemplativă. Aşa aş fi crezut. Ieri erai orfan, Jonathan. Iar acum ai un tată, o mamă, o soră, pe care n-ai ştiut niciodată că îi aveai.

— Nu este cu putinţă, zise Jace din nou. Clary nu e sora mea. Dacă ar fi fost…

— Atunci, ce? zise Valentine.

Jace nu-i răspunse, dar culoarea lui bolnavă, de îngreţoşată oroare, fu destul pentru Clary. Poticnindu-se puţin, ocoli masa şi îngenunche lângă scaunul lui, întinzând mâna după a lui.

— Jace…

El sări, ferindu-se de ea, încleştându-şi degetele de faţa de masă udă.

— Nu.

Ura pentru Valentine o ardea pe gâtlej, era ca nişte lacrimi nevărsate. Se ţinuse deoparte şi, nespunând ceea ce ştia – că ea era fiica lui – fusese complice la tăcerea lui. Iar acum, trântind adevărul asupra lor cu greutatea unui bolovan strivitor, stătea deoparte ca să privească rezultatele, analizându-le cu răceală. Cum de nu putea Jace să vadă cât de odios era?

— Spune-mi că nu e adevărat, zise Jace, uitându-se ţintă la faţa de masă.

Clary îşi înghiţi nodul din gât.

— Nu pot să fac asta.

Valentine vorbi atunci, cu o voce de parcă ar fi zâmbit:

— Deci acum recunoşti că am spus adevărul în tot timpul ăsta?

— Nu, replică ea, fără să se uite la el. Ai spus minciuni, cu doar frânturi de adevăr împletite în ele, asta-i tot.

— Devine obositor, zise Valentine. Dacă vrei să asculţi adevărul, Clarissa, acesta este adevărul. Ai auzit poveşti despre Răzmeriţă şi prin urmare crezi că sunt un ticălos. Corect?

Clary nu zise nimic. Se uita la Jace, care părea gata să vomite. Valentine continuă, fără să le dea răgaz.

— E simplu, pe cuvânt. Povestea pe care ai auzit-o tu a fost adevărată, prin unele părţi, dar nu şi prin altele – minciuni împletite cu un pic de adevăr,

cum ai spus tu. Adevărul e că Michael Wayland nu este şi n-a fost niciodată tatăl lui Jace. Wayland a fost ucis în timpul Răzmeriţei. Eu m-am folosit de numele lui Michael şi de proprietatea lui când am fugit din Oraşul de Sticlă, împreună cu fiul meu. A fost destul de uşor: Wayland nu avea nici o rudă în viaţă, iar cei mai apropiaţi prieteni ai săi, soţii Lightwood, erau în exil. El însuşi ar fi fost dizgraţiat pentru rolul său din Răzmeriţă, aşa că am dus acea viaţă de dizgraţiat, destul de liniştit, împreună cu Jace, pe domeniul lui Wayland. Mi-am citit cărţile. Mi-am crescut fiul. Şi i-am acordat tot timpul meu.

Degetele lui se jucau pe buza unui pahar, în timp ce se lăsase absorbit de gânduri. Era stângaci, văzu Clary. Ca şi Jace.

— După zece ani, am primit o scrisoare. Expeditorul spunea că îmi cunoştea adevărata identitate şi, dacă nu acceptam să fac anumite lucruri, el avea să mă denunţe. Nu ştiam de la cine era scrisoarea, dar nu conta. Nu eram pregătit să-i dau celui care o scrisese ceea ce îşi dorea. De altfel, ştiam că siguranţa îmi era compromisă şi că aveam să scap de el doar dacă m-ar fi crezut mort, în afara puterii sale de a mă ajunge. Mi-am înscenat moartea a doua oară, cu ajutorul lui Blackwell şi Pangborn, iar pentru siguranţa lui Jace, am luat toate măsurile ca el să fie trimis aici, sub protecţia soţilor Lightwood.

— Deci l-ai lăsat pe Jace să creadă că ai murit? Pur şi simplu, în tot aceşti ani, l-ai lăsat să creadă că ai murit? Asta-i o josnicie.

— Nu, gemu iarăşi Jace.

Îşi îngropă faţa în palme. Vorbi printre degete, înfundat:

— Nu, Clary.

Valentine se uită la fiul lui cu un zâmbet pe care Jace nu-l putea vedea.

— Jonathan a trebuit să creadă că am murit, da. A trebuit să creadă că el era fiul lui Michael Wayland, altminteri soţii Lightwood nu l-ar fi protejat aşa cum au făcut-o. Faţă de Michael se simţeau ei datori, nu faţă de mine. Pentru Michael l-au iubit ei, nu pentru mine.

— Poate l-au iubit pentru el şi atât, zise Clary.

— O interpretare sentimentală lăudabilă, zise Valentine, dar improbabilă. Voi nu-i cunoaşteţi pe Lightwood aşa cum i-am cunoscut eu, odinioară.

Păru să nu vadă tresărirea lui Jace, ori, dacă o remarcă, nu-i dădu atenţie.

— Contează mai puţin, la urma urmelor, adăugă Valentine. Soţii Lightwood au fost aleşi intenţionat ca protectori ai lui Jace, nu ca surogat de familie, înţelegi. El are o familie. Are un tată.

Jace scoase un zgomot din gât şi îşi lăsă mâinile în jos.

— Mama mea…

— A fugit după Răzmeriţă, zise Valentine. Eu eram un dizgraţiat. Conclavul m-ar fi urmărit negreşit dacă ar fi bănuit că trăiam. Ea n-a putut suporta asocierea ei cu mine şi a fugit.

Durerea din glasul lui era palpabilă – şi prefăcută, gândi Clary cu amărăciune. Monstru manipulator!

— Nu ştiam că era însărcinată la vremea aceea. Cu Clary. Zâmbi vag, trecându-şi degetul încet în josul paharului. Dar sângele apă nu se face, cum se spune, continuă el. Soarta ne-a purtat către această întâlnire. Familia noastră, din nou împreună. Putem folosi Portalul, zise el, întorcându-şi privirea spre Jace. Să mergem în Idris. Înapoi la conacul de la ţară.

Jace se cutremură, dar dădu din cap, încă uitându-se fără vlagă la mâinile lui.

— O să fim împreună acolo, zise Valentine. Aşa cum s-ar cuveni.

Asta sună grozav, gândi Clary. Doar tu, soţia ta comatoasă, fiul tău şocat de bombe şi fiica ta care te urăşte de moarte. Ca să nu mai pomenim de faptul că cei doi copii ai tăi s-ar putea să fie îndrăgostiţi unul de altul. Da, asta sună a reuniune familială perfectă. Cu voce tare, zise doar:

— Eu nu merg nicăieri cu tine, şi nici mama.

— Dar are dreptate, Clary, zise Jace, răguşit. Îşi frământa mâinile, vârfurile degetelor erau pătate cu roşu. E singurul loc unde ar trebui să mergem. Putem să descâlcim lucrurile acolo.

— Nu se poate să vorbeşti serios…

Un trosnet asurzitor veni de la parter, atât de puternic, încât ai fi zis că un zid de-al spitalului se prăbuşise înăuntru. Luke, se gândi Clary sărind în picioare.

Jace, în pofida expresiei de groază îngreţoşătoare, răspunse automat ridicându-se pe jumătate din scaunul său, îndreptându-şi mâna la cingătoare.

— Tată, au…

— Se apropie!

Valentine se ridică în picioare. Clary auzi paşi. O clipă mai târziu uşa camerei se deschise larg, iar Luke apăru în prag.

Clary îşi înăbuşi un strigăt. Era plin de sânge, jeanşii şi cămaşa erau întunecate şi năclăite, ca şi jumătatea de jos a feţei, de-ai fi zis că are barbă. Mâinile îi erau roşii până la încheieturi, sângele de pe ele fiind încă roşu şi neînchegat. N-avea idee dacă tot sângele ăla era al lui. Se auzi cum îi strigă numele şi, în clipa următoare alerga la el, aproape împiedicându-se în propriile-i picioare în graba ei de a-l apuca de pepţii cămăşii şi de a rămâne agăţată de el, aşa cum făcea de când avea opt ani.

Pentru o clipă, mâna lui mare se ridică şi îi cuprinse ceafa, ţinând-o lipită de el într-o îmbrăţişare de urs. Apoi o împinse uşurel la o parte.

— Sunt totuna de sânge, zise el. Nu-ţi face griji, nu e al meu.

— Dar al cui e? întrebă Valentine.

Clary se întoarse, cu braţul protector al lui Luke pe umerii ei. Valentine îi privea pe amândoi, cu ochi mijiţi şi calculând. Jace se ridicase în picioare, ieşise de după masă şi stătea, şovăind, în spatele tatălui său. Clary nu-şi amintea să-l mai fi văzut vreodată atât de ezitant.

— Al lui Pangborn, zise Luke.

Valentine îşi trecu o mână peste faţă, de parcă vestea l-ar fi îndurerat.

— Înţeleg. I-ai sfâşiat gâtul cu colţii?

— De fapt, zise Luke, l-am ucis cu ăsta.

Cu mâna liberă, ridică pumnalul lung şi subţire cu care-l ucisese şi pe damnat. În lumină, ea văzu pietrele albastre de pe mâner.

— Îl mai ţii minte? întrebă el.

Valentine se uită la pumnal, iar Clary îi văzu falca încleştându-se.

— Mi-l aduc aminte, zise el.

Clary l-ar fi întrebat dacă îşi mai aducea aminte şi de conversaţia lor de mai devreme.

Asta e un kindjal, un pumnal cerchez. Acesta de faţă e unul dintr-o pereche de pumnale asemănătoare.

— Tu mi l-ai dat acum şaptesprezece ani şi mi-ai spus să-mi pun capăt zilelor cu el, zise Luke, ţinând strâns arma în mână.

Lama era mai lungă decât a kindjalului cu pietre roşii pe mâner, de la cingătoarea lui Jace; era cumva între pumnal şi sabie, iar la vârf era ascuţită ca un ac.

— Şi aproape c-am făcut-o.

— Te aştepţi să neg asta? Era durere în glasul lui Valentine, amintirea unei vechi mâhniri. Am încercat să te salvez de tine însuţi, Lucian. Am făcut o mare greşeală. Ce bine ar fi fost dac-aş fi avut tăria să te ucid eu, căci ai fi putut muri om.

— Ca tine? întrebă Luke.

Şi, în acel moment, Clary văzu în el ceva din Luke pe care îl ştia dintotdeauna, cel care putea spune când minţea sau se prefăcea ea, care dădea cărţile pe faţă dacă ea fusese arogantă sau falsă. În amărăciunea vocii lui, ea desluşi dragostea pe care odinioară i-o purtase lui Valentine, coagulată într-o ură istovită.

— Un om care îşi înlănţuie soţia lipsită de cunoştinţă de un pat, în speranţa de a o putea tortura pentru informaţii când se trezeşte? Asta e vitejia ta?

Jace se uita la tatăl lui. Clary zări izbucnirea de mânie care îi schimonosi pentru moment trăsăturile lui Valentine; apoi îi trecu, iar faţa îi redeveni liniştită.

— Nu am torturat-o, zise el. E înlănţuită pentru propria protecţie.

— Împotriva a ce? întrebă Luke, înaintând mai mult în cameră. Singurul care o pune în pericol eşti tu. Singurul care a pus-o vreodată în pericol ai fost tu. Şi-a petrecut o viaţă fugind, încercând să scape de tine.

— Am iubit-o, zise Valentine. Nu i-aş fi făcut niciodată vreun rău. Tu ai făcut-o să se întoarcă împotriva mea.

Luke râse:

— N-a avut nevoie de mine ca să se întoarcă împotriva ta. A învăţat singură să te urască.

— Asta e o minciună, răcni Valentine cu subită sălbăticie şi îşi scoase sabia din teaca de la brâu.

Lama era netedă şi de un negru mat, cu stele argintii. Îndreptă lama spre inima lui Luke.

Jace făcu un pas către Valentine:

— Tată…

— Jonathan, ţine-ţi gura! strigă Valentine, dar era prea târziu.
Clary văzu şocul de pe faţa lui Luke, în timp ce se uita la Jace.
— Jonathan? şopti el.
Gura lui Jace se schimonosi.
— Nu mă numi tu aşa, zise el cu înverşunare, ochii lui aurii scăpărând. Te ucid cu mâna mea dacă mă numeşti aşa.
Luke, neluând în seamă lama îndreptată spre inima lui, nu-şi dezlipi ochii de la Jace.
— Mama ta ar fi mândră, zise el atât de încet, încât până şi Clary, care stătea lângă el, fu nevoită să ciulească urechea să-l audă.
— Eu n-am mamă, zise Jace. Mâinile îi tremurau. Femeia care mi-a dat viaţă a plecat de lângă mine înainte ca eu să-i reţin chipul. N-am însemnat nimic pentru ea, aşa că nici ea nu înseamnă nimic pentru mine.
— Nu mama ta a plecat de lângă tine, zise Luke, mutându-şi privirea fără grabă spre Valentine. Aş fi crezut că nici măcar tu, zise el încet, nu te-ai fi pretat la a-ţi folosi propriul copil, carnea şi sângele tău, ca momeală. Presupun că am greşit.
— Destul! Tonul lui Valentine era aproape apatic, dar în el mocnea cruzimea, o poftă vorace de violenţă. Dă-i drumul fiicei mele sau te ucid pe loc.
— Eu nu sunt fiica ta, zise Clary îndârjită, dar Luke o împinse la o parte cu atâta forţă, că aproape căzu.
— Ieşi afară de-aici! zise el. Du-te într-un loc sigur.
— Nu te părăsesc!
— Clary, vorbesc serios. Ieşi afară de-aici! Luke deja îşi ridica pumnalul. Asta nu e lupta ta.
Clary se îndepărtă de el împleticindu-se, către uşa care ducea spre palier. Poate că ar reuşi să dea fuga după ajutor, după Alaric…
Se trezi cu Jace în faţa ei, tăindu-i calea spre uşă. Uitase cât de repede se mişca el, uşor ca pisica, iute ca apa.
— Ţi-ai pierdut minţile? şuieră el. Au doborât uşa de la intrare. Locul ăsta va colcăi de damnaţi.
Ea îl îmbrânci.
— Lasă-mă să ies…
Jace o ţinu pe loc, cu o mână de fier.
— Ca să te sfâşie ei în bucăţi? Nici o şansă.
Un zgomot puternic de ciocnire metalică răsună în spatele ei. Clary se smulse de lângă Jace şi văzu că Valentine îl atacase pe Luke, care îi parase lovitura cu o contralovitură asurzitoare. Săbiile lor se desprinseseră şi acum ei se mişcau unul în jurul altuia, într-un vârtej ameţitor de fente şi lovituri fulgerătoare.
— Oh, Doamne, şopti ea. O să se ucidă unul pe altul.
Ochii lui Jace erau aproape negri.
— Nu înţelegi, zise el. Aşa se face…

Se întrerupse şi-şi ţinu răsuflarea când Luke se strecură trecând de garda lui Valentine şi îi prinse o lovitură peste umăr. Sângele începu să curgă şiroaie, pătându-i cămaşa albă.

Valentine îşi dădu capul pe spate şi râse.

— O lovitură precisă, zise el. N-aş fi crezut c-o ştii, Lucian.

Luke stătea drept şi nemişcat, pumnalul ascunzându-i faţa de vederea lui Clary.

— Tu însuţi m-ai învăţat figura asta.

— Dar asta a fost cu ani în urmă, zise Valentine, cu o voce ca mătasea naturală, şi de atunci încoace n-ai prea avut nevoie de pumnal, nu-i aşa? Nu când ai gheare şi colţi la dispoziţia ta.

— Cu atât mai bine să-ţi sfâşii inima cu ele.

Valentine clătină din cap.

— Mi-ai sfâşiat inima cu ani în urmă, zise el, şi nici măcar Clary n-ar fi putut decide dacă tristeţea din vocea lui era adevărată sau prefăcută. Atunci m-ai trădat şi m-ai abandonat.

Luke îl atacă din nou, dar Valentine se dădu rapid înapoi. Pentru un bărbat înalt, se mişca surprinzător de uşor.

— Tu mi-ai convins soţia să se întoarcă împotriva celor din neamul ei. Tu ai venit la ea când era cel mai vulnerabilă, cu jalnicele tale nevoi, neajutorat. Eu eram departe, iar ea a crezut că tu o iubeai. A fost o fraieră.

Jace era încordat ca un arc, lângă Clary. Ea aproape că-i putea simţi tensiunea, ca scânteile aruncate de un cablu electric căzut la pământ.

— Despre mama ta vorbeşte Valentine aşa, zise ea.

— Ea m-a abandonat, zise Jace. Halal mamă!

— A crezut că muriseşi. Vrei să ştii de unde ştiu asta? Pentru că a păstrat o casetă în dormitorul ei. O casetă cu iniţialele tale pe ea, J. C.

— Ei, şi ce dacă avea o casetă? zise Jace. Mulţi oameni au casete. Obişnuiesc să păstreze lucruri în ele. E o modă care câştigă din ce în ce mai mulţi adepţi, aşa am auzit.

— Avea o şuviţă din părul tău înăuntru. Păr de copil. Şi o fotografie, poate două. Obişnuia să le scoată din casetă în fiecare an şi să plângă uitându-se la ele. Plângea teribil de sfâşietor…

Jace îşi încleştă pumnul pe lângă el.

— Încetează, spuse el printre dinţi.

— Ce să încetez? Să-ţi spun adevărul? A crezut că tu muriseşi – nu te-ar fi părăsit niciodată dacă ar fi ştiut că erai în viaţă. Şi tu ai crezut că tatăl tău a murit…

— L-am văzut murind! Sau am crezut că l-am văzut. Nu doar… doar am auzit despre asta şi am preferat s-o cred!

— Ţi-a găsit oasele arse, zise Clary, calmă. În ruinele casei sale. Deopotrivă cu oasele mamei sale şi ale tatălui său.

În sfârşit, Jace se uită la ea. Văzu limpede în ochii lui că n-o credea şi făcea eforturi să-şi păstreze această îndoială. Putu vedea, aproape ca şi când ar fi privit dincolo de o iluzie magică, fragila construcţie a încrederii lui în tatăl său, pe care o purta ca pe o platoşă ce-l apăra de adevăr. Undeva,

gândi ea, există un punct slab în platoşa asta, dacă ar fi găsit cuvintele potrivite, ar fi putut fi străpunsă.

— Asta-i o prostie, zise el. Eu nu murisem – n-au existat oase.

— Ba au existat.

— Atunci a fost o iluzie magică, zise el cu asprime.

— Întreabă-l pe tatăl tău ce s-a întâmplat cu soacra şi cu socrul lui, zise Clary. Întinse mâna să-i atingă braţul. Întreabă-l dacă şi aceea a fost o iluzie magică…

— Taci!

Jace îşi pierdu stăpânirea de sine şi se întoarse livid către ea. Clary îl văzu pe Luke aruncând o privire spre ei, surprins de zgomot, şi în acea I clipă de neatenţie Valentine plonjă pe sub garda lui şi, împungând o singură dată, înfipse lama săbiei sale în pieptul lui Luke, chiar sub claviculă.

Luke deschise ochii larg, parcă mai curând de uimire decât de durere. Valentine îşi smuci braţul înapoi, iar sabia ieşi din rană, roşie de sânge până la plăsele. Cu un hohot de râs aspru, Valentine lovi din nou, de data asta doborându-i arma din mâna lui Luke. Aceasta lovi podeaua cu un zăngănit înfundat, iar Valentine îi dădu cu piciorul, trimiţând-o târâş până sub masă, în timp ce Luke se prăbuşi.

Valentine ridică sabia neagră deasupra trupului îngenuncheat al lui Luke, gata să-i dea lovitura finală. Stelele de argint încrustate în lamă sclipeau pe toată lungimea acesteia, iar Clary se gândi, împietrită într-o secundă de groază, cum poate fi ceva atât de ucigător deopotrivă atât de frumos.

Jace, de parcă ar fi ştiut dinainte ce avea Clary să facă, se întoarse spre ea.

— Clary…

Clipa de împietrire trecuse. Clary se răsuci pe lângă Jace, ferindu-se de mâinile sale întinse, şi alergă pe podeaua de piatră spre Luke. Era căzut, sprijinindu-se într-un singur braţ; Clary se aruncă lângă el tocmai când sabia lui Valentine cobora.

Ea îi văzu ochii lui Valentine, când sabia se repezea în jos, spre ea; păru o veşnicie, deşi nu putea să fi durat decât o fracţiune de secundă. Văzu că el s-ar fi putut opri, dacă ar fi vrut. Văzu că el ştia bine că ar fi putut s-o lovească pe ea, dacă nu s-ar fi oprit. Văzu că era pornit s-o facă oricum.

Îşi ridică braţele deasupra capului, strângând din ochi…

Se auzi un zăngănit. Îl auzi pe Valentine scoţând un strigăt şi, când deschise ochii, îl văzu ţinându-se de mâna dezarmată, care îi sângera. Kindjal-ul cu pietre roşii pe mâner zăcea la câţiva metri depărtare pe podea, alături de sabia neagră. Întorcându-se uluită, ea îl văzu pe Jace lângă uşă, cu braţul încă ridicat, şi îşi dădu seama că aruncase pumnalul cu destulă forţă cât să-i smulgă sabia din mână tatălui său.

Foarte palid, el îşi coborî braţul, cu ochii la Valentine – larg deschişi şi imploratori.

— Tată, eu…

Valentine se uită la mâna lui însângerată şi, pentru un moment, Clary văzu un spasm de furie traversându-i chipul, ca un fulger răzbătând la suprafaţă. Însă când vorbi, vocea îi era îngăduitoare:

— Asta a fost o aruncare excelentă, Jace.

Jace şovăi.

— Dar mâna ta. M-am gândit doar…

— N-aş fi rănit-o pe sora ta, zise Valentine, mişcându-se rapid să recupereze atât sabia lui, cât şi kindjal-ul cu plăsele roşii, pe care îl vârî la cingătoare. Aş fi oprit lovitura. Însă grija ta pentru familie este demnă de laudă.

Mincinosule! Dar Clary nu avea timp pentru echivocurile lui Valentine. Se întoarse să se uite la Luke şi simţi un junghi ascuţit de ameţeală. Luke zăcea pe spate, cu ochii întredeschişi, horcăind. Sângele gâlgâia din gaura cămăşii sfâşiate.

— Am nevoie de ceva să-l pansez, zise Clary, gâtuit. O bucată de pânză, orice.

— Nu te mişca, Jonathan, zise Valentine, cu o voce de oţel, iar Jace încremeni în locul unde se afla, cu mâna deja dusă la buzunar. Clarissa, adăugă tatăl ei, cu o voce la fel de alunecoasă precum lama unui cuţit mânjită cu unt, omul acesta este un duşman al familiei noastre, un duşman al Conclavului. Noi suntem vânători, iar asta înseamnă că uneori suntem ucigaşi. Cu siguranţă înţelegi asta.

— Vânători de demoni, zise Clary. Ucigaşi de demoni. Nu criminali. Asta e diferenţa.

— El este demon, Clarissa, zise Valentine, cu aceeaşi voce blândă. Un demon cu faţă de om. Ştiu cât de înşelători pot fi astfel de monştri. Adu-ţi aminte, şi eu l-am cruţat odată.

— Monstru? repetă Clary.

Se gândi la Luke, Luke împingându-i leagănul, când avea ea cinci ani, mai sus, mereu mai sus; Luke, când absolvise ea şcoala generală, făcând fotografii ca un tată mândru; Luke, scotocind prin fiecare cutie de cărţi care ajungea la magazinul lui, căutând orice i-ar fi putut plăcea ei şi punându-le deoparte. Luke, ridicând-o în braţe să ajungă la merele din pomii de lângă ferma lui. Luke, căruia acest om încerca să-i ia locul de tată al ei.

— Luke nu e un monstru, zise ea cu o voce pe măsura aceleia a lui Valentine, oţel pentru oţel. Sau un criminal. Tu eşti!

— Clary!

Era vocea lui Jace.

Clary nu-i dădu atenţie. Privirea-i era aţintită în ochii glaciali şi negri ai tatălui ei.

— Tu i-ai omorât pe părinţii soţiei tale, nu în bătălie, ci cu sânge-rece, zise ea. Şi pariez că tu i-ai ucis şi pe Michael Wayland şi pe băieţelul lui. Le-ai aruncat oasele laolaltă cu ale bunicilor mei, astfel ca mama să creadă că tu şi Jace muriserăţi. Ai pus medalionul tău la gâtul lui Michael Wayland înainte să-i dai foc, pentru ca toată lumea să creadă că oasele acelea erau ale tale. După tot discursul tău despre sângele neîntinat al Conclavului, nu ţi-a păsat

deloc de sângele lor sau de nevinovăţia lor când i-ai ucis, nu-i aşa? Să măcelăreşti cu sânge-rece oameni bătrâni şi copii, asta e monstruos.

Un alt spasm de furie îi contorsionă trăsăturile lui Valentine.

— Destul! răcni el, ridicând din nou sabia neagră înstelată, iar Clary îl auzi pe adevăratul Valentine în vocea lui, furia care îl mânase toată viaţa lui. Furia clocotitoare şi nesfârşită. Jonathan! Dă-ţi sora la o parte din calea mea sau, pe Înger, am s-o pun la pământ ca să-l ucid pe monstrul pe care-l protejează!

Pentru doar o clipă, Jace şovăi. Apoi îşi ridică fruntea.

— Desigur, tată, zise el şi traversă încăperea până la Clary.

Mai înainte de a-şi putea ea ridica mâinile să se apere de el, Jace o prinse fără menajamente de braţ. O săltă în picioare, târând-o de lângă Luke.

— Jace, şopti ea, înspăimântată.

— Nu, zise el. Degetele lui îi intrau adânc în carne. Mirosea a vin, a metal şi-a năduşeală. Nu vorbi cu mine.

— Dar…

— Am spus să nu vorbeşti. O zgâlţâi cu putere.

Ea se împiedică, îşi recăpătă echilibrul şi îşi ridică privirile, ca să-l vadă pe Valentine stând în picioare, uitându-se cu o bucurie răutăcioasă la trupul chircit al lui Luke. Întinse piciorul cu dispreţ şi-l lovi cu vârful cizmei pe Luke, care scoase un sunet înecat.

— Lasă-l în pace! strigă Clary, încercând să se smulgă din strânsoarea lui Jace – zadarnic însă, căci era mult prea puternic.

— Opreşte-te, îi şopti el la ureche. Nu faci decât să-ţi înrăutăţeşti situaţia. E mai bine dacă nu te uiţi.

— Cum faci tu? şopti ea. Închizând ochii şi prefăcându-te că un lucru nu se întâmplă nu înseamnă că nu este adevărat, Jace. Ar trebui să te gândeşti mai bine…

— Clary, opreşte-te!

Tonul lui aproape c-o amuţi. Suna disperat.

Valentine chicotea.

— Dacă mi-ar fi trecut prin minte, spuse el, să aduc cu mine o sabie de argint adevărat, te-aş fi putut termina în modul cuvenit pentru cei din specia ta, Lucian.

Luke mârâi ceva ce Clary nu putu auzi. Spera că fusese o grosolănie; încercă să se răsucească şi să scape de Jace. Îi alunecă piciorul, iar el o prinse şi-o smuci înapoi cu o forţă descurajantă. O ţinea în braţe, gândi ea, dar nu aşa cum nădăjduise ea cândva, nici cum îşi închipuise vreodată.

— Măcar lasă-mă să mă ridic, zise Luke. Lasă-mă să mor pe picioarele mele.

Valentine se uită la el în lungul săbiei sale şi ridică din umeri.

— Poţi să mori şi pe spate, şi în genunchi, zise el. Dar numai un om merită să moară în picioare, iar tu nu eşti om.

— NU! strigă Clary, când, fără să se uite la ea, Luke începu să se ridice, anevoie, în genunchi.

— De ce trebuie să-ţi îngreunezi tu singură situaţia? o întrebă Jace într-o şoaptă reţinută, încordată. Ţi-am spus să nu te uiţi.

Ea gâfâia de efort şi durere.

— De ce trebuie să te minţi tu singur?

— Eu nu mint! îi strânse mâna cu sălbăticie, deşi ea nu mai încercase să şi-o elibereze. Eu vreau doar ce e bine în viaţa mea – tatăl meu, familia mea – nu pot pierde din nou toate astea.

Luke ajunsese acum în genunchi. Valentine îşi ridicase sabia mânjită de sânge. Ochii lui Luke erau închişi, el murmura ceva: cuvinte, o rugăciune, Clary n-ar fi putut spune exact.

Ea se zvârcoli în braţele lui Jace, întorcându-se atât cât să-l poată privi în faţă. Buzele îi erau strânse şi subţiri, maxilarul încleştat, dar ochii lui…

Platoşa subţire se crăpa. Mai era nevoie doar de un ultim brânci din partea ei. Se căzni să găsească acele cuvinte.

— Ai o familie, zise ea. Familia înseamnă acei oameni care te iubesc. Cum te iubesc Lightwood. Alec, Isabelle… Vocea îi tremura. Luke e familia mea, iar tu mă obligi să privesc cum moare, întocmai cum ai crezut că-ţi priveşti tu tatăl murind când aveai zece ani? Asta vrei, Jace? Asta e genul de bărbat care vrei să fii? Ca…

Se opri, speriată deodată că mersese prea departe.

—… ca tatăl meu, zise el.

Vocea lui era glacială, distantă, plată ca lama unui pumnal.

L-am pierdut, gândi ea disperată.

— Stai jos, zise el şi o împinse cu putere.

Ea se împletici, căzu la podea, se rostogoli pe un genunchi. Ridicându-se în genunchi, îl văzu pe Valentine înălţând sabia mult deasupra capului său. Lumina candelabrului de deasupra lovind în lamă reflectă puncte orbitoare de lumină, care-i înţepară ochii.

— Luke! ţipă ea.

Lama coborî şi lovi… în podea. Luke nu mai era acolo. Jace, mişcându-se mai repede decât ar fi crezut Clary că era cu putinţă chiar şi pentru un vânător de umbre, îl împinsese la o parte din calea săbiei, trimiţându-l lat la podea. Jace stătea în faţa tatălui său, palid, dar privindu-l hotărât peste mânerul tremurător al săbiei.

— Cred că ar trebui să pleci, zise Jace.

Valentine se uită la fiul lui nevenindu-i să creadă.

— Ce-ai spus?

Luke se ridicase în capul oaselor. Sânge proaspăt îi uda cămaşa. Se uită cum Jace întinse o mână şi, uşor, aproape dezinteresat, mângâia uşor mânerul săbiei care fusese înfiptă în podea.

— Cred că m-ai auzit, tată.

Vocea lui Valentine şuieră ca un bici.

— Jonathan Morgenstern…

Iute ca fulgerul, Jace apucă mânerul săbiei, o smulse din duşumea şi o ridică. O ţinea cu lejeritate, cu mâna întinsă, dreaptă şi cu vârful plutind la câţiva centimetri sub bărbia tatălui său.

— Nu acesta e numele meu, zise el. Numele meu e Jace Wayland.

Ochii lui Valentine rămăseseră aţintiţi asupra lui Jace; abia părea să observe sabia de la gâtul lui.

— Wayland? răcni el. Nu ai sânge de Wayland! Michael Wayland este un străin pentru tine…

— La fel şi tu, zise Jace liniştit. Făcu un semn cu sabia, spre stânga. Acum, mişcă-te!

Valentine clătină din cap.

— Niciodată! N-o să primesc ordine de la un copil.

Vârful săbiei îi atinse uşor gâtul lui Valentine. Clary se holba la ei, fascinată şi îngrozită.

— Sunt un copil foarte bine pregătit, zise Jace. Tu însuţi m-ai învăţat arta exactă a uciderii. Nu e nevoie decât să dau din două degete ca să-ţi tai gâtul, ştiai asta? Ochii lui erau ca de oţel. Presupun că da.

— Eşti destul de priceput, zise Valentine. Tonul lui trăda desconsiderare, dar, observă Clary, stătea într-adevăr nemişcat. Însă nu mă poţi ucide. Întotdeauna ai fost milos.

— Probabil că el n-ar putea, zise Luke, acum în picioare, palid şi însângerat, dar drept. Însă eu aş putea. Şi nu sunt foarte convins că el m-ar putea opri.

Ochii febrili ai lui Valentine aruncară fulgere spre Luke şi înapoi, la fiul său. Jace nu se întorsese când vorbise Luke, ci rămăsese neclintit ca o statuie, cu sabia nemişcată în mână.

— Îl auzi pe monstru cum mă ameninţă, Jonathan, zise Valentine. Te dai de partea ăstuia?

— Are dreptate, zise Jace, blând. Nu sunt foarte convins că l-aş putea opri, dacă ar vrea să-ţi facă vreun rău. Vârcolacii se vindecă atât de repede!

Valentine îşi arcui buzele cu dispreţ.

— Deci, scuipă el, ca şi mama ta, o preferi pe creatura asta, pe corcitura asta, pe jumătate demon, în locul celor de acelaşi sânge cu tine, din familia ta?

Pentru prima oară, sabia din mâna lui Jace păru să tremure.

— Tu m-ai părăsit când eram doar un copil, zise el, cu voce măsurată. M-ai lăsat să cred că eşti mort şi m-ai expediat departe, să trăiesc printre străini. Nu mi-ai spus niciodată că am o mamă, o soră. M-ai lăsat singur.

Cuvântul acesta era un strigăt.

— Am făcut-o pentru tine… ca să fii în siguranţă, protestă Valentine.

— Dacă ţi-ar fi păsat de Jace, dacă ţi-ar fi păsat de sânge, nu i-ai fi ucis bunicii. Ai ucis oameni nevinovaţi, îl întrerupse Clary, furioasă.

— Nevinovaţi? se răsti Valentine. Nimeni nu e nevinovat într-un război! Au trecut de partea lui Jocelyn, împotriva mea! Ar fi lăsat-o să-mi ia fiul!

Luke răsuflă şuierat.

— Ştiai că urma să te părăsească, zise el. Ştiai că urma să fugă înainte de Răzmeriţă?

— Bineînţeles că ştiam! zbieră Valentine.

Stăpânirea de sine îngheţată crăpase, iar Clary putea vedea furia topită clocotind dedesubt, încolăcindu-şi tendoanele pe gâtul lui, încleştându-i mâinile în pumni.

— Am făcut ceea ce trebuia ca să protejez ce era al meu, iar la sfârşit le-am dat mai mult decât au meritat vreodată: rugul funerar cu care sunt răsplătiţi cei mai viteji războinici ai Conclavului!

— I-ai ars… zise Clary sec.

— Da! răcni Valentine. I-am ars.

Jace scoase un sunet gâtuit.

—… pe bunicii mei…

— Nu i-ai cunoscut niciodată, zise Valentine. Nu te preface atins de o mâhnire pe care n-o simţi.

Vârful săbiei tremura mai rapid acum. Luke puse o mână pe umărul lui Jace.

— Fii tare, zise el.

Jace nu se uită la el. Respira de parcă ar fi alergat. Clary putu vedea sudoarea sclipind în adâncitura dintre claviculele sale şi lipindu-i părul pe tâmple. Venele erau vizibile de-a lungul braţelor lui. O să-l ucidă, gândi ea. O să-l ucidă pe Valentine.

Înainta grăbită spre ei.

— Jace… avem nevoie de Pocal. Altminteri ştii ce va face cu el.

Jace îşi umezi buzele.

— Pocalul, tată. Unde e?

— În Idris, zise Valentine, calm. Unde voi n-o să-l găsiţi niciodată.

Lui Jace îi tremura mâna.

— Spune-mi…

— Dă-mi mie sabia, Jonathan, zise Luke cu voce liniştită, chiar blândă.

Vocea lui Jace sună de parcă venea din fundul unui puţ:

— Ce?

Clary făcu încă un pas în faţă.

— Dă-i sabia lui Luke. Lasă-l pe el s-o ia, Jace.

El clătină din cap.

— Nu pot să fac asta.

Ea mai făcu un pas înainte; încă unul, şi avea să fie destul de aproape de el cât să-l atingă.

— Ba da, poţi, zise ea blând. Te rog.

El nu se uitase nici o clipă la ea. Ochii lui erau fixaţi într-ai tatălui său. Momentul se prelungi, interminabil. În cele din urmă, dădu din cap, tăios, fără a-şi lăsa mâna jos. Dar îl lăsă pe Luke să se apropie cât să stea lângă el şi să-şi pună mâna peste a lui Jace, pe mânerul săbiei.

— Acum poţi să-i dai drumul, Jonathan, zise Luke – dar văzând expresia lui Clary, se corectă: Jace.

Jace nu păru să-l fi auzit. Dădu drumul mânerului săbiei şi se îndepărtă de tatăl său. Îi mai revenise puţin din culoare şi avea acum o nuanţă mai luminoasă, iar buzele îi erau însângerate acolo unde şi le muşcase. Clary

ardea de dorinţă să-l atingă, să-l cuprindă în braţe, dar ştia că el n-ar fi lăsat-o niciodată.

— Am o propunere, îi zise Valentine lui Luke, pe un surprinzător ton liniştit.

— Dă-mi voie să ghicesc, zise Luke. E „Nu mă ucide”, nu?

Valentine râse, un chicotit fără nici un strop de veselie.

— Nu m-aş coborî într-atât, încât să te rog să-mi dăruieşti viaţa, zise el.

— Bine, zise Luke, împungând bărbia celuilalt bărbat cu sabia sa. N-o să te ucid decât dacă-mi forţezi mâna, Valentine. Trag linie în ceea ce priveşte uciderea ta în faţa copiilor tăi. Ce vreau eu este Pocalul.

Tumultul dinspre scări era mai puternic acum. Clary auzi zgomote de paşi pe culoarul de-afară.

— Luke…

— Aud, se răsti el.

— Pocalul e în Idris, ţi-am mai spus, zise Valentine, ochii lui privind dincolo de Luke.

Luke asuda.

— Dacă e în Idris, înseamnă că ai folosit Portalul să-l duci acolo. O să merg cu tine. Să-l aduc înapoi.

Ochii lui Luke săgetau înspre uşă. Se auzea mişcare pe culoarul din faţa uşii, strigăte, ceva care se sparse.

— Clary, stai cu fratele tău. După ce trecem noi, folosiţi şi voi Portalul ca să vă ducă într-un loc sigur.

— Nu voi pleca de-aici, zise Jace.

— Ba da, vei pleca. Se auzi o bufnitură în uşă. Luke ridică vocea. Valentine, Portalul. Mişcă-te!

— Sau ce?

Ochii lui Valentine erau fixaţi asupra uşii, luând în considerare ce ar fi putut urma.

— Te voi ucide dacă-mi vei forţa mâna, zise Luke. În faţa lor sau nu. Portalul, Valentine. Acum!

Valentine îşi deschise larg braţele.

— Dacă asta vrei.

Făcu uşor un pas înapoi, exact când uşa explodă în încăpere, balamalele împrăştiindu-se pe podea. Luke se feri să nu fie strivit de uşa care cădea, întorcându-se spre ea, totodată, cu sabia în mână.

În cadrul uşii stătea un lup, un munte de mârâit, de blană zbârlită, cu trupul adus înainte, buze retrase arătându-şi colţii. Din nenumăratele-i răni curgea sânge.

Jace înjură încet, având deja în mână un pumnal de seraf. Clary îl prinse de încheietură.

— Nu… e un prieten.

Jace îi aruncă o privire de îndoială, dar îşi coborî braţul.

— Alaric…

Luke îi strigă atunci ceva, într-o limbă pe care Clary n-o înţelegea. Alaric mârâi din nou, lăsându-se mai aproape de podea şi, pentru un moment

derutant, ea crezu că voia să se repeadă la Luke. Apoi îl văzu pe Valentine cu mâna la cingătoare, sclipirea de pietre roşii, şi atunci îşi dădu seama că uitase că el încă mai avea pumnalul lui Jace.

Auzi o voce strigându-i numele lui Luke, se gândi că era a ei – dar îşi dădu seama că ea n-avea glas şi că Jace fusese cel care strigase.

Luke lovi cu sabia din lateral, chinuitor de încet, aşa păru, pe când pumnalul părăsi mâna stângă a lui Valentine şi zbură spre el ca un fluture de argint, rotindu-se prin aer. Luke ridică sabia şi ceva uriaş, cafeniu-cenuşiu, se repezi între el şi Valentine. Ea auzi urletul lui Alaric ridicându-se, apoi curmat brusc; auzi zgomotul lamei care lovi. Scoase o exclamaţie şi dădu să fugă înainte, dar Jace o trase înapoi.

Lupul se prăbuşi la picioarele lui Luke, sângele împroşcându-i blana. Greoi, Alaric dădea din labe spre plăselele pumnalului care-i ieşea din piept.

Valentine râse.

— Şi uite-aşa răsplăteşti tu loialitatea oarbă pe care ţi-ai cumpărat-o atât de ieftin, Lucian, zise el. Lăsându-i pe ei să moară pentru tine.

Se dădea cu spatele înapoi, cu ochii încă ţintă la Luke.

Luke, alb la faţă, se uită la el, apoi în jos, la Alaric; clătină din cap o dată şi îngenunche, aplecându-se peste vârcolacul prăbuşit. Jace, încă ţinând-o pe Clary de umeri, şuieră:

— Stai aici, mă auzi? Stai aici, şi porni în goană după Valentine, care se grăbea, inexplicabil, către peretele îndepărtat.

Plănuise oare să se arunce pe fereastră? Clary îi putu vedea reflexia în oglinda mare, cu ramă aurită, când el se apropie de ea, iar expresia de pe faţa lui – un soi de rânjet de uşurare dispreţuitor – o umplu pe Clary de o furie ucigaşă.

— Să mă ia naiba dac-o să stau, murmură ea, pornind după Jace.

Se opri doar cât să-şi ia kindjal-ul cu mâner albastru de pe podea, de lângă masă, unde îl împinsese Valentine cu piciorul. Simţea bine arma în mâna ei acum, liniştitoare, în timp ce dădu la o parte un scaun din calea ei şi se apropie de oglindă.

Jace scosese pumnalul de seraf, lumina lui aruncând un fascicul puternic de raze în sus, întunecându-i cearcănele de sub ochi şi adânciturile obrajilor. Valentine se întorsese şi stătea în picioare, conturat în lumina pumnalului, cu spatele spre oglindă. În luciul ei, Clary îl vedea şi pe Luke, în spatele lor; lăsase sabia jos şi îi trăgea lui Alaric din piept kindjal-ul cu plăsele roşii, încet şi cu grijă. Ei i se făcu rău şi strânse mai tare propriul pumnal în mână.

— Jace, începu ea.

El nu se întoarse să se uite la ea, deşi fireşte că o putea vedea în oglindă.

— Clary, ţi-am spus să aştepţi.

— E ca mama ta, zise Valentine. Cu o mână la spate, pipăia marginea ramei greoaie. Nu-i place să facă ce i se spune.

Jace nu tremura, cum făcuse mai devreme, dar Clary simţea cât de fragilă ajunsese stăpânirea lui de sine, ca pielea întinsă pe o tobă.

— Mă duc cu el în Idris, Clary. O să aduc Pocalul înapoi.

— Nu, nu poţi, începu Clary şi văzu, în oglindă, cum i se schimonosi faţa.

— Ai o idee mai bună? întrebă el.

— Dar Luke…

— Lucian, zise Valentine cu o voce ca mătasea, îngrijeşte de un camarad căzut. Cât despre Pocal şi Idris, nu sunt prea departe. Prin oglindă, s-ar putea spune.

Jace îşi miji ochii.

— Oglinda este Portalul?

Cu buzele crispate, Valentine îşi lăsă mâna jos, dându-se la o parte din faţa oglinzii, în timp ce imaginea din ea se învâltoră şi se schimbă ca acuarelele întrepătrunse într-o pictură. În loc de camera cu mobilier întunecat şi lumânări, Clary vedea acum câmpii verzi, copaci cu frunze groase de smarald şi o pajişte întinsă, coborând către o casă mare de piatră, profilată în depărtare. Auzi zumzetul albinelor şi foşnetul frunzelor, simţi mirosul de caprifoi purtat de vânt.

— V-am spus că nu e departe.

Valentine stătea în ceea ce era acum o uşă al cărei cadru era arcuit şi aurit, cu părul fluturat de vântul care agita frunzele copacilor din depărtare.

— Este aşa cum îţi aminteşti, Jonathan? Nu s-a schimbat nimic?

Lui Clary i se strânse inima în piept. Nu avea nici un dubiu că aceea era casa copilăriei lui Jace, apărută ca să-l ademenească, la fel cum ademeneşti un copil cu o bomboană sau o jucărie. Se uită spre Jace, dar el nu părea s-o mai vadă. Se uita fix la Portal şi la priveliştea de dincolo de el, la câmpurile verzi şi la conac. Îi văzu trăsăturile îmblânzindu-se, gura arcuindu-se nostalgic, de parcă se uita la cineva pe care îl iubeea.

— Încă mai poţi să vii acasă, zise tatăl lui.

Lumina din pumnalul de seraf pe care-l ţinea Jace îi arunca umbra înapoi, astfel încât părea să se mişte prin Portal, întunecând câmpurile însorite, pajiştile de dincolo.

Zâmbetul pieri de pe faţa lui Jace.

— Aia nu e casa mea, zise el. Asta e casa mea acum.

Cu un spasm de furie care îi schimonosi trăsăturile, Valentine se uită la fiul lui. Ea n-avea să uite niciodată privirea aceea – o făcu să simtă un dor subit şi nestăpânit după mama ei. Pentru că indiferent cât de furioasă fusese vreodată mama ei pe ea, Jocelyn nu se uitase niciodată la ea astfel. Întotdeauna se uitase cu dragoste.

Dacă ar fi putut să-i fie şi mai milă de Jace decât îi era deja, atunci ar fi fost momentul.

— Prea bine, zise Valentine şi făcu un pas rapid spre Portal, astfel încât picioarele sale atinseră solul Idrisului. Buzele i se arcuiră într-un zâmbet. Ah, zise el, acasă.

Jace se împletici spre marginea Portalului şi se opri, cu o mână pe rama aurită. O ciudată ezitare părea să fi pus stăpânire pe el, chiar în clipa când

Idrisul licărea în faţa lui ca mirajul în deşert. N-ar fi fost nevoie decât de un pas…

— Jace, nu, zise Clary repede. Nu te duce după el.

— Dar Pocalul… zise Jace.

Nu putu să-şi dea seama ce era în mintea lui, dar pumnalul din mână îi tremura violent.

— Lasă Conclavul să-l ia! Jace, te rog.

Dacă intri prin Portalul acela, s-ar putea să nu te mai întorci niciodată. Valentine te va ucide. Nu-ţi vine să crezi, dar o va face.

— Sora ta are dreptate.

Valentine stătea printre ierburile verzi şi florile de câmp, firele unduindu-se la picioarele sale, iar Clary îşi dădu seama că, deşi ei şi el se aflau la numai câţiva centimetri distanţă, se aflau în ţări diferite.

— Chiar crezi că vei putea învinge? Deşi ai un pumnal de seraf şi eu sunt neînarmat? Nu numai că sunt mai puternic decât tine, dar mă îndoiesc că ai tăria de a mă ucide. Şi va trebui să mă ucizi, Jonathan, altminteri nu-ţi voi da ţie Pocalul.

Jace îşi încleştă mâna pe pumnalul îngerului.

— Ba pot…

— Nu, nu poţi. Valentine întinse mâna prin Portal şi-l apucă pe Jace de încheietura mâinii, trăgând-o spre el până când vârful lamei îi atinse pieptul.

Când mâna şi încheietura lui Jace trecură prin Portal, imaginea lor tremură de parcă ar fi fost vârâte în apă.

— Fă-o, atunci, zise Valentine. Înfige lama. Vreo zece centimetri, cel mult.

Smuci de lamă înainte, vârful pumnalului spintecându-i cămaşa. Un cerc roşu ca o floare de mac se desenă chiar deasupra inimii lui. Jace, cu o tresărire, îşi smuci braţul şi se dădu clătinându-se înapoi.

— Aşa mă gândeam şi eu, zise Valentine. Prea milos.

Şi cu o viteză şocantă îşi aruncă pumnul spre Jace. Clary ţipă, dar pumnul nu-şi atinse ţinta: în schimb, lovi suprafaţa Portalului dintre ei cu un zgomot similar celui făcut de o mie de obiecte fragile sparte. Crăpături ca pânza de păianjen fisurară sticla-care-nu-era-sticlă; ultimul lucru pe care Clary îl auzi înainte ca Portalul să se dizolve într-o revărsare de cioburi fu râsul batjocoritor al lui Valentine.

Sticla curse pe podea ca o aversă de gheaţă, o ciudat de frumoasă cascadă de cioburi argintii. Clary făcu un pas înapoi, dar Jace rămase nemişcat, în timp ce ploua cu sticlă în jurul lui, holbându-se la rama goală a oglinzii.

Clary se aştepta să-l audă înjurând, strigând sau blestemând la adresa tatălui său, dar în loc de asta, el doar aşteptă să sfârşească de căzut cioburile. Când se făcu linişte, îngenunche tăcut şi cu grijă în maldărul de cioburi şi ridică unul mai mare, întorcându-l în palmă.

— Nu!

Clary îngenunche lângă el, punând jos pumnalul pe care îl ţinuse în mână. Prezenţa armei nu o mai făcea să se simtă bine.

— N-ai fi putut face nimic.
— Ba da. Se uita încă în jos, la sticlă. Minuscule aşchii arginiii îi pudraseră părul. Aş fi putut să-l ucid. Întoarse ciobul către ea. Priveşte, zise el.
Ea privi. În ciobul de sticlă încă mai putu vedea un colţişor din Idris – o fărâmă de cer albastru, umbra frunzelor verzi. Oftă dureros.
— Jace?
— Sunteţi teferi?
Clary îşi ridică privirea. Era Luke, aplecat spre ei. Nu era înarmat, iar ochii îi erau adânciţi, cu cearcăne albăstrii de epuizare.
— Suntem în regulă, zise ea.
Văzu o siluetă ghemuită pe podea, în spatele lui, pe jumătate acoperită de mantia lungă a lui Valentine. O mână ieşea de sub marginea mantiei; o mână care se termina cu gheare.
— Alaric…?
— E mort, zise Luke.
În vocea lui era o mare durere, stăpânită; deşi abia îl cunoscuse pe Alaric, Clary înţelese că povara strivitoare a vinei avea să fie cu el pentru totdeauna. Şi uite-aşa răsplăteşti tu loialitatea oarbă pe care ţi-ai cumpărat-o atât de ieftin, Lucian. Lăsându-i pe ei să moară pentru tine.
— Tata a scăpat, zise Jace. Cu Pocalul. Glasul lui era sumbru. Noi i l-am pus în braţe. Am dat greş.
Luke îşi lăsă o mână pe capul lui Jace, scuturându-i cioburile din păr. Încă avea ghearele scoase şi degetele mânjite de sânge, dar Jace suportă atingerea de parcă n-ar fi avut nimic împotrivă, fără să zică nimic.
— Nu e vina ta, zise Luke, uitându-se în jos, la Clary. Ochii lui erau poruncitori. Spuneau: Fratele tău are nevoie de tine; stai cu el.
Ea dădu din cap, iar Luke îi lăsă şi se duse la fereastră. O deschise larg, lăsând să pătrundă un curent de aer în cameră care făcu lumânările să pâlpâie. Clary îl putu auzi strigând, ordonând încetarea luptei lupilor de jos.
Ea îngenunche lângă Jace.
— E totul bine, zise ea şi se opri, fiindcă în mod clar nu era bine şi poate că nu avea să mai fie niciodată, şi îi puse o mână pe umăr. Pânza cămăşii lui era aspră la pipăit, umedă de năduşeală, ciudat de liniştitoare. O avem pe mama înapoi. Te avem pe tine. Avem tot ce contează.
— A avut dreptate. De aceea n-am putut să mă hotărăsc să trec prin Portal, şopti Jace. N-aş fi putut s-o fac. N-aş fi putut să-l ucid.
— Singurul mod în care ai fi dat greş, zise ea, ar fi fost dacă l-ai fi ucis.
El nu spuse nimic, doar şopti ceva ca pentru sine. Ea nu desluşi cuvintele, dar întinse mâna şi-i luă bucăţica de sticlă din palmă. Sângera în locul unde o ţinuse, din două crestături subţiri. Ea puse ciobul jos şi îl luă de mână, închizându-şi degetele peste palma lui rănită.
— Pe bune, Jace, zise ea, la fel de blând pe cât îl atinsese, chiar n-ai minte de te joci cu cioburi?
El scoase un sunet ca un râs înăbuşit, apoi întinse mâna spre ea şi o trase în braţele sale. Ea îşi dădea seama că Luke îi privea de la fereastră, dar

închise ochii cu hotărâre şi îşi îngropă faţa în umărul lui. Mirosea a sare şi a sânge, şi abia când îşi mai apropie gura de urechea ei înţelese, în sfârşit, ce spunea el, ce şoptise şi mai devreme, şi aceasta era cea mai simplă litanie posibilă: numele ei, pur şi simplu numele ei.

Epilog.

Urcuşul ademeneşte.

Holul spitalului era orbitor de alb. După atâtea zile de stat numai cu torţe, lămpi cu gaz şi lampa-vrăjitoarei cu lumina ei spectrală, neoanele făceau ca toate lucrurile să pară lipsite de culoare, nefireşti. Când Clary semnă la biroul de recepţie, observă că sora care-i întindea formularul de vizită avea pielea straniu de galbenă sub strălucitoarele lumini. Poate că e demon, gândi Clary, întinzându-i formularul înapoi.

— Ultima uşă de la capătul holului, zise sora, aruncându-i un zâmbet binevoitor.

Sau poate c-am înnebunit eu.

— Ştiu, răspunse Clary. Am mai fost aici şi ieri. Şi alaltăieri, şi răsalaltăieri.

Era seară, devreme, iar holul nu era aglomerat. Un bătrân îşi târşâia picioarele în papuci şi halat de casă, trăgând un stativ mobil de oxigen în urma lui. Doi doctori în salopete verzi chirurgicale duceau în mână pahare de plastic cu cafea, aburii ridicându-se de la suprafaţa lichidului în aerul răcoros. Interiorul spitalului era agresiv răcit cu aer condiţionat, deşi afară vremea începuse în sfârşit să anunţe toamna.

Clary ajunse la uşa de la capătul holului. Era deschisă. Aruncă o privire înăuntru, nedorind să-l trezească pe Luke dacă ar fi fost adormit în scaun, lângă pat, cum îl găsise la ultimele ei două vizite. Dar acum era treaz şi discuta cu un bărbat înalt, îmbrăcat într-o robă de culoarea pergamentului, a Fraţilor Tăcuţi. Acesta se întoarse, de parcă simţise sosirea lui Clary, iar ea văzu că era Fratele Jeremiah.

Îşi încrucişă braţele la piept:

— Ce se întâmplă?

Luke părea epuizat, cu o barbă de trei zile crescută neglijent, cu ochelarii împinşi pe vârful capului. Putea vedea umflătura bandajelor care îi înconjurau încă partea de sus a pieptului, pe sub bluza de flanelă.

— Fratele Jeremiah tocmai pleca, zise el.

Ridicându-şi gluga, Jeremiah se îndreptă spre uşă, dar Clary îi tăie calea.

— Deci? îl provocă ea. O s-o ajutaţi pe mama?

Jeremiah veni mai aproape de ea. Ea simţi răceala pe care o răspândea corpul lui, ca aburii unui aisberg. Nu-i poţi salva pe alţii dacă nu te salvezi singur mai întâi, zise glasul în mintea ei.

— Textul ăsta din plăcinta cu răvaşe s-a-nvechit de-a binelea, zise Clary. Ce-a păţit mama mea? Ştiţi? Pot Fraţii Tăcuţi s-o ajute, aşa cum l-au ajutat şi pe Alec?

Noi nu am ajutat pe nimeni, zise Jeremiah. Şi nici nu este treaba noastră să acordăm îngrijiri celor care s-au separat de bunăvoie de Conclav.

Ea se dădu înapoi, iar Jeremiah trecu pe lângă ea şi ieşi în hol. Se uită după el, îl urmări cum pleacă, amestecându-se în mulţime, fără ca nimeni să-i arunce o a doua privire. Când îşi miji ochii, văzu aura sclipitoare a iluziei magice care-l înconjura, şi se întrebă oare ce vedeau oamenii: un alt pacient? Un doctor în salopetă grăbindu-se pe hol? Un vizitator îndurerat?

— A spus adevărul, zise Luke, din spatele ei. Nu l-a vindecat el pe Alec, ci Magnus Bane a făcut-o. Şi nici nu ştie ce a păţit mama ta, de altfel.

— Ştiu, zise Clary, întorcându-se înapoi în rezervă.

Se apropie încet de pat. Era greu să asocieze silueta mică şi albă din pat, încolăcită de jur împrejur cu un hăţiş de tuburi, cu mama ei cu păr ca flacăra vie. Bineînţeles, părul ei era încă roşu, răsfirat pe pernă ca un şal ţesut din aramă, dar pielea îi era atât de palidă, încât îi amintea lui Clary de statuia de ceară a Frumoasei Adormite de la muzeul lui Madame Tussauds, al cărei piept se ridica şi cobora doar pentru că era animat de un mecanism de ceas.

Luă mâna subţire a mamei sale şi o ţinu, la fel cum făcuse şi ieri, şi alaltăieri. Simţea pulsul bătând la încheietura lui Jocelyn, constant şi stăruitor. Vrea să se trezească, se gândi Clary. Ştiu că vrea.

— Bineînţeles că vrea, zise Luke, iar Clary tresări, dându-şi seama că vorbise cu voce tare. Are toate motivele să se facă bine, chiar mai multe decât ar fi bănuit.

Clary lăsă mâna mamei sale cu grijă înapoi pe pat.

— Te referi la Jace.

— Bineînţeles că mă refer la Jace, zise Luke. L-a plâns şaptesprezece ani că e mort. Dacă aş putea să-i spun că nu mai e nevoie să poarte doliu după el… se opri.

— Se spune că oamenii în comă te pot auzi uneori, sugeră Clary.

Fireşte, doctorii de asemenea spuneau că aceasta nu era o comă obişnuită – una care nu fusese provocată nici de vreo rană, nici de lipsă de oxigen, nici de vreun subit stop cardiac sau cerebral. Era de parcă pur şi simplu adormise şi nu mai putea fi trezită.

— Ştiu, zise Luke. Eu i-am vorbit. Aproape neîncetat. Zâmbi scurt, obosit. I-am spus cât de curajoasă ai fost. Cât de mândră ar fi de tine. Fiica ei războinică.

Un nod ca piatra, dureros, i se ridică în gâtlej. Îl înghiţi anevoie, întorcându-şi faţa de la Luke şi uitându-se pe fereastră. Prin ea putea vedea peretele alb de cărămidă al clădirii de vizavi. Aici nu existau privelişti drăguţe, cu arbori şi râu.

— Am cumpărat ce ai cerut, zise ea. Am luat unt de arahide, lapte, cereale şi pâine de la Fortunado Brothers. Se scotoci în buzunarul jeanşilor. Să-ţi dau restul…

— Păstrează-l, zise Luke. Poţi să-l foloseşti pentru taxi, când te duci înapoi.

— Mă duce Simon înapoi, zise Clary. Se uită la ceasul în formă de fluture care atârna de lănţişorul ei. De fapt, probabil că deja este jos.

— Bine, mă bucur c-o să mai petreci un timp şi cu el. Luke păru uşurat. Păstrează banii, totuşi. Comandă-ţi ceva de mâncare, diseară.

Ea deschise gura să protesteze, dar tăcu. Luke era, cum spunea mama ei mereu, o stâncă la vreme de furtună – solid, cu totul de neclintit şi te puteai bizui pe el.

— Vino acasă totuşi, bine? Şi tu ai nevoie de somn.

— Somn? Cine are nevoie de somn? zise el în derâdere.

Dar ea îi văzu oboseala întipărită pe chip când se întoarse să se aşeze lângă patul mamei sale. Delicat, întinse mâna spre Jocelyn ca să-i dea la o parte de pe faţă o şuviţă de păr. Clary se întoarse cu spatele, simţind lacrimi în ochi.

Duba lui Eric stătea cu motorul în ralanti la colţul străzii, când ea ieşi pe uşa principală de acces a spitalului. Cerul se arcuia deasupra, de un albastru fără pată ca de vas de porţelan, întunecându-se până la safir deasupra lui Hudson River, în partea opusă locului unde apunea soarele. Simon se aplecă să-i deschidă portiera, iar ea se căţără pe scaunul de lângă el.

— Mersi.

— Încotro? Înapoi, acasă? întrebă el, înscriind mai întâi duba în traficul de pe First Avenue.

Clary oftă.

— Nici măcar nu mai ştiu unde e acasă acum.

Simon se uită la ea dintr-o parte.

— Îţi pare rău pentru tine însăţi, Fray?

Tonul său era zeflemitor, dar blând. Dacă se uita dincolo de el, putea încă vedea petele întunecate de pe bancheta din spate, unde zăcuse Alec, sângerând, cu capul în poala lui Isabelle.

— Da. Nu. Nu ştiu. Oftă din nou, prinzându-şi o şuviţă rătăcită din părul arămiu. Totul s-a schimbat. Totul e altfel. Mi-aş dori uneori ca toate să redevină aşa cum au fost înainte.

— Eu nu, zise el, spre surprinderea ei. Te mai întreb o dată, unde mergem? Spune-mi măcar dacă în nord sau în centru.

— La Institut, zise Clary. Scuze, adăugă ea, când el execută o teribil de ilegală întoarcere în U. Duba, luând curba pe două roţi, scârţâi ascuţit în semn de protest. Ar fi trebuit să-ţi spun mai devreme.

— Hm, zise Simon. N-ai mai trecut pe-acolo, nu? Nu de când…

— Nu, nu de când, zise Clary. Jace m-a sunat şi mi-a spus că Alec şi Isabelle erau bine. Aparent, părinţii lor se grăbesc să se întoarcă din Idris, acum, că în sfârşit chiar le-a spus cineva ce se întâmplă. O să fie aici peste vreo două zile.

— A fost ciudat să auzi de Jace? întrebă Simon, cu vocea prudent neutră. Vreau să spun, de când aţi aflat…

Vocea lui se pierdu.

— Da? zise Clary, cu enervare ascuţită în voce. De când am aflat ce? Că e un criminal travestit care molestează pisici?

— Nu-i de mirare că motanul ăla al lui urăşte pe toată lumea.

— O, mai taci, Simon, zise Clary supărată. Ştiu ce vrei să spui şi nu, n-a fost ciudat. Nu s-a întâmplat nimic între noi, oricum.

— Nimic? repetă Simon, cu îndoială neascunsă în tonul său.

— Nimic, repetă Clary cu hotărâre, privind pe fereastră, ca el să nu-i vadă sângele ce-i păta obrajii.

Treceau pe lângă un şir de restaurante, iar ea văzu restaurantul Taki, strălucitor luminat în amurgul ce se lăsa.

Intrară pe alee tocmai când soarele dispărea în spatele rozetei Institutului, inundând strada de dedesubt cu o lumină sidefată, pe care numai ei o puteau vedea. Simon frână în faţa uşii şi opri motorul, zornăind cheile în palmă.

— Vrei să urc şi cu cu tine?

Ea şovăi.

— Nu. Ar trebui să fac asta singură.

Văzu expresia de dezamăgire care îi traversă faţa, dar care dispăru rapid. Simon, gândi ea, se maturizase mult în aceste ultime două săptămâni, la fel ca şi ea. Ceea ce era un lucru bun, de vreme ce nu i-ar fi plăcut să-l lase în urmă. El era o parte din ea, la fel ca şi talentul ei la desen, aerul prăfuit din Brooklyn, râsul mamei sale şi propriul sânge de vânător de umbre.

— Bine, zise el. Ai nevoie să te duc undeva cu maşina, mai târziu?

Ea clătină din cap.

— Mi-a dat Luke bani de taxi. Vrei să vii mâine, totuşi? adăugă ea. Să ne uităm la câteva episoade de Trigun, să facem floricele de porumb. Aş putea rupe din timpul de somn.

El dădu din cap:

— Sună bine.

Se aplecă apoi spre ea şi-i atinse obrazul, într-un sărut fugar. Un sărut uşor ca o frunză uscată, dar ea simţi un fior până-n măduva oaselor. Se uită la el.

— Crezi că a fost o coincidenţă? întrebă ea.

— Cred că a fost o coincidenţă?

— Că ne-am dus în Pandemonium în aceeaşi noapte în care Jace şi ceilalţi se întâmpla să fie acolo, urmărind un demon? în noaptea de dinainte ca Valentine să vină după mama?

Simon clătină din cap.

— Eu nu cred în coincidenţe, zise el.

— Nici eu.

— Dar trebuie să admit că, adăugă Simon, coincidenţă sau nu, s-a dovedit a fi o circumstanţă norocoasă.

— Circumstanţe norocoase, zise Clary. Ei, ăsta-i un nume de trupă pentru voi.

— E mai bun decât majoritatea celor pe care le-am propus noi, recunoscu Simon.

— Fii sigur!

Sări jos din dubă, trântind portiera după ea. Îl auzi claxonând, în timp ce alerga pe aleea spre intrare, pe dalele printre care crescuse iarba, şi îi făcu semn cu mâna, fără să se întoarcă.

Interiorul catedralei era rece şi întunecos, şi mirosea a ploaie şi a hârtie udă. Paşii ei stârneau un puternic ecou pe podeaua de piatră şi se gândi la Jace, în biserica din Brooklyn: Poate că există un Dumnezeu, Clary, sau poate că nu există. Fie aşa, fie altminteri, suntem pe cont propriu.

În lift, aruncă o privire pe furiş la imaginea ei în oglindă, când uşile se închiseră în urma ei. Majoritatea vânătăilor şi juliturilor ei se vindecaseră fără semne. Se întrebă dacă Jace o văzuse vreodată atât de bine aranjată cum arăta ea astăzi – se îmbrăcase pentru vizita la spital într-o fustă neagră, încreţită, o bluză retro, cu guler de marinar, şi îşi dăduse cu gloss roz pe buze. Se gândi că părea de vreo opt ani.

Nu că ar mai fi contat ce credea Jace despre cum arată ea, îşi reaminti Clary, acum sau vreodată. Se întrebă dacă vor ajunge vreodată ca Simon şi surorile lui, între care era un amestec de plictiseală şi de iritare afectuoasă. Nu-şi putea închipui asta.

Auzi miorlăiturile puternice mai înainte de a se deschide uşa liftului.

— Hei, Church, zise ea, îngenunchind lângă mingea cenuşie ce se rostogolea pe podea. Unde e restul lumii?

Church, care în mod clar voia să fie scărpinat pe burtă, mormăi ameninţător. Cu un oftat, Clary cedă.

— Motan dement, zise ea, scărpinându-l cu vigoare. Unde…

— Clary!

Era Isabelle, care se ivi în foaier îmbrăcată într-o rochie roşie, lungă, cu părul adunat în vârful capului şi prins cu agrafe cu pietricele.

— Ce bine-mi pare că te văd!

O cuprinse pe Clary într-o îmbrăţişare care o făcu să-şi piardă echilibrul.

— Isabelle, gâfâi Clary. Şi eu mă bucur să te văd, adăugă ea, lăsând-o pe Isabelle s-o ridice în picioare.

— Am fost atât de îngrijorată pentru tine! zise Isabelle cu vioiciune. După ce voi, băieţi, v-aţi dus cu Hodge în bibliotecă, iar eu am rămas cu Alec, am auzit o explozie, cea mai înfiorătoare posibilă, iar când am ajuns în bibliotecă, bineînţeles, voi dispăruserăţi şi totul era împrăştiat pe podea. Şi era sânge şi o chestie vâscoasă şi negricioasă peste tot. Se cutremură. Ce-a fost toată treaba aia?

— Un blestem, zise Clary liniştit. Blestemul lui Hodge.

— O, aşa e, zise Isabelle. Jace mi-a povestit despre Hodge.

— Serios? întrebă Clary surprinsă.

— Că i s-a ridicat blestemul şi că a plecat? Da, mi-a zis. M-aş fi gândit c-o să stea măcar să-şi ia rămas-bun, adăugă Isabelle. Sunt cumva dezamăgită de el. Dar bănuiesc că era speriat de Conclav. O să ne contacteze el, până la urmă, pariez.

Aşadar, Jace nu le povestise şi lor că Hodge îi trădase, gândi Clary, neştiind sigur ce să creadă despre asta. Pe de altă parte, dacă Jace încercase

s-o cruţe pe Isabelle de confuzie şi dezamăgire, poate că n-ar trebui să se amestece ea.

— Oricum, continuă Isabelle, a fost oribil şi nu ştiu ce ne-am fi făcut dacă n-ar fi apărut Magnus şi nu l-ar fi magicat pe Alec, însănătoşindu-l la loc. Există cuvântul ăsta, „magicat”? îşi încreţi fruntea. Jace ne-a povestit ce s-a întâmplat pe insulă, după aceea. De fapt, noi aflaserăm mai dinainte, pentru că Magnus vorbise la telefon despre asta toată noaptea. Toată lumea repudiaţilor vorbea despre asta. Eşti faimoasă, ştii?

— Eu?

— Desigur. Fiica lui Valentine.

Clary se înfioră.

— Deci bănuiesc că şi Jace e faimos.

— Amândoi sunteţi faimoşi, zise Isabelle, cu aceeaşi voce debordând de entuziasm. Faimoşii frate şi soră.

Clary se uită la Isabelle curioasă.

— Nu mă aşteptam să fii atât de bucuroasă că mă vezi, trebuie să recunosc.

Cealaltă fată îşi puse mâinile în şold, indignată:

— De ce nu?

— N-aş fi crezut că mă plăceai chiar atât de mult.

Veselia lui Isabelle se şterse, iar aceasta se uită în jos, la vârful pantofilor argintii.

— Nici eu n-aş fi crezut, recunoscu ea. Dar când m-am dus să vă caut, pe tine şi pe Jace, şi am văzut că aţi dispărut… îşi tărăgănă vorbele. Nu am fost îngrijorată numai pentru el, am fost îngrijorată şi pentru tine. E ceva atât de… liniştitor la tine. Iar Jace se poartă mult mai bine când eşti tu prin preajmă.

Clary făcu ochii mari.

— Serios?

— Serios, pe cuvânt. E mai puţin colţos, cumva. Adică nu că ar fi mai bun, dar te lasă să vezi bunătatea din el. Făcu o pauză. Şi bănuiesc că nu te-am putut suferi, la început, dar îmi dau seama acum că a fost o prostie. Doar pentru că eu nu avusesem niciodată o prietenă nu însemna că nu puteam învăţa cum să am una.

— Şi eu la fel, de fapt, zise Clary. Şi, Isabelle?

— Da?

— Nu trebuie să te prefaci că eşti drăguţă. E mai bine când te porţi exact cum eşti.

— Scorpie, adică? zise Isabelle şi râse.

Clary dădu să protesteze, când Alec îşi făcu apariţia în hol, legănându-se pe o pereche de cârje. Avea un picior bandajat, jeanşii suflecaţi până la genunchi, şi mai avea un bandaj pe tâmplă, pe sub părul lui negru. Altminteri, arăta remarcabil de sănătos, pentru cineva care fusese aproape mort cu patru zile în urmă. Agită o cârjă, drept salut.

— Bună, zise Clary, surprinsă să-l vadă întremat şi mergând. Eşti…?

— Dacă sunt bine? Sunt bine, zise Alec. În câteva zile, n-o să mai am nevoie nici de astea.

Vinovăţia o sugruma. Dacă n-ar fi fost ea, Alec n-ar fi fost acum în cârje.

— Mă bucur cu adevărat că eşti bine Alec, zise ea, punând în glasul ei toată sinceritatea.

Alec clipi zăpăcit.

— Mulţumesc.

— Deci Magnus te-a reparat? zise Clary. Luke a zis…

— El a făcut-o! zise Isabelle. A fost atât de grozav! A apărut aici şi a cerut să iasă toată lumea din cameră şi să închidă uşa. Au tot explodat scântei roşii şi albastre în hol, venind de sub podea.

— Eu nu-mi amintesc absolut nimic, zise Alec.

— Apoi a stat lângă patul lui Alec toată noaptea şi a doua zi până aproape de prânz, ca să fie sigur că se va trezi cu bine, adăugă Isabelle.

— Nu-mi aduc aminte nici asta, zise Alec, grăbit.

Buzele roşii ale lui Isabelle se arcuiră într-un zâmbet.

— Mă întreb cum de-a ştiut Magnus să vină? Eu l-am întrebat, dar n-a vrut să spună.

Clary se gândi la scrisoarea împăturită pe care Hodge o aruncase în foc după ce plecase Valentine. Era un om ciudat, gândi ea, care-şi făcuse timp să intervină cum putea ca să-l salveze pe Alec, chiar şi când trădase pe toată lumea – şi toate lucrurile – la care ţinuse vreodată.

— Nu ştiu, răspunse ea.

Isabelle dădu din umeri.

— Bănuiesc c-o fi auzit de undeva. Pare să fie implicat într-o uriaşă reţea de bârfe. E aşa o muiere!

— El este înaltul Magician din Brooklyn, Isabelle, îi reaminti Alec, dar nu fără oarecare amuzament. Se întoarse spre Clary: Jace e sus, în seră, dacă vrei să-l vezi, zise el. O să te conduc.

— Vrei tu?

— Desigur. Alec păru doar puţin stingherit. De ce nu?

Clary aruncă o privire spre Isabelle, care dădu din umeri. Orice ar fi plănuit Alec, nu îi împărtăşise nimic surorii sale.

— Duceţi-vă, zise Isabelle. Eu am oricum treabă. Flutură o mână spre ei: Uş!

Porniră împreună pe hol. Alec păşea repede, chiar dacă ajutat de cârje. Clary trebui să alerge ca să se ţină după el.

— Am picioare scurte, îi aminti ea.

— Scuze. Încetini, spăşăit. Uite, începu el, chestiile alea pe care mi le-ai spus când am ţipat la tine în legătură cu Jace…

— Mi-aduc aminte, zise ea cu glas slab.

— Când mi-ai spus că şi tu ştiai că eu eram doar… asta a fost pentru că…

Păru să-i fie greu să ducă o propoziţie până la capăt. Încercă din nou.

— Când ai spus că eu eram…

— Alec, nu.
— Sigur. Nici o problemă. Închise gura strâns. Nu vrei să vorbeşti despre asta.
— Nu-i asta. Ci pentru că mă simt îngrozitor pentru ce am spus. A fost oribil. Nu era nici un pic adevărat…
— Dar a fost adevărat, zise Alec. Cu desăvârşire adevărat.
— Asta nu îndreaptă lucrurile, zise Clary. Nu tot ce e adevărat trebuie să fie spus. Iar când am zis că Jace mi-a spus că nu omorâseşi niciodată un demon, el o spusese pentru că tu întotdeauna îi protejai pe el şi pe Isabelle. Era un lucru bun pe care îl dezvăluia despre tine. Jace poate fi un ticălos, dar el…
Era cât pe ce să spună te iubeşte, dar îşi luă seama.
— N-a spus niciodată vreun cuvânt urât despre tine de faţă cu mine, niciodată. Jur.
— Nu trebuie să juri, zise el. Ştiu deja.
Vorbea calm, chiar încrezător, într-un fel în care nu-l mai auzise niciodată vorbind. Se uită la el, surprinsă.
— Ştiu şi că nu l-am ucis pe Abbadon. Dar apreciez că mi-ai spus că l-am ucis.
Ea râse, tremurat.
— Apreciezi că te-am minţit?
— Ai făcut-o din bunătate, zise el. Asta înseamnă mult pentru mine, că tu ai fost bună cu mine, chiar şi după ce mă purtasem urât cu tine.
— Cred că Jace m-ar fi făcut cu ou şi cu oţet pentru c-am minţit, dacă n-ar fi fost atât de supărat atunci, zise Clary. Însă nu la fel de furios cum ar fi fost dacă ar fi ştiut ce îţi spusesem ţie mai înainte, totuşi.
— Am o idee, zise Alec, colţurile gurii ridicându-i-se într-un zâmbet. Hai să nu-i spunem. Vreau să zic, poate că Jace e în stare să decapiteze un demon du'sien de la o distanţă de cincisprezece metri doar cu un tirbuşon şi un elastic, dar uneori cred că nu ştie prea multe despre oameni.
— Aşa mi se pare şi mie, rânji Clary.
Ajunseseră la picioarele scării în spirală care ducea pe acoperiş.
— Eu nu pot urca.
Alec bătu cu o cârjă în treapta de metal. Aceasta scoase un sunet de tinichea.
— E în regulă. Îmi găsesc singură drumul.
El dădu să se întoarcă, apoi aruncă o privire înapoi, spre ea:
— Ar fi trebuit să ghicesc că eşti sora lui Jace, zise el. Amândoi aveţi acelaşi talent artistic.
Clary se opri, cu piciorul pe prima treaptă. Era descumpănită.
— Jace desenează?
— Nuu…
Când Alec zâmbi, ochii i se luminară ca două lămpi albastre, iar Clary putu vedea ce găsise Magnus atât de atrăgător la el.
— Am glumit. Nu poate desena nici o linie dreaptă.

Chicotind, îşi făcu vânt în cârjele lui, îndepărtându-se. Clary privi în urma lui, năucită. Un Alec care să facă glume şi să-l ia la mişto pe Jace era ceva cu care putea să se obişnuiască, chiar dacă simţul umorului său era cumva inexplicabil.

Sera era întocmai cum şi-o amintea, deşi cerul de deasupra acoperişului de sticlă avea acum culoarea safirului. Parfumul proaspăt, pătrunzător al florilor îi limpezi mintea. Inspirând adânc, îşi făcu drum printre frunzele strâns împletite şi crengi.

Îl găsi pe Jace stând pe banca de marmură din mijlocul serei. Îşi ţinea capul plecat şi părea să învârtă, leneş, un obiect în palmă. Îşi ridică privirea când ea îşi făcu loc pe sub o creangă şi închise repede mâna, ascunzând obiectul.

— Clary. Părea surprins. Ce cauţi aici?

— Am venit să vă văd, zise ea. Voiam să ştiu cum o mai duceţi.

— Eu sunt bine.

Purta jeanşi şi un tricou alb. Ea îi putea vedea încă vânătăile, deşi slab, ca nişte pete întunecate în carnea albă a unui măr. Bineînţeles, se gândi ea, adevăratele răni erau lăuntrice, ascunse de ochii oricui.

— Ce-ai acolo? întrebă ea, arătând spre mâna lui închisă.

El deschise palma. Un ciob argintiu zimţat, care sclipea pe margini, cu reflexe albastre şi verzi.

— O bucăţică din oglinda Portalului.

Ea se aşeză pe bancă, lângă el.

— Poţi să vezi ceva în el?

Jace îl întoarse puţin, lăsând lumina să curgă în el ca apa.

— Petice de cer. Copaci, o potecă… îl tot răsucesc, să încerc să văd conacul. Pe tata.

— Valentine, îl corectă ea. De ce ai vrea să-l vezi pe el?

— Mă gândeam că poate aş reuşi să văd ce face cu Pocalul Mortal, zise el, fără chef. Unde se află.

— Jace, nu mai este responsabilitatea noastră de-acum încolo. Nu mai e problema noastră. Acum, Conclavul în sfârşit a aflat ce s-a întâmplat, iar soţii Lightwood aleargă încoace. Lasă-i pe ei să se descurce.

Acum se uită el la ea. Ea se întrebă cum se făcea că puteau fi frate şi soră, dar nu semănau mai deloc unul cu altul. N-ar fi putut măcar să aibă şi ea genele alea lungi şi întoarse sau pometţii ascuţiţi? Nu era drept.

— Când m-am uitat prin Portal şi am văzut Idrisul, zise el, am înţeles exact ce încerca să facă Valentine, că voia să vadă dacă cedam. Şi nu conta – tot mai vreau să mă întorc acasă mai mult decât mi-aş fi putut imagina.

Ea clătină din cap:

— Nu văd ce mare scofală e în Idris. E doar un loc. Modul în care tu şi Hodge vorbiţi despre el… Nu mai continuă.

El strânse din nou ciobul în palmă.

— Am fost fericit acolo. A fost singurul loc în care am fost vreodată atât de fericit.

Clary smulse un vlăstar dintr-o tufă din apropiere şi începu să-l cureţe de frunze.

— Îţi pare rău pentru Hodge. De aceea nu le-ai spus lui Alec şi lui Isabelle ce a făcut cu adevărat.

El ridică din umeri.

— Tot o să afle până la urmă, ştii.

— Ştiu. Dar n-o să fiu eu cel care-o să le spună.

— Jace… Suprafaţa apei din bazin era verde de frunze căzute. Cum ai putut fi fericit acolo? Ştiu ce ai crezut, dar Valentine a fost un tată cumplit. Ţi-a ucis animalele de companie, te-a minţit, şi ştiu eu că te-a şi lovit – nu încerca să pretinzi că nu.

Un zâmbet pâlpâi şi trecu iute pe faţa lui Jace:

— Numai joia, o dată la două săptămâni.

— Şi atunci cum…

— A fost singurul timp în care ştiam sigur cine eram. Când aparţineam cuiva. Sună stupid, dar… Ridică din umeri. Ucid demoni pentru că la asta sunt eu bun şi asta am fost învăţat să fac, dar nu sunt eu ăsta. Şi sunt în parte bun la asta pentru că, după ce am crezut că tata a murit, am fost… lăsat în derivă. Nici o consecinţă. Nimeni care să sufere pentru mine. Nimeni care să aibă vreun interes pentru viaţa mea, pentru că ei contribuiseră în parte la a mi-o da.

Faţa lui arăta ca dăltuită într-un material dur.

— Nu mai simt aşa acum.

Nuiaua era în întregime curăţată de frunze; Clary o aruncă într-o parte.

— De ce nu?

— Din cauza ta, zise el. Dacă n-ai fi fost tu, aş fi plecat cu tatăl meu prin Portal. Dacă n-ai fi tu, m-aş duce după el în clipa asta.

Clary se uita în jos, la bazinul acoperit de frunze. În gât simţea o arsură.

— Credeam că eu te-am făcut să te simţi neliniştit.

— Trecuse atât de mult, zise el simplu, încât cred că eram neliniştit de ideea de a simţi că sunt iarăşi al cuiva. Dar tu m-ai făcut să mă simt iarăşi că sunt al cuiva.

— Vreau să vii undeva cu mine, zise ea abrupt.

El se uită dintr-o parte la ea. Ceva din modul în care părul lui de aur îi cădea în ochi o făcea să se simtă insuportabil de tristă.

— Unde?

— Speram c-o să vii la spital, cu mine.

— Ştiam eu. Îşi miji ochii până ajunseră ca două margini de monedă. Clary, femeia aceea…

— Este şi mama ta, Jace.

— Ştiu, zise el. Dar e o străină pentru mine. Eu n-am avut decât un singur părinte de când mă ştiu, iar acela a plecat. Mai rău decât dac-ar fi murit.

— Ştiu. Şi ştiu că n-are nici un rost să-ţi spun ce grozavă e mama, ce persoană uimitoare, nemaipomenită, minunată este şi cât de norocos ai fi s-o

cunoşti. Nu-ţi cer asta pentru tine, ţi-o cer pentru mine. Eu cred că dacă ţi-ar auzi vocea…

— Atunci, ce?

— S-ar putea trezi.

Se uită la el hotărât.

El îi susţinu privirea, apoi cedă, cu un zâmbet – strâmb şi puţin silit, dar un zâmbet adevărat.

— Bine. O să merg cu tine. Se ridică în picioare. Nu trebuie să-mi spui lucruri bune despre mama ta, adăugă el. Deja le cunosc.

— Serios?

El dădu uşor din umeri:

— Ea te-a crescut pe tine, nu? Ridică ochii spre acoperişul de sticlă. Soarele aproape a apus.

Clary se ridică în picioare.

— Ar trebui s-o pornim spre spital. Plătesc eu taxiul, adăugă, de parcă s-ar fi gândit mai bine. Mi-a dat Luke nişte bani.

— N-o să fie nevoie. Jace zâmbi larg. Vino! Vreau să-ţi arăt ceva.

— Dar de unde ai făcut rost de asta? întrebă Clary, uitându-se la motocicleta cocoţată pe marginea acoperişului catedralei.

Era de un strălucitor verde-venin, cu roţi cu jante argintii şi flăcări viu colorate pictate pe şa.

— Magnus s-a plâns că a lăsat-o cineva afară, în dreptul casei lui, ultima oară când a dat o petrecere, zise Jace. L-am convins să mi-o dea mie.

— Şi ai zburat până aici, sus?

Ea încă se mai holba la motocicletă.

— Îm-hmm. Încep să mă pricep destul de bine la treaba asta.

Îşi aruncă un picior peste şa şi îi făcu semn lui Clary să vină să se aşeze în spatele lui.

— Vino, o să-ţi arăt.

— Păi, cel puţin ştii că merge de data asta, zise ea, urcându-se în spatele lui. Dacă ne prăbuşim în parcarea unui Key Food, o să te omor, ştii asta?

— Nu fi caraghioasă! zise Jace. Nu există parcări în nordul cartierului East Side. De ce să conduci maşina, când poţi să ai cumpărăturile aduse acasă?

Motocicleta porni cu un urlet, acoperindu-i hohotele de râs. Ţipând, Clary se apucă strâns de cureaua lui, când motocicleta se năpust în jos pe panta abruptă a acoperişului Institutului şi se lansă în gol.

Vântul o îngrijora când se înălţară iarăşi deasupra catedralei, deasupra acoperişurilor clădirilor înalte din apropiere şi ale blocurilor de apartamente. Şi iată, avea din nou desfăşurat la picioarele ei, ca un cufăr cu giuvaieruri deschis fără grijă, oraşul acesta mai aglomerat şi mai uimitor decât şi-l închipuise ea vreodată. Acolo era Central Park, un pătrat de smarald, unde se întruneau curţile zânelor în serile din mijlocul verii; dincolo erau luminile cluburilor şi barurilor din centru, unde vampirii dansau noaptea la Pandemonium; în partea cealaltă erau gangurile din cartierul chinezesc, prin

care ieşeau noaptea pe furiş vârcolacii, blana lor reflectând luminile oraşului. Întrecură magicienii cu toate aripile lor de liliac şi lumina ochilor de pisică, iar aici, când cotiră pe deasupra râului, ea văzu săgetând multicolorele cozi de sub luciul argintiu al apei, sclipirea părului lung, împletit cu perle, şi auzi susurând râsetele subţiri ale sirenelor.

Jace se întoarse să se uite peste umăr, vântul biciuindu-i părul şi încurcându-i-l.

— La ce te gândeşti? strigă el spre ea.

— Doar la cât de diferit este acum totul acolo, jos, ştii, acum că pot vedea.

— Totul acolo, jos, este exact la fel, zise el, cârmind spre East River. Se îndreptau din nou spre Brooklyn Bridge. Numai tu eşti singura diferită.

Mâinile ei strânseră convulsiv centura lui, când plonjară din ce în ce mai jos spre râu.

— Jace!

— Nici o grijă! Părea nebuneşte de amuzat. Ştiu ce fac. N-o să ne înecăm.

Ea închise ochii strâns, ferindu-se de vântul sfâşietor.

— Testezi ce a zis Alec despre unele dintre motocicletele astea, că ar fi în stare să meargă pe sub apă?

— Nu. Îndreptă motocicleta cu grijă, când se ridicară de la suprafaţa râului. Cred că aia e doar poveste.

— Dar, Jace, zise ea, toate poveştile sunt adevărate.

Nu-l auzi râzând, dar simţi cu degetele că trupul lui tremura de hohote. Se ţinu de el strâns când îndreptă iarăşi motocicleta în sus, accelerând, ţâşnind înainte şi trecând ca o săgeată pe deasupra podului, ca o pasăre eliberată dintr-o colivie. Îşi simţi stomacul în gât când râul de argint se învârti în urma lor şi turlele podului alunecară pe sub picioarele ei, dar de data asta Clary ţinu ochii deschişi, ca să poată vedea totul.

SFÂRŞIT

1 În engleză clary sage (înseamnă salvie)

2 Prydain – numele medieval galez al Britaniei

3 Fel de mâncare foarte popular în restaurantele chinezeşti din SUA şi Canada, din bucăţi de piept de pui bine fripte, dulci, glazurate şi foarte condimentate

4 Băutură răcoritoare făcută din pulpă de fructe cu iaurt, îngheţată sau lapte.

5 Joc de cuvinte

6 Regiunea Tristatală, din jurul oraşului New York, este locul unde trei state, New York, New Jersey şi Connecticut aproape se întâlnesc

7 Parent Teacher Association – asociaţie care ajută şi educă părinţii să înţeleagă problemele de acasă şi de la şcoală ale copiilor

8 Site pentru întâlniri online, adresat în special evreilor

9 Hans Rudolf „Ruedi” Giger (n.1940) – pictor, sculptor şi designer elveţian; a obţinut Oscarul pentru cele mai bune efecte vizuale cu decorurile suprarealiste din filmul Alien (1979)

10 Împrumut din termenii jocului de baseball. În slang second base înseamnă „pipăitul sânilor”

11 Metropolitan Transportation Authority (New York)

12 În engleză, prima donna are şi sensul de persoană mofturoasă şi supărăcioasă

13 Diego Maria de la Concepcion Juan Nepomuceno Estanislao de la Rivera Barrientos Acosta y Rodriguez (1886-1957), important pictor mexican ale cărui fresce au definit curentul Renaşterii Murale Mexicane.

14 În psihologie, este definită ca „dorinţa de a deveni omul total aşa cum poate şi înţelege fiecare”

15 District of Coulmbia, sau Washington, the District, este capitala Statelor Unite

16 O persoană care vine la uşa destinatarului şi cântă mesajul de la expeditor. Deseori cântăreţii sunt artişti, care pot venii costumaţi

17 Expresie consacrată de Partidul American Nazist, condus de George Lincoln Rockwell, într-o dezbatere despre Partidul Panterelor Negre (susţinător al drepturilor negrilor), care a devenit un adevărat principiu politic, exacerbat de naţionalişti, neonazişti şi facţiunile fasciste skinhead

18 Park Slope este un cartier în partea de vest a Brooklynului, cea mai populara zonă din New York City

19 Numele unei nave spaţiale din universul Star Wars

20 Citat aproximativ din Biblie, Isaia 14:12